

САЛИ БОУМАН ОПАСНИ СЕЗОНИ

Част 2 от „Любовници и лъжци“

Превод от английски: Йорданка Пенкова, 1999

chitanka.info

На скъпия ми Лъвъл

ПРОЛОГ

Младият бизнесмен с черния балтон беше неспокоен, ала мина границата без проблеми. Бе потеглил от Амстердам в пет часа през студената януарска сутрин, с мерцедес от автопарка на „Казарес“. Температурата навън бе под нулата. В колата климатикът бе закован на 15 градуса — не повече, защото трябваше да бъде нащрек. Страхувайки се от поледицата, от най-дребния инцидент и сблъсък с полицията, той караше прецизно и внимателно, със скорост около осем километра под максималната, разрешена за отсечката от пътя в Холандия.

Когато стигна до границата с Белгия, го обзе някаква тревога, ала движението вече бе доста натоварено; той бе само един от многото бизнесмени в луксозни коли, пътуващи към Антверпен Брюксел или Париж. Освен това разпоредбите на Европейската общност бяха премахнали повечето гранични формалности и ако нямаше някаква мащабна акция по линия на сигурността, рядко се случваше да те спрат. Придвижи се бързо по равните скоростни магистрали на Белгия. Още нямаше девет, а вече навлизаше във Франция. Целта му — Париж, при най-внимателно каране бе на не повече от два часа път на юг.

Веднъж минал във Франция, започна да се успокоява — грешка, скоро щеше да се убеди в това. Включи компактдиска и най-сетне запали жадуваната цигара. Краят на мисията му се виждаше и настроението му ставаше все по-приповдигнато, позволи си дори да качи скоростта.

Мощният мотор на мерцедеса реагираше и на най-лекото докосване на педала. Настигайки бързо едва влачещ се, раздрънкан камион, той тръгна да го изпреварва, профуча край него с презрителен поглед... и закъсня с пет секунди да види скритата отпред полицейска кола.

Почувства прилива на адреналин като удар, устата му моментално пресъхна, ала запази хладнокръвие. Продължи да кара,

постепенно намалявайки скоростта; даде мигач и отново се върна в средното платно. Каза си, че полицаите ще се направят на разсеяни за нарушението му. Ако караше по-просташка кола, порше например, ако облеклото му не бе така безукорно, балтон от „Ермес“ и костюм от „Савил Роу“ за три хиляди лири, можеше и да го спрат. Но в случая той бе самото въплъщение на богатството и благоприличието, тъй че със сигурност бе въвн от опасност.

Както разсъждаваше на тази тема, изведнъж забеляза, че полицейската кола е точно зад него, с включени светлини и сирена.

„Запази спокойствие“. Предупреждение, най-много глоба, можеше да се справи с тази ситуация. С учтив жест показа, че е разбрал, и отби на банкета. Имаше на разположение петнайсет секунди, докато полицейската кола спря зад него и полицаят слезе. Взря се в черното куфарче на съседната пасажерска седалка. Такива куфарчета бяха раздадени на целия старши персонал на „Казарес“; това тук носеше неговото име, Кристиан Бертран, а на дръжката му бе прикрепена табелка с дискретен монограм, състоящ се от буквите „Ж“ и „Л“, което показваше, че е един от шестимата старши сътрудници, пряко подчинени на самия Жан Лазар.

Задържа погледа си върху куфарчето една дълга мъчителна секунда. Всичките му инстинкти го караха да метне отгоре палтото или вестника, или да го скрие под седалката. Ала първият полицаи вече приближаваше и всяко действие, което би привлякло вниманието към куфарчето, щеше да е погрешно. Провери отражението си в огледалото на колата, изглеждаше блед, но спокоен. Сетне отвори вратата. Когато първият полицаи стигна до него, той вече държеше документите си в ръка. Беше учтив, почтителен — и готов с оправданието си.

Извини се, разбира се, с моментната загуба на концентрация. Замълча, нареждайки си: „Не споменавай Амстердам!“, сетне продължи гладко: умът му бил зает с подробностите около бизнес закуската в Брюксел и онова, което ще отчете пред господин Лазар покъсно същата сутрин, когато пристигне в централното управление на „Казарес“. Почака тези имена с магическо въздействие над всеки французин да произведат нужния ефект. И те не останаха незабелязани, личеше си.

Отношението на полицаия не се промени веднага, ала гласът му поомекна. Той отбеляза, че с важната бизнес среща и моментната

загуба на концентрация могат да се извинят много неща, но не и вдигането на скорост от сто и петдесет километра в час на отсечка с ограничение до сто и трийсет. Бертран измърмори съответните извинения. Подавайки документите си, нехайно добави, че сега, разбира се, моментът е твърде напрегнат за всички, свързани по някакъв начин с модната къща — както мнозина знаят, пролетната колекция на „Казарес“ ще бъде показана следващата седмица.

Полицаят осмисляше получената информация. Огледа го бавно и преценяващо. Очите му регистрираха балтона, безукорния костюм, ризата и вратовръзката, консервативно подстриганата в елисейски стил коса, тъмните очила с рамки от черупка на костенурка. Бертран безмълвно се молеше строгото му облекло да се окаже спасително. „Сорбоната, Оксфорд, докторат от икономическия институт в Харвард... — заизрежда наум поменика на постиженията си. — Господи, направи така, че полицаят да се окаже разбран човек — призова той Всевишния, — а не престараващ се натрапник, каквито са някои от тях. Накарай го да забележи, че си има работа с образован бизнесмен с много връзки, чиято дейност в «Казарес» е от международно значение и допринася значително за блясъка и престижа на Франция. Дано да е патриот, дано да е дяволски впечатлен...“ — трескаво се молеше младият мъж, но изведнъж се вцепени. Докато първият полицай проверяваше нетърпимо бавно документите му, другият обикаляше и оглеждаше мерцедеса. Надвеси се над табелата с регистрационния номер, пипна единия от задните мигачи, премести се отпред и огледа чистачките на предното стъкло с най-зорко и влудяващо внимание. После отвори вратата откъм пасажерската седалка. Бертран скришом го наблюдаваше. Полицаят се надвеси в колата, разгледа арматурното табло, инсталациите, бутоните на компактдисковото устройство, ръчно шитите черни кожени седалки. Протегна ръка и отвори жабката, сетне отново я затвори. Бертран престана да го наблюдава. Пъхна ръце в джобовете на балтона, надявайки се никой от двамата да не забележи, че са започнали да треперят.

Вторият полицай сега бе насочил вниманието си към куфарчето, Бертран чувстваше това. Дръзна да го погледне. Прав беше. Мъжът бе преместил куфарчето и разглеждаше табелката с монограма. Младият бизнесмен усети, че стомахът му се свива от страх; започна да му се

повдига и главата му олекна. „Трябва да отвлека вниманието им, трябва да говоря...“

И тогава всичко изведнъж свърши. Вторият полицаи блъсна вратата, първият сгъна документите и ги върна.

— При тези обстоятелства... — каза той.

Остави изречението незавършено, но Бертран го разбра. Почувства замайващо облекчение. Пускаха го, без глоба дори! Беше се отървал. Вторият полицаи вече крачеше към колата си; първият също се обърна, но спря.

— „Казарес“... — каза той.

Напрежението се върна.

— Отдавна ли работите там?

— От четири години.

Последва пауза. Бертран го гледаше неуверено, опитвайки се да разгадае изражението му. Прецени, че то вече не е така безцеремонно, издава дори известна почтителност.

— Тогава трябва да сте я виждали, самата Казарес?

Сега на лицето му определено се четеше почтителност, дори благоговение. Бертран си отдъхна.

Беше избегнал неприятностите, а и въпросът не бе нов за него. Бяха му го задавали на вечери, на партита, на бизнес срещи в Париж, Лондон, Рим, Ню Йорк. Да работиш за една легенда си имаше своите предимства. Вълните от блясъка и очарованието, съпътстващи Казарес, се разливаха наоколо и докосваха всички онези, които работеха за нея — от търговските сътрудници до шивачките. Усмихна се. Разбира се, че е виждал Казарес, по време на онези знаменити тържества два пъти в годината, когато тя излиза от своята изолация, за да обере аплодисментите в края на модните си ревюта. Направи пауза и добави с по-тих, поверителен тон, че освен това е имал честта да се запознае лично с нея — бил ѝ представен на прием в нейна чест преди около две години от самия Жан Лазар.

— Искате да кажете, че наистина сте разговаряли с нея?

— Разменихме няколко думи, да. Госпожица Казарес е много стеснителна, както вероятно знаете, много чувствителна. Тя, разбира се, не остана на приема, така че ми провървя изключително. Жена, която се ужасява от собствената си слава, човек на изкуството, изумително красива. Никога няма да забравя тази среща...

Лъжите се лееха от устата му; бяха добре отрепетираны, тъй като влизаха в политиката на компанията и Бертран често бе отговарял по същия начин. Необходимо бе да се внушава, че макар и обгърната в тайнственост, Казарес работи, продължава да създава модели. Другите висши служители може би предпочитаха да изтъкват нейната красота, нейния чар или вдъхновение. Бертран, който изобщо не бе разговарял с нея, винаги бе считал, че най-силно впечатление прави представянето ѝ като мъченица на изкуството...

— Изключителна жена! — рече полицаят и поклати глава. Бертран се съгласи с най-сериозен вид, ала не добави повече информация, тъй като сведенията за най-необикновените страни на Мария Казарес — за които впрочем само се досещаше — не можеха да бъдат доверени никому, дори на собствената съпруга.

Инцидентът беше приключен; полицейската кола потегли. Бертран, все още разтреперан, се върна в мерцедеса. Изпуши още една цигара, за да се успокои, и реши да не споменава на господин Лазар за това малко произшествие. Продължи към Париж с по-умерена скорост.

Когато влезе в двора на красивия хотел от седемнайсети век, който Лазар бе купил преди близо петнайсет години за търговска централа на фирма „Казарес“, отново го обзе безпокойство. Лазар бе прословут със своята нетърпимост към закъсненията и с гневните си изблици, когато го караха да чака. Бертран се подготви за словесната разправа, която неминуемо предстоеше. Промъкна се край портиера, отпрати с махване на ръката момчето от асансьора, тръгна по стълбите и щом се скри от погледите им, хукна нагоре.

Странният кабинет на Лазар се намиреше на последния етаж на сградата. Бърлогата му се пазеше от цяла поредица секретари, помощници и фаворити, разположени в свързани помежду си притихнали стаи. Тъй като Бертран беше очакван, никой не направи опит да го спре, при все че в последната стая най-старшата от секретарите вдигна очи към изящния часовник, монтиран в ламперията, и направи едва забележим предупредителен жест.

— Успокойте се — каза тя.

Бертран оправи вратовръзката си, хвана още по-здраво куфарчето и отвори вратата. Прекоси преддверието и тръгна по анфилада, оградена с огледала и високи прозорци, с изглед към „Сен Оноре“.

Това бе една от най-красивите и най-скъпи гледки в света — така поне обичаше да се хвали той пред жена си.

Вратата към стаята на Лазар бе тапицирана с дебела черна кожа, за да поглъща звука. Бертран спря и си прочисти гърлото, преди да влезе. Знаеше, че за пристигането му вече е съобщено, но, както винаги, постоя няколко секунди на прага, за да привикнат очите му с полумрака, в който Лазар предпочиташе да работи.

Тръгна по голия паркет към бюрото и стола — единствените мебели в кабинета. Застана отпред, сведе поглед към Лазар, направи лек почтителен поклон и се приготви да посрещне бурята, която очакваше да се разрази заради закъснението му.

Цареше тишина. Бурята така и не избухна. Лазар бавно вдигна глава. По-скоро гледаше куфарчето, а не сътрудника си. Сетне избута с дългите си пръсти документите пред себе си към края на бюрото.

— Някакви затруднения? — попита той.

— Не, господине, никакви. Движението по аутобана бе много натоварено. Извинявам се за закъснението.

— Носите ли новия продукт?

— Да, господине. Както бе уговорено.

— Имаме ли достатъчно време?

— Да, господине. Те препоръчват четиридневен контролен период, докато се изгради поносимост. По една таблетка дневно, сутрин веднага след ставане, с храна... — Бертран се запъна.

— Продължавайте — нареди Лазар.

— Препоръчва се да се взема с храна, господине. Непременно трябва да се пие и вода, преди и след вземане на дозата. Особено наблегнаха на това.

— Странични действия?

Бертран отново се запъна. Лазар се размърда, наведе се напред и светлината от лампата на бюрото освети лицето му.

— Чухте ме. Странични действия? Да или не?

— Ами, очевидно изпитанията на продукта не са напреднали много до момента, но те твърдят, че не предизвиква неблагоприятни реакции. Много рядко ускоряване на пулса, но то продължава само няколко часа. Наблюдавано е и безсъние, ала само в случаите, когато дозата е увеличавана или давана късно през деня...

Лазар го прекъсна с рязко движение на ръката. Направи му знак да постави куфарчето на бюрото и безмълвно се взря в него. Мълчанието на Лазар беше общоизвестно и целта му бе да сплашва, така поне мислеше в началото неговият помощник. Ала сега, когато бе попривикнал с маниера му, то вече не му се струваше толкова театрално. Бе убеден, че се дължи на неговата изключителна — и смуцаваща — концентрация. Така или иначе, знаеше, че в момента просто е престанал да съществува за него.

Стоеше тихо и наблюдаваше Лазар, чиито фини ръце лежаха отпуснати върху куфарчето. Работеше за него от 1991 година, ала и сега не го разбираше по-добре, отколкото в деня на постъпването си. За тези четири години Лазар не бе допуснал никаква близост и не бе разкрил нито един засягащ го лично факт. Бертран знаеше само, че е около петдесетте, че по произход вероятно не е французин, че говори гладко пет езика, че работи много, спи малко и според слуховете живее сам. При все че притежаваше няколко къщи в Париж и в цяла Франция, както и други зад граница, бе напълно възможно слуховете да не отговарят на истината.

Прочутата му проникателност и свирепост в работата Бертран познаваше от личен опит; неговата преданост към бизнес империята „Казарес“ не подлежеше на съмнение. Само още не беше наясно дали има нещо вярно в приказките, че предаността и всеотдайността на Лазар се разпростирали и върху самата Мария Казарес.

Мълчанието продължаваше. Свел поглед към този странен и аскетичен мъж, когото не харесваше, ала уважаваше, Бертран изпита възхищение и страх, премесени със съжаление. Гордият характер не позволяваше на Лазар да показва слабост, но все пак сега на бюрото между тях лежеше доказателството за слабост, за съществуването на която Бертран дори не бе подозирал.

Ако това бе цената, която трябваше да плати, за да издържи оставащите до ревюто дни, тогава напрежението, на което е бил подложен напоследък, трябва да е било по-голямо, отколкото Бертран бе допускал. Изучавайки го, той откри отпечатъка на това напрежение върху лицето му и си каза, че би трябвало да го е забелязал по-рано. Лазар изглеждаше уморен и мрачен. Той вдигна тъмните си очи и Бертран се стъписа от изражението в тях.

— Отворете куфарчето — нареди Лазар.

Бертран изпълни заповедта му. Вътре имаше няколко дребни пакетчета, всяко от които старателно опаковано лично от него предишната вечер в хотелската стая в Амстердам, според точните указания на Лазар. Всяко пакетче се състоеше от бяла кутийка с големина около пет квадратни сантиметра, в която имаше по една таблетка, опакована в плътен златист шантунг. Отвън кутийките бяха обвити в тежка бяла сурова коприна, фирмена материя на „Казарес“, и завързани със сребрист фирмен шнур. Пакетчетата проблясваха в светлината на настолната лампа. Изглеждаха миниатюрни и съблазнителни, сякаш съдържаха нещо необикновено и великолепно: скъпоценен камък, бижу със сложни орнаменти или миниатюрно шишенце с рядък парфюм. Идеята, че ще са най-добре замаскирани като подаръци, бе на Лазар.

Пакетчетата бяха общо шест. Лазар ги размести, тъй че четири от тях останаха до лявата, а две до дясната му ръка. Отново вдигна поглед; светлината на лампата подчертаваше резките му черти и тъмната непроницаемост на погледа му.

— Четиридневен контролен период. Значи до деня преди представянето на колекцията. После?

Служителят преглътна.

— В самия ден на представянето, господине, могат да се вземат две таблетки.

— Да удвоя дозата?

— Да, господине. Дотогава ще е достигнато нужното ниво на поносимост.

— А резултатите?

— Силно усещане за благополучие и оптимизъм, господине. Приповдигнато настроение. Увереност.

— Колко е хубаво да знаеш, че можеш да си купиш подобни неща.

— Наред със забележимо подобрене на физическото състояние, господине. Действието е временно, но възстановяването на енергията е видимо. Кожата добива блясък и...

— А очите?

— Съвсем слабо свиване на зениците, господине. Нищо, което да се набива на очи, забелязва се само отблизо.

— Говор? Движения?

— Не се влияят, господине.

— Изпитахте ли продукта на себе си?

— Да, господине, както ми бе наредено.

Бертран гледаше Лазар право в очите, считаше за разумно да го прави винаги когато го лъжеше.

— Взех една таблетка вчера сутринта...

— Цяла таблетка?

— Да, господин Лазар — отвърна помощникът, който всъщност бе взел половин. — Взех лекарството в десет часа сутринта, след като бях закусил в стаята си в хотела. Действието бе почти моментално... и смайващо...

— Не искам подробности. Постигнат ли бе желаният ефект?

— Да, господине. Драматично. Незабавно последва освобождаване от всякакво напрежение и притеснения. Усещане за спокойствие и увереност. Изострено чувство за пространство. Цветовете и звуците станаха извънредно силни и...

— Можахте ли да почивате? — Лазар постави въпроса с внезапна настойчивост.

Бертран се сепна.

— Да почивам ли? Ами, да, след време. Легнах си около полунощ и...

— Добре ли спяхте? Някакви сънища?

— Само приятни, господине. — Позволи си да се усмихне. — Бяха от сънищата, които с удоволствие бих сънувал всяка нощ...

— Не ви разбирам.

— Стимулират се всичките пет сетива, господин Лазар. Ефектът е еротичен. Забелязах, нека го наречем, ясно изразено и незабавно засилване на либидото. Ако не бях сам...

— Можете да си вървите.

Прекъсна го хладно и рязко. Бертран, който си бе въобразявал, че последните думи могат да развеселят дори Лазар, разбра, че много е сбъркал с тона. Лицето на шефа му бе застинало в отблъскващо изражение. Той наведе глава да разгледа кутийките още веднъж. Бертран се вторачи в пригладената му коса, блестяща под светлината на лампата, и заотстъпва от бюрото. Прекалената фамилиарност бе нещо, което Лазар не толерираше. Каза си, че ако му провърви, ще успее да стигне до вратата, преди гневът му да се е разразил. Преди

малко му се размина, закъснението му остана непорицано. Но едва ли можеше да се надява, че ще бъде пощаден втори път. Отстъпвайки към вратата, той се приготви да изтърпи хокането, ледения сарказъм. Една от най-ужасните страни на разгневения Лазар бе неговата студенина — той можеше да те сравни със земята, без дори да повишава тон.

— Чакайте — сепна го гласът му.

Пребледня и се обърна.

— Кажете... — Лазар продължаваше да разглежда пакетчетата. Бе взел едно от тях и го обръщаше на различни страни. — Тези малки чудодейни таблетки... нарекли ли са ги някак? Как се казват?

Почти оглупял от облекчение, Бертран потвърди, че малките чудеса наистина вече си имат име. Техният създател, младият холандски химик, бе настоял за провокативно, агресивно название, с което новият му продукт веднага да спечели доверието на улицата. Но дългокосият му разплут американски партньор го бе разубедил. Според него им трябваше име, което да говори както за първоначалната възбуда, така и за настъпващото след нея непохватно спокойствие. „Щом залее улиците, хлапациите така или иначе ще му измислят друго име, те винаги го правят. А дотогава... То те кара да полетиш, човече, после те слага в онова уютно гнезденце, после...“

— Как се казват? — повтори въпроса си Лазар.

Бертран, който вече идваше на себе си, заговори по същество. Съобщи му, че чудодейните таблетки, дребни, нецветени и сладки на вкус, ще станат известни като „Бял гълъб“.

Името като че ли засегна някаква струна у Лазар и той го повтори, сякаш на себе си. Отново вдигна поглед към Бертран. Последният му въпрос бе рязък.

— И са безвредни?

Бертран нямаше търпение да избяга и разбираше, че сега не е моментът да навлиза в подробности. Реши да не споменава поткровените забележки на холандския химик и несвързаните предупреждения на американеца. Определено нямаше намерение да признава пред Лазар и какво още му бе причинило вземането само на половин таблетка предишната нощ. Той беше женен и, общо взето, благопристоен мъж, подобна загуба на самоконтрол бе непривична за него. Лазар щеше да преживее някои изненади, помисли си не без известно злорадство.

— Силни са, господине — повтори. — Но абсолютно безвредни.
Да.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Срещата с Роуланд Макгуайър бе насрочена за десет часа — в неговия кабинет в „Репортажи и очерци“, а не в нейния отдел „Мода“. Линдзи се съгласи да я проведат там, но после осъзна, че това дава на Макгуайър териториално предимство. Ядосана, веднага взе да крои планове. Не харесваше Макгуайър, даже го мразеше. През кратките два месеца, откакто беше във вестника, вече на няколко пъти ѝ бе подлагал динена кора. Крайно време беше да се заеме с него. Бе решила на тази среща да няма повече финтиране: щеше — все някак — да му нанесе нокаутиращия удар.

Както всяка сутрин, седна зад бюрото си в осем часа. Предишната вечер си бе легнала в дванайсет и бе станала в шест. Преди да излезе от къщи, трябваше да се справи с обичайните домашни неприятности — протекла тръба, недоставено мляко, повръщаща котка — и вече се чувстваше изтощена. Захвана се с постъпилите материали, опитвайки се да си внуши, че е готова за рунда с Макгуайър, непоколебима и пълна с енергия.

До девет приключи със страниците за модата през седмицата, подбра три чудесни снимки, влезе в ролята на безплатен психоаналитик на любимия си фотограф Стив Марков (повечето ѝ фотографии бяха неврастеници, ала Марков, чийто последен любовник току-що бе отпрашил за Барбадос, бе ненадминат в това отношение) и завърши организационната подготовка за отразяването в „Кореспондент“ на парижките пролетни модни ревюта, които започваха следващата седмица.

В девет и половина се върна в кабинета си и затвори вратата към дрънчащите телефони, суетящите се сътрудници, крясъците. Изпи третото черно кафе за сутринта и захвана да прави списъци, което винаги беше лош знак.

Списъците ставаха все по-дълги. На единия, озаглавен РАБОТА, имаше дълга поредица имена на манекени, асистенти, отговорници за аксесоарите и за обличането, които, ако бъдеха ухажвани, изнудвани, придумвани и ласкани по подходящ начин, биха могли да ѝ помогнат

прилично да отрази пролетните ревюта, без Марков да я заплашва на всеки десет минути, че ще пререже гърлото ѝ. Вторият списък, озаглавен СПЕШНО, я обезкуражаваше. В него бяха записани неща, като „Пиле?“, „Тоалетна хартия!“ и „Да наля бензин! Да се обадя на Джини! Да говоря с водопроводчика! Пълнозърнест хляб! Да кажа на Том да върне видеозаписите!“

Беше петък и тя заминаваше за три седмици. Нито майка ѝ, нито синът ѝ бяха от хората, които ще се сетят да купят храна или да повикат водопроводчик, когато протекат тръбите. Как да изпипа плановите си за Макгуайър, когато непрекъснато трябва да мисли за такива глупости?

Изправила гръб и приковала леден поглед в оловното януарско небе зад прозореца, Линдзи няколко минути се упражнява в студенина. Единственият начин да се справиш с Макгуайърците на този свят, реши тя, бе чрез арктическо и убийствено презрение. Опита да си припомни маниерите и похватите на грандамите, все още властвали в модния свят преди петнайсетина години, когато тя едва навлизаше в кариерата.

Тези ледени кралици бяха вече почти изчезнали като вид. У някои от наследничките им вероятно все още можеха да се открият следи от тяхната студена елегантност, от тяхната небрежна тираничност, ала на самата Линдзи подобни качества бяха абсолютно неприсъщи. Доколкото си спомняше, тези дами се бяха изолирали от всичко, напомнящо на истински живот. Вероятно са били заобиколени от цели армии шофьори, прислужници, икономисти и готвачи; ако са имали съпрузи, то те са били невидими. Не помнеше и някоя от тях да е ставала майка, но дори да са имали деца — образцови, вписващи се в обстановката, несъздаващи неприятности — те отдавна би трябвало да са излетели от гнездата.

„Аз съм моден редактор в престижен илюстриран вестник, каза си Линдзи. Заемам пост, за който мнозина ми завиждат и който, макар и неоснователно, се счита за бляскав, каквото и да означава това. Независима работеща жена съм. Мога да бъда грандама винаги когато имам такова желание. В понеделник заминавам за представянето на колекциите в Париж. Внимавай, Роуланд Макгуайър, защото и аз разбирам от служебни интриги и ще те стъпча в краката си.“

Линдзи сведе поглед към въпросните крака, на които обикновено носеше благодатно удобни, бързоходни черни платнени кецове. Днес те бяха издокарани в официални черни и лъскави „Маноло Бланик“ с осемсантиметров ток. Обувките, умопомрачително елегантни и сърцераздирателно скъпи, я стискаха на пръстите. Синът ѝ Том ги наричаше „обувките а ла директорска курва“, но от него друго не можеше и да се очаква.

Линдзи упражни още един вледеняващ поглед към прозореца, смачка списъците на топка, запрати ги към кошчето за отпадъци и не улучи. Истината беше, че не бе скроена за грандама и никога не е била такава. Първо, нямаше нужното телосложение — беше дребна, с момчешка фигура; второ, нямаше как да се отминат фактите от живота ѝ: тя беше на трийсет и осем години, самотна майка, живееща в разхвърлян апартамент в Западен Лондон с майка, която бе невъзможна по рождение, и седемнайсетгодишен син, който беше на път, поне тя така се надяваше, да изплува от хормоналната вихрушка на пубертета. И майка ѝ, и синът ѝ приемаха за съвсем естествено тя да плаща сметките и да решава всички житейски кризи.

Том беше дяволски умен, но неразговорлив. През последните три години основното му изразно средство беше сумтенето. От есента обаче едно след друго се сдоби с приятелка, изкара грип и откри Достоевски. Комбинацията от любов, литература и 39 градуса температура му върна гласа. Сега, докато се опитваше набързо да избърше прах или да сготви, Линдзи трябваше да изслушва цели тиради на тема етика. Луиз, майка ѝ, която се носеше през живота на облак от упорит оптимизъм, твърдеше, че това е на хубаво; Линдзи не беше толкова сигурна.

— Том излиза от пубертета, скъпа — каза Луиз предишната вечер. — Сега е моментът да укрепиш отношенията си с него. Да му говориш много и по майчински мъдро.

— Да говори с приятелката си — отвърна през стиснати зъби Линдзи, бъркайки много бързо изсипания от консерва сос за спагети. — Приятелките са за това. Момчетата на възрастта на Том не желаят да разговарят с майките си. По-скоро предпочитат да ги поучават. Аз съм почти излишна. Погледни фактите в очите.

— Глупости, скъпа — безгрижно рече Луиз, наливайки си вино и палейки поредната цигара. — Той не държи да разговаря с момичето.

Приятелките са за секс.

Линдзи затвори очи. Винаги будната гузна съвест дълбоко в съзнанието ѝ започваше да мърмори за противозачатъчни средства, спин и прочее от този род. После рязко смени посоката (един от предпочитаните ѝ трикове) и изведнъж си спомни, че краката на Том растат по-бързо от гъби и за понеделник му трябва новите футболни обувки. „Господи“, произнесе Линдзи на глас и донякъде гневно. Написа на едно картонче „ТОМ/ ФУТБОЛНИ ОБУВКИ/ ДА СЕ ОБАДЯ НА ЛУИЗ“ и го затъкна на телефона. Погледна часовника си, изруга наум, стана, сложи си възможно най-яркото червило и се напръска със свръхсилен и натрапчив американски парфюм. Влезе наперено в другия си офис. Помощничката ѝ Пикси, подготвена за този момент, почака да стане точно десет и пет и набра кабинета на Макгуайър. Със сладък безочлив тон заобяснява, че госпожица Дръмонд е на заседание и ще закъснее, а през това време Линдзи се бе надвесила над нея и правеше физиономии.

Пикси бе деветнайсетгодишна, амбициозна и талантива. Намеренията ѝ бяха, когато навърши трийсет, вече да е главен редактор на английския „Вог“, а след още три години да завладее с щурм Ню Йорк. Тя бе пънкарка от новия тип — винаги можеше да се разчита, че ще се облече оригинално. Тази сутрин имаше диамант на носа, носеше ластични панталони, африканска огърлица и бюстие „Голтие“, което сякаш бе направено от смачкана опаковъчна хартия. Имаше силен ливърпулски акцент и беше отракана. Точно това нейно качество Линдзи използва като претекст за назначаването ѝ, но всъщност я бе взела на работа, защото я харесваше и защото тя ѝ напомняше за нея самата, когато беше по-млада, по-безгрижна и по-самоуверена. Пикси, която често я караше да се чувства стара, се изкикоти и сложи слушалката.

— Горкият Макгуайър — каза тя. — Звучеше като настъпен по мазола.

— Чудесно.

— Защо не го харесваш? — измери я с поглед тя. — Аз лично го намирам върховен.

— Той е мъж. Бъркащ се във всичко арогантен мъж. Само гледай и се учи, Пикси, разбрахме ли се?

— С мен може да се забърка по всяко време. Направо ми се иска да го направи.

— Пикси, внимавай. Имам ли респектиращ вид? Какво ще кажеш за костюма ми?

— Костюмът няма грешка. Наистина е супер. Изпитваш ли ме?

— Добре. Ще ти подсказа. Струва пет месечни заплати. Заради него се наложи да задлъжняе. Заем от Уърлд Банк.

— Явно е от „Казарес“ — свъси вежди Пикси. — Дай ми една секунда. Миналата година? Пролетта? Есента? Да, „Есен 94“. Не е от размножените модели... Прилича ми на висша мода...

— Да се надяваме, че и на Макгуайър ще му се стори така.

— Но едва ли е висша мода. Освен ако напоследък не си се запознала с някой милионер...

— Би ми се искало.

— Следователно е конфекция, но от най-луксозната. Като гледам копчетата, много си падам по тези копчета, и кройката на сакото, на верев, и плата — кашмир.

— И коприна. Какво още?

— Яката? — Пикси се усмихна. — Особената извивка около врата?

— Добре. Близко си.

— Сетих се. „Есен 94“. Дизайнерски модел. Създаден от Кейт Мос, в бежово, не в черно. Излезе под номер четирийсет и две, четирийсет и три?

— Четирийсет и три. Много добре, Пикси. Е, достатъчно ли закъснях вече, как мислиш?

Пикси се ухили и погледна часовника си.

— Двайсет минути. Може би още пет? След като ще се държиш невъзпитано, нека поне да е истински невъзпитано, нали така?

— Точно така. — Линдзи също се усмихна. Изчака още десет минути.

— Ще пиеш ли кафе? — предложи Роуланд Макгуайър, свали краката си от бюрото и се изправи в целия си сто деветдесет и три сантиметров ръст.

Линдзи го удостои с отрепетирания леден поглед, който загуби малко от поразяващото си въздействие поради факта, че се налагаше да го гледа отдолу нагоре.

— Ако имаш време — рече тя, — както знаеш, аз закъснях.

Макгуайър пропусна това покрай ушите си, хвърляйки бегъл поглед на часовника.

— Седни — подхвърли през рамо. — Извинявай за бъркотията. Просто изричай тези книжа от пътя си. Разни бюлетини. Всичките са боклук.

Линдзи се втренчи в широкия му гръб. За разлика от всички други мъже в сградата, Макгуайър, изглежда, умееше сам да си вари кафето. Реши, че това е поредната му хитрина, с цел да прави впечатление. Беше сигурна, че ако я нямаше, той щеше да повика някоя секретарка, една от люпилото секретарки, всичките нови, които седяха пред кабинета и трепереха при всяко негово появяване.

Запромъква се към бюрото без коментари. Пътят ѝ беше препречен от купища бумажни и камари книги. За два месеца Макгуайър бе променил този отдел. Преди да дойде, „Репортажи и очерци“ беше приветливо място, пълно с талантиливи млади мъже, които гледаха да не се преуморяват и когато не обядваха с осведомителите си, прекарваха голяма част от деня, наслаждавайки се на факта, че не са попаднали в натоварения отдел „Новини“, където от хората наистина се изискваше да работят. След идването на Макгуайър тези безделници си отидоха. Бяха заменени, както кисело отбеляза Линдзи на път за срещата, с голям брой необикновено привлекателни млади жени, за които се говореше, че до една са амбициозни, стряскащо умни и влюбени в Роуланд Макгуайър. Линдзи бе преминала под кръстосаните им преценяващи погледи, изключително доволна, че е с костюма от „Казарес“.

Кабинетът на Макгуайър също бе преустроен. От помещение с натрапчива модернистична показност, цялото в хром и черно дърво, сега той напомняше убежище на учен от 1906 година. Наистина имаше компютър Ай Би Ем, който свидетелстваше за високата квалификация на Макгуайър, но той всъщност не се виждаше — всяка повърхност в стаята бе затрупана с вестници, списания и книги. Докато се настаняваше до бюрото, Линдзи хвърли поглед на заглавията и с досада установи, че най-близкият до нея куп се състои от

правителствени информационни бюлетини, а най-отгоре бе захвърлено опърпано и явно често разгръщано томче на Пруст на френски език.

Наведе се напред да погледне материалите, които Макгуайър четеше, когато тя влезе. Видя голяма зелена папка, куп факсове и тазсутрешното издание на „Таймс“, отворено на кръстословицата. Вече бе чула да се говори, че Макгуайър решавал тези кръстословици за петнайсет минути; сега лично се убеди, че непоносимият тип попълва квадратчетата с мастило.

— Трябва да сте единственият в Лондон — язвително подхвърли тя, — който решава кръстословиците в „Таймс“ с писалка. Какво правите, като сбъркате?

— Не бъркам. Обикновено — каза Макгуайър, подавайки ѝ чаша кафе. — Кръстословиците винаги са ми се стрували твърде лесни. Дори в „Таймс“. Това е повратливост на ума. Един вид сръчност.

Линдзи го погледна изпитателно. Тонът му бе прилично скромнен. Преди два месеца, когато го назначиха, този факт можеше и да я подведе, но не и сега. След като бе създал у нея впечатлението, че е изумително хубав, мил и прекалено добродушен, за да остане дълго на този пост, Макгуайър бе започнал с уволненията. И наред с посичането на непотребните, още първия месец на два пъти бе отменял решения на Линдзи.

Да го направиш веднъж беше простимо. Да го направиш два пъти — не. Линдзи не бе губила повече време в разпавии с него, давайки си сметка, че още от пръв поглед е трябвало да разбере що за стока е. Бе го прескочила и бе отишла право при главния редактор на „Кореспондент“, стар приятел на име Макс.

Над голяма чаша уиски в кабинета му в края на работния ден тя откри още нещо. Макгуайър, който изглеждаше така незаинтересуван от кариеристичните боричкалия, бе стигнал тук пръв.

— Виж, Макс — поде Линдзи, — кой ръководи отдел „Мода“ тук? Мислех, че съм аз. Така поне пише в договора ми. Сега разбирам, че един Адонис се прави на шеф. Трябва да предприемеш нещо, Макс. Обръщам се към теб, защото съм отчаяна. Махни този човек от главата ми и от живота ми.

— Силни думи — каза Макс и запали цигара.

— Макс, той абсолютно нищо не разбира от мода. Защо, по дяволите, се бърка? Откога съм длъжна да отговарям пред „Репортажи

и очерци“? Да не би той да контролира всичко тук?

— В никакъв случай. Роуланд не действа по този начин. При все че, да си призная... понякога си мисля, че го готвят за моето място.

Макс, в миналото буен младеж, чийто възход в редакционната йерархия бе протекъл с главозамайваща бързина, сега се стараеше да изглежда улегнал. Носеше строги костюми с жилетка, както се полага на главен редактор в мощен и консервативен илюстриран вестник. Напоследък бе сложил и очила, от които Линдзи бе сигурна, че не се нуждае. Беше на трийсет и шест години, а се правеше на петдесет и шест, поне докато беше на работа. Макс потисна усмивката си, намести излишните рогови рамки и отпрати на Линдзи бухалски поглед.

— Макс, чуваш ли какво ти казвам? Този човек свали снимки на Стив Марков, които три месеца съм се борила да уредя. Не хареса модела, не хареса снимките и облеклата. Същият този човек, Макс, не е и чувал за Кристиан Лакроа. Сам си го призна... и аз не бях изненадана. Съмнявам се дали и името Сен Лоран му говори нещо.

— Така ли ти каза Роуланд? Че не е чувал за Лакроа?

— Точно така. И дори не се изчерви.

Макс въздъхна. Наведе поглед към бюрото.

— Не бива да вярваш на всичко, което говори Роуланд, Линдзи. Той обича да се шегува с хората. Предполагам, че те е метнал.

Настроението на Линдзи не се подобри от тази забележка.

— Той е клоун — отсече тя. — Отвратителен непочтен клоун, както започвам да мисля.

— Не точно. Не съвсем — меко отвърна Макс. — Завършил е като първенец колежа „Бейлиол“. Колкото до непочтен... ами, той е крайно амбициозен, тук може и да си права.

— Чудесно. И оксфордската му диплома е била по специалност мода, нали?

— Хайде, Линдзи. Ставаш досадна. Дипломи.

— Добре. Впечатлена съм. Той може да чете древногръцки и древноримски автори в оригинал. Но си остава фактът, че за модата знае по-малко и от котката ми. И така, кой ръководи отдел „Мода“, Макс? Аз или някакъв оксфордски педант с комплекс за величие?

— Грешиш по три пункта — отпрати й самодоволен поглед Макс. — Не би трябвало да го свързваш само с Оксфорд. Той е

наполовина ирландец, син на селянин. Не е педант, а е много забавен. Той е твърде опитен и търсен журналист, когото доведох в този вестник, за да разчисти отдел „Репортажи и очерци“. Справи се за по-малко от два месеца. И няма комплекс за величие. Просто обича нещата да се правят според неговите разбирания. Както и ти, естествено.

— О, Господи. Започвам да разбирам. На колко години е?

— На трийсет и пет.

— На твоята възраст, горе-долу. С други думи, следвали сте по едно и също време. Познаваше ли го в Оксфорд, Макс?

— Да — отвърна той, все така меко. — Наистина го познавах. Втората година бяхме съквартиранти. Имахме общ мотоциклет. Харесвахме едни и същи жени, само че Роуланд ме засенчваше. Ние...

— Боже, дай ми сили! — Линдзи изпи уискито си на една глътка. Виждаше какво удоволствие доставя всичко това на Макс. Изправи се.

— Така. Няма да споменавам съзаклятието на старите другарчета, Макс.

— Твърде евтино.

— Няма да споменавам мъжката солидарност и други маловажни неща от този род. Разбрах. Педантът е прав, аз не съм...

— И на мен не ми харесаха снимките на Марков. Нито моделът. Прилича на живи мощи. Не харесвам тези случайни находки...

— Решенията ми бяха отменени и си остават отменени, така ли? Този лицемерен негодник те е спечелил на своя страна. Аз бях прецакана...

— Само в тези два случая. Да го кажем така: изслушах аргументите на Макгуайър, той счита, че страницата за мода ще спечели, ако заемем по-силна, по-журналистическа позиция. Много е умен, Линдзи, разбираш ли. И е страшно добър. Неговите виждания се наложиха. Следващия път...

— Следващия път, когато се наложат, Макс, аз си подавам оставката. Този месец се представят колекциите. Не искам Макгуайър да ми се меси. Няма да работя така.

Макс разцъфна в усмивка при тази заплаха.

— Глупости — отвърна той. — Ти никога не би си подала оставката. Обичаш тази работа. Обичаш този вестник. Обичаш мен — аз съм добър приятел и изключително добър главен редактор...

— Беше.

— И ще започнеш да харесваш Роуланд Макгуайър, след време. Разпитай наоколо, Линдзи, всички го обичат. С изключение на хората, които изхвърли, разбира се.

„Не и аз“, помисли си Линдзи, когато Макгуайър се върна на бюрото. Ако не изпитваше такава антипатия и недоверие към него, може би щеше да се съгласи, че Пикси го бе описала точно. По външност той беше от онзи тип мъже, които спират дъха на жените по улицата — и трябваше да признае, че каквито и недостатъци да има, суетата не е между тях; той сякаш наистина не съзнаваше колко добре изглежда. Определено не правеше нищо, за да го подчертава. Но дори износените и смачкани костюми от туид, към които имаше предпочитание, не можеха напълно да скрият стройното му и мускулесто телосложение. Имаше буйна черна коса, която носеше въздълга и лошо подстригана, и зелени очи с весело, лениво и леко присмехулно изражение. Говореше се, че е адски избухлив, но Линдзи никога не го бе виждала в такъв момент.

Ако не го познаваше така добре, би могла да си го представи как крачи през полята, обгърнат в келтска мъгла. Би могла да го види като човек, свикнал да живее на открито, който се занимава с някаква селска работа, грижи се за болно животно например, носи на гръб тежък товар или сече дърва. Въображението ѝ би могло да го нарисува като смелчага, катерещ безстрашно стръмна скала, като войник, поет или ветеринар. Не би си го представила единствено като журналист, който работи успешно в редакция на съвременен вестник — ала той без съмнение бе такъв, тъй че грешката беше нейна.

Погледна го изпитателно. Помисли си, че привидното добродушие и меките обноски са измамни. И преднамерени. Тяхната цел бе да разоръжават, да очароват. Те помагаха на Макгуайър да неутрализира своите опоненти в конкурентния вестникарски свят и пръв да стига до финала.

— Чувам, че днес заминаваш извън града? — Поде Макгуайър.
— Ще гостувам на Макс през уикенда?

Линдзи подскочи. Потънала в размисли за неговата безскрупулност, бе забравила да играе ролята на грандама. Стегна се и

му отпрати арктически поглед.

— Да.

— Предай най-добрите ми чувства на госпожа Макс. И на всичките Максовчета. — Усмихна се. — Четири деца. — Преди ми се струваше прекалено. Сега го намирам за хубаво. Разбрах, че и петото е на път...

— Да, ще се роди след два месеца.

— Може пък този път да е момиче. Макс ще се радва.

— Определено — отвърна Линдзи, преструвайки се, че не забелязва едва доловимата ирландска напевност, която понякога се прокрадаваше в гласа му. И тази особеност на говора, и усмивката му бяха привлекателни, сигурна беше, че Макгуайър съзнава това.

— Виж, не може ли да започваме? — Наведе се напред. — Трябва да свърша куп неща преди заминаването. Приключвам с подготовката за Париж. Вероятно си видял идейния план, който изпратих горе?

Макгуайър взе да размества книгата по бюрото си.

— Ще гостуваш на Макс с приятелка, струва ми се. Макс каза...

— Да, Джини. Дженъвийв Хънтър. Едва ли я познаваш...

— Не. Преди да дойда тук... — Той продължаваше да мести разсеяно книгата. — Обаче познавам работата ѝ. И репортажите ѝ от Босна миналата година, разбира се. Бяха отлични. Посвоему толкова добри, колкото и снимките на Паскал Ламартин... Както разбирам, и преди са работили заедно?

— Да.

— Бяха добър екип. Казах го на Макс. Къде съм забутал този проклет план? Само преди секунда беше тук... Тя защо не остана в Босна и не продължи да работи с него?

— Наистина не знам.

— Някой спомена... Доколкото разбрах, се е разболяла?

— Не съвсем. Не. Във всеки случай сега е много добре.

— О, сигурно не съм разбрал правилно. Макс каза... Недовършеното изречение увисна във въздуха. Линдзи не пожела да го продължи. Макгуайър бе добре информиран — щом като бе осведомен за заболяването на Джини — за което знаеха само няколко души — значи Макс бе клюкарствал. Очевидно те двамата бяха много по-

близки приятели, отколкото бе допускала — задължително, защото Макс бе дискретен човек.

И точно в този момент, докато се опитваше да прецени какво още, по дяволите, може да му е казал Макс, Макгуайър изстреля своята изненада. Най-накрая намери плана и го метна през бюрото към нея.

— Добре — каза той.

Линдзи го зяпна.

— Добре ли? Искаш да кажеш, че си доволен от него?

— Ти си модният редактор — повдигна рамене той. — Ако непременно държиш да използваш онзи проклет Марков, използвай го. Отразявай ревьютата, които намериш за добре. Ако се решиш да бъдеш малко по-критична, поне понякога, ще е чудесно.

— Нямах ли предложения? Изненадана съм.

— Нямам. Колекциите са по твоята част. И през ум не би ми минало да ти се бъркам. В края на краищата аз не мога да различа дреха на Лакроа от дреха на Сен Лоран...

„Мътните да те вземат, Макс“, помисли си Линдзи, забелязвайки веселите пламъчета в зелените му очи. Значи казаното от нея му е било предадено.

— Радвам се, че си разбрал докъде се простират компетенциите ти. — Линдзи бутна назад стола си с намерение да се оттегли час по-скоро.

— Има само още едно нещо — рече Макгуайър.

Тя се обърна изненадана. Макгуайър държеше в ръцете си папката, която бе забелязала — тежка зелена папка, вързана с плосък канап.

— Костюмът ти е „Казарес“, нали?

Явно му беше забавно да направи тази констатация. Линдзи го погледна високомерно.

— Да, по някаква случайност. „Казарес“ е.

— Срещала ли си се някога с Казарес? Може би си я интервюирала?

Линдзи го гледаше несигурно. Не можеше да реши дали въпросът му се дължи на незнание или на коварство.

— Не — отвърна, — не съм. И както вероятно знаеш, никой журналист досега не е разговарял с нея. Казарес не се появява в

обществото, освен при закриването на ревьютата си. И не дава интервюта, никога, на когото и да било. Тя на практика е отшелница.

— Красива отшелница, доколкото знам...

— Без съмнение е красива.

— Но Жан Лазар разговаря с пресата?

— Със сигурни журналисти. Свои приятели. Хора, които няма да задават неудобни въпроси за Казарес. Не бих описала този процес като интервю, но наистина от време на време дава аудиенции, да.

— Ще можеш ли да си уредиш среща с него?

— Ако имах такова желание, а аз го нямам, вероятно. Да.

— Опитай. Виж дали можеш да го хванеш, докато си в Париж...

Линдзи го погледна озадачено.

— Защо? Безсмислено е. Ако се срещне с мен, няма да се добера до нищо, което би ми послужило. То се знае, че както всички останали, ми се иска да науча дали слуховете са верни. Иска ми се да знам дали е вярно, че преди пет години Мария Казарес е започнала да губи контрол над себе си. Ужасно ми се иска да разбере каква част от моделите напоследък са създадени наистина от нея. Отговорите на тези въпроси интересуват всекиго...

— Тогава ги задай. Попитай Лазар. Защо не?

— По няколко причини — сопна се Линдзи. — Първо, няма да се осмеля, а ако все пак го направя, кракът ми повече няма да стъпи там. Незабавно ще бъда прогонена от всички ревьюта на „Казарес“. Второ, вече ти казах, безсмислено е. Лазар си има готов текст за интервютата: Мария Казарес е гениална; неговата роля е да я пази от тълпите натрапници. Това е.

— И да ръководи компания за много милиони. Да не забравяме тази подробност...

— Разбира се. Ръководи я безскрупулно и ефикасно. На драго сърце ще се съгласи да говори на тази тема. Ще се спре на техните готови облекла, на тяхната козметика, на техните парфюми. Ще ме затрупа със статистики и ще ме залее с чара си. Загуба на време. Статистиките са ми известни. „Казарес“ имат най-добрия отдел за реклама от парижките модни къщи. Всичко това вече го знам наизуст, нали така?

— Нима? Сигурна ли си?

Линдзи понечи да отговори саркастично, но замълча. Смарагдовозелените очи на Макгуайър я гледаха проникателно и тонът му неочаквано бе станал по-остър. Поколеба се, усети неизречения укор и вдигна рамене.

— Добре. Преувеличавам. Не знам всичко, никой не знае всичко. Около Лазар има тайни, както очевидно и около Казарес. Те идват от миналото...

— И аз мисля така, да. — Макгуайър погледна папката. — Като неспециалист в тази област, разбира се. Откъде са дошли, как са се срещнали, как Лазар е спечелил първия си милион, какви точно са отношенията им в момента, защо Лазар се опитваше да продаде компанията миналата година...

— Говореше се, че се опитва да я продаде — уточни Линдзи.

— Защо тази година е променил намеренията си и не предприема нищо? Само няколко дреболии от този род. Нищо, което би развълнувало стадото плъхове, препитаващи се от модата... — Макгуайър ѝ хвърли бърз поглед.

— Разбира се — продължи той, — модните редактори не работят като останалите журналисти, нали? Започвам да схващам това. Не задават неудобни въпроси. Не проучват индустрията, за която пишат. Те посещават ревютата, гукат си с приятелите, удрят ключа на малките участъци от мозъците си, които все още функционират, възкликват заради дължината на дрехите и изпадат в екстаз. От някоя пола. От сако. От шапка...

— Чакай малко — опита се да се намеси Линдзи.

— Онова, което привлича тяхното внимание — продължи невъзмутимо Макгуайър, — няма никаква връзка с живота на деветдесет и девет на сто от обикновените жени. Не влияе дори върху начина, по който те се обличат. То е лекомислено, неприлично скъпо, оскърбително за женския пол.

— Може ли да кажа нещо?

— Но, разбира се, техните материали обезпечават два пъти годишно безплатна реклама на една много доходна индустрия. И модните журналисти се съгласяват с това без възражения. Те помагат продуктът да бъде рекламиран, без значение колко безвкусен, колко глупав, колко негоден за носене е. Това по-рано ме озадачаваше. Защо лъжат? Защо година след година възхваляват тези парцали? Но,

разбира се, вече поумнявам. Те не могат да критикуват. Те не се осмеляват да критикуват. Защото ако го направят, рискуват да се лишат от своите скъпоценни покани, от престижните си места на първия ред... Ти случайно да не седиш на първия ред, Линдзи? — Той обърна хладния си зелен поглед към нея.

Линдзи заби нокти в дланите си.

— Да — рече тя. — Седя. Отне ми цели десет години, по дяволите, за да стигна до там, и виждам онова, за което пиша, значително по-добре, отколкото ако седях десетина реда по-назад. Виж...

— Не се съмнявам — каза Макгуайър и се протегна. — Когато бях малък, имаше една поговорка, че ако вечеряш с дявола, ти трябва дълга лъжица. Но съм сигурен, че в случая тя е неподходяща. В края на краищата, ако беше написала онова, което действително си мислила, ако беше изтъкнала например, че в колекцията на „Казарес“ вече липсва вдъхновение и блясък, какво щеше да постигнеш? Щяха да те прогонят. Незабавно.

Той повтори собствените й думи с най-очарователна усмивка. Линдзи, която преди беше страшно избухлива, но се бе научила да се владее, изброи до десет и направи няколко успокояващи йогистки вдишвания и издишвания. „Задръстен ирландски фанатик“, каза си тя. „Педант. Проповедник. Непоносим, самодоволен, високомерен, груб...“ — И спря до тук. Беше достатъчно честна, за да признае пред себе си, че в казаното от него има много истина, и достатъчно ядосана, за да не го признае открито.

— Може би ще бъде полезно, Роуланд — поде тя накрая с изключително любезен тон, — ако ти обясня някои дадености в моята работа. Аз посещавам ревютата, за да пиша за дрехите. За да пиша за тенденциите. Гледам кройката, цвета, материята и линията. В това съм специалист. И то ми помага да проявявам интерес към дрехите. Обичам дрехите. Както и стотици хиляди жени, които всяка седмица четат моите страници. Читателките, от които се нуждае този вестник.

Онези, които радват сърцата на рекламните агенции, Роуланд, същите агенции, които купуват място за реклами във вестника и помагат да се плаща твоята заплата, както и моята...

— Наясно съм с икономическата страна на въпроса, благодаря... — вметна презрително Макгуайър и Линдзи потисна надигащото се в

нея желание да се пресегне през бюрото и да го зашлеви.

— О, я стига... — каза тя. — Погледни си първо собствените материали, Роуланд, пък после ме поучавай. Миналата събота например беше пуснал голяма статия за Чехия и дълъг очерк за семейство Клинтън...

— Е, и?

— Освен това беше поместил статия за новия „Астън Мартин“ в автомобилната рубрика, репортаж за луксозния курорт на тайландското крайбрежие на страницата за туризъм и материал за качествата на петнайсет марки чисто маслиново масло от кулинарния ти редактор, първото изречение на който бе така адски помпозно и претенциозно, че едва не се задавих. Позволил си на онова ужасно момиче, което пише за ресторантите — ужасното момиче, което ти доведе в този вестник — да посвети цяла статия на някакъв скапан богаташки ресторант край Оксфорд, където тя и последното й гадже току-що са профукали близо двеста лири от бюджета на отдела ти. За обяд. Това не е ли лекомислено? Не е ли неприлично? Хайде, Роуланд, не ми пробутвай тези лайна.

Настана тишина. „Една грандама не би използвала последната дума — помисли си Линдзи, — изобщо не би спорила с него. Срамота.“ Ала се чувстваше много по-добре. Не се разкайваше. Забеляза, че Макгуайър се бе зачервил. Но дори забележките й да бяха попаднали в целта, той се съвземаше бързо. Линдзи наистина започваше да подозира, че е от мъжете, на които им прави удоволствие да спорят. Хвърли й бърз весел поглед, после — за нейна досада — се разсмя.

— Попадение — каза той. — Точно попадение. От друга страна... — наклони се към нея — ужасното момиче не е загубило способността си да критикува. Дало е унищожителна оценка на техния светъл сос...

— Голяма работа.

— ... а нашият кореспондент по автомобилите е влюбен в дизайна на обзавеждането в астъна.

— На него направо му текат лигите за този проклет астън. Който струва близо четвърт милион долара. Остави ме да си отдыхна.

— Статията за зехтина обаче... ами, тук съм съгласен с теб. Ужасна е. Не може да се чете. Невероятно превзета е.

— И си предприел нещо във връзка с това, нали? В качеството си на завеждащ отдела?

— Разбира се. — Той спокойно посрещна погледа ѝ. — Не си ли чула? Тази седмица уволних водещия рубриката.

Отново замълчаха, този път по-продължително. Линдзи седеше съвсем неподвижно. Погледът ѝ се спря на зелените очи, после на самото от туид и накрая върху купчините книги. Помисли си за училищните такси, за изплащането на ипотеката и новите футболни обувки.

— Това закана ли е? — попита тя, произнасяйки думите ясно и с най-спокойния си тон.

Макгуайър за пръв пъти се стори изненадан. Погледна я неразбиращо, после прокара ръка през косата си и заговори бързо.

Линдзи не го слушаше. Стана. Чувстваше се като затворена в някакво студено, ледено помещение, където въздухът е твърде рядък, беше ѝ трудно да диша и да говори.

— Защото ако е закана — продължи тя със спокоен, безизразен глас, — ще е по-добре да се обадя на Джини и да отложат срещата си с нея. Трябва да се видим след около час, но, разбира се, аз ще закъснея.

— Ще закъснееш ли? За какво говориш?

— На Джини ще ѝ се наложи да ме почака. Ако те интересува, което е малко вероятно, освен нея ме чакат и майка ми, и синът ми, и пазаруването, и водопроводчикът...

— Водопроводчик ли? Какъв водопроводчик?

— Както и гаражът, и проклетият магазин, където може да имат, но никак не е сигурно, някой последен чифт футболни обувки, размер дванайсет. Както и много други досадни дреболии, с които ми се налага да се занимавам наред с работата си тук, която, ако държиш да знаеш, за тази седмица е приключена. Ще чакат, Роуланд, защото аз ще съм още горе, в тази сграда и ще разговарям с Макс. Няма да работя по този начин.

Доволна от съдържания сарказъм и достойнство на своята реч, Линдзи тръгна към вратата. Чувстваше, че добре е избрала момента на оттеглянето си. Макгуайър се изкашля.

— Сокър или ръгби? — попита той.

Линдзи спря. Обърна се и му хвърли най-унищожителния си поглед.

- Футболните обувки — повтори той. — За сокър или за ръгби?
— За сокър. И не се опитвай да ми се подмазваш. Късно е вече.
— Размер дванайсет? Доста големи. Трябва да е висок.
— Висок е. Един и осемдесет и осем. На седемнайсет години е.

Това ще ти помогне ли в изчисленията?

— Не съм изчислявал, но съм изненадан. Мислех, че си около трийсет. Може би трийсет и една.

— Късно е за ласкателства — каза Линдзи, при все че всъщност ѝ бе станало приятно. — Твърде късно е да се измъкнеш. Аз...

— Това не беше закана — бързо заговори Макгуайър и се изправи. — Получи се недоразумение. Аз подходах неправилно. Не те поканих тук, за да те заплашвам, нито да те критикувам. Не обичам модата. Нямам претенции да разбирам от мода. — Изведнъж ѝ се усмихна широко и ослепително и я хвана подръка. — Не харесвам особено и коли като „Астън Мартин“. Нито пък сметките за обеда от двеста лири. Проявих безпринципност. Признавам...

Линдзи стоеше неподвижно. Гледаше ръката на Макгуайър — голяма, почерняла от слънцето и красиво оформена. Хладнокръвно се опитваше да реши дали има пристъп на сърдечна аритмия, или странните трепкания под костюма от „Казарес“ са резултат от преумора, притеснения, лошо хранене и стрес. По-късно щеше да се чуди дали тъкмо в този момент от отношенията си с Макгуайър не е направила своята първа и фатална грешка. В края на краищата можеше да се освободи от ръката му и да продължи достойното си оттегляне. Ала не го направи. Вместо това срещна онзи закачлив поглед и започна да омеква.

— Защо ме повика тогава? — попита тя и позволи на Макгуайър да я отведе обратно до бюрото. Той отново взе зелената папка, развърза връзките и ѝ я подаде.

— Защото имам нужда от твоята помощ. По това.

Прямотата и простотата на неговата молба изненадаха Линдзи. Потърси по лицето му следи от двуличие и коварство, но не успя да открие такива. Мина ѝ през ума, че ако Макгуайър не се бе устремил към върховете, може би щеше да ѝ хареса като мъж. Взря се в дебелията, тежка и ненадписана папка.

— Нещо свързано с модата ли е?

— Не. Само косвено. Нещо по-голямо е — и по-мръсно.

— Ще ми обясниш ли?

— Не мога да го обясня напълно, не. Още не.

— Поверително ли е?

— Може и така да се каже.

Линдзи отвори папката. Отвътре я погледна познато лице. Прочуто лице. Снимката, един от малкото съществуващи студийни портрети, а не щракнат в движение кадър, бе правена от Сесил Бийтън. Датираше от седемдесетте години и веднъж видял я, човек не можеше лесно да я забрави. Мария Казарес бе запечатана в апогея на красотата си. Чернокоса, черноока, усмихната, ръката леко повдигната, сякаш в следващия миг ще закрие лицето. Косата ѝ бе късо подстригана. Както сполучливо се бе изразил Бийтън, изглеждаше като най-красивото момче на света. Около врата си носеше златно кръстче. Линдзи се навъси и запрелиства съдържанието на папката, което се състоеше от изрезки от вестници. Всичките се отнасяха за Казарес и Лазар и обхващаха период от близо три десетилетия.

— Искам да я прегледаш — каза Макгуайър. — Вътре е всичко, което успяха да изровят моите проучватели. Американските публикации, английските, италианските, френските. Ще ги прегледаш ли този уикенд?

— Толкова ли е спешно?

— Да. Спешно е. Мислех... мислех, че би могла да им отделиш малко време у Макс. Да речем, след вечеря. Като си легнеш...

Отново я обгърна със зеления си поглед. За своя изненада Линдзи установи, че той притежава и други таланти, за които не бе и подозирала: когато това отговаряше на целите му, можеше и да флиртува.

— Бих помогнала — рече тя, — стига да знаех какво да търся.

— Празноти.

— Ще има стотици празноти. Ти сам спомена преди малко няколко от най-очевидните. Сигурно цялата папка се състои от предположения. Слухове и опровержения. Легенди. Митове.

— Няма значение. Ако си спомниш нещо, което знаеш или си чувала, а го няма в папката, искам да ми го кажеш, колкото и да е неправдоподобно, колкото и да е несъществено.

— Дори ключките?

— Дори тях. Може в даден момент да се окажат полезни. Да.

— В понеделник ли да ти докладвам?

— Хм... да. — Той отклони погледа си. — Преди да потеглиш за Париж. Ако имаш време и ако ми позволиш, ще те черпя един обяд, за да ти се отблагодаря.

— Ще видим.

Макгуайър изглеждаше засегнат.

— Не сключихме ли мир?

— Не. Още не. — Линдзи го погледна право в очите. — Продължавам да мисля, че манипулираш. Че си нечестен. Нямам ти и грам доверие.

— Но ще ми помогнеш?

— Когато искаш услуги, ставаш малко по-поносим.

Линдзи стана и си тръгна. Във внезапен пристъп на галантност, Макгуайър също се надигна и отвори вратата пред нея. На прага ѝ зададе още един последен въпрос, който тогава много озадачи Линдзи: дали са известни някакви връзки на Жан Лазар с Амстердам.

— Не. Защо ще има такива връзки? От каквато и националност да е в действителност, той не е холандец. Пък и Холандия почти не присъства в световната мода...

— Да — каза Роуланд, чийто телефон бе започнал да звъни. — Да. Мислех си, че... — Вдигна слушалката, Линдзи остана да стои на вратата. Идващият от другия край на линията женски глас бе достатъчно силен, за да го чува. Говореше бързо и настоятелно. Роуланд се намръщи.

— Значи ще се видим в понеделник, Роуланд...

— В понеделник ли? — Той я погледна безизразно.

— Нашият обяд, Роуланд. Обядът, на който ще ме заведеш, за да се извиниш...

— А, да. Разбира се. В понеделник. Да, да.

Линдзи излезе от стаята и още веднъж се обърна назад. Жената на телефона продължаваше да говори, всъщност през цялото време не бе спирала нито за миг. Спокоен, че никой не го наблюдава, Роуланд въздъхна. Внимателно остави слушалката на бюрото, взе тома на Пруст и се зачете. Докато Линдзи затваряше вратата, жената на телефона изхлипа страдалчески, а той спокойно обърна страница.

В един часа, когато Линдзи се готвеше най-сетне да си тръгне от редакцията, позвъни Марков. Търсил я бил два пъти по време на срещата с Роуланд. Линдзи си помисли с досада, че той наистина е способен да се обажда през десет минути целия ден и цялата нощ. Марков си беше такъв.

— Е, сладурано — каза той, когато Линдзи вдигна слушалката, — кажи ми истината, удари ли му ножа?

— И още как — излъга тя.

— Браво, скъпа. Право в аортата или смъртта беше по-бавна?

— Бавна. Сега се махай, Марков. Ще ти разкажа подробностите в Париж, съгласен ли си?

— Нямам търпение. Цяла сутрин си представям тази сцена, любима. Този Макгуайър... опиши ми го. Нисък ли е? Дебел? С оредяваща коса? Няма тестисули, за които си заслужава да се говори, нали?

— В интерес на истината, тъкмо напротив. Висок е метър и деветдесет и три. Черна коса. Подли зелени очи. От него се лее тестостерон.

— Скъпа! Защо не ми каза? Той, изглежда, е точно моят тип.

— Не се и надявай, Марков.

— Сигурна ли си?

— Сто процента.

— Е, добре. Животът е гаден. Все пак ме запознай с него някой път. Олеле, звъни другият ми телефон! Може да е от Барбадос. *A toute a l'heure*^[1], моя малка музо — добави Марков с ужасно произношение и затвори.

В един и петнайсет Роуланд Макгуайър застана до прозореца в кабинета на своя главен редактор на дванайсетия етаж, погледна часовника си и впери очи навън. От това място се виждаха Темза, крайните сгради на Канарския кей и паркинга долу.

— Точно по разписание — каза той.

Дъвчейки един от обичайните сандвичи със сирене и туршия, които си поръчваше, когато оставаше в сградата през обедната почивка, Макс остави донесената от Роуланд папка и отиде при него.

Двамата мъже проследиха с поглед дребната стройна жена, която излезе от сградата и се насочи между паркираните коли към нов „Фолксваген Голф“. Косата ѝ, къса, къдрава и непокорна, беше също толкова черна и лъскава, колкото и боята на колата. Беше издокарана в черни кецове, черни гети, черен пуловер и широко черно палто. Носеше куфарче, платнена торба, наръч книги и голяма зелена папка с връзки от канап. С усилие балансираше всичките тези неща и когато стигна до колата, част от тях изпопадаха на земята. Жената ритна яростно платнената торба. Вдигна поглед към небето. Устните ѝ оформиха кратка ругатня, която можеше да се разгадае и от височината на дванайсетия етаж. Роуланд се усмихна.

— Колко жалко — подхвърли той, — свалила е онзи костюм. А беше толкова хубав.

— Костюмът от „Казарес“? — усмихна се Макс. — Него ли беше облякла за срещата с теб? В такъв случай определено ти е обявила война, Роуланд. Остави всяка надежда.

— Грещиш. Сега отива да вземе Дженъвийв Хънтър. Всичко върви по плана, Макс.

— Тя не се ли досети?

— Разбира се, че не. Нали ти казах. Омаях я. Направих ѝ кафе. Похвалих въпросния костюм. Ще бъде пълна победа, Макс.

— Надявай се. Ти не разбираш жените, Роуланд. Никога не си ги разбирал.

— Имай ми вяра. — Роуланд отмина без коментар забележката на Макс. Наблюдаваше как черният фолксваген набира скорост на път към изхода, където даде десен мигач и зави наляво. Размина се на косъм с голям камион, чиито спирачки изскърцаха.

Макс затвори очи.

— Само никога не се качвай в колата на Линдзи — рече той. — Това е единственият ми съвет, Роуланд. Каквито и идиотски планове да имаш, не ѝ позволявай да те вози. То е все едно да си играеш със смъртта. Особено когато е ядосана...

— Не е ядосана — Роуланд се отдръпна от прозореца, — казах ти. Преди два дни наистина бяхме във война, да. Сега имаме разведряване. Лесно е да спечелиш на своя страна жена като Линдзи, стига да решиш. Освен това...

— Роуланд, нали не си флиртувал?

— За бога. За какъв ме вземаш? Аз никога не флиртувам с жените.

— Напротив, Роуланд. Правиш го, без да се усетиш.

— Е, в този случай съвсем определено не съм. Защо да флиртувам? — Той взе един от сандвичите на Макс и замислено го захапа.

Макс не каза нищо, потисна усмивката си и запали цигара. Възцари се кратко задушевно мълчание, по време на което Роуланд, чийто мозък не оставаше за дълго бездееен, прелистваше съдържанието на донесената от него самия папка, а Макс наблюдаваше своя приятел, своя изключително красив приятел, който така и не бе осъзнал въздействието си върху жените, и се наслаждаваше на най-новото развитие в безкрайната трагикомедия, каквато представляваше животът на Роуланд Макгуайър.

„Може би е време за поредното предупреждение — помисли си той, — дори крайно време, като се имат предвид плановете на Роуланд в момента.“

— Слушай, Роуланд — поде той малко колебливо, защото приятелят му яростно бранеше личния си живот. — Ще ти кажа нещо за Линдзи. Тя изобщо не е така неуязвима, на каквато се прави, и двамата с Шарлот много я обичаме. Знам колко е важен за теб този материал и разбирам, че нейната помощ може да ти е от полза, но...

Роуланд не го слушаше. Препрочиташе последния доклад от своя информатор в Американската агенция за борба с наркотиците в Амстердам, представен на Макс преди малко. Макс не знаеше името на този човек и нямаше изгледи да го научи; Роуланд се придържаше към този начин на работа.

— Да, да — измърмори той и затвори папката, отминавайки без внимание забележката на Макс. — Престани да нервничиш, за бога. Още малко ще ме попиташ какви са ми намеренията.

— Едва ли. Защото не би ми казал.

— Да работя — рече Роуланд с нетърпелив тон, взе куп снимки от бюрото на Макс и започна да ги разглежда. — Намеренията ми са да работя. Да свържа цялата тази история. Линдзи е периферна фигура. Ако благоволи да ми помогне, чудесно. Ако не пожелае — толкова ползе. Продължавам офанзивата за омайване...

— Господ да ми е на помощ.

— Тези снимки... — Роуланд ги остави на мястото им. — Те ли са последните на Паскал Ламартин?

— Да. — На свой ред и Макс започна да ги прехвърля. — Смятам утре да използвам една от тях. От фронта. Завеждащият фотографския отдел предлага онази там...

— Не е прав. — Роуланд посочи снимката в лявата ръка на Макс. — Би трябвало да публикуваш тази. Хората започват да се настройват примиренчески по отношение на Босна. Разтърси ги и ги събуди от дрямката, Макс.

— Може би — отвърна Макс, съзнавайки, че Роуланд е прав. Погледна фотографията, която препоръчваше той. Група жени в черно се бе скупчила около тялото на момче; дясната му ръка все още стискаше автомата, а лявата, разперена встрани, лежеше в локва кръв. Лицето на момчето, слава Богу, бе скрито, ала жените се виждаха добре. Ламартин вероятно бе имал на разположение около трийсет секунди, за да запечати на лентата тази скръб. „В това е големият му талант — помисли си Макс, — талантът, който го поставя в самостоятелна категория. Техническо съвършенство, пропито от съпреживяване.“ Картината го бе преследвала цялата сутрин. „Ето как щях да се чувствам, ако някое от децата ми беше умряло, ето как щеше да изглежда жена ми.“

Той вдигна поглед, срещна разбиране в очите на Роуланд, кимна и бутна снимката настрани.

— Та, колко още ще остане Ламартин? — Попита Роуланд, стана от мястото си и zakрачи из стаята. — Мислех, че ще се връща от там заедно с Дженъвийв Хънтър?

— Такива бяха първоначалните планове — вдигна рамене Макс. — Когато е готов да потегли, предполагам. Ламартин сам си е господар.

Роуланд замълча. Върна се при стола и седна.

— Така. Ще продължим ли нататък, Макс? — Погледна часовника си. — Щеше да ме информираш за Дженъвийв Хънтър...

— Така ли? — По лицето на Макс се изписа колебание.

— Да, така. Много добре знаеш. Хайде, Макс. Остават ни десет минути до твоето съвещание. Искам подробностите. Всички подробности. От А до Я.

— Роуланд, вече говорихме за това. Повечето от тях са ти известни...

Изржението на Роуланд стана упорито и съсредоточено. Той се наведе напред.

— Възможно е. Повтори ми ги пак.

[1] Доскоро (фр.). — Б.пр. ↑

2.

Сега Джини се разхождаше всяка сутрин. Понякога час, понякога два и винаги без посока. Разходките бяха полезни: натоварваха тялото, отвличаха мислите и правеха деня не толкова дълъг. Останеше ли в своя апартамент, тя се чувстваше задължена да пише, но думите, които излизаха на компютърния екран, отказваха да се подредят и да придобият някакъв смисъл. Останеше ли в апартамента, чувстваше отсъствието на Паскал твърде остро. Това бе първият им общ дом: заедно го бяха намерили, заедно го бяха обзавели. И за двамата това жилище бе израз на любовта им — а бяха живели там по-малко от пет месеца.

То се намиреше в покрайнините на Нотинг Хил, на последния етаж в голяма екстравагантна сграда с кулички, проектирана от архитект — чиито работи през 1868 г. били считани за радикални — за негови приятели, художници от дорафаеловата школа. Едно от ателиетата някога принадлежало на Розети. Ръскин бил чест посетител тук. Но макар да се интересуваше от предишния живот на къщата, Джини никак си не можеше да го почувства. За нея сградата нямаше предистория, тя бе започнала да съществува истински едва в деня, когато двамата с Паскал я бяха видели за пръв път. Джини бе влязла, редом с Паскал, двамата бяха застинали в неизречено съгласие и тя бе въздъхнала тихо от задоволство. Толкова седмици на търсене и обезсърчително разглеждане на една прехвалена съборетина, пригодена за жилище, подир друга, а сега изведнъж, като по някакво чудо, бяха попаднали на това тук.

Имаше огромно студио, високо и просторно като църква. Вита стълба водеше до спалня в галерията, опасана от рафтове за книги. Едната стена бе цялата прозорец — висок, извит и обърнат на север. Светлината струеше през стъклата и играеше по стените. Беше пролетен ден, великолепен пролетен ден, в който песента на възраждащата се природа се носеше из въздуха и достигаше в стаята през този прозорец. Градът не се виждаше от него. Все още приковани на прага, те се вираха в бледосиньото небе навън, в препускащите

облачета, в клоните на чинарите, току-що покрили се със свежа зеленина. Блясъкът на слънцето заслепяваше очите им.

— То е наше — каза Паскал след дълго мълчание. — Създадено е за нас. Трябва да бъде наше. Нали?

Сетне и двамата се помъчиха да бъдат прагматични. Хванати за ръка, тръгнаха да огледат жилището най-подробно. Водени от горчивия опит, търсеха да открият дефекти, изпълнени с миазми спомагателни помещения; Паскал с най-сериозен вид почукваше стените, проверяваше електроинсталациите и водопровода. Със същото настървение Джини се зае да изследва кухнята и още от пръв поглед се влюби в нея. Заотваря вратите на шкафовете — красиво изработени врати, които не заяждаха и не даваха никакъв повод за критика. Откриха и втора спалня, на долното ниво, романтична стаичка в кулата, кътче, каквото Ракам би нарисувал за някоя принцеса от приказките. Стаята сякаш бе създадена за дете с въображение. Джини почувства, че Паскал мисли за дъщеря си.

— Мариан може да дойде да живее с нас, Паскал.

— Би могла — каза с въздишка той. — Наистина би могла.

— Ще ѝ хареса ли тази стая?

— Направо ще се влюби в нея, сигурен съм.

След това никой от двамата не се осмели да заговори. Върнаха се в огромното студио и застанаха, хванати за ръка, пред онзи висок, възхитителен прозорец. Паскал раздрънка ключовете, които агентът му бе дал. Спогледаха се. Той знаеше, че Джини всеки момент ще даде израз на неизреченото, и преди да го е сторила, вдигна ръка и леко докосна с пръсти устните ѝ.

— Не. Чакай — промълви. — Ти се готвиш да проявиш разум. Но преди да си станала разумна, искам да направя ето това.

Вдигна дългата бледоруса коса от лицето ѝ, взира се в очите ѝ известно време, после я притегли към себе си, наведе се и я целуна по устните.

Прегръдката бе дълга, остави я тръпнеща, с объркани мисли; мина ѝ през ума, че може би намеренията му са били тъкмо такива. Накрая се отдръпна от него, усмихна се и поклати глава; преплете пръстите си в неговите и се загледа в лицето му от по-безопасно разстояние. Видя как слънчевата светлина трепти по тъмната му коса, по челото и бузите му. Обожаваше линията на веждите му; обожаваше

всяка частица от неговото лице, всяка интонация в гласа му и всяко негово докосване. Толкова добре го бе опознала, че знаеше точно какво мисли в момента; то бе изписано на лицето, в очертанието на устните и в закачливия блясък, който още грееше в очите му. При все това неизреченото трябваше да бъде казано, рано или късно.

— Паскал, твърде скъпо е — промълви тя.

— Малко.

— Повече от малко. Трябва да погледнем истината в очите.

Паскал, най-решителният човек, когото някога бе познавала, мъжът, който винаги съумяваше да стигне за нула време до края на света, дори и да нямаше самолети, повдигна рамене и закрачи из стаята. Джини, свикнала с неговата непримиримост към каквито и да било поражения, го наблюдаваше с тиха обич. Бе го виждала в това състояние и преди, по време на работа: Паскал, който можеше да си пробие път с аргументи и чар през всяка барикада и всяко препятствие; Паскал, който, ако не успееше да влезе през парадния вход, винаги намираше начин да се промъкне отстрани или отзад; Паскал, който обикаляше военните зони и носеше от там снимки с такива сюжети, до каквито никой друг не успяваше да се добере.

„Ще крачи пет минути — помисли си тя. И позна. — Ще си свали якето и ще навие ръкави. — И той го направи. — Ще започне да кръстосва из стаята“ — досети се Джини.

Висок, строен, с бързи движения, Паскал се впусна да обикаля наоколо.

Джини опита да съсредоточи мислите си. Взе да събира, за кой ли път, парите, които можеше да получи от продажбата на лондонския си апартамент; парите, които Паскал мислеше, че ще вземе от ателието си в Париж; цифрите, посочени от компаниите, отпускащи заеми срещу ипотека. Но както и да ги смяташе, резултатът винаги беше твърде далеч от необходимата сума. Разликата беше достатъчно голяма, за да я обезкуражи. Въздъхна. Паскал, непоклатим, както винаги, веднага се върна при нея. Сложи ръка около кръста ѝ. „Сега ще се шегува с мен“ — помисли си Джини и не се излъга.

— Колата ми — каза Паскал, който развиваше високи скорости с класическото си старо любимо порше. — Ще продам моята кола. Ще си купя тъпа кола. Това сигурно ще помогне.

— И аз ще продам моята — усмихна се Джини. Тя караше праисторически фолксваген костенурка. Паскал, който не бе във възторг от нейната таратайка, я погледна сериозно.

— Не мога да позволя такава жертва. Освен това... ще трябва да платим на някого, за да ни отърве от нея...

— Бихме могли да минем на зеленчуци...

— Правилно. — Той я притегли по-близо до себе си. — Ряпа. Пащърнак. Те са евтини.

— Мога да не си купувам дрехи през следващите десет години...

— Още по-добра идея. Във всеки случай аз те предпочитам без дрехи.

— Мога да си сменя работата. Повече няма да съм журналистка. Ще стана търговски банкер. Адвокат на някоя корпорация. Вундеркинд в рекламата...

— По-добре недей. Би било жалко. Погледни ме, Джини...

Тя се обърна с лице към него; ръцете му обгърнаха талията ѝ.

— Искаме ли това жилище, Джини?

— Да. Искаме го.

— Тогава да го вземем — каза Паскал, на когото, веднъж взел някакво решение, бе невъзможно да се противиш.

От този момент нататък той стана такъв, какъвто най-много го обичаше — енергичен, очарователен, непреклонен... и най-вече французин. В началото собствениците на апартамента, после посредниците, после банката започнаха да отстъпват под напора му. Изглежда, за цената все пак можеше да се преговаря и ипотеката в крайна сметка можеше да бъде по-висока. След това се върна към апартамента на Джини, на който продължаваше да виси тъжното „Продава се“, и само за една седмица намери купувач — и то надежден купувач. Вечер, когато за негово огорчение и раздражение (защото самият той не се съобразяваше с работното време и презираше всички, които го спазват) не можеше да се свързва с банковите чиновници и агентите от посредническата фирма, покриваше стотици листове с изчисления. Сума след сума, седмиците със старателно изписани напречни чертички. Пресмяташе разходите им, издръжката, която даваше на бившата си съпруга за Мариан, бъдещите плащания по ипотеката, разноските за отопление и пътуване и — на Джини ѝ стана забавно, като видя това — за вино и хляб.

— Вино? — намеси се тя, надвесена над рамото му. — Голям лукс като начало. Задраскай го.

— За теб може да е лукс. За мен е необходимост. Ти си американка. Аз съм французин.

— Пропуснал си електричеството, Паскал...

— Свещи? — Той се обърна и я погледна с усмивка.

— А застраховката?

— По дяволите, трябва да се обадя на Макс.

Без да се бави, той грабна телефона, Джини подозираше, че от самото начало е имал това намерение. Каза, че е поласкан от вниманието на „Кореспондент“, но ако Макс държи ухажването да завърши с женитба, ще трябва да предложи по-голяма зестра.

— Направих някои изчисления — осведоми го Паскал. — Предвидил съм пари за вино, но не и за електричество. Глупав пропуск... Когато дойдеш на вечеря у нас, нали разбираш, Макс, в прекрасния дом, с който сме решили да се сдобием, няма да е зле да можем и да ти сготвим нещо... О, така ли? Разигравана сума ли? Какво е това?

Паскал, който много добре разбираше значението на словосъчетанието, замълча и се заслуша внимателно. После назова едно число. Джини пребледня. Макс беше съгласен.

Така жилището стана тяхна собственост, цялото това просторно великолепие. Паскал отиде да се види със свой приятел, търговец на антики, чийто магазин се намирал в далечния край на Кингс Роуд. След отличен обяд и няколко часа ожесточен галски пазарлък, купи легло. То беше високо и широко, разкошно легло с балдахин, някога принадлежало на кралска любовница, така поне твърдеше търговецът. Дърворезбата на колоните представляваше виеща се лоза, дори бяха запазени оригиналните завеси от поизбеляла алена коприна. Той държеше покупката си в тайна и поръча да монтират леглото в ден, в който Джини беше отишла да интервюира някакъв много скучен и самодоволен министър. Когато тя се прибра в апартамента, през онази пролетна вечер, то вече беше там.

Веднага се настаниха в него. Имаха чувството, че се намират в пътуващ кораб. Облегнати на възглавниците, виждаха през парапета на галерията великолепния прозорец, върховете на дърветата и носещите се в небето облаци, до тях долитаха светлините и шумовете на

невидимия град, който пулсираше пет етажа по-долу. Там пиха вино, там вечеряха, там се любиха, там заспаха.

— Доволен съм — каза Паскал, вземайки я в прегръдките си на другата сутрин. — Никога не съм бил така доволен.

Джини също беше довольна. Харесваше ѝ тази дума, която сякаш ги обгръщаше и свързваше. Замисли се за годините, откакто познаваше Паскал, и се сепна, като си даде сметка, че те съставляват почти половината от живота ѝ. Спомни си първите седмици, след като се бе запознала и влюбила в него, в Бейрут. Спомни си годините на раздяла и как се събраха отново. „Нищо не ми липсва. Всичко, което обичам, ценя и уважавам, е тук. О, да, довольна съм.“ — помисли си тя.

Не изпитваше никакво безпокойство, нямаше и най-малкото предчувствие, нито капчица суеверен страх, че боговете не обичат да проявяват щедрост към хората и имат мрачния навик с дясната ръка да дават и веднага да вземат с лявата. Пет месеца след като се пренесоха в този апартамент, ѝ бе предоставена възможност да осъществи другото си голямо желание: беше изпратена в Сараево да отразява войната в Босна. Замина с Паскал и работеше заедно с него. Той бе посещавал военни зони и преди, много пъти. Тя никога.

След шест месеца се върна сама. Паскал, несъзнаващ дълбочината на настъпилите в нея промени, се бе съгласил, че това е най-доброто решение. Той щеше да остане да снима още малко. Уж щеше да стои най-много още три седмици, месец. А се мотаеше там, без нея, вече два месеца и датата на завръщането му още не бе уточнена. В началото Джини се радваше на закъснението му, при все че внимаваше той да не разбере това. Мислеше, че така ще има време да се пребори с последствията от Босна и от видяното там, да се излекува от кошмарите, от безсънието, от всичко.

„Войните могат да бъдат прогонени от съзнанието“, втълпяваше си тя през всичките тези дълги седмици. Трябваше да има някакъв начин — не да забрави, тя би се презирала, ако забравеше някога — а да се дистанцира. Необходимо ѝ бе да се освободи, но като че бе неспособна да го направи. Смъртта, формата на смъртта, звукът, вкусът, картината, миризмата на смъртта я преследваха. Те не ѝ позволяваха да почива, караха я да се буди с вик на ужас в ранните утринни часове; просмукваха се в този чудесен апартамент и омърсяваха довольството; гонеха я навън, по безличните улици. В Босна

и тя бе ранена, както мнозина от журналистите, пребивавали там. Една вечер, докато пътуваше за Мостар заедно с Паскал (най-много от всичко се страхуваше да мисли за Мостар), в малко селце, разположено високо в планински проход, попаднаха в центъра на минохвъргачен обстрел. Парче шрапнел се заби в горната част на ръката ѝ, съвсем лека рана, от която ѝ бе почти неудобно при всичките осакатявания, на които бе станала свидетел. Зашиха я бързо и напълно задоволително.

Сега, девет седмици след като бе напуснала тази страна, раната бе почти заздравяла. Но не и психиката ѝ. Паскал, който отдавна познаваше съвременните войни и техните грозни последици, бе опитал да я предупреди. Тя не беше глупачка и, разбира се, се бе вслушала в предупрежденията. Преди да заминат за Босна, той безмълвно, неохотно ѝ бе показал някои свои стари снимки, правени само за документация, непредназначени за публикуване, снимки, които никое списание или вестник не биха поместили.

— Трябва да бъдеш подготвена. — Той нареди пред нея черно-белите фотографии. — Предстои ти да видиш това, Джини. И това. И това. И още по-страшни картини.

Чакаше търпеливо, докато тя мълчаливо разглеждаше снимките.

— Това е границата — промълви по някое време. — Сигурна ли си, Джини, абсолютно сигурна ли си, че искаш да прекрачиш тази граница? — Потресена, замаяна, бореща се с физическите симптоми на скръбта, тя се извърна, неспособна да го погледне в очите. До заминаването им оставаше една седмица; Паскал бе подбрал така времето, че тя да може да се откаже, дори и в последния момент.

— Това няма да е малодушие — меко продължи той. — Не бива да си го мислиш. Ще е просто избор. Между двата пола наистина има разлика, Джини. На жените е по-трудно да гледат това, да живеят с това...

— Защо? — Тя се обърна и го погледна, почувствала още тогава, че е прав. — Защо, Паскал? Тези неща стават. Тези зверства съществуват. Защо жените трябва да бъдат държани настрана от тях? Не го считам за правилно. Според мен това е проява на слабост, а аз не искам да съм слаба...

— Не е непременно слабост. Аз не го приемам по този начин. Трагедиите, които виждаш тук... — Паскал посочи снимките — са

причинени от мъже. Тъй че всички мъже трябва да ги видят с очите си. Но ако жена отвърне поглед от тях, ако ти отвърнеш поглед, Джини, няма ли това да е по-скоро признак на сила?

Тогава се трогна от загрижеността и нежността, които се четяха на лицето му. Колко характерно бе за Паскал не само да ѝ посочи път за отстъпление, но и да го направи така деликатно.

Предложението не бе изречено пряко, както и нейният отказ да го приеме. Когато пристигнаха в Босна, Паскал отначало се опитваше да я пази. Имаше опасности, на които, ако беше сам, би рискувал да се изложи. Ала не искаше да излага нея. Предпазваше я от най-страшните гледки и се стараеше да я закалява постепенно, като чувствително към студа растение.

На Джини ѝ трябваше по-малко от седмица, за да разбере, че този подход, който Паскал не признаваше, но стриктно спазваше, пречи на работата им. Затова почти от самото начало ѝ се наложи да се преструва. Тя, която не бе имала тайни от него, сега криеше много неща. Ако беше заподозрял какви са истинските ѝ реакции, той щеше незабавно да я накара да се прибере в Лондон.

Откри, че може добре да прикрива страха и умората. Достатъчно добре. По-трудно беше да се скрият сълзите и най-вече болката и нарастващото неразбиране на причините, които ги предизвикваха. Непрекъснато изнамираше нови начини да го заблуждава — и се налагаше да ги използва усилено, ден и нощ (никакво размекване, дори когато лежеше в прегръдките му и не можеше да заспи), защото Паскал бе умен, чувствителен и я познаваше добре. Само един издайнически поглед, отенък в интонацията или жест, и щеше да прозре истината.

И тъй, ден след ден тя се усъвършенстваше. Намрази сърцето си, застави се да бъде безчувствена, превърна се в експедитивен говорещ и ходещ автомат, който регистрира унищожените сгради, унищожените човешки тела, унищожените съдби и продължава да си гледа работата. Чувстваше, че това я превръща в безполово същество; сякаш нещо, което досега бе циркулирало в тялото ѝ, започваше да изчезва. С пресъхнали очи, безкръвна, лишена от апетит, тя вече не изпитваше онова спонтанно желание, когато Паскал я прегръщаше; чувстваше се като празна шушулка, суха и смачкана. Макар че си вземаше хапчетата, не се изненада, когато цикълът ѝ секна. Жените имаха менструация, но тя вече не беше жена. Беше робот.

Никой любовник, разбира се, не би пропуснал да забележи тези симптоми. Джини видя, че те нараняват Паскал, и веднага удвои усилията. Започна да симулира оргазъм. И той безмълвно ѝ позволи да го прави в продължение на две седмици. А когато те изтекоха, я прегърна, почака признанието, което не последва, и накрая промълви:

— Джини, не го прави никога повече. Не желая да ме лъжеш. И най-вече не желая да ме лъжеш в леглото.

В гласа му се долавяше болка, съжаление и притеснение — както и известна суровост. Тогава тя се разплака и докато плачеше, Паскал я държа в прегръдките си. После започна да я разпитва, помъчи се да я накара да говори, но тя се измъкваше от въпросите, отричаше да има причина за безпокойство и той престана да настоява. Бе решил за себе си да се примири с нейното мълчание. Джини разбра това, но не каза нищо, при все че знаеше колко скъпо му струва тази толерантност, както словесна, така и физическа.

В професионално отношение той постепенно отстъпваше на напора ѝ, впечатлен от нейното хладнокръвие; малко по малко увеличаваше рисковете. Разрешаваше ѝ да става очевидец; водеше я на нужните места: при жертвите на изнасилвания, при мъртвите, при умиращите, при различните образи на смъртта. Джини бе сигурна, че е разбрал кое е най-непоносимото за нея — след Мостар положително не му бяха останали никакви съмнения. Там бе имал възможност да се убеди, че макар вече привикнала с гледката на обезобразени трупове, тя все още трудно понася родителската мъка и осакатяването на деца: тялото ѝ преставаше да се подчинява, от очите ѝ бликваха сълзи и ръцете ѝ започваха да треперят. Без да каже и дума, той започна да избягва местата и ситуациите, където бе вероятно да се сблъскат с подобни трагедии. Ала дори на Паскал не беше по силите да я предпази напълно. В тази страна изобщо не биваше да се разчита на прогнози и плацове. Върху затънтен и на пръв поглед безлюден планински проход внезапно се изсипваше минометен огън; никога не се знаеше дали смъртта не дебне зад следващия ъгъл или на следващата улица.

Близостта на смъртта, белеещият под кожата череп, отвратителната гледка зад ъгъла — това бе Босна за Джини. Всичко това продължи да я преследва и в Лондон, при все че когато пишеше на Паскал, когато му телефонираше, тя никога не го споменаваше.

„Спиш ли добре, скъпа? Храниш ли се нормално?“, питаше той, а тя отговаряше, че, разбира се, апетитът ѝ се е възстановил, че нощес е спала непробудно десет часа.

„А излизаш ли, скъпа? Срещаш ли се с хора? Ръката ти — сигурна ли си, че вече е съвсем заздравяла?“

Да, лъжеше тя, ходила на театър, на кино, видяла се с Линдзи, ръката ѝ била много добре, след като махнали конците. Колко лесно ѝ бе да се преструва по телефона! Колко сполучливо го заблуждаваше в писмата! Сега в никакъв случай не биваше, убедена бе в това, да товари Паскал с излишни грижи, затова инжектираше в гласа си сърдечност, веселие, убедителност. Предполагаше, че той първоначално е бил изненадан, но постепенно е започнал да ѝ вярва. Беше се успокоил дотолкова, че отлагаше завръщането си, при все че тя желаше това завръщане повече от всичко на света. Да, преструваше се добре, нали се бе упражнявала шест месеца в Босна. И вероятно не беше толкова трудно да убедиш човек, който работи под неимоверен стрес.

Някои от нещата, които му казваше, бяха верни. Ръката ѝ бе заздравяла, но докато кръстосваше лондонските улици, Джини си даваше сметка, че психиката ѝ още боледува. Колко ли време трябваше да мине, за да се възстанови психически, питаше се тя. Шест месеца, година, десетилетие?

Двата месеца не бяха помогнали много. Нормалният живот в Лондон я караше да се чувства още по-зле. Тук, както можеше да се очаква, хората бяха все така затънали в своето всекидневие и усилията на Джини да общува с тях оставаха затворени в някакво друго, обособено пространство. Тя беше там, от другата страна на стъклената преграда. Жестикულიраше, опитваше се да говори, да се измъкне от психическия затвор, в какъвто се бе превърнала военната зона — и установяваше, че не може. Минаваха дни, минаваха седмици, хората започваха да губят търпение, а нейното чувство, че не е на мястото си, ставаше все по-силно.

Сега, сама в техния чудесен апартамент, сама в чудесното им легло, тя бе връхлетяна от страхове. Разплакваше се за деца, които ѝ се искаше да спаси, макар да знаеше, че са мъртви от месеци. Чуваше бомби и минометна стрелба, мислеше за снайперистите и се сещаше, че Паскал, за когото казваха, че е оцелял досега по някакво чудо, може

да влезе в статистиката на загиналите, както всеки друг. Можеше да последва телефонно обаждане, мрачно посещение на непознат. Паскал можеше никога повече да не се върне.

Боеше се за живота му и в такива моменти отваряше скриновете и докосваше дрехите му, сваляше книгите му от рафтовете. Четеше неговите писма, после отново ги препрочиташе, докато ги научеше наизуст, всичките тези потвърждения на неговата любов. Пишеше му, внимателно подбрани думи, които скриваха отчаянието ѝ, като внимаваше нито една сълза да не капне върху мастилото. По Коледа — беше сигурна, че той ще се върне за Коледа — отново започна да се надява. Това щеше да е първата им Коледа заедно. Хукна навън, купи елха, купи играчки и звезди, за да я украси. Купи подаръци и — разпределяйки радостта си — опаковаше само по един на вечер, та щастието и вълнението да продължат цяла седмица.

Ала Паскал не се върна, както беше планирано. Неочаквано му се бе открила възможност да премине в друга зона на север, до която от месеци не бяха допускани никакви журналисти. „Трябва да се възползваш, трябва да заминеш“, каза му Джини по телефона и след известно убеждаване той склони.

Отново я сграбчи страхът. Влезе в банята, запали всички лампи и се застави да погледне отражението си в огледалото. Виждаше, застави се да види, физическите последствия от липсата на апетит и сън. Наблюдаваше бледото лице отсреща. Знаеше, че Паскал я намира хубава, защото често ѝ го бе казвал. Заобръща се насам-натам, мъчейки се да открие някаква следа от жената, която описваше, която обичаше той.

От нея не бе останало нищо. Джини изпадна в паника. Той трудно би разпознал това лице отсреща и определено не би могъл да го обича. То изглеждаше изпито, напрегнато, потайно; очите избягваха дори собствения ѝ поглед. Криеха много неща, но преди всичко, разбира се, онази тайна, онова признание, което трябваше да бъде направено в Мостар, но не се състоя. Ако Паскал бе влязъл в стаята в този момент, тя би жадувала да му каже, ала не би посмяла. Думите щяха да заседнат в гърлото ѝ.

Прекара безсънна нощ. На другата сутрин, с трескава нова решителност, направи онова, което беше разумно, което очевидно

трябваше да направи. Отиде на лекар, необходима стъпка, която отлагаше от два месеца.

Лекарят беше чужденец, от клиниката, към която отскоро бяха регистрирани. По Коледа хирургията не бе работила и се бяха събрали много пациенти. Джини седеше в претъпканата чакалня с непрочетено списание на коленете. Опитваше се да не слуша хленченето на децата със счупени крайници и писъците на бебетата. Мъчеше се да реши доколко да бъде откровена с лекаря и как да направи обяснението си по-кратко. Забеляза, че повечето пациенти като че ли доста бързо излизаха от кабинетите; възможните диагнози се трупаха в съзнанието ѝ и я обземаше страх. „Трябва да говоря ясно и сбито. Трябва да му кажа, че съм била в Босна. Трябва да спомена по колко часа работехме. Трябва да обясня как вярвах, че ще се справя, и се опитвах да се справя, но ми бе много трудно да гледам... мъртвите. Да, тази е думата. Просто мъртвите. Не е необходимо да се впускам в подробности.“ Подскочи; ядосаната жена на рецепцията викаше името ѝ вече за трети път. Грабна чантата си и се изправи.

Намери лекаря в стая с размерите на тясна кабина, млад мъж приблизително на нейната възраст, с измъчено изражение.

— Картона ви. Не мога да намеря картона ви.

— Предполагам, че още не ви е изпратен от последния ми лекар — промърмори Джини. — Може би...

— Ще го открия. От какво се оплаквате?

Навън звъняха телефони, пицеше дете. Джини заби поглед в плакат против тютюнопушенето. Веднага ѝ стана ясно, че не би могла да говори за Босна пред този човек; не би могла да говори за Босна в тази стая. Би било твърде дълго, твърде сложно; би било твърде евтино. Съдейки по количеството време, което предишните пациенти прекарваха в кабинетите, имаше на разположение пет минути, ако не и по-малко.

Лекарят я гледаше настоятелно, почуквайки с химикалката.

— Симптоми? — попита той. — Какви са симптомите, които ви тревожат?

— Аз... не мога да спя — отвърна Джини. Започваше да се поти. В стаята сякаш не достигаше въздух. Химикалката почукваше. —

Имам кошмари. Бях подложена на... стрес. Не се храня добре. Свалих около четиринайсет фунта, струва ми се...

— Камък. Свалили сте един камък^[1]. В Англия казваме „камъни“, а не „фунтове“, нали?

— Понякога... плача. Без всякаква причина. Може да съм в магазина за хранителни стоки или просто да вървя сама по пътя и... изглежда, не мога да го контролирам. Просто се разреждам. Не мога да спра.

— Откога продължава това?

— От около два месеца.

— Какъв беше тласъкът?

— Моля?

— Някаква загуба? Развод? Уволнили са ви от работата?

— Не. Не съм омъжена. Аз... — И замълча.

Загуба. Опитва наум звученето на думата. Може би нея трябваше да използва. Само че загуба означаваше да е умрял човек, когото си познавал и обичал — майка, баща, нещо от този род. Можеше ли смъртта на непознати да бъде определена като загуба? Не, не биваше да използва тази дума, нямаше право.

Лекарят си отбелязваше нещо. Не личеше да ѝ съчувства, Джини не беше сигурна дали защото счита неомъжените жени, страдащи от безсъние, за невротична напаст, или защото химикалката му не работеше както трябва. Той я разтърси ядосано.

— Отслабнали сте много бързо. Нещо друго? Повръщане?

— Не.

— Мензисът ви редовен ли е?

— Не. Не съм имала мензис от четири месеца. Бях... в чужбина и спря, докато бях там. Но с мен стават такива неща, случвало ми се е и преди. Когато работя много, когато съм под напрежение и...

— В чужбина ли? Къде в чужбина? Нали не в Индия, в Африка или на друго подобно място?

— Не. Бях в... Източна Европа.

Той веднага загуби интерес. Отново взе да си отбелязва нещо. Написа „4“ и го загради в кръг. Зад детския плач и телефоните Джини чуваше грохота на стрелба с автомати, тихото хрущене на падаща зидария. Това ѝ се случваше понякога и трябваше да го преодолее, защото иначе звуците щяха да я върнат в Мостар, в онова болнично

отделение, при момченцето там. Щеше да си спомни очите му и сигурно щеше да се разплаче. Вкопчи ръце в страничните облегалки на стола и зачете думите на плаката, буква по буква.

— Предполагам, че са ви правили изследване? — Лекарят вдигна поглед.

— Изследване ли?

— Правихте ли си изследване за бременност? — Отправи ѝ хладен поглед, сякаш нейната глупост го ядосваше още повече. — Вероятно сте правили, след като нямате мензис от четири месеца.

— Да правих. Докато бях там... — Поколеба се и се изчерви. — Още първия път, когато не ми дойде, отидох на лекар и...

— Било е прекалено рано. Не знаехте ли това?

— Да. Струва ми се, че знаех. Само че нямах търпение да разбера и... Така или иначе, проверявала съм се и след това. Миналия месец. Този месец. Купувах онези комплекти. От аптеката...

Замълча. Съзнаваше колко странно и задъхано звучи гласът ѝ. В тази стая ѝ беше непоносимо горещо. Химикалката продължаваше да почуква. Лекарят погледна часовника си.

— Резултатите бяха отрицателни. Знаех, че ще са отрицателни. Не съм бременна. Вземам противозачатъчни хапчета.

Или поне ги вземах. Когато се върнах в Лондон, престанах да ги вземам.

— Защо?

— Защото... ами, в Лондон не спя с никого...

— Нещата може да се променят, предполагам.

Тонът му бе презрителен. Типично женският случай започваше да го нервира, Джини усещаше това.

— Във всеки случай... — той пак си записа нещо — тези комплекти за установяване на бременност невинаги са надеждни. Инструкциите на опаковката трябва да се спазват точно...

— Вижте... все някак се справям с инструкциите по опаковките. И петгодишно дете ще ги разбере. Аз само...

— Разбира се. Разбира се.

Бе повишила глас. Тонът ѝ беше грешка. Той веднага прие успокояваща поза, лустро на кротост над задълбочаващата се липса на симпатия.

— Е, много се съмнявам, че е нещо сериозно. Предполагам, че пресилвате нещата. Обаче и тук ще дадете урина, за да изключим със сигурност бременността. Ще ви направим и изследване на кръвта. Не ми харесва това отслабване. Минете, ако обичате отгатък, при сестрата. Елате пак след три дни. Тогава ще говорим.

Джини отиде след три дни. Прие я жена, весела и рязка: другият лекар бил повикан за спешен случай. Тестът за бременност бе отрицателен. Резултатите от изследването на кръвта бяха нормални. Лекарката ѝ постави диагноза — стрес. Предписа ѝ кратък курс на лечение с валиум. Джини взе таблетките, отнесе ги вкъщи и ги погледна.

Те страшно я разгневиха. Изсипа ги в умивалника.

„Изправи се очи в очи с демоните“, това би казал Паскал. Втората ѝ майка Мери, приятелите — и те вероятно биха дали същия съвет. Но Мери, с която беше толкова близка, бе заминала на тримесечно пътуване в Щатите, а Джини не бе питала приятелите си, дори Линдзи. Вярваше, че човек може да се пребори успешно с демоните си единствено сам, без чужда помощ.

Мъчеше се да работи, но не можеше. Мъчеше се да спи, но най-често не успяваше. А сутрин, за да напредне денят, за да мине времето, обикаляше улиците.

Нямаше установен маршрут. Този петък, петъка, в който трябваше да се срещне с Линдзи, вървя на север до Портобело, после на юг до Холанд Парк, след това на запад до Шепърдс Буш и пак обратно по главния път до Нотинг Хил Гейт. Валеше ситен рядък дъждец и колите свистяха край нея. Всички магазини и ресторанти сякаш жужаха от свой собствен, откъснат и далечен живот. „Нормално, нормално, нормално — казваше си Джини. — Това е нормално, хората пазаруват, срещат се с приятели. Ще бъде нормален уикенд. Ще се държа нормално. Ще разговарям с хората и ще правя каквото трябва; ще престана да вървя като сомнамбул през живота си.“

— Уикенд сред природата — бе казала Линдзи. — Ще ти подейства добре, Джини. Ти харесваш Шарлот. Харесваш Макс. Харесваш малките Максовчета. Започваш да се превръщаш в тъпа

калугерка, в отшелница. Ще дойдеш. Аз ще те закарам. И никакви възражения. Точка.

Но Джини ѝ възрази. Считала, че уикендът в провинцията е просто друг вид валиум. Не се превръщала в калугерка, нито в изкуфяла отшелница, просто ѝ харесвало да бъде сама и ѝ трябвало време за размисъл.

— Глупости — отсече Линдзи. — Прекалено много мислиш, винаги си била такава. Паскал скоро ще си дойде...

— Може да е скоро, а може и да не е.

— ... И какво ще завари, като се върне? Една развалина. Отслабнала си ужасно. Изглеждаш болна и тъжна. Не работиш, не пишеш, не излизаш. Започваш да ставаш странна. Тъй че престани.

— Добре — сговорчиво отвърна Джини, готова на всичко, само и само да спре укорите на Линдзи. — Ще дойда. Няма да те изложя. Ще разговарям. Ще ям. Няма да имам тикове.

— Ти нямаш тикове — с обич отвърна Линдзи. — Поне засега. Но трябва да си вземеш бележка. Иначе тиковете няма да ти се разминат.

Джини изведнъж видя, че е стигнала до къщата на Линдзи, макар че не помнеше да е имала такова намерение или да е тръгвала по нейната улица. Качи се по стъпалата, натисна звънеца и след известно време отвори Том, когото помнеше още като палаво момченце и когото харесваше.

— О, здрасти — каза Том, остави вратата широко отворена и хукна нагоре по стълбите. — Качвай се. Сам съм. Баба излезе. Отиде в „Хародс“ да купува футболни обувки. Мама се обади. Поръча да ти направя сандвич, че ще закъснее. Аз ѝ казах, че бих ти направил, обаче няма хляб. А тя рече, че на ъгъла имало магазин, и затвори. Звучеше малко като пред мензис, но това ѝ се случва често. Преди два дни имах 39 градуса температура, мама каза ли ти? На границата, нали? Още четири градуса, и мозъкът ти завира. Знаеше ли това?

— Не съм се замисляла — отвърна Джини, докато се изкачваше по стъпалата до кухнята. — Но звучи логично.

Погледна Том, когото не бе виждала, откакто бе заминала за Сараево. Беше си пуснал конска опашка и бе станал неочаквано разговорлив. Беше облечен със скъсан пуловер, скъсани дънки и нямаше нищо на краката си. Джини си помисли, че е започнал да

възмъжава и да се разхубавява, но мъжкото двуличие в общуването все още му бе чуждо. Том се вторачи в нея, после се изчерви и отмести поглед от лицето ѝ.

— Знам — каза Джини. — Линдзи не те ли предупреди? Отслабнала съм.

— Ще направя кафе. Някъде имаше малко бисквити... — Побърза да се обърне, за да скрие смущението си. Започна да рови в някакво разбъркано чекмедже, опита да напълни чайника над препълнения с немити чинии умивалник. — По дяволите — промърмори. — Май ще е по-добре да поразчистя, преди мама да се е върнала. Беше ред на баба, сега се въртим. Последният ход на мама срещу безпорядъка. Баба кръшка обаче. Не обича да мие чинии. Разправа, че се изривала от препаратата.

— Много удобно — рече Джини, която отдавна познаваше Луиз.

— Да бе. И аз това казвам.

— Ще ти помогна. Ако аз мия, а ти бършеш, няма да отнеме много време. Кога ще си дойде Линдзи?

— Каза в един и половина. Може би два. Притеснила се е, защото в понеделник заминава за Париж. За събота и неделя заминава с теб. Вихърът на светския живот — ухили се той. — Това я кара да се чувства виновна. А когато се чувства виновна, става яко предмензисна. Освен това в службата ѝ има някакъв гадняр, с когото са във война, заплашваща да се превърне в ядрена. Та този гадняр я е задържал.

— Сбито — отбеляза Джини, пускайки топлата вода. — Може би малко сурово по отношение на женската психика, но положението ми се изясни. Значи не си пожелал да дойдеш с нас у Макс?

— Там не е за мен.

— Преди ти харесваше.

— Вече не. Прекалено много дечурлига. Шарлот пак е бременна и... Какво ти става?

— Нищо. Само се опарих. Тази вода е малко гореща.

— Освен това в събота и неделя по Ен Еф Те има ретроспектива на Бергман. Дванайсет часа яко зяпане. Голямо изкуство. — Хвърли ѝ бърз поглед. — Бергман, Антониони, Фелини, Годар. Не и твоите американски режисьори. Никога вече.

— Преди харесваше моите американски режисьори. „Опасни улици“. „Шофьор на такси“. „Кръстникът“. Гледахме „Кръстникът“

най-малко три пъти, Том...

— Да. Е, ранният Копола се трае. И Скорсезе е велик. Гледа ли „Добри момчета“? О, и Тарантино, разбира се. Мен ако питаш, Тарантино е голяма работа. Гледа ли „Глутница кучета“? „Булеварден роман“?

— Не.

— Двата най-велики филма, правени някога в Америка. Никакво замазване. Има насилие, разбира се...

— Така чух. В момента направо ме втриса от насилието. Ще ги гледам по-нататък, предполагам...

— Трябва. В „Булеварден роман“ има една сцена, не искам да ти развалям удоволствието, защото той, разбира се, се прави на детектив, но тогава се появяват онези колежанчета и, разбираш ли, всеки момент ще бъдат гръмнати, и Траволта вади пищова, но не го насочва към тях. Просто си стои и тогава... — Том млъкна. Изчерви се. — Ей, виж, извинявай. Не трябваше да ти го разказвам. Мама ме предупреди. Тя каза...

— Няма нищо, Том. Наистина. Не се тревожи. Нищо ми няма. Само ми подай онази тенджерата там, може ли?

Том я подаде. Стоеше до нея, бършеше несръчно чиниите и от време на време поглеждаше в нейната посока.

— Бих искал да знам... — колебливо поде той — какво ти се е случило в Сараево. Говориш ли за това? Мама казва, че не говориш. Нито с нея, нито с когото и да било. Защо?

— И ти не говореше — върна му го Джини. — Три-четири години почти не отронваше дума. Линдзи бе откачила от притеснение и чувство за вина. Сигурна съм, че си имал мисли, идеи, чувства, които си можел да споделиш. Но си решил, по някакви свои си съображения, да не говориш. И доколкото помня, тогава не съм ти досаждала с въпроси...

— Не, не си ми досаждала. Ти не се връзваше. — Замълча и после добави: — Няма нищо. Разбирам те. И без това хората приказват твърде много. В това семейство се приказва непрекъснато. Мама не спира дори да си поеме дъх. Имах нужда от малко пространство. От малко тишина за известно време.

— Да, понякога това помага. — Джини отмести поглед.

— Така е. Няма грешка. Само че ти говореше, това е. Обичах да си говоря с теб... помниш ли?

— Да, помня. И на мен ми беше приятно.

— Затова не мога да не се питам... каква е причината? — Той отново замълча нерешително. — Мама смята, че това е разстройство вследствие на травматичен стрес, казвала ли ти го е?

— Не, не ми го е казвала. И едва ли е нещо толкова внушително.

— Твърде много трупове, казва мама. Пък аз и викам, Паскал издържа на всичко това, снимал е стотици войни, защо Джини не може? Мама казва, че за жените било различно, защото били почувствителни, но аз не вярвам. Мисля... — Том претегляше думите си. — Мисля, че и ти ще свикнеш с това след време. Трябва да ти е било трудно, защото това ти беше първата война и тя сигурно е била много важна за теб — амбициите ти винаги са били такива, нали? Да си военен кореспондент?

— Да, такива бяха. Преди. Може ли да сменим темата?

— Разбира се.

Настъпи кратко мълчание. Том избърса една тенджера и няколко чинии, докато Джини търкаше и плакнеше с мрачно усърдие. Казваше си, че всичко ще е наред, ако успее да се съсредоточи в тази обикновена работа. И тогава Том направи онова, което най-малко бе очаквала и с което изобщо не можеше да се справи.

Изчерви се отново и със стеснителна несръчност, която ѝ напомни за него, когато беше много по-малък, я прегърна през раменете и се извини. Разбирал, че е постъпил тъпо, че не е трябвало да повдига тази тема, и съжалявал за това, но някой му казал — е, всъщност приятелката му казала, — че е време да разбере чувствата на другите хора, тъй че той се помъчил и като че ли донякъде се получило. Не искал да бъде нахален, но Джини изглеждала така променена, че се почувствал длъжен да каже нещо...

Тя се разплака. Виждаше, че сълзите ѝ разстройват Том, но беше безсилна да ги спре. Те се стичаха във водата, в която миеше съдовете, а когато Том я заведе до масата и тя седна, закапаха по чамовата повърхност. Том донесе хартиени носни кърпи и видимо се притесни. Като видя това, Джини започна да се бори със сълзите и накрая потисна плача си. Когато се поуспокои, Том стана още по-любезен. Направи ѝ кафе, седна до нея и взе ръката ѝ.

— Кажи ми — поде той. — На мен можеш да кажеш. Няма да го споделям с никого, обещавам ти. Разбирам те. Какво те накара да се разплачеш?

— Не си виновен ти, Том. — Джини стисна ръката му, после я пусна. — Моля те, не се обвинявай. Ти беше много мил. Причината е просто в това, че... в Босна не можех да плача. Не можех да си го позволя. Затова сълзите сякаш са се натрупали. Чакали са, докато се прибера у дома... и сега изведнъж си спомням за нещо и те рукват, и не мога да ги спра. Това е.

— За какво си спомняш? — Гледаше я сериозно и Джини се трогна. Виждаше как това пораснало момче се старее да се държи така, както счита, че трябва да се държи един мъж.

— За грозните неща, които видях там. Умиращи хора. Рани. Нали гледаш новините по телевизията, Том. Можеш да си го представиш. И аз бях гледала тези програми, преди да замина. Виждала бях снимките на Паскал. Знаех какво ще заваря. Мислех, че съм подготвена. Само че когато го видиш, когато си редом с него, месеци наред без прекъсване... когато знаеш, че каквото и да направиш, каквото и да напишеш, нищо няма да се промени... — Тя наведе глава.

— Разбирам. — Том се навъси. — Защо искаше да отидеш там, Джини? Защо искаше да станеш военен кореспондент? Защото баща ти е бил такъв ли? Защото е спечелил онази награда „Пулицър“? Или може би заради Паскал? За да работиш с него, да бъдете заедно?

— Вероятно заради всичките тези неща, Том. — Въздъхна. — Не знам вече. Единственото, което знам, е, че не бих могла да се върна в Босна. Никога повече няма да пиша за каквато и да било война...

— Предполагам, че ще пишеш — рече Том с окуражителен тон. — Мама ми показва материалите, които си писала. Наистина са вълнуващи. Когато четеше дописката от Мостар, тя се разплака й...

— Недей, Том. Да не говорим повече за това. Ти ми помогна, наистина. Трябва ми само време...

— Липсва ти Паскал. — Том стана. — Мама казва, че това е половината от бедата ти, и аз съм съгласен с нея. Тя смята, че ще се оправиш, когато той се върне. Всъщност тя му е много ядосана, че толкова време не се прибира. Онази вечер каза, че ако имала номера му, щяла да му се обади и да му каже това-онова...

— Какво? — Джини също се изправи. Гледаше го с ужас. — Том, тя не е говорила сериозно, нали? Не бива да прави това. Няма право да се бърка...

— Бъди спокойна. Няма да го направи. Просто понякога ѝ щуква нещо. И... — Той замълча, изражението му се промени. — О, ясно. Разбирам. Не си му казала, нали? Той не знае, че си болна.

— Том, аз не съм болна. Нека престанем с това...

— Той знае ли колко си отслабнала? Знае ли, че си прекарала Коледа сам-самичка?

Джини силно се изчерви.

— Кой ти е казал това? Не е вярно. Бях при едни приятели...

— Мама не мисли така. Чух я да разговаря с баба.

— О, за бога. Това е нетърпимо. Не мога да го понеса. Мразя да ме обсъждат по този начин. На Линдзи не ѝ влиза в работата как прекарвам Коледа...

— Влиза ѝ. Тя е твоя приятелка. Определено засяга и Паскал. Аз познавам Паскал. Харесвам го. Готов съм да се обзаложа, че не си му казала нито за Коледа, нито за отслабването, нито за нищо. Защото, ако знаеше, щеше да вземе първия самолет...

— Том, престани, моля те! Остави ме на мира...

— Не, няма да те оставя. — Джини изведнъж си даде сметка, че той също е ядосан. Лицето му бе преbledняло. Той я стрелна с гневен поглед, преливащ от юношеска чистота. — Ти лъжеш Паскал. Не биваше да лъжеш, не и човека, който те обича.

— Не го лъжа — яростно му се сопна Джини. — Може да има някои неща, които предпочитам да не му казвам, но си има причини. Той трябва да работи, Том.

— Лъжата си остава лъжа. Това е лъжа чрез премълчаване и толкоз. Аз не лъжа. Не бих излъгал приятелката си. От девети ноември миналата година не съм излъгал нито веднъж. Нито косвено, нито от учтивост.

— Така значи. Е, има още какво да учиш. Понякога истината причинява болка. Понякога лъжите помагат. Или щадят. Когато пораснеш, ще го разбереш.

Последната забележка беше фатална, Джини веднага разбра това. Вратът и лицето на Том се зачервиха.

— И преди всичко не би трябвало да се лъжат партньорите — избухна той. — От това наистина ми се гади. Жени, които лъжат мъжете си. Мъже, които лъжат жените си. Баща ми прави точно това. Когато дойде, което се случва веднъж на сто години, през цялото време само лъже...

Джини долавяше надигащата се тъга в гласа му, усещаше внезапния му гняв. Обратът в разговора и бързината на непредвидената му реакция я свариха неподготвена.

— Том, недей — поде тя, протягайки ръка към него. — Съжалявам, че казах това. И ти не бива да разсъждаваш по този начин. Линдзи не лъже. Линдзи е между най-искрените хора, които познавам. И родителите ти не живеят заедно. Вече от години. Не бива да ги съдиш така...

— Защо не? Това е самата истина. Фактите са ми известни. Били са женени. За десет минути. Венчали са се. Дали са всичките онези клетви. Родил съм се. После са се разделили. Дали са обещание, а изобщо не са го спазили. Ти също... не си по-добра от тях...

— Том, чуй ме... чакай. Не вярвам, че наистина мислиш така. Ти не разбираш...

— Мислех, че вие сте различни, ти и Паскал — повиши глас той. — Аз наистина го харесвам. Уважавам го. И теб харесвам. Казвах си, че все пак е възможно да се получи, че може да обикнеш някого и да запазиш любовта си за дълго. Би било страхотно, нали? Какъв глупак съм бил...

Гласът му се прекърши. Долу хлопна врата. И двамата се заслушаха в стъпките на майка му нагоре по стълбата. Лицето на Том се сгърчи. Джини го гледаше безпомощно. Нямахше достатъчно опит с деца, не знаеше как се говори с момче, което е наполовина мъж. Беше само дванайсет години по-възрастна от него, още не бе навършила трийсет, ала сега между тях сякаш зееше огромна пропаст. Собствената ѝ неадекватност не ѝ позволяваше да заговори. Ръката ѝ още беше протегната към него, а той продължаваше да се преструва, че не я забелязва. Майка му бе стигнала до първата площадка долу. Том махна гневно с ръка, понечи да каже нещо, но се отказа. После излезе и блъсна вратата.

След миг вратата на стаята му се затръшна с трясък; не след дълго въздухът се разтърси от мощна рокмузика. Линдзи влезе с

ентузиизиран вид и тайно доволна от себе си. Сякаш по поръчка, в същата секунда иззвъня телефонът. Тя вдигна слушалката и известно време слуша мълчаливо.

— Марков — обади се тя след малко, — сега не искам да чувам това. Не желая да го чувам. В почивка сме, разбра ли. Изчезвай, Марков, и ме остави на спокойствие. — Затвори телефона, обърна се към вратата и извика: — Том, намали с няколко децибела, ако обичаш...

Грохотът на барабаните поутихна.

— Какво се е случило? — обърна се тя към Джини. — Скарахте ли се?

— Нещо такова. Не съм сигурна. Том беше много мил с мен. Говорехме си. После разговорът изведнъж тръгна в друга посока. После...

— Скъсахте отношенията?

— Да. О, Линдзи, струва ми се, че съм го разочаровала в известен смисъл.

— Не се притеснявай. Нали възрастните са за това. Аз разочаровам Том средно три пъти на ден.

— Може би трябва да отида и да поговоря с него.

— Няма начин. Като изпадне в такова настроение, става същински Савонарола. Ще те накара да се почувстваш като червей. Спомни си това, когато си народиш деца. Ето в какво се превръщат. Та, като стана дума за пубертетски настроения, къде е майка ми?

— Луиз е в „Хародс“, доколкото разбрах. Купува футболни обувки.

— Гръм и мълния! Не мога да повярвам. Само майка ми може да отиде там за футболни обувки. А на практика изкупува половината щанд за козметика. Отиде ми заплатата за следващия месец. Е, няма значение... Направи ми кафе, Джини. Ще се обадя на Шарлот, след като потеглим. Имам да ти казвам милион неща...

Заразена от нейната неотслабваща жизненост и енергичност, Джини изпълни каквото ѝ бе наредено. Когато излязоха на магистралата, водеща на запад към Оксфорд, Линдзи подкара с висока скорост и крайно неумело. Джини, която бе забравила каква ужасна шофьорка е тя, затвори очи. Линдзи се долепяше до задните светлини на огромните камиони и не млъкваше нито за миг. Не спря да говори

през целия път до Оксфорд, както и в Оксфорд, където пропусна отбивката и се загуби по околните селски пътища. И както се струваше на Джини, нещата, които имаше да споделя, съвсем не бяха милион.

Темата ѝ беше само една, със съответните вариации. Ставаше дума за мъж, когото Джини никога не бе срещала и който не я интересуваше. Името му беше Роуланд Макгуайър и Линдзи не можеше да го понася, или поне така твърдеше.

[1] Stone (англ.), основно значение камък, а също и официална мерна единица в Англия, равна на четиринайсет фунта. — Б.пр. ↑

3.

Неочакваното позвъняване на Макс същия следобед свари Шарлот в кухнята на някогашната селска къща, купена веднага след сватбата им преди десетина години. Правеше сладкиш и ръцете ѝ бяха целите в брашно. Най-малкият им син, Даниел, настанен до масата в далечния край на голямото помещение, рисуваше и макар и поизцапан с бои, изглеждаше доволен. Макс се обади малко след два, набързо успокои жена си, която вечно се тревожеше за него, че всичко е наред, че днес ще си тръгне по-рано от работа, както са се разбрали, и мина направо на въпроса.

— Става дума за Роуланд — каза той. — Говорих с него. Всъщност току-що се разделихме. Слушай сега, скъпа. Мислех си...

— Само не ми казвай, че Роуланд се е отказал... О, Макс!

— Не, не. Не е променил плановете си, разбира се, че не е. Нали знаеш какъв е. Но аз промених своите. Скъпа, помня какво говорихме, но реших, че се увеличава. Не бива да избързваме с това...

— О, Макс, съвсем не избързваме — възрази Шарлот. — Обсъждахме го цели часове. Ти се съ согласи с мен, нали така? Само ще подбутнем малко съдбата. И не е нужно Роуланд да научава.

— Ще се усъмни — унило отвърна Макс. — Скъпа, нали знаеш колко е умен, ще се досети. Откажи се от тази игра или ще... — Въздъхна. — Трябва да съм бил луд. Не знам как се оставих да ме уговориш.

— Защо да се усъмни? В края на краищата всичко беше негова идея. Нашата работа е само да помогнем, да придадем на плана малко по-различен нюанс...

— Не, Шарлот. — Макс винаги се съобразяваше с мнението на съпругата си и беше склонен да приема нейните преценки по подобни емоционални въпроси, в които считаше жените за по-опитни от мъжете, ала този път гласът му прозвуча твърдо. — Не, скъпа. Вече реших. Няма да се месим и няма да влизаме в ролята на дядо Господ. Твърде опасно е с човек като Роуланд. Може да стане какво ли не. Той е мой приятел и искам да си остане такъв, разбрахме ли се?

Шарлот се колебаеше. За решителен човек като Макс бе твърде необичайно да променя намеренията си и още по-необичайно да ѝ говори с такъв тон. Тя изтри изцапаните си с брашно ръце в престилката, обмисляйки какъв курс ще е най-добре да избере. Помежду им бе утвърдено отдавна, че тя е арбитърът по сърдечните въпроси, че тя е надарената с женска интуиция и надушва всеки потенциален роман между техни приятели седмици, дори месеци преди Макс, затова не бе очаквала този внезапен бунт от негова страна. Щастливо омъжена и убедена в предимствата на брака, Шарлот бе признатият стратег в семейството. Възможно ли бе Макс да е забравил това?

— Той е и мой приятел, Макс — меко поде тя. — Скъпи, изплашил си се, а нямаш основание. Нали говорихме за всичко това. Роуланд не е щастлив, колкото и да се преструва, че е. Не бива да прекарва остатъка от живота си единствено в работа. Заслужава нещо по-добро. Той е самотен и неудовлетворен, толкова е жалко...

Шарлот направи пауза и се окуражи, когато Макс не възрази на думите ѝ.

— Помисли си, скъпи — продължи тя с увещаващ тон, — за този изключително красив мъж, който е не само красив, но също така умен, мил и добър. Виждал си го със синовете ни, те го обожават. Би трябвало да си има собствени деца. Би трябвало вечер да се прибира при жена, която го обича, а не да живее сам в онази прокълнатата къща, да хапва нещо, купено по пътя, да се отдава на мрачни мисли и да работи ден и нощ...

— Невинаги яде готова храна — обади се Макс, без да губи търпение. — Шарлот, би ли ме изслушала? В дома му се точи безкрайна върволица предани жени, които му готвят. Гладят му ризите. Прислужват му. Една след друга скачат в леглото му. Мрачни мисли ли? Роуланд няма време за мрачни мисли. Твърде зает е да разбива сърца. Любовният му живот е минно поле, и двамата знаем това.

— О, за бога, онези жени не се броят. Хвърлят му един поглед и вече са лудо влюбени в него. Всички те са едnodневки. В мига, в който разбере, че намеренията им са сериозни, Роуланд хуква да бяга.

— За това си има причини и ти ги знаеш не по-зле от мен.

Тази забележка накара Шарлот да замълчи. Намръщи се.

— Но не разбираш ли, Макс — рече след малко тя, — това само потвърждава моето становище. След като се е влюбвал веднъж, може да се влюби отново. Няма вечно да тъгува. Оттогава са минали близо шест години, Макс.

— За нас са шест години, но не и за Роуланд. Скъпа, казах ти, че току-що разговарях с него и мимоходом стана дума за Вашингтон. Само като видях лицето му и веднага разбрах. Защо според теб настоява да направим тази серия проучвания за дрогата? Защо постави това като условие, за да приеме работата при нас? Той все още не се е отказал от своя личен кръстоносен поход, Шарлот. Е, ние с теб може да смятаме, че ще му бъде от полза, ако признае това пред себе си, но той няма да го направи. Раната още не е зараснала, ти сама знаеш това.

— Трябва му жена, която да го излекува. Подходяща жена — рече Шарлот. Тонът ѝ бе много уверен и Макс, не така романтично настроен, отново въздъхна. Нейната наивност го разнежваше, намираше вярата ѝ в силата на любовта трогателна, ала имаше чувството, че Шарлот невинаги разбира мъжете.

— Скъпа — меко каза той, — знам, че си убедена в това и може дори да си права — често излизаш права. Но въпреки всичко няма да се бъркаме. Ако на Роуланд му е съдено да намери подходящата жена, ще трябва да си я открие сам. Напълно е способен да се справи без чужда помощ. Ако аз предприема нещо, не е изключено да се досети, не мислиш ли?

— О, Макс... — Шарлот изведнъж се почувства щастлива от мекия и закачлив тон на съпруга си. Но се и натъжи. Усмихна се на Дани, който бе вдигнал поглед от своята рисунка, и обхвана корема си с лявата ръка, когато бебето, вече в седми месец, започна да рита. Съзнаваше, че е на път да капитулира, както винаги, когато Макс ѝ говореше по този начин.

— Искях само той да бъде щастлив, нищо повече — поде тя. — И при живота, който води сега, ми се струваше, че това е една прекрасна възможност. Моментът, кандидатката... Но все пак може би си прав. Роуланд е непредсказуем. Може би ще е нахално. И какво предлагаш? Нищо ли да не правим?

— Абсолютно нищо — отвърна малко по-строго Макс, за да не позволи да бъде подведен от невинния ѝ глас. — И го казвам най-

сериозно, Шарлот. Трябва да ми обещаеш. Никакви хитрини. Никакви внимателно подхвърлени намеци...

— О, добре. Обещавам. Побързай и си ела по-скоро. Липсваш ми. На Дани също. Той ти изпраща целувка. И прегръдка. Макс...

— Обичам те. — В гласа му се прокраднаха добре познатите на Шарлот нотки, които без съмнение биха изненадали неговите колеги. — Обичам те страшно много. Само на крачка съм от идолопоклонничеството. А също... — Замълча за момент. — А също така изгарям от похот към теб. Струва ми се, че това е точната дума. Да, отявлена похот. След две минути и половина имам съвещание и сигурно през цялото време ще мисля само за това.

Шарлот се усмихна.

— Макс — каза тя, — това ме ласкае, но едва ли е вярно. Аз съм бременна в седмия месец. По-голяма съм и от къща.

— Това някога да ме е спирало? — засегнато възрази съпругът ѝ. — Напротив, много добре знаеш, че просто изисква известна изобретателност от моя страна. Механотехника, ако предпочиташ. При положение, че карам като бесен и се прибера около шест... Кога ще дойдат онези проклети хора?

— Около седем и половина. Но когато си дойдеш, няма да е много удобно. Линдзи и Джини ще са тук, възможно е в началото да има известна неловкост, нали говорихме за това.

— Аз ще се оправя с тях — обеща Макс. — По мои сметки ще ни остане поне половин час далеч от чужди погледи. Та през това време бих могъл...

Той записва с красноречиви подробности някои особено интересни дейности. Поруменяла, Шарлот го слушаше с повишено внимание. Но тъкмо когато наближи онази част от сюжета, която изискваше най-голяма изобретателност, Макс замълча и набързо приключи разговора. Шарлот с усмивка остави слушалката; мъжът ѝ можеше да се държи безобразно, когато го прихване, ала през живота си не бе закъснявал за съвещание.

Любов между съпрузи, усмихна се вътрешно тя. От разговора ѝ с Макс бе минал почти час. През това време Джес, жената от селото, която идваше да ѝ помага, бе пристигнала и се бе захванала да меси хляб. Шарлот бе приключила с приготвянето на вечерята и седна до сина си, който продължаваше да бъде все така увлечен в рисунките си.

Бе имала достатъчно време да обмисли аргументите на Макс, както и своите, но си оставаше малко неспокойна. Не беше удовлетворена от разговора, съжаляваше, че не е била по-настойтелна. Имаше чувството, че са останали някои неща, важни неща, които е трябвало да бъдат казани.

Наоколо бяха пръснати туби бои в ярки цветове. Дани целият се бе омазал. Подът и масата също не бяха пощадени. До този момент бе успял да нарисова червено дърво, четвъртита къща, синьо рошаво куче и дебела оранжева Шарлот с бухнала розова коса. В голямата разхвърляна, но уютна кухня миришеше на мая; тиктакаше часовник. Шарлот знаеше, че би трябвало да е спокойна, в тази обстановка обикновено се чувстваше удовлетворена; но днес спокойствието някак бягаше от нея. Погледна нарисувания от Дани портрет. „Защо косата ми е розова?“, зачуди се тя и изведнъж ѝ се приплака.

Импулсивно прегърна сина си и склони лице до главата му. Ароматът на косата и кожата му, свойствен само на бебетата и съвсем малките деца, дълбоко я развълнува, прониза сърцето ѝ. Тя целуна момченцето, но трябваше да го пусне. То нямаше търпение да продължи заниманията си и се дърпаше от майчината прегръдка. „Как може да е грешно или нахално да желаяш на толкова добър, искрен и тъжен човек като Роуланд цялото това богатство, произтичащо от любовта и семейството?“ — запита се тя.

Малко след три, все още натъжена и колебаеща се, Шарлот изведе четирите кучета — два лабрадора и два джак ръсела — на следобедната им разходка. Остави Даниел и Джес да се занимават с пандишпанените сладки за чай. В градината спря, обърна се и погледна през светлия четириъгълник на кухненския прозорец.

Джес разбиваше захарта и маслото, Даниел избираше любимите си украшения за сладки, захарни теменужки и пъстри бонбончета. Той харесваше само сладкиши с яркорозова глазура и много украшения. За четвъртия му рожден ден следващия месец щяха да направят торта във форма на любимото му животно, таралеж. Розов таралеж, легнал в гнездо от врабчета с пера от шоколадови пръчици.

Беше хубав студен и ясен следобед, въздухът миришеше на влажна земя и дим от дърва. Когато стигна до края на автомобилната алея, Шарлот се почувства по-спокойна и примирена. Характерното ѝ ведро настроение, качеството, което Макс най-много харесваше у нея,

започваше да се възвръща. Тя стегна яркочервения шал около несресаните си коси, загърна се в старото си палто, подсвирна на кучетата и започна обичайната си обиколка. Щеше да слезе до реката, да мине край черквата и да се върне през хълмовете. И когато се прибере, почти ще е време Линдзи и Джини да пристигнат. Ще има на разположение броени минути, само колкото да затвори кокошките в кокошарника, преди да е мръкнало — и не биваше да забравя, защото наоколо обикаляше лисугер. А после, когато Джес се прибере при семейството си и по-големите момчета се върнат от училище, ще си направят чай. Препечени в камината филийки, пандишпанени сладки с любимата яркорозова глазура на Дани. И тя ще се откаже от своите кроежи за Роуланд. Да, изобщо няма да споменава Роуланд.

От друга страна... Шарлот спря и се загледа в сивата лента на реката долу. От друга страна, Линдзи би му подхождала много и този уикенд предлагаше прекрасна възможност идеята да бъде посята. Мисълта, че е възможно те двамата да се съберат, я бе осенила преди седмица, веднага щом Макс спомена за планове на Роуланд, и сега това ѝ се виждаше така възможно, така предопределено, че не разбираше, как не се е досетила по-рано.

Линдзи беше сърдечна, независима и силна. Имаше син, който отчаяно се нуждаеше от бащин авторитет, от мъж като Роуланд, на когото да подражава и от когото да се възхищава. Собственият му баща, бившият съпруг на Линдзи, когото Шарлот бе видяла веднъж и моментално бе намразила, беше красив слабохарактерен използвач, пратил вест за последен път от Канада. Той рядко се обаждаше на Линдзи, не показваше никакъв интерес към Том и се появяваше само когато е без пари или е зарязан от поредната си любовница.

Линдзи заслужаваше нещо по-добро от мъж, изоставил я шест месеца след раждането на Том. Заслужаваше нещо по-добро от това да прекара остатъка от живота си в грижи за своята изключително егоистична майка, а Шарлот се опасяваше, че тъкмо тази съдба я очаква, след като Том излети от гнездото. Надарената със силен инстинкт за самосъхранение Луиз бе прогонвала всеки мъж, с когото Линдзи бе имала сериозна връзка след развода си. Според Шарлот голямото предимство на Роуланд като евентуален съпруг на Линдзи се състоеше в това, че със сигурност би прозрял лицемерието на Луиз и би я отпратил на по-безопасно разстояние, на бърза ръка и без

угриzenia. Роуланд можеше да бъде безмилостен, когато поиска. Беше един от съвсем малкото мъже между нейните познати, способни да освободят Линдзи от мъртвата хватка на майка ѝ. Шарлот го виждаше във въображението си като спасител и герой, размахващ с твърда ръка меч на справедливостта.

Нищо чудно, разбира се, поукроти фантазията си тя, Линдзи да не желаше или да считаше, че няма нужда да бъде спасявана. Обаче това не бе вярно. Линдзи имаше нужда да бъде спасена от самата себе си, както и от своята майка. Тя трябваше да се научи да се доверява, да проумее, че мъката и изневярата не са неизбежни и постоянни спътници на любовта. Трябваше да бъде накарана да разбере, че на някои мъже може да се вярва, че подходящият мъж е в състояние да промени живота на жената, както появата на Макс бе променил живота на Шарлот, и — ето ти още един убедителен пример — както появата на Паскал бе променил живота на Джини.

Бе стигнала до реката. Спря и свали каишките на кучетата. После пое по тесния път и постоя малко на моста. Потънала в мисли за удовлетвореността и спокойствието, проследи с поглед една риба, която се шмугна във водораслите. Навъсено се взря в криволичетите очертания на долината. Един следобед миналото лято, когато Макс и децата бяха избързали напред, тя бе разговаряла с Роуланд край онези върби ей там.

Цялата сутрин той се бе държал несговорчиво и раздражително. Сега стоеше и наблюдаваше реката, а лицето му бе застинало и безжизнено. Изпълнена със съчувствие, Шарлот реши най-сетне да заговори. Сложи ръка на рамото му, а той се сепна, сякаш бе забравил за нейното присъствие.

— Знам за какво мислиш, Роуланд — каза тя колкото може по-меко. — Заради годишнината от смъртта ѝ е, нали? Макс ми каза. Роуланд... не бива да затваряш болката в себе си. Защо го правиш? Не можеш ли да говориш за нея, дори с мен?

— Това би било омаловажаване. Би омаловажило нея. — Той гледаше настрана. — Остави, Шарлот. Ще се справя сам.

— Как се казваше тя, Роуланд? Дори не знам името ѝ...

— Името ѝ ли? — Той я погледна студено. — Казваше се Естер. Беше чернокожа. И не ми казвай, че не си знаела. Сигурен съм, че Макс не е пропуснал тази важна подробност. Това е единственото,

което привлича вниманието на хората. То винаги ги интересува. Защо е така, как мислиш?

— Не знаех. — Шарлот виждаше как тялото му се напруга, а лицето му става все по-безизразно. — Роуланд, знам само, че си обичал някаква жена, че сте щели да се жените и че тя е починала. Макс не ми е казал нищо повече.

— Колко дискретно. Макс трябва да е прочел американските вестници. От тях положително е разбрал всички подробности, макар и да не съм му ги казал. Много се съмнявам, че са се изтрили от паметта му, не мислиш ли?

— Не сравнявай Макс с мен, Роуланд, и не бъди язвителен — отвърна Шарлот, леко раздражена. — Ако случайно си забравил, Макс е твоят най-стар и най-верен приятел.

— Извинявай. — Той се изчерви. — Беше неуместно. И несправедливо. Аз... Права си, разбира се. Днес се навършват точно пет години и... Обикновено се държа. Но на този ден като че ли никога не се справям особено добре. Прости ми, Шарлот. В момента не съм добра компания. Имам нужда да остана малко сам.

Беше ѝ показано, че се бърка, където не ѝ е работа. Шарлот, която понякога се плашеше от Роуланд, въпреки всичко не отстъпи.

— Няма да те оставя, Роуланд — тихо промълви тя. — И не приемам никакъв отказ. Ти трябва да говориш за това. Явно... — Замълча смутено. — Времето тече и това би трябвало да помогне. Но може да ти бъде от полза и ако поговориш с приятел. Каж ми какво се случи, Роуланд. Естер при катастрофа ли загина? Болна ли беше?

При споменаването навремето, което лекува, той ѝ хвърли презрителен поглед, който я свари неподготвена и ѝ бе много трудно да събере смелост и отново да заговори. Сега лицето му бе сгърчено от гняв.

— Ако не искаш да си тръгнеш, аз ще си тръгна. — И преди да ѝ обърне гръб, добави: — Просто не се бъркай. Стой настрана, Шарлот. Разбираш ли ме?

— Не — отвърна Шарлот, усетила, че и в нея се надигат възмущение и гняв. Хвана го за ръката. — Не, Роуланд, можеш да се ядосваш, колкото си искаш, но няма да те оставя да си тръгнеш сам. Няма да се наслаждаваш на скръбта си точно по този начин...

— Да се наслаждавам ли? Благодаря ти.

— От какво се боиш, Роуланд? — Той я бе отблъснал, но Шарлот отново сграбчи ръката му. — Да не се разплачеш пред мен ли? Или се боиш да признаеш пред себе си, че са минали пет години и никои, дори и ти, Роуланд, не може повече да изпитва такава мъка, каквато си изпитвал тогава?

При тези думи лицето му преbledня. Той възкликна гневно и понечи да тръгне, но спря. Обърна се отново към нея и ѝ отправи дълъг пронизващ поглед. Поглед, който сякаш я изсушаваше, поглед, който я накара да сведе засрамено очи. И заговори с абсолютно безстрастен, леден глас.

— Всичко до последната подробност? Това ли искаш? Добре, Шарлот, нали си ми приятелка и си толкова загрижена за моето добро. Ще ти изложя фактите. Живеехме във Вашингтон — започна той. — Близо до един площад, наречен „Дюпон Сиркъл“. Бях там три години като кореспондент на своя вестник. Около месец преди да се случи, ми бе наредено да се върна в Лондон. Отказах да замина; на практика напуснах работа. Не беше трудно решение. Макс мисли, че ми е било трудно, но греша. Естер работеше за правителството, не можеше и да мисли за напускане на Америка. Докато аз можех да мина на свободна практика. Имаше работа в „Поуст“... — Той за пръв път се поколеба. — Макс считаше, че съм постъпил прибързано и ми го каза. Аз взех решението веднага. Немислимо беше да я оставя. Следващия месец щяхме да се женим.

— Беше една събота през лятото — много гореща, много влажна. Бяхме планирали този ден да излезем от Вашингтон, да заминем на юг, на гости при брат ѝ. Аз отложих пътуването, защото трябваше да напиша някакъв материал. Разбира се, ако не бях го направил, това нямаше да се случи и Естер щеше да си е жива. Щеше да е моя съпруга. Може би щяхме да имаме... — Той отново замълча и Шарлот, уловила изражението му, направи неволно движение към него, но се спря. — Естер излезе да напазарува — продължи той със същия безизразен глас. — Аз си бях вкъщи, работех, разговарях по телефона, а тя никога повече не се върна. Убили са я, когато се е връщала от супермаркета. Някакъв дрогиран петнайсетгодишен хлапак я застрелял в тила. Искал портмонето ѝ и тя му го дала, но въпреки това я убил. Умряла на тротоара, на около две пресечки от дома ни. Издъхнала,

заобиколена от група непознати, които са били твърде стъписани или не са събрали смелост да ѝ окажат първа помощ.

— Страхували са се да ѝ помогнат? Роуланд, не разбирам...

— Имало е много кръв. Напоследък хората се боят от спин. Може това да е причината. Но все едно. Лекарите казаха... казаха, че е станало много бързо. — Той замълча и впери поглед към хълмовете отсреща, после се намръщи и вдигна рамене. — След погребението веднага напуснах Вашингтон. Никога повече няма да стъпя там. — Той понечи да се отдалечи, но Шарлот се затича след него с плувнали в сълзи очи. Отново хвана ръката му и го накара да спре.

— Роуланд, Роуланд, почакай, моля те. Благодарна съм ти, че ми каза — толкова е ужасно, направо ме хваща страх. Чуй ме, моля те, аз мога да разбера. Мога да се опитам да разбера. Ако нещо такова се бе случило на мен, с Макс... Роуланд, не е грях да се говори за тези неща. Твоите приятели искат да ти помогнат. Макс и аз искаме да ти помогнем. Трябва да започнеш да се освобождаваш от тази трагедия, Роуланд. Не бива да я затваряш в душата си и да ѝ позволяваш да трови целия ти живот. Сигурна съм, че Естер не би искала това. Тя би те разбрала. След време...

Роуланд яростно я прекъсна, лицето му бе станало пепеляво.

— Да говоря за това ли? Искаш да знаеш защо не говоря? Защо съжалявам, че и сега си отворих устата? Защото знам какво ще последва, знам какъв отговор ще получа. Непоносими доброжелателни думи, куп глупави съвети, сълзливи проповеди, че трябва да оставя времето да излекува раните. Ненавиждам всичко това. Спести си съветите, Шарлот, по дяволите! Повдига ми се от съвети.

— Не ти давам съвети, Роуланд. Само се мъча да те накарам да проумееш, че трябва да се освободиш от мъката.

— Да се освободя ли? Аха. Проста работа, нали? Ти така ли би постъпила, ако Макс утре го прегази автобус? Колко време ще ти трябва, за да се освободиш от случилото се? Три години? Пет? Десет? Какво ще направиш? Тихомълком ще го забравиш? Ще се омъжиш повторно? Колко дълго препоръчваш да се скърби, Шарлот?

— Само скръб ли е в твоя случай, Роуланд? — тихо попита тя. — Или има и чувство за вина?

— Вина? — Той я погледна гневно.

— Вина, задето си променил плановете си в деня, в който е загинала Естер. И вина сега, задето, дори да не го признаваш, не можеш вечно да скърбиш. Много скоро ще ти се прииска да се ожениш, да имаш деца... — Тя срещна неговия поглед и импулсивно хвана отново ръката му. — О, Роуланд, нима не разбираш? Когато това се случи, то няма да е предателство от твоя страна. На мъртвите не можеш да измениш.

— Така ли? — Той рязко се дръпна от нея. — Мили боже, защо го направих? Защо? Знаех си, че ще стане така. Аз я обичах. Не ми ли вярваш? Ако се съмняваш, или си сляпа, или си глупачка. Просто ме остави на мира, за бога...

Изражението на лицето му бе съвсем недвусмислено и Шарлот замълча. Усмирена, разкаяна и засрамена, тя остана на мястото си, а Роуланд бързо закрачи към хълмовете ѝ накрая се скри от погледа ѝ.

Не се прибра до късно през нощта, а когато най-сетне се появи, си беше отново старият Роуланд, онзи Роуланд, когото бе мислила, че познава — горд, своенравен, често предубеден, затворен, проницателен и, колкото и да е странно, простодушен. Не се извини и не даде никакво обяснение. И от двете страни не бе казано нищо, нито тогава, нито по-късно. И ако Роуланд някога бе съжалявал за начина, по който се бе държал с нея — един-два пъти Шарлот имаше такова чувство — това също не бе обсъждано, по мълчаливо и тактично взаимно съгласие.

Ала беше полезно и много навременно да си припомни този епизод, към който не обичаше да се връща. При мисълта за него бузите ѝ пламнаха дори сега. Роуланд я бе накарал да се почувства така нищожна, така непохватна и безсилна. „Колко самодоволна трябва да съм изглеждала — помисли си тя, — да му говоря онези баналности, все едно че му предлагам анкерпласт за душата.“ Постоя нерешително на моста, загледана във върбите, край които се бе състоял разговорът. Тогава ѝ мина през ума, и то за пръв път, колко самонадеяно е да считаш, че познаваш другите, и колко ужасно може да бъде, когато откриеш или надзърнеш за миг в истинската им същност. Някои страни от характера на Роуланд бяха недостижими за нейното въображение. Неговият гняв и студенината му я бяха изплашили. И все пак този човек, който ѝ бе показал колко малко го разбира, беше

същият, когото само преди седмица така лекомислено се готвеше да жени.

„Каква глупачка съм“ — каза си сконфузено Шарлот. Слава Богу, Макс бе проявил здрав разум да сложи край на нейните сватовнически планове. Той беше прав. Шарлот си спомни разговора им преди малко и колко пренебрежително се бе изказала за момичетата около Роуланд. Сега виждаше тяхното положение в доста по-различна светлина. Едва ли бе много приятно да си отхвърлена кандидатка на Роуланд.

Дали той само използваше жените? Шарлот не беше сигурна, макар да ѝ се струваше, че има достатъчно доказателства в този смисъл. Ами ако в резултат на нейната намеса и Линдзи бъдеше сполетяна от подобна съдба? Никога не би си го простила. След като бе имала време да размисли, ѝ ставаше пределно ясно, че планът ѝ по начало е бил глупав. Характерът на Линдзи бе слънчев и прозрачен, докато под външната непосредственост на Роуланд бе пълен мрак. След като знаеше всичко това, след като лично се бе убедила, как се бе озовала само на крачка от такава непростима грешка?

Шарлот постоя още малко на моста, опитвайки да се успокои. После видя, че хълмовете се обагрят във виолетово и светлината помръква, събра кучетата, върна се на пътя и пое към пасището отгатакъ завоя. Още не бе стигнала до него — намираше се точно на мястото, където пътят ставаше най-тесен — когато чу колата. Тя я застигна за секунди, изскачайки на скорост от завоя. Мина съвсем близо до нея — голямо, съвсем ново сребристо беемве. Попътната струя дръпна палтото ѝ, хвърчащата изпод колелата кал я изпръска. Ядосано извика след него, но мъжът зад волана нито ѝ обърна внимание, нито намали скоростта. Колата зави в отбивката по-нататък и заподскача нагоре по стръмния склон към буковата гора.

Потресена, Шарлот се загърна по-плътено в старото си палто и продължи да върви. Докато се разхождаше, не срещна никого, зърна само някакъв мъж, който вървеше по пътя край реката с куче, приличащо на помяр. И той като нея спря на моста. Вятърът се засили; Шарлот потрепери и подсвирна на кучетата. Бяха си полудували и беше време да се прибират.

На връщане мина през селото, през гробищата, покрай норманската черква, покрай приютите и високия каменен зид, ограждащ градината на имението. В прозорците на селските къщи вече

грееха светлини и сърцето ѝ затуптя радостно. Униинето и притесненията ѝ се разсеяха. Искаше ѝ се да си е у дома, като съседите. Искаше ѝ се да е със своите синове, с приятелите си, със съпруга си. Искаше ѝ се следобедът да премине във вечер, а вечерта да се проточи в приятни разговори около камината. Преди да се прибере, Шарлот срещна само две момичета в училищни униформи, които се прибираха в имението. В едното разпозна хубавата Касандра, която понякога идваше да наглежда децата ѝ и чиято майка, оперена разведена жена, Шарлот не харесваше. Спътницата ѝ приличаше на Мина, тя живееше тук отскоро. Баща ѝ беше офицер от командването на близката американска военновъздушна база. Шарлот бе поканила родителите на Мина тази вечер на чашка заедно с още неколцина приятели от селото. Предвиждаше известна неловкост в началото на уикенда и бе решила, че едно такова събиране може да разведри обстановката.

Извика силно да поздрави момичетата, но за нейна изненада те сякаш не я чува. Направиха се, че не я забелязват; Касандра, по-високата от двете, се затича; Мина забърза след нея. Когато стигнаха до портата на имението, Шарлот ги чу да се смеят.

Колко странно и невъзпитано, помисли си Шарлот. За Касандра лошите обноски не бяха нещо необичайно — и майка ѝ бе прословута със своята безцеремонност — но Мина, тихата малка Мина, чиято майка изглеждаше така нещастна, винаги ѝ бе правила впечатление на възпитано дете. Вдигна рамене и продължи нататък, като ускори крачка. Вече приближаваше дома си, когато малка черна кола изскърца със спирачки, даде на заден ход и зави в алеята на скорост, като едва не събори страничните стълбове на портата. Шарлот прибра кокошките за през нощта и се върна през овощната градина. Линдзи и Джини вече се бяха разположили в кухнята, където сега ухаеше вкусно на прясно изпечен хляб.

Линдзи държеше Даниел в скута си и разговаряше оживено с Джес, която се канеше да си тръгва. Джини — на Шарлот ѝ трябваше известно време, докато осъзнае, че това наистина е Джини — бе седнала до кухненската маса. Красивото ѝ лице бе мрачно, а очите ѝ — безизразни.

Линдзи я бе предупредила да очаква промяна, но Шарлот, която не бе виждала Джини от заминаването ѝ за Сараево, въпреки всичко се

оказа неподготвена. Ужасена, замръзна на място и се вторачи в нея. Макар и помръкнала, красотата ѝ все още личеше. Преди Шарлот смяташе Джини за една от най-красивите жени, които познава, при все че нейната хубост бе твърде сериозна и тиха за някои вкусове. Сега тя беше мъчително слаба и в лицето ѝ нямаше нито живот, нито цвят. Удивителната ѝ коса, някога дълга и сребристоруса, беше отрязана нескопосано, дори варварски.

Шарлот възкликна неволно, после улови предупредителния поглед на Линдзи и се овладя. Промени изражението си, застави се да се усмихне и бързо отиде при тях. Джини стана и тя я прегърна сърдечно, завладяна от внезапна жалост и тъга. Джини отвърна на прегръдката, после безмълвно се освободи. Когато се отдръпна, Шарлот забеляза, че в очите ѝ блестят сълзи. Горда и много сдържана по природа, Джини веднага се извърна. Промърмори някакво извинение, излезе от кухнята и се качи горе с куфара си.

Шарлот седна до Линдзи, чието лице бе придобило разтревожен вид. Веднага попита каква е причината за преобразяването на тяхната приятелка, но Линдзи явно нямаше желание да отговори и само повдигна рамене безизразно.

— Това Шарлот Фландърс ли беше? — попита Мина, когато вратата на голямата къща хлопна зад тях.

Касандра се занимаваше със скъпата алармена инсталация, която майка ѝ бе монтирала. Най-сетне след малко пронизващият звук спря.

— С четирите гадни кучета? Онази, дете е пак бременна? Да, тя беше.

— О, Кас. — Мина свали униформеното си палто и грижливо го закачи. — Трябваше да ѝ отговорим. Тя е добра жена. Държи се наистина мило с майка ми, опитва се да ѝ помогне да свикне тук...

— Да, да, добра е — нетърпеливо се съгласи Касандра. — И приказлива. А ние нямаме време. Освен това винаги пита как е майка ми и къде е. Защо да лъжем повече, отколкото се налага, нали?

— Не знам. — Бледото лице на Мина се смръщи. — Като че ли се чувствам виновна. И родителите ми са канени у тях тази вечер. Ами ако им каже, че ни е видяла?

— Какво като им каже? Те знаят, че ще идваш тук.

— Не толкова рано. Ако им каже по кое време, майка ми ще разбере, че нещо не е наред. Ще се досети, че сме избягали.

— О, забрави за това — безгрижно рече Касандра. — Тя няма дори да си спомни. Ако утре майка ти те разпитва, измисли нещо. Кажи, че някой учител се е разболял. На кого му пука? Тогава вече няма да има значение.

— Ами ако ми се обади довечера?

— Ще попадне на телефонния секретар. Ние отиваме на театър, забрави ли? В Бат. С майка ми. Пътят е дълъг, след това ще вечеряме с приятели, а после майка ми ще ни докара. Ще се приберем чак след полунощ... Хайде, Мина. Нали го обмислихме. Алибито е без грешка. Дори тя няма да се усъмни.

— Ами ако у Шарлот Фландърс някой спомене, че майка ти не е тук? Ако е казала на някого в селото, че заминава за Ню Йорк?

— Не вярвам — отвърна Касандра, повдигайки рамене. — Тя не си прави труда да говори с хората от селото. Нарича ги селяндури. Взе решението в последната минута и направо потегли. Престани да се безпокоиш, Мина, и побързай. Ти вземаш северното крило, аз вземам южното. Палим лампите, пускаме завесите, придаваме на къщата обитаван вид. После хапваме нещо и се преобличаме. Отпусни се, Мина. Среца в кухнята след пет минути.

Касандра изкачи тичешком широкото стълбище, което започваше от преддверието, и тръгна надясно. Мина я последва по-бавно. Тя се стараеше да убеди себе си, че не изпитва никакви съмнения по отношение замисъла на Касандра. В края на краищата Касандра бе ходила и друг път на купони и казваше, че било много хубаво, направо страхотно. Онзи в Гластънбъри миналото лято, онзи край Челтнам точно преди Коледа, сега и този довечера. Но на нея ѝ беше лесно, нейната майка изобщо не се интересуваше къде ходи и кога се прибира, щом ѝ хрумнеше, заминаваше и оставяше дъщеря си сама в голямата къща, без дори да се замисли. Никога не се обаждаше да проверява къде е Касандра и съветите, които ѝ бе дала на шестнайсетия ѝ рожден ден, бяха кратки и ясни: „Избягвай твърдите наркотици. Използвай презерватив. И запомни, повечето мъже са лайна.“

Мина изкачи стъпалата и пое наляво. Влезе в цяла поредица разкошни, претрупани с мебели спални, демонстриращи

способностите на майката на Касандра като вътрешен декоратор. Покорно палеше лампите и спускаше кретонените завеси. Собствената ѝ майка за нищо на света не би ѝ дала подобни съвети. Тя сякаш беше забравила, че след няколко месеца и Мина навършва шестнайсет години. Продължаваше да се отнася с нея като с десетгодишно дете. Боеше се от всичко: мъже, партита, транспорт, пушене, пиене. Възприемаше света като опасно място, осяяно с вълчи ями, в които нейната дъщеря всеки момент може да хлътне. Естеството на тези капани я караше да се чувства неловко. Понякога се опитваше да говори на Мина за тях, при което винаги се изчервяваше и сконфузваше. Сексът и наркотиците бяха нещата, които най-много я плашеха, но изобщо не се осмеляваше да произнесе тези две думи, та ги заместваше с „момчета“ и „трева“. Или пък изрязваше от вестниците кратки истории на ужасите за нежелани забременявания и пристрастяване към хероина и ги оставяше на видно място върху бюрото ѝ. Хитруването ѝ бе прозрачно и, кой знае защо, ядосваше Мина. Тя мачкаше изрезките и ги изхвърляше непрочетени.

Преди баща ѝ да бе получил назначението в Англия, преди да бе започнала да учи в челтнамската гимназия, преди да се бе сприятелила с Касандра, Мина общо взето приемаше поведението на майка си. Обичаше я и разбираше, че стремежът ѝ да я покровителства е добронамерен. После, преди няколко седмици, през коледната ваканция, когато двете бяха сами къщи, Мина веднъж вдигна телефонния дериват в стаята си с намерението да се обади на Касандра и попадна на разговор между майка ѝ и някакъв англичанин, чийто глас не ѝ беше познат. Понечи да остави слушалката, но спря.

— Скъпи — настоятелно казваше майка ѝ. — Скъпи, аз също копнея да те видя. Но не мога. Мина е тук, ще трябва да почакаме до другата седмица.

Мина почувства как цялата изстива, после ѝ стана много горещо; кръвта се качи в шията ѝ. Стоеше, неспособна да помръдне, и продължаваше да стиска слушалката. Чу всичко: произнесените шепнешком въпроси, нейните уверения в любов, подробностите, допълващи картината на лъжа и измяна. После сложи слушалката съвсем тихо, нахълта в банята и повърна. Лъжи, лъжи, лъжи, мислеше си тя. Лъжите я караха да се чувства ужасно и я вбесяваха, объркваха мислите ѝ и ги насочваха в определена посока. След тази случка тя бе

много по-склонна да слуша Касандра и много по-подготвена да ѝ подражава. Какво като трябваше да излъже майка си? Сега, след като знаеше, че тя е измамница, това нямаше никакво значение.

В последната от разкошните спални Мина спря. Бе видяла отражението си в едно от високите огледала. Огледа се критично от главата до петите: нисичко слабо момиче в безлични униформени пола и пуловер. Как мразеше само червената си коса, бледото си лице, луничките, плоския гръден кош. „Изглеждам като дванайсетгодишна“, помисли си тя и за хиляден път съжали, че не е като Касандра: висока, златокоса, безгрижна и дръзка. И надарена от Бога с истински гърди.

Все още не беше късно да се откаже. Ами ако майка ѝ в действителност нямаше любовник и разговорът, който бе подслушала, е бил съвсем невинен? Ако целият кошмарен изминал месец е бил просто някаква ужасна грешка?

Но Мина знаеше, че няма никаква грешка. Усети сълзите да напират в очите ѝ, запремигва, за да ги задържи, и даде воля на гнева си. Гневът бе за предпочитане пред сълзите, защото той даваше смелост. „Ще отида и толкоз, така ѝ се пада.“ Обърна се и затича надолу към кухнята. Там Касандра гледаше с отвращение в празния хладилник.

— Няма да повярваш — възмутено рече тя. — Сигурно си очаквала да е оставила нещо за ядене. Има няколко консерви печен боб, малко хляб и това е... — После затръшна вратата на хладилника, върна доброто си настроение и се усмихна на Мина.

— Виж какво съм купила. — Взе една найлонова торбичка и изсипа съдържанието ѝ на масата. — Гел за коса, гримове, малко от онези ваденки с татуировките... Опитай ги, Мина, нали са страхотни?

Мина разглеждаше с подозрение фалшивите татуировки. Имаше черен скорпион, ястреб, дракон и букви, от които се получаваше думата НАТЕ^[1].

— Ще си направим косите и ще се гримираме, ти ще си избереш нещо от старите ми дрехи, мисля, че ще ти станат... Колко пари донесе?

— Десет лири.

— Мамка му. Малко са. Ще купуваме дрога, нали?

— Предполагам.

— Възбуждащи, отпускащи, може би и малко „Е“. Изборът там направо ще ни разглези. Да, малко „Екстази“, ще видиш, фантастично

е. Кара те да се чувстваш страхотно секси. Хей, и техномузика — надявам се да пуснат „Продиджи“. Може би и „Ликид Дет“. Ще танцувам цяла нощ. Чакай. Тук някъде трябва да има малко пари. Тя ги оставя настрана за сметките на млекаря и други такива...

Започна да отваря кухненските буркани и кутии. Мина я наблюдаваше. Понякога се питаше дали Касандра не страда от безразличието на родителите си. Тя винаги говореше за това като за преимущество, но Мина не беше сигурна, че казва истината. Веднъж, след като се върна от уикенд, прекаран с четирийсетгодишния си баща и двайсет и шест годишната си мащеха, Касандра плака. Но това беше преди близо година; сега изобщо не говореше за баща си и рядко се виждаше с него. Оттогава не беше плакала.

В петия буркан Касандра намери някакви пари и с тържествуваща усмивка ги хвърли на кухненската маса.

— Знаех си. Четирийсет лири. Страхотно. Доста пари ще ни трябват. Да си правим ли труда да приготвяме вечеря? Как мислиш?

— Засега не съм особено гладна.

— Аз също. Във всеки случай не си падам по печения боб. Ако огладнеем, имаме по-добра възможност. Да видим... — Погледна часовника си. — Остава ни час — час и половина, за да се облечем — при положение, че тръгнем от тук веднага след шест. Ще отидем до шосето по пътя отзад, после...

— Далече ли е, Кас?

— Не чак толкова — вдигна рамене Касандра. Всичко е наред. Дори проверих на картата. Знам къде е. Мястото е супер: огромна плевня там горе сред нивите. На километри е от най-близката къща, тъй че няма да има никакви кавги и никакви досадници...

— Да де, ама как ще стигнем до там, Кас?

— Първата половина от пътя ще минем на стоп. По права линия е само на два-три километра, обаче нямам намерение да вървя през полето, много е кално. Няма да си съсипваме доспехите я... — Тя се изкикоти. — Значи така, стопираме в посока Челтнам, после свиваме по този път. Битниците ще минават от там. Ще бъде супер, Мина, стотици коли, автобуси, каравани, дори коне. Тези хора са наистина откачени. Познавам някои от тях. Ще ни качат.

Мина не знаеше какво да каже. Никога не беше срещала битници, беше ги виждала само в новините по телевизията,

обикновено в разправии с полицията. Приличаха ѝ на номади, на хора от някакво племе; струваха ѝ се чудати със своите мръсни дрехи, мърляви деца и крастави кучета. Майка ѝ казваше, че са жалки, нищо повече от мошеници и хипита, които продължават да се придържат към алтернативен начин на живот с трийсетгодишно закъснение. Но Касандра твърдеше, че такива становища са досадни, буржоазни, невежи.

Казваше, че на битниците можеш да повериш дори живота си. Според нея причината всички наоколо да ги мразят била в това, че те изкарват на показ покварата и безсъдържателността на съвременния живот.

„Погледни майка ми — убеждаваше я Касандра. — Погледни своите родители, Мина. Вярно е, че изглеждат различни, но всъщност са еднакви. Какво ги интересува? Парите. Работата. Да работят упорито, за да имат повече пари, повече вещи. По-голяма кола, похубава къща. Всичко това е гадост, Мина. И човек затъва до шия. Това ли искаш от живота?“

Мина не ѝ бе отговорила. Не знаеше какво иска от живота. Порано би казала, че нейните родители не са такива, но вече не беше толкова сигурна. След онзи телефонен разговор се чувстваше празна и уязвима; собственият ѝ дом ѝ се струваше фалшив. Всъщност приятелката ѝ може би имаше право.

Погледна Касандра, която винаги бе така сигурна във всичко. Завиждаше ѝ. Тя бе загубила девствеността си на четиринайсет години. На купона в Гластънбъри бе взела малко наркотик и цяла нощ бе гледала как танцуват звездите. Това там, горе сред хълмовете, беше друг свят и Мина усещаше, че я изкушава. Въпреки това се колебаеше.

— А как ще се върнем? Майка ми ще се обади утре сутринта. Ще позвъни към девет — девет и половина. Прави го винаги, когато преспивам у приятели.

— Какво от това? Няма проблем. Ще се върнем към осем часа сутринта...

— А ако дойде да ме вземе? Тя очаква майка ти да е тук.

— Ами, няма да си е вкъщи. Колко жалко. Ще кажа, че е излязла да пазарува или че е отишла при някоя приятелка. Ще кажа, че е прескочила до черквата да аранжира цветята...

Изведнъж Мина прихна.

— В Черквата ли? Твоята майка? Това няма да мине. В никакъв случай.

Касандра също се разсмя. Бръкна в джоба си и извади цигарена хартия, машинка за свиване на цигари, найлоново пликче с нарязан тютюн и остатъка от марихуаната.

— Какво ще кажеш да дръпнем малко сега? Преди да сме се отрязали. Просто за начална скорост, а?

Мина въздъхна. Касандра я бе запознала с цигарите предишния срок. И щом започна да вдишва както трябва, ѝ връчи първия фас с трева. В началото реакцията беше разочароващо слаба; после се научи да задържа дима в дробовете си. От марихуаната се чувстваше спокойна, лека и сигурна. Тя разсейваше гнева и мътилката и Мина забравяше за майка си и за телефонния разговор, който бе променил живота ѝ.

Касандра вече свиваше тъничка папираса. Запали я, дръпна дълбоко и ѝ я подаде. Мина пое сладкия дим в дробовете си и след малко почувства лекота и приповдигнатост.

— Стар ще бъде ли там? — попита, издишайки. Изражението на Касандра стана замечтано и любезно.

— Разбира се, че ще бъде. Нали ти казах. Само почакай да го видиш, Мина. Той наистина е фантастичен. Див. Като те докосне...

— Какво става, като те докосне?

— Не знам. Не мога да го опиша. Но само да ти хване ръката или да те докосне по рамото, и усещаш тази сила. Тя преминава от него в теб и сякаш те изпълва...

Качиха се горе, преоблякоха се и се гримираха до неузнаваемост. Оформиха косите си на щръкнали кичури, боядисаха клепачите си златни, а на устните си поставиха тъмно червило. Най-накрая си сложиха и фалшивите татуировки. Мина залепи черния ястреб на лявата си скула. Касандра пък избра скорпиона за челото и дракона за шията си, после протегна лявата си ръка и Мина ѝ помогна да откопира буквите на надписа „ОМРАЗА“.

— Изглеждаме блестящо — отбеляза Касандра, докато се въртяха пред огледалото в банята.

— Страхотно — съгласи се Мина. Тя все още се чувстваше лека. — Изглеждаме страхотно.

Касандра я прегърна.

— Ще те запозная със Стар, обещавам. Направо ще си паднеш по него. Той ще донесе някаква нова дрога. Казва, че била фантастична. Най-хубавата от всички. Онази вечер я е взел от приятелите си в Амстердам...

[1] Омраза (англ.). — Б.пр. ↑

4.

В другия край на долината зад имението младият мъж с помяра, когато Шарлот бе зърнала по-рано, продължаваше своята разходка. Той свърна от пътя край реката и тръгна нагоре към буквете. Вървеше бавно, вдишвайки уханията на вечерния въздух: усещаше миризмата на мокра трева, на дим от дърва, на изгорели газове, а когато наближи гората, и на лисица.

Спря и се обърна да погледне долината, завоя на реката и селцето отгатак. Забеляза църковната кула, изящната фасада на централната сграда в имението и блесналите прозорци на селските къщи. Тази гледка, останала почти непроменена през последните четиристотин години, бе широко известна, често биваше използвана в пътеводителите „Котсуолд“ като образец за типично английски пейзаж. Но младият мъж я съзерцаваше с отвращение: сигурност, самодоволство, благовъзпитаност, богатство. Стар ненавиждаше английската провинция; предпочиташе вида, миризмите и опасностите на градските улици.

Стар — това не беше истинското му име, но сега бе единственото прозвище, на което се обаждаше — завъртя слюнката в устата си и се изплю. Кучето се бе свило в краката му. С рязко дръпване на каишката той го изтръгна от дрямката и продължи нататък. Стигна до поляна в края на буквата гора. Там, дискретно паркирано зад каменен зид, с изгасени светлини, чакаше ново-новеничко сребристо беемве.

— Твоя ли е? — попита той закръгления елегантно облечен младеж, който стоеше до колата, разтриваше пръстите си и потропваше с крака.

— Господи. Стресна ме — обърна се рязко младежът. — Защо трябва да се промъкваш така зад гърба на хората? От това място ме побиват тръпки. Закъсняваш.

— Твоя ли е колата? — повтори въпроса си Стар.

Младежът се съвзе. Усмихна се напрегнато и направи люлеещо се движение с ръката.

— Може и така да се каже. Класна машина, нали?

Стар му отправи поглед, изпълнен с подигравателно презрение. Не харесваше този човек (името му беше Мичъл и работеше на столичните борси), не харесваше и колата му. Повдигна рамене.

— Немски боклук. Като ще купуваш немска кола, вземи „Мерцедес“, те са най-добрите.

— Някой да е говорил за купуване? — ухили се Мичъл. Отдръпна се от Стар, който очевидно не се беше мил скоро и миришеше силно на пот. — За довечера всичко ли е уредено? — продължи той и отново започна да потропва с крака. — Господи, какъв студ. Изминах целия този път от Лондон, накарах редовните приятели да ме придружат, така че много се надявам да е уредено.

Стар носеше огромно оръфано пардесю от туид. Измъкна от единия му джоб малък и много скъп мобифон. Мичъл гледаше тази вещ без изненада, макар тя никак да не се връзваше с опърпаното облекло на собственика си. Стар набра някакъв номер.

— Само едно обаждане — каза той. — Да, уредено е.

— А десертът? — Гласът на Мичъл се изви въпросително. Мичъл имаше вкус към наркотиците и момичетата в пубертетна възраст, по възможност в комбинация. Задачата на Стар бе да осигурява и двете, така че веднага разбра въпроса. Отметна назад дългите си черни коси, зачака да му се обадят и се усмихна. Той бе дарен — или прокълнат — със смайващо красива външност и неговата усмивка, упражнявана пред безброй огледала, имаше предназначението да обезоръжава. Но Мичъл, който го познаваше отдавна, не беше обезоръжен. И сега, както в редица други случаи, той забеляза, че синкавочерните очи на Стар имат зъл блясък, блясък, който издава, че човекът не е съвсем наред, че е способен на всичко и че очаква да бъде обожаван. Очите и зъбите на Стар проблясваха в падащия здрач и Мичъл отстъпи още една крачка назад.

Стар проведе кратък разговор и изключи мобифона. Накрая отговори и на последния въпрос:

— Десерт ли? Ще има триста души. Най-малко триста. И свинете няма да си навират зурлите. Почувствай силата във въздуха, човече, това е най-сладкото, ако искаш да знаеш. Тайфите се събират. Осигурил съм музика, огнегълтачи, фокусници, сума наивни богати хлапета... — Той се засмя. — Голяма стълба направо към рая, мой човек, обещавам ти. Имай вяра в Стар. Разочаровал ли съм те някога?

— Да — отвърна Мичъл, възвръщайки самообладанието си. — Разочаровал си ме.

— Пример?

— Например миналото лято. Шибан стрит аспириин. Шибани стрити противоглистни таблетки за кучета. Двайсет лири за този боклук. Приятелите ми не бяха никак доволни. И аз не бях доволен. За малко не ни отнесе в гробищата, вместо в облаците — повръщах два дни след това. Холандското курве, с което ме уреди, ми лепна трипер... — Той замълча. Стар не го слушаше. — Какво стана с нея, между другото?

— Умря.

— Моите съболезнования. Но това не променя нещата. Ти ме разочарова. Като се има предвид какви сбирки се правят сега, онази беше боклук.

— Валеше.

— Беше аматьорска работа.

— Беше за проба. Тази вечер ще е различно. Ще видиш. Този път приятелите ми свършиха добра работа. Набавил съм сериозна дрога.

Мичъл доби по-заинтересован вид.

— Мостра?

— Няма мостри. Няма безплатни мостри.

— Виж, този път трябва да бъде сигурен, нали така? Изминал съм адски дълъг път. Имам приятели, които идват от Бирмингам — ако им изгубя времето, ще изглеждам като глупак...

Стар не помръдна. Настъпи тишина, мълчалива борба за надмощие. След време Мичъл извади тлъст портфейл. Отдели банкнота от дващсет лири и я подаде. Стар не й обърна внимание.

— Сигурно се шегуваш, майка му стара...

— Никога не се шегувам.

Отново настъпи мълчание, после Мичъл извади още една банкнота. Стар взе парите и му връчи малко пакетче. Мичъл го отвори, разгледа таблетката вътре и я глътна. Зачака, поразтъпка се, запали цигара. След малко, както говореше, внезапно хвърли цигарата. Затвори очи, олюля се и се подпря на колата, стиснал гръдния си кош. Минаха още няколко минути. Скръстил ръце, Стар безмълвно го наблюдаваше. По някое време Мичъл отново отвори очи.

— О, боже! — каза той. — Боже Господи!

— Бързо е, нали?

— Експрес. И още пътувам. Олеле! Този път наистина си се справил. Откъде, по дяволите, го взе?

— От Амстердам.

— Бог да благослови холандците. Как се казва?

— „Бял гълъб“.

Мичъл пак затвори очи. Стар се готвеше да си тръгне.

— Ще се видим довечера — каза той. — И с приятелите ти. О, между другото, за теб е с отстъпка. За тях цената ще е по-висока.

Мичъл въздъхна.

— В колко часа започва?

— В осем. В девет. В десет. За свободните хора времето няма значение.

— Спести ми тези възторжени щуротии — скастри го Мичъл. — И ти като мен обичаш парите. Както и момичетата. Да не си забравил с кого говориш? Видях те лятото с онова холандско хлапе. И с францужойчето миналата година. Само да кажа една дума, където трябва, и...

Той млъкна на средата на изречението и затаи дъх. В черепа му ставаше някаква нова химическа реакция. Пребледня, после се разтрепери, после изруга. Когато зрението му се избистри, видя, че Стар е застанал съвсем близо до него, синкавочерните му очи бяха само на сантиметри от неговите. След това леко се отдръпна.

— Видял ли си ме? — рече Стар. — Кажи ми какво си видял.

— Нищо. Нищо не съм видял. Само бях... Господи, Стар, от наркотика е. Не мога да мисля както трябва. Хайде, нали се познаваме. Няма да се караме, ние сме...

— О, да, познаваме се. — Стар пристъпи към него и го сграбчи за реверите. — Ти наистина ме познаваш добре. Сякаш съм обърнат с хастара навън. Знаеш какво движи машинката ми, нали? Тик-так. Тик-так. Какво точно я движи, Мичъл? Парите, хапчетата, малките момичета, както при теб? Или има още нещо?

Мичъл се задърпа яростно.

— Пусни ме — надигна глас той. — Пусни ме, по дяволите...

— Аз мисля, че има и още нещо, Мичъл. Мисля, че работата е в моята ненаситност. В желанието ми да имам още повече от всичко. Повече секс, повече пари, повече хапчета, повече тръпка, повече

жестокост. Какво да правя с теб сега, Мичъл, след като ме познаваш толкова добре? Да те целуна? Да те убия?

Мичъл изстена. Стар беше силен и го беше повдигнал от земята, тъй че краката му се люлееха във въздуха. Голямата уста и равните бели зъби на Стар се намираха само на сантиметър от неговите.

— Десерт... — произнесе провлачено Стар и думата прозвуча като заклинание. Наведе се напред и захапа носа на Мичъл.

Мичъл изрева от болка; Стар се разсмя и го пусна.

— Само едно любовно ухапване — каза той. Нищо повече.

Мичъл затършува по джобовете си за носна кърпа и избърса лицето си. Носът му кървеше, ръцете му се тресяха; в мозъка му химикалите продължаваха да прииждат и да се отдръпват на вълни.

— Проклет маниак... — Той се втрени в окървавената носна кърпа, после се заоглежда тъпо в падащия здрач. Стар бе изчезнал. Мичъл поклати глава, пое дълбоко въздух, затвори очи и пак ги отвори. Този път успя да види Стар. Той стоеше точно пред него, все така невъзмутим, сякаш нищо не се бе случило. Изпаднал тип с дяволски очи. Мичъл потръпна и изруга.

— Кой си ти, мамка му? — поде той. — Какъв си? Защо, по дяволите...

Стар не го удостои с отговор; вместо това на лицето му се изписа зловеща усмивка.

— Познаваш ли това място? Значи ще се видим довечера.

Мичъл не пожела да продължи разговора. Погледът му беше изцъклен, едва успяваше да задържи очите си отворени. Стар го наблюдава известно време, хладно и безстрастно, както учен би наблюдавал резултатите от лабораторни опити върху мишки или плъхове. После помилва дръгливото куче и се отдалечи. Не след дълго Мичъл дойде на себе си, огледа поляната, после пътеката. Безпокоеше го способността на Стар да се материализира и дематериализира. Чувстваше се малко нервен, даже параноичен — не бяха минали повече от една-две минути и би трябвало да го вижда.

Погледна надолу към реката. В мозъка му се люшкаха сенки и силуети; пътеката се нагъваше като змия, сякаш имаше собствен живот, а той стоеше и я наблюдаваше как пълзи и се гърчи. Постепенно започна да схваща, че тя е пуста, че и пътят долу е пуст.

Стар трябваше да е наоколо, но никъде не се виждаше; бе се разтворил във въздуха и изчезнал.

Следобедните чайове у Шарлот, известна сред всичките си приятели като отлична готвачка, винаги бяха приятно преживяване. При вида на красиво подредените малки сандвичи, препечените филийки, меда, сладкиша с джинджифил и курабийките, Линдзи винаги тържествено си обещавахе да се въздържа и никога не успяваше.

Гузната съвест ѝ нашепваше, че Том рядко, или по-точно никога не е гощаван така, неговата обичайна закуска след училище беше блокче шоколад или пакетче чипс. Напомни си, че всяка от апетитните сладки на Дани съдържа най-малко петстотин калории, но се чувстваше длъжна да навакса заради Джини, която почти не се докосваше до храната. За да направи удоволствие на Дани, който я наблюдаваше строго като шеф на ресторант с три звезди, увенча прегрешението си, като из лапа две от неговите сладки — една с буквата „Л“ от сребрист дропс отгоре, направена в нейна чест, както и друга с буквата „Д“, предназначена за Джини, която мълчаливо бе отказала да я вземе. Линдзи ѝ бе ядосана заради това.

Тогава забеляза, че едната от останалите сладки бе украсена с инициала „Г“, т.е. тате, и явно бе наречена за Макс, а другата беше с буквата „Р“. В семейството нямаше човек, чието име да започва с „Р“ и Линдзи беше озадачена.

— А тази за кого е, Дани? — попита тя.

За нейна изненада, лицето на Дани моментално се заля с ярка червенина. Той впери очи в пода, после погледна майка си. Потърси с очи и тримата си братя, сякаш отчаяно се нуждаеше от тяхната помощ, но Алекс, Бен и Колин се бяха навели над огъня и усилено препичаха филийки.

— Сигурно е „Б“ — рече Линдзи, — „Б“, като Бен, нали, Дани? Колко глупаво от моя страна, но от тук не виждам много добре.

— Това е „Р“ — отсече Дани с неочаквано остър тон. — Това е „Р“. Изобщо не прилича на „Б“. „Р“ за...

— За Рипър! — извика Шарлот, скочи на крака и започна да налива чай. — Нали се сещаш, Линдзи, Рипър. Джак Изкормвача^[1] —

една от ужасните шеги на Макс. Кучето, което ти изяде чехлите, когато ни гостува последния път. Онова, дете гризе всичко, каквото му падне...

Линдзи погледна въпросното куче, което по изключение лежеше кротко в краката ѝ и похъркваше. Зачуди се защо само за него от четирите кучета е приготвена такава почерпка и защо, ако е така, тя вече не му е дадена. Много добре знаеше, че това дребно и зло животинче вече беше излапало три маслени бисквити, ширита от една възглавница, парче от леги и четири препечени филийки. Готвеше се да каже нещо по този въпрос, но размисли. Дани поглеждаше крадешком майка си, а очите му бяха изпълнени с необяснимо огорчение.

Е, малките деца понякога се държат така, помисли си Линдзи и се намести по-удобно на фотьойла си. Може би ставаше дума за някакъв негов специален ритуал. Може би Рипър трябваше да получи своята сладка едва когато господарят му се върне от Лондон и нито минута по-рано. А този момент приближаваше, както установи Линдзи, когато погледна часовника си. Господи, вече минаваше пет и половина; от цяла вечност седяха около масата. Макс трябваше да пристигне около шест.

Количеството храна, която беше погълнала, и топлината от пламтящите в камината дърва я правеха мързелива. Намести се още по-навътре във фотьойла. Как обичаше само тази къща и тази стая. Колко различно беше от Лондон и колко по-приятно!

Шарлот и Джини седяха една до друга срещу нея на широкото разнебитено канапе. По-големите момчета, на които вече им бе омръзнало да препичат филийки, се качиха на горния етаж да играят. Докато Дани разглеждаше някаква книжка с картинки, Шарлот упорито обработваше Джини. Стараеше се да измъкне от нея нещо повече от едносрични отговори и сякаш усилията ѝ вече даваха резултат.

Не за Босна, Шарлот бе твърде интелигентна, за да рискува с тази тема. Започна с неутрални неща, после премина към апартамента на Джини и Паскал. Заяви, че изгаря от желание да го види, помоли Джини, да ѝ го опише и накрая заговори за самия Паскал.

— Той ми липсва — с присъщата си сърдечност отбеляза Шарлот. — Помниш ли вечерята, когато се събрахме да отпразнуваме постъпването ви във вестника? В онзи малък френски ресторант, който

Паскал бе открил? Все още си мечтая за храната там, беше толкова вкусно... Когато се върне, трябва пак да отидем всички заедно. Искам и да го доведеш тук, разбира се. Ще му бъде ли скучно в провинцията? Не, не вярвам.

— Не. Той никога не скучае. Той... Сигурна съм, че идеята много ще му хареса. Обича провинцията. Отрасъл е в малко селце в Прованс. Веднъж ме заведе там...

— Така ли... от Прованс? Изобщо не съм предполагала. Мисля за него като за... човек с огромно влияние, предполагам. Гражданин на света. Който вечно хваща самолети; бърза към следващата задача, прави тези изключителни снимки. Сърцето ми се къса, когато гледам някои от тях. Сигурно много му струва да върши тази работа година след година. И все пак, като го видиш... Винаги очаквам да е мрачен, още да е под въздействието на преживяното. Но въпреки всичко изглежда така... — Шарлот сбърчи чело в търсене на най-точната дума — така преливащ от енергия и нови идеи... А също и така щастлив. Но аз се запознах с него, когато беше вече с теб. А всеки е щастлив, когато е толкова влюбен.

„Това беше и комплимент, и увертюра“ — помисли си Линдзи. Наблюдаваше как лицето на Джини мъчително поруменява. За миг на него можеха да се прочетат благодарност и успокоение, сетне приятелката ѝ отново притеснено сведе поглед, сякаш се боеше, че след като е свършила с увода, Шарлот ще премине към въпросите.

Но Шарлот умееше да вади душата с памук и не започна да я разпитва веднага. Продължи още известно време в същия дух, а мислите на Линдзи се понесоха в друга посока. Тя затвори очи. Шарлот живееше далеч от града, бе виждала Паскал само няколко пъти и не го познаваше толкова добре, колкото Линдзи. Не ѝ бяха известни обстоятелствата около тяхната връзка и, за разлика от Линдзи, не знаеше как Паскал се е запознал с Джини; Шарлот не бе наблюдавала и бурната реакция на Джини, когато се срещнаха след години раздяла. Колкото и да бе трудно да си го представи човек сега, Джини бе темпераментна жена, а Паскал — както тъкмо се опитваше да го опише Шарлот — темпераментен мъж.

Бурните чувства тревожеха Линдзи; тя се плашеше от техните изблици, както се страхуваше и от света. Ала когато Паскал и Джини бяха заедно, винаги се долавяше някакво чувство, много по-дълбоко от

очевидното сексуално привличане между тях. То хвърляше искри из цялата стая; насищаше с електричество въздуха около масата за хранене и понякога караше Линдзи жестоко да им завивда. Паскал Ламартин имаше красиво и много изразително лице. За Линдзи бе мъчително да го наблюдава как гледа Джини, да бъде свидетел на неговата непоклатима вяност и загриженост, на постоянните му усилия да се съобразява с нея, както и тя се съобразяваше с него. Беше честна пред себе си: съзнаваше, че никога не е изпитвала, нито вдъхвала подобни чувства.

След това често ѝ се струваше, че е оцетена от съдбата. Друг път пък я обземаше странно облекчение, че е отмината от подобни страсти. Най-силната любов, която бе изпитвала, бе посветена на сина ѝ; неговото благополучие и бъдещото му щастие бяха основната ѝ грижа. И в известен смисъл беше доволна от това. Този вид любов беше неизменна; чувствата между мъж и жена, раздразнителни и с различни характери, не бяха толкова устойчиви.

— Е, кажи, Джини — чу тя, вече полузадрямала, — как се справяш? Можеш ли да му се обаждаш по телефона?

— Да. И той се опитва да ми звъни всеки ден. Понякога връзката е лоша. И си пишем, разбира се...

— Често ли?

— О, винаги, когато имаме възможност. Паскал пише прекрасни писма. Като ги чета, все едно че чувам гласа му. Понякога, ако имаме късмет, писмата стигат много бързо. Друг път пътуват със седмици. Тази седмица нямам вест от него, но това сигурно означава, че е отишъл... на някое отдалечено място. Невинаги е в Сараево. Връща се там, но постоянно обикаля насам-натам.

Линдзи, вече внимателно заслушана в разговора им, безмълвно се възхити от Шарлот, която бе успяла да измъкне от Джини повече конкретни факти, отколкото тя самата бе научила за цели два месеца. Надяваше се, че Джини казва истината, че не заблуждава нито Шарлот, нито нея. Но вече не беше много сигурна, че комуникацията помежду им продължава да е така надеждна, както твърдеше Джини. Бе наблюдавала нейното непрекъснато влошаващо се състояние и от Коледа бе започнала да подозира, че в Босна двамата са се скарали, може би дори окончателно, и че започналата им в една военна зона любов е свършила в друга така внезапно, както внезапно бе пламнала.

Вече ѝ се струваше, че няма друго обяснение за продължаващата депресия на Джини и за нейната упорита самоизолация. За нея щеше да е съвсем типично, ако връзката им е приключила, да откаже да го признае; по природа бе горда и рядко посвещаваше някого в личните си дела.

Щеше да спомене на Шарлот за това по-късно; на нея може би щеше да ѝ се удаде да измъкне истината преди края на уикенда. Кой знае. Джини току-що бе върнала разговора към по-неангажиращи теми. Разпитваше Шарлот как вървят нещата в семейството, в селото на Котсуолдите^[2]. Въпросите ѝ бяха формални, като на притеснен външен човек, опитващ се да поддържа разговор на коктейл; усилията ѝ да даде вид, че се интересува от отговорите на Шарлот, бяха напрегнати и жалки за гледане.

Бедната Джини, толкова се стараяше. Линдзи отново погледна часовника си, хвана Шарлот скришно да прави същото и веднага стана.

Притече се на помощ на Шарлот и даде на Джини така желаната възможност да помълчи. Коментира едно след друго натовареното движение на магистралата по пътя насам, неочакваната обиколка, която бяха направили през чистилицето на еднопосочните улици в Оксфорд, превъзходните качества на закуската и чая, с който току-що бяха приключили, и накрая — темата внезапно изникна в главата ѝ — подхвана Роуланд Макгуайър.

Тук вече ѝ дойде вдъхновението. Каза, и то няколко пъти, че наистина ще е много приятно да прекара цели два дни далеч от Роуланд Макгуайър, на място, където изобщо не ѝ се налага да чува името му... и изведнъж млъкна на средата на думата. Тъкмо започваше да ѝ просветва, с голямо закъснение, че отвратителният Макгуайър като че ли беше приятел на Шарлот и Макс, и при това положение забележките ѝ са крайно неуместни, когато Джини отбеляза сухо:

— Щом искаш да го забравиш, Линдзи, защо говориш за него? Никой друг не го е споменавал. По целия път насам опяваше само това...

— Не е вярно!

— През живота си не съм виждала този човек, а вече знам за него повече, отколкото ми е необходимо. Бих могла да опиша как изглежда, как звучи гласът му...

— Да. — Шарлот енергично подреждаше възглавниците. — Линдзи не познава много добре Роуланд. Аз го познавам. Той е... — Тя замълча някак странно. — Той е много свестен. Изобщо не е неискрен.

Линдзи понечи да възрази. Според класацията на Шарлот „свестен“ беше голяма похвала, макар че поради добротата си тя я раздаваше твърде често и твърде лесно. Понечи да каже нещо, но се спря. По пътя отсреща току-що бе минала кола и наострените уши на Шарлот веднага бяха доловили шума. Тя изведнъж се напрегна. Колко странно, помисли си Линдзи и тогава ѝ направи впечатление, че Шарлот, винаги толкова ведра, сега седи като на тръни. „Безпокои се да не се случи нещо на Макс по пътя“ — каза си Линдзи и се изправи. Отиде до прозореца и погледна навън.

Беше се стъмнило и луната вече се издигаше. Линдзи притисна лице до стъклото. Зад нея Шарлот се суетеше с чиниите и чашите и се чудеше дали Макс ще пие чай, или нещо по-силно.

Линдзи гледаше градината навън и се опитваше да различи нещо познато в играта на лунната светлина и сенките. Обзе я тъгата на ранната вечер, в душата ѝ пропълзя някакво необяснимо и смътно съжаление. Ето, там беше поляната с тисовите дървета, а онова, бледосиньото, беше каменна ваза, онова пък там — завоят на алеята, която се разделяше на две: едното разклонение водеше към предната врата, а второто към конюшните и гаражите отзад. В този момент на алеята внезапно светнаха фарове, спряха на мястото, където тя се раздвояваше, и Линдзи разпозна силуета на колата.

— Макс си дойде — извика тя, после се намръщи. — И ми се струва, че е довел някого със себе си, Шарлот. Ти очакваше ли някого? Сигурна съм, че видях още един човек на предната седалка.

— О. — Шарлот се бе изправила и се оглеждаше с видим ужас. — Кой ли може да е?

На две крачки от задната врата Макс сграбчи Роуланд за рамото с желязна хватка.

— Просто остави това на мен — изсъска той. — Ще издадеш играта. Трябва ни план. — Макс се огледа неспокойно. — Не можеш просто да се появиш ни в клин, ни в ръкав. Линдзи ще си помисли, че съм я предал.

— Все това повтаряш. Хайде да влезем, моля те. Тук навън е адски студ.

— Чакай. Чакай. — Макс отново се вкопчи в него. — Дойде ми нещо наум. Като начало, ще им дадем възможност да разберат постепенно. Не на Шарлот, разбира се, тя знае, а на другите. Значи, когато влезем в кухнята, започваш да вдигаш шум. Тропаш с крака.

— Не ставай смешен. Да тропам с крака ли? Защо? Няма сняг. Не е мокро...

— Просто ги накарай да забележат присъствието ти, Роуланд. Да разберат, че сме двама. После, като тръгнем по коридора, издай някакъв звук. Някакъв разпознаваем звук, за да започнат да се досещат, че си ти. Например... може да се изкашляш.

— Да кашлям, а? На туберкулозен ли искаш да се правя? Макс, тук ли ще стоим цяла нощ? Да не би нервите ти да изневеряват?

— Моите нерви никога не изневеряват. Те са като пословичната стомана.

— Боже Господи. Не е за вярване.

— Добре де, нервно ми е. Притеснен съм. Ти не познаваш Линдзи. Не знаеш каква е понякога. Тя има ужасен език, Роуланд. И когато се ядоса... Виждал ли си я ядосана?

— Струва ми се, че ако ми се случи, ще го понеса.

— Защото гледаш на това повърхностно. Не ти ли е минавало през ума, че Линдзи може да си помисли, че ти си го уредил, за да я видиш отново? Може да си помисли, че си ѝ хвърлил око, Роуланд.

— Ти не си с всичкия си. Напълно си изкуфял. Тази жена ли? За нищо на света. Няма начин. Не е мой тип. — Роуланд замълча. — Наистина ли смяташ, че може да си помисли така?

— Не е изключено. Трябва да сме подготвени. Жените са способни да си мислят какво ли не...

— Прав си. Прав си. И освен това трябва да се съобразяваме с Джини...

— Точно така. Искаш да ѝ направиш добро впечатление, нали? Е, тогава е по-добре да се появиш на сцената по подобаващ начин. Дръж си устата затворена, Роуланд, и остави това изцяло на мен.

— Защо? Ти не умееш да лъжеш. Ти си един от най-некадърните лъжци, които съм срещал. Много се престараваш.

— Грещиш — каза Макс, чиято самоувереност започваше да се възвръща. — Грещиш, Роуланд. Аз съм лукав и обигран. За разлика от теб, Роуланд.

Макс отвори вратата на кухнята.

— Върви след мен — нареди той с гробовен глас и Роуланд го последва с въздишка. В дневната беше неестествено тихо и когато се запътиха натам, Роуланд се изкашля.

— Роуланд! Не вярвам на очите си! Каква приятна изненада! — хвърли се към него Шарлот и топло го прегърна. Роуланд не пропусна да забележи, че лицето ѝ бе станало аленочервено. Предполагаше, че това не е убягнало и на Линдзи. Макс енергично го смушка с лакът и той покорно замълча. Линдзи стоеше до прозореца, здраво стиснала юмруци. На канапето с лице към тях седеше жена, която трябва да беше Дженъвийв Хънтър. Тя впери в Роуланд ясните си сиви очи и той почувства как острият ѝ, но лишен от интерес поглед го смути. Когато Макс заговори, тя се обърна към камината. Отблясъците от огъня играеха в косите ѝ. Ръцете ѝ, с дълги фини пръсти, бяха скръстени в скута.

— Да. Хм. Тъкмо си тръгнах от офиса — поде Макс — и случайно се сблъсках с Роуланд. Във фойето. Всъщност точно пред асансьора. И тогава ми хрумна тази идея, съвсем спонтанно. Защо и Роуланд да не се присъедини към нас, рекох си. В края на краищата той беше толкова натоварен. Уикенд в провинцията... може би тъкмо това му трябва. Ще си почине, ще...

Красноречието на Макс секна. Линдзи го стрелкаше със змийски поглед. Устните ѝ бяха стиснати, на бузите ѝ бяха избили червени петна.

— Каква щастлива случайност — подхвърли тя. — Колко приятно за всички ни, Макс.

— Да, наистина — Макс сведе поглед. — И за късмет, Роуланд нямаше никакви планове за почивните дни. Е, разбира се, беше затрупан с ангажименти, но успя да ги отмени...

— При това толкова набързо. Не съм и предполагала, че Роуланд е така импулсивен. По-скоро бих казала, че е човек, който винаги планира нещата. Много старателно...

При тези думи Дженъвийв Хънтър вдигна очи. Роуланд си помисли, че може би е почувствала напрежението в стаята — не би било трудно, то бе накарало дори кучетата да притихнат. Но дори и да беше така, не изглеждаше развълнувана. Тя хвърли поглед на Макс, после на Роуланд и се облегна на възглавниците. Роуланд си помисли,

че изражението ѝ е като на пътник в самолет. Такова изражение имат хората, когато слушат музика със слушалки, когато следят мелодия, недостигаща до слуха на другите. „Каква музика, каква мелодия?“ — запита се той, а после, давайки си сметка, че някой трябва да спаси положението, пристъпи напред и заговори.

— Кажи им истината, Макс — започна той и усети как Макс се стегна. — В дъното на всичко това има жена, заради нея помолих Макс да ме покани. Шарлот, липсваше ми. — Целуна я по бузата и обгърна с ръка мястото, където преди се намираще талията ѝ. — Не съм идвал от месеци и казах на Макс, че трябва да те видя, преди бебето да се роди. Изглеждаш фантастично, той казвал ли ти го е?

— Дебела — отвърна Шарлот, поруменяла от удоволствие и облекчение. — Не се опитвай да бъдеш галантен. Огромна съм като планина, знам.

— Изглеждаш красива — искрено възрази Роуланд. — Освен това този път положително ще е момиче. Дъщеря. Госпожица Макс.

— Сигурен ли си? — Шарлот се разсмя. — Откъде знаеш?

— Защото носиш бебето ниско. А според ирландската ми баба това е сигурен знак, че ще е момиче.

— Глупости, Роуланд. Убедена съм, че дори не си спомняш своята ирландска баба.

— Почакай два месеца и ще видиш. — Роуланд пусна Шарлот и се огледа из стаята. Забеляза Дани, който скришно надничаше иззад един фотьойл. Очакваше, че момчето ще разведри атмосферата, и протегна ръце. Дани се хвърли към него с радостен вик, прегърна коленете му и когато Роуланд го вдигна във въздуха, отново извика.

След това, както се бе надявал, нещата тръгнаха по-лесно. Кучетата се размърдаха и разляяха; Шарлот се засуети около масата; Макс заразказва най-подробно за досадния керван битници, който ги бе забавил по пътя към селото, а по-големите момчета, чули гласовете на Роуланд и на баща си, дотичаха долу, водени отчасти от добри чувства и отчасти от любопитство, защото Роуланд много ги глезеше и никога не идваше с празни ръце.

Сред цялото това меле му беше представена Дженъвийв Хънтър и той пое за кратко изящната ѝ хладна ръка. Тя измърмори нещо — покъсно Роуланд си спомни — някакъв банален, безсмислен английски поздрав, произнесен тихо, с американски акцент. Знаеше, че е учила в

Англия и че втората ѝ майка е англичанка, но въпреки всичко се изненада. Беше очаквал... какво? Както си каза по-късно, може би повече сила, повече жизненост, вероятно дори духовитост, защото в статиите ѝ имаше остроумие и силно индивидуалният ѝ стил беше невероятно жив.

Вместо това срещна липса на интерес, едва ли не досада, която тя се опитваше да прикрие, но не успяваше. Един поглед на хладните сиви очи с дълги ресници, едно докосване на онази слаба ръка и имаше чувството, че е изтрит от съзнанието ѝ още преди ръката ѝ да се е дръпнала от неговата.

Макар и да не би го признал, Роуланд беше разочарован. А също и леко смутен, но не можеше да каже защо. Макс очевидно не изпитваше подобна неувереност. Той преливаше от добро настроение и нямаше търпение да измъкне Роуланд под някакъв претекст, за да могат двамата да останат насаме. Само двацет минути след пристигането им той хукна нагоре по стълбите, а Роуланд го последва малко по-бавно.

— Трябва да се измия, трябва да се преоблека — провикна се Макс, дръпна Роуланд в гардеробната си и затвори вратата.

— Е? — поде тържествуващо той. — Какво ще кажеш? Справихме се с това, нали? Жените се лъжат толкова лесно...

— Мислиш ли?

— Не мисля, а знам. Имаше няколко коварни момента с Линдзи, но ти се погрижи. Майсторски ход, признавам, Роуланд. Имам какво да науча от теб. Ти наистина беше абсолютно невъзмутим. И окото ти не мигна. Страхотно самообладание...

— Благодаря, Макс, това идва с практиката.

— А Джини... хареса ли ти? Направи ли ти добро впечатление?

— Трудно е да харесаш някого от едно ръкостискане, Макс.

Роуланд се извърна и взе да разглежда фотографиите по стената — снимки на Макс от гимназията: отбор по ръग्би, отбор по крикет; по-нататък от Оксфорд, Макс и той до общата им моторетка от онова време. Роуланд бе трогнат. Макс седна на тясното легло с разочарован вид.

— Е, аз не те предупредих — каза той. — Тя е затворена. Трудна. Нали ти казах, всяка работа, която ѝ беше предлагана след Босна...

Ако решиш, че искаш тя да поеме онзи материал за Лазар, ще трябва да я заинтересуваш по някакъв начин.

— Вече говорихме за всичко това.

— Знам. Но имаш само два дни, Роуланд. Вярно, историята е добра, бих казал дори много добра. Въпросът с наркотиците може да я заинтересува... От друга страна, през последните два месеца ѝ бяха предлагани и други добри истории. Тя категорично отказа.

— Какво от това. — Роуланд се наведе да разгледа друга снимка.

— Напълно подкрепям индиректния ти подход. Това го приемам. Да я прецениш. Да ѝ дадеш възможност най-напред да те опознае като човек. Много добре. Дори да я накараш да те хареса. Дай боже! Но аз познавам Линдзи и знам какво ѝ е говорила за теб. Ако решиш да я използваш, работата ти няма да е лесна.

Той замълча и замислено погледна приятеля си. Роуланд разглеждаше снимка на Макс на река Иза, хванат точно в момента, когато пада от плоскодънна лодка.

— Мисълта ми е, че не бива да си затваряш очите за фактите, Роуланд. Сега, след като я видя, може би ще ме разбереш. Все още ли мислиш, че двудневните ти напъни да я очароваш ще свършат работа?

— Струва ми се, че няма да навредят.

— Е, желая ти успех. Казах ти, беше кошмар, докато я накарам да започне работа при нас. И ето на, сега, когато и тя, и Линдзи са в нашия вестник, и двете изгарят от желание да напуснат, защото заради скапания идиот Никълъс Дженкис продажбите непрекъснато се свиват. Само секс, секс, секс... Случайно да си виждал цифрите за разпространението?

— Новите петдесет и две хиляди? Да, видях.

— Ужасен човек. А беше хубав вестник. Както и да е. За какво говорех? А, да. Как назначих Линдзи и Джини. Е, с Линдзи беше фасулска работа. Каза си условията, поканих я на вечеря и уточнихме целия договор. Много хубава вечеря беше наистина, в „Гант Клер“. Ходил ли си там, Роуланд?

— Не.

— Двамата с Линдзи изпихме, срам ме е да го кажа, две бутилки от най-хубавото „Морсо“, което съм вкусвал. Много беше приятно. Докато с Джини... — Макс направи гримаса. — Тя все подхвърляше,

че може би ще постъпи в „Таймс“. Държа ме в напрежение месеци наред.

— Голяма работа. Ти също си използвал този номер. Както и аз. Всички го правят.

— Знам. Просто не го очаквах, това е. Не и от жена с такава външност. Шарлот намира, че тя прилича на мадона от Кривели...

Роуланд замълча.

— Пък аз ѝ обясних, че повечето мъже не биха я възприели по този начин. Аз също, и го твърдя в качеството си на най-щастливо оженения мъж, когото познавам. Има нещо във формата на устата, във фигурата ѝ... Преди да отслабне толкова много, разбира се... което, нека се изразя така, извиква в съзнанието по-други мисли.

— О, за бога, Макс. — Роуланд махна с досада. — Тя е журналистка. Изключително добра журналистка. Не би ли се задоволил само с това?

— Не, не бих — рязко отвърна той и запали цигара. — И трябва да отбележа, че от твоите уста пуританското възмущение звучи доста забавно. Откога си безразличен към жените? Всяка седмица се появява нова.

— Не и жени, с които работя. И освен това си е моя работа, а не твоя, Макс.

Роуланд загуби интерес към снимките и бавно се приближи до прозореца. Извърна се и впери поглед навън.

— Ти си донжуан, Роуланд, и си широко известен като донжуан, тъй че не ми чети морал.

— Мили боже, наистина ли трябва да слушам това? — Роуланд опря чело в студеното стъкло. — Прозвището „дон Жуан“ не би трябвало да се раздава с лека ръка. Смени плочата, Макс.

Макс нямаше намерение да сменя плочата. Дръпна няколко пъти от цигарата, без да сваля очи от гърба на Роуланд.

— Какво стана с последното момиче? — попита след малко с небрежен тон. — С францужойката?

— Силви? Наистина не знам. Не съм я виждал от седмици. — Роуланд раздражено махна с ръка. — Какво означава това, Макс?

— Нищо, нищо... Просто се чудех. Значи е свършило?

— Да, свърши.

— Окончателно ли? Нито ти пише, нито ти се обажда по телефона?

— Окончателно. Което не ѝ попречи миналата седмица да ми се обади трийсет и два пъти.

— Трийсет и два пъти? Звучи внушително.

Роуланд обърна глава ѝ го погледна с ледена усмивка.

— Направо внушително, нали? Може да са били и трийсет и три пъти. Нещо забравям напоследък.

Забелязал веселите пламъчета в очите му, Макс рискува да зададе още един въпрос.

— С тези жени, Роуланд...

— Да?

— Може ли да те попитам нещо?

— Може да ме попиташ. Аз може да ти отговоря. Може и да не ти отговоря.

— Искам само... интересува ме... откровен ли си с тях? Нали им даваш да разберат, че нямаш намерение да се обвързваш? Нали... хм... им го казваш?

Роуланд го погледна изумено.

— Какъв необикновен въпрос. Женски въпрос. Шарлот ли стои зад всичко това?

— Казваш ли им, Роуланд, да или не? Искам да знам. По дяволите, познавам те от седемнайсет години. Да се измъкне информация от теб е все едно да се изстиска кръв от камък. Престани с тази скапана дискретност.

— О, за бога... Добре. — Роуланд беше вбесен. — Да, Макс, изяснявам напълно ситуацията. Казвам го буква по буква, ако трябва, дори с едносрични думи. В края на краищата те са съвременни жени — твърдят, че са съвременни жени. Непрекъснато това ми повтарят. За жалост опитът показва, че на следващата сутрин стават крайно старомодни, колкото и съвременни да са били предишната вечер.

При все че много обичаше жена си, при тези думи, произнесени с известна ярост, Макс бе жилнат от ревност. Той погледна строго Роуланд.

— И за това можеш да се сърдиш само на себе си. Както и на нещата, които вършиш с тях междувременно. Щом се отдаваш на полова атлетика, какво друго можеш да очакваш? На всичкото отгоре

си наистина невероятно наивен по отношение на жените. Питай Шарлот...

— Нямам никакво намерение да питам нито Шарлот, нито когото и да било. Един член от това семейство, който говори като склеротизирала леля от най-досадния тип, е повече от достатъчен.

Роуланд тръгна към вратата.

— Твоето поведение само окуражава жените — продължи Макс. — Те са своенравни същества, Роуланд. Колкото по-недостъпен е един мъж, толкова повече ги привлича. Така поне твърди Шарлот.

— Виж какво. — Роуланд се обърна. — Старая се в частния си живот да бъде възможно най-честен. Само че понякога, независимо от всички предпазни мерки, които вземам, чувствата на някои хора биват наранявани...

— Твоите ли?

— Не. Не моите. — Роуланд се поколеба, после повдигна рамене. — Какво, по дяволите, се очаква да правя, Макс? Да живея като калугер ли?

— Винаги можеш да се ожениш — отвърна Макс, потискайки усмивката си. — Това би ги разгонило за известно време.

— Дойде ми до гуша. Върви да четеш някое женско списание, Макс. Много ще пасне на сегашното ти настроение.

Макс, който предвиждаше тази реакция, не каза нищо. Роуланд отвори вратата към площадката, после пак я затвори.

— Само още нещо. — Той се обърна с лице към Макс. — Искях да те попитам по-рано. За Дженъвийв Хънтър.

— Да, Роуланд?

— Защо толкова не ти се искаше да я изпратиш в Босна? В края на краищата Ламартин бе работил с нея, той я препоръча. Имаше ли някакъв проблем, нещо, което не си ми казвал?

Макс очакваше този въпрос, но още се колебаеше дали да му каже. Свали очилата си и отново ги сложи. Роуланд безпогрешно разтълкува това като признак на нерешителност и седна.

— Имало е нещо. Трябваше да се досетя. Хайде, Макс, казвай.

— Те живеят заедно, Роуланд.

Настъпи мълчание. Макс запали още една цигара.

— Не знаеше ли?

— Напълно наясно си, че не съм знаел. И много си внимавал да не ми кажеш.

— Да, така е. Защото те познавам, Роуланд. Опасявах се, че ще си направиш погрешни изводи. Понякога ставаш голям пуритан, знаеш ли. И трябва да си вземеш бележка. Не всеки притежава твоята способност да отделя работата от личния си живот. Освен това допусках, че си научил. Всички говореха за това...

— Не давам ухо на подобни сплетни.

— Аз пък ги слушам. Охотно. Във всеки случай те никога не са го крили, а и защо да крият? От неговия развод са минали най-малко четири години, а са заедно не повече от година. Но работата е там, че това ме притесняваше. Подобна обвързаност във военната зона? При положение че тя не е работила като военен кореспондент? Не е най-доброто решение, нали?

— Изобщо не е добро, бих казал. — Роуланд стана и закрачи из малката стая. — От друга страна — продължи той, внимателно подбирайки думите си, — ако трябва да сме честни, поел си риска и се оказва, че си е струвало. По-добра работа не би могъл да очакваш. Тя имаше договор за шест репортажа. Направи ги, и бяха много хубави. Тъй че, каквито и да са били първоначалните мотиви на Ламартин, вярата му в нейните способности е била напълно оправдана. Взел си правилното решение, нали?

— Да. И определено не съжалявам. — Макс отново се поколеба. — Но не беше толкова просто, Роуланд...

— Продължавай.

— Това няма да ти хареса...

— Казвай, Макс.

— Ами, работата е там, че Ламартин не ми остави особен избор. Сега трябва да погледнеш нещата в тяхната взаимовръзка с всичко останало. Ламартин вероятно е най-добрият военен фотограф в света, нали така? Определено е един от двамата или тримата най-добри. И е бил навсякъде: в Индокитай, Африка, Афганистан, Близкия Изток. Но три години беше стоял настрана от войните, три години, през които не беше нищо повече от папарак, наистина няма по-подходяща дума. Господ знае защо го е правил, във всеки случай аз така и не посмях да го попитам. Говореше се, че е било заради сериозните разноси по развода и внушителните претенции на, както изглежда, не особено

сговорчивата бивша съпруга. Така или иначе, щом се разчу, че възнамерява да се върне към военните репортажи, че се готви да замине за Босна, всички даваха мило и драго да го прикоткат. Аз наистина имах голяма нужда от него и от снимките му. И накрая го спечелих. Джини беше цената.

Това признание накара Роуланд да се намръщи и Макс побърза да продължи:

— Чуй ме, Роуланд, знам какво си мислиш, но не е така. Ламартин дойде да говори с мен на четири очи. И го каза съвсем ясно. Искан ли да работи за мен, тя трябваше да замине с него, без никакви възражения. Джини не знаеше нищо, Роуланд. И Ламартин ме накара да обещавам, че никога няма да научи, при никакви обстоятелства, защото ако научи, всичко ще иде по дяволите...

Роуланд продължаваше да мълчи. Макс, който си представяше каква посока са взели мислите му, въздъхна.

— Чуй ме, Роуланд, искам да си наясно по този въпрос. Тя не го е накарала. Е, не мога да го твърдя с абсолютна сигурност, съдя само по казаното от Ламартин. Но той не е лъжец и не би се оставил да го манипулират. Нито пък тя би го използвала, Роуланд. Джини си има своите слабости, както сам ще се убедиш, ако започнеш да работиш с нея, но безскрупулността не е между тях. Тъкмо обратното.

Роуланд продължаваше да мълчи и Макс вдигна ръце.

— Е, сега вече знаеш истината. За да съм напълно честен, ще ти призная, че ако Ламартин не беше така категоричен, щях да откажа. На първо място, защото е жена. На второ, имаше опит и бе отразявала остри сюжети, но не и война. На трето — заради проблема с тяхната връзка. Но на практика той не ми остави никакъв избор. И беше много убедителен, когато говореше за нея...

Роуланд го погледна изпитателно.

— Значи е убедителен?

— Да, Роуланд. Много убедителен. Аз го харесвам и му се възхищавам. И уважавам мнението му. Ако го познаваше, щеше да се съгласиш с мен, сигурен съм. Той очевидно е знаел колко силно желае Джини да замине за Босна. Вярно, говореше като влюбен мъж, т.е., не беше безпристрастен, сам го призна. Ала успя да ме убеди, че не позволява чувствата да замъглят трезвата му преценка, че никога не би поставил това условие, ако допускаше, че тя може да разочарова него

или мен. Аз му повярвах. Говореше за нея със суперлативи. Бореше се да ѝ даде шанса, който считаше, че е заслужила. — Макс въздъхна. — Всъщност той ме трогна. Капитулирах. И, както сам отбеляза преди малко, вратата му в нея не е била неоснователна.

Настъпи мълчание. Роуланд отново се въздържа от коментар. Озадачен, Макс го наблюдаваше с любопитство. Приятелят му обикновено бързаше да каже мнението си по всеки въпрос. Още откакто влязоха в тази стая, в държанието му се забелязваше разсеяност и на Макс това му се виждаше странно. Роуланд бе един от малцината колеги, от които искрено се възхищаваше и чието уважение ценеше. Мълчанието му сега го караше да се чувства несигурен. Дали в същата ситуация Роуланд щеше да постъпи като него? Струваше му се, че знае отговора на този въпрос. На Роуланд, който на работното място проявяваше учудващо безразличие към половете, повече би подходило да изпрати на фронта жена; друг въпрос беше обаче как щеше да реагира на претенциите на Ламартин. Едва ли би му харесало да го притискат по този начин и само да бе заподозрял някакъв заговор, нито Ламартин, нито Джини щяха някога повече да работят за него.

А в такъв случай, помисли си Макс, възвръщайки самочувствието си, заради своите скрупули би се лишил от първокласни снимки и прекрасни репортажи. Един от дребните недостатъци на Роуланд, каза си той, бе отсъствието на известна гъвкавост по нравствените въпроси, пълното отрицание на компромисите. Това никак, никак не беше хубаво, някой път трябваше да си поговорят по този въпрос... Мисълта, че неговият надарен приятел има ахилесова пета, моментално възвърна доброто настроение на Макс.

— Разбира се — отбеляза той, когато Роуланд тръгна към вратата, — вземането на подобни решения никога не е лесно...

— Дума да няма — сухо отвърна Роуланд и Макс се почувства отново несигурен.

— Спохождали са ме и тревожни мисли. Един-два пъти. Не от професионална гледна точка... — И колебливо добави: — По-скоро може би от лична...

— Така ли? — Роуланд, който тъкмо щеше да отвори вратата, спря и настойчиво погледна Макс.

— Ами, много ясно, че ще се тревожа — продължи Макс с отбранителен тон. — Минавало ми е през ум, че Ламартин може би вече съжалява, задето е искал това от мен...

— Какво те кара да мислиш така?

— Само предположения. — Макс направи красноречива гримаса. — В края на краищата тя е тук от два месеца. Той продължава да стои там. Още не е ясно кога възнамерява да се върне. Военната обстановка, целият този стрес, съвместната работа в такива условия... Нейното боледуване, видът ѝ, няколко намека, изпуснати от Линдзи. Струва ми се, че може да са се скарали, дори да са скъсали, макар, доколкото разбирам, Джини да не е казвала нищо в този смисъл... — Макс поклати глава. — Надявам се да не е така. Бих се чувствал отговорен, отчасти. При все че една такава връзка може просто да прегори, това би могло да се случи така или иначе... — Макс си даде сметка, че печели време, и замълча.

— Отговорността не е твоя — неочаквано рязко каза Роуланд и сърдечно се усмихна на Макс. — Проблемът си е техен, не е твой, знаеш това. А сега... — Отвори вратата. — В колко часа ще дойдат онези хора? В седем и половина? Струва ми се, че ще успея да се изкъпя набързо... — И пое по коридора.

Шарлот викаше мъжа си отдолу и Макс, спомняйки си приятната, макар и кратка среща, уговорена с нея, се върна обратно в гардеробната. Загледа се в снимката с Роуланд и мотоциклета, който някога беше голямата радост в живота им. Примадоната на мотоциклетите. Роуланд бе изучил всички части на двигателя му за един месец; Макс не си бе направил този труд.

Трябваше да го попита какво е мнението му за неговото решение. Как би постъпил той с Ламартин? Реши през следващите два дни непременно да се върне на тази тема, но тъй като по-късно събитията приеха неочакван обрат, не можа да осъществи намерението си.

Линдзи седеше сама край камината и замислено гледаше в огъня, когато Дани се появи в стаята с угрижен вид, стиснал в ръка рисунка на синьо животно с щръкнала козина.

— Къде е Роуланд? — попита той.

— Горе, струва ми се. Двамата с татко ти се качиха да се измият и преоблекат.

— Виж — размаха той рисунката. — Куче. Аз го направих за Роуланд.

— Прекрасно куче, Дани. Много ми харесва.

— Краката му са къси — критично отбеляза момчето, съзерцавайки творението си.

— Някои кучета имат къси крака. Много си е добре.

— Може пък да е таралеж — хитро я погледна Дани и обърна рисунката наопаки. — Таралежите ми харесват. Те ми харесват най-много.

— Това е най-интересното, Дани. Че може да е и таралеж, и куче. Всъщност може да е таралеж.

Това се стори много смешно на Дани. Той се свлече на пода от смях и зарита с крака във въздуха. Линдзи тъкмо си припомняше колко успокояващо действат малките деца, които харесват и най-плоските ти шегги, когато ѝ дойде наум нещо друго. Тя се намръщи.

— Ти знаеше ли, че Роуланд ще дойде, Дани? — попита тя и веднага се почувства виновна заради подлата си постъпка.

— Да. Мама ми каза на закуска. Каза, че има една тайна, хубава тайна. Но ако си изям цялото яйце, ще ми я издаде. И аз си го изядох. Цялото го изядох, дори лепкавите бели парчета...

Изведнъж очите на Дани се разшириха и лицето му пламна. Той погледна изплашено Линдзи.

— Вече не е тайна, нали? — прошепна. — Той дойде, донесе ми лъчев пистолет, изяде си сладката.

— Да, вече не е тайна, Дани. — Линдзи го целуна. — И освен това няма да продумам пред никого.

— Обещавах ли?

— Обещавам. Заклучвам си устата. Ето.

Дани беше във възторг от заключването на устата. Заклучи и своята няколко пъти, после затопурка нагоре по стълбите. Линдзи отново заби поглед в огъня. Гадост, помисли си тя. През цялото време, докато разговаряха сутринта, той вътрешно си е умирал от смях. Лъжец, лицемер, манипулатор и двуличник. Откога ли планира това? Какво ли е намислил?

Шарлот подаде глава през вратата, поруменяла и смутена.

— О, ето къде си, Линдзи. Аз бях... Казах си, че е добре да се кача и да поговоря с Макс. И да се преоблека. Джини отиде да почете. Гостите ще са тук към седем и половина. Ще стоят само един час. После ще вечеряме. Приготвила съм огромен пай с месо и бъбреци, надявам се да е сполучлив. Опасявам се, че ти и Джини ще делите крайната баня с Роуланд, така че, ако искаш да се изкъпеш...

— Една вана би ми дошла много добре.

— Ами, тогава изхвърли Роуланд. Не го оставяй да изхаби всичката топла вода. И не обръщай внимание на момчетата. Роуланд им е донесъл от онези лъчеви пистолети. Вдигат ужасен шум. Горещак е избухнала третата световна война...

Когато Линдзи се качи на горния етаж, от мансардната стая на момчетата се разнасяха марсиански звуци. Вратата на Джини беше затворена. Вратата на банята също беше затворена, но характерните шумове на стария водопровод издаваха, че Роуланд е вътре. Какво, по дяволите, правеше този човек? Вана ли пълнеше, или плувен басейн? И непременно ли трябваше да си подсвирква, докато чака? Линдзи хвърли още един сърдит поглед към банята и се оттегли в стаята си.

Прегледа дрехите, които бе взела. Възнамеряваше да облече една твърде безцветна рокля, която бе донесла главно защото, за разлика от повечето неща в зле поддържания ѝ гардероб, тя случайно бе чиста и огладена. Но изведнъж и се отця. Прииска ѝ се да облече онази твърде къса поличка „Дона Карън“, онази твърде къса и тясна поличка, изработена от невероятно мека кожа, която известяваше на света, че Линдзи има чудесни крака. Проклинайки пренебрежителното отношение на англичаните към баните в старите селски къщи, тя се спотаи зад вратата на стаята си, стиснала тоалетната чантичка. Без съмнение, дори Роуланд Макгуайър би трябвало досега да се е изкъпал?

Подсвиркването бе преминало в изпълнение на откъси от опери. Роуланд пееше „La Donna e mobile“ фалшиво и с наслаждение. Линдзи изчака, докато ариите приключиха. Най-сетне чу вратата на банята да се отваря. Преброи до десет, после се втурна навън.

Блъсна се в Роуланд, в полуголия Роуланд, и веднага се дръпна назад. Метър и деветдесет и три сантиметра загорели от слънцето мускули препречваха пътя ѝ. Непокорната коса на Роуланд бе мокра, черна и лъскава. От мощните му рамене капки вода се стичаха по

мускулестите гърди. Единственото му облекло бе белият пешкир, увит около слабините.

— Налага ли се да се разхождаш наоколо като Тарзан? — сопна му се Линдзи, опитвайки се да откъсне очи от атлетичното му тяло.

— Тъй като идвам направо от работа — отвърна Роуланд предизвикателно, — нямам друг избор...

— Ти си полугол...

— А, имаш възражения против пешкира? Ще го махна, щом предпочиташ.

Ръцете му посегнаха към кръста. От мансардата долиташе оглушителна космическа канонада. Линдзи побягна. Шмугна се в банята, затръшна вратата и пусна резето. Вътре почти не се виждаше нищо. Тя изруга парата, която я обгръщаше на талази, и тръгна пипнешком напред. Забеляза, че Роуланд е имал добрината да измие ваната, но като всички мъже, е оставил след себе си банята наводнена и пешкирите на прогизнала купчина.

Линдзи седна до огромната старинна вана и се загледа в краката ѝ с форма на лапи. Ухаеше приятно на неговия афтършейв. Тази миризма я ядосваше, изпълваше я с носталгия и я караше да се чувства слаба.

[1] Jack the Ripper (англ.) — Джак Изкормвана. — Б.пр. ↑

[2] Котсуолдски хълмове, възвишение северозападно от Челтнам, от което извира р. Темза. — Б.пр. ↑

5.

Събиранията на чашка не бяха стихията на Роуланд и той не ги обичаше. Не го биваше в празните приказки, нито пък бе склонен да търпи глупаци, т.е. не отговаряше ни основните изисквания, поради което използваше всяка възможност да се измъкне. А когато бе хванат натясно, както в случая, предпочиташе да се спотайва в някой ъгъл.

Все пак размени няколко думи с оксфордски преподавател и с художник от съседното село, които вече познаваше. Преподавателят, близък приятел на някогашния му научен ръководител от Оксфорд, се опитваше да го убеди, и то не за пръв път, че пропилява способностите и отличната си диплома и че трябва да се върне към академичния живот.

— Прекалено затворен е — възрази Роуланд.

— Изследванията ти могат да бъдат и тесни, гарантирам ти го — отвърна преподавателят, който бе капацитет по Витгенщайн^[1], — важното е да са задълбочени.

— Няма значение. Аз обичам журналистиката. Тя ми допада. Дава ми възможност да се боря с нередностите.

— Често ли ти се случва да се пребориш?

— Понякога. Освен това обичам разнообразието.

— Още ли се катериш? — попита възрастният човек и когато Роуланд потвърди, той искрено се зарадва. Поговориха си много приятно за планините, за видовете скали, за Кеърнгорм и Скай Ридж. После се появи Шарлот и отведе уважавания учен. Роуланд успя да отстъпи няколко крачки назад към лавиците с книги, където известно време никой не го забеляза и му бе позволено да се радва на блажено спокойствие.

Мислеше си колко много харесва тази стара, достроявана къща, в която миришеше на дим от дърва и на готвено. Струваше му се, че тя въплъщава радостите от улегналия семеен живот. Наблюдаваше как Шарлот, в стар рибарски пуловер и дълга бродирана индийска пола, обикаля сред гостите. Тя бе най-спокойната и с най-силно материнско излъчване жена, която бе срещал. Понякога даже завиждаше на Макс,

зедето се бе оженил за нея. Роуланд живееше сам и бе доволен от този факт, ала понякога му минаваше мисълта, че в годините след Оксфорд Макс го бе изпреварил. Обстоятелствата около него самия почти не се бяха променили след завършването на Балиол, а Макс имаше четирима синове и щастлив брак. Макс беше хвърлил котва; смисълът и целта на живота му не се ограничаваха с работата. А Роуланд нямаше религия, нямаше семейство или сериозно политическо кредо. Не беше нито ирландец, нито истински англичанин; беше аутсайдер, страничен наблюдател, с перспективата да остане такъв до края на дните си.

При тази мисъл очите му неволно се обърнаха към Дженъвийв Хънтър. Струваше му се, че тя също е аутсайдер, нито американка, нито съвсем англичанка. Първото му впечатление от нея, и то се беше запазило, бе за жена без здрава опора под краката.

Тя, изглежда, не желаше да привлича вниманието. При пристигането му носеше сиви безлични дрехи. Сега бе облечена в нещо друго, но то бе също толкова сиво и безлично. На два пъти излиза от стаята, за да се обажда по телефона; и двата пъти се върна почти веднага, с напрегнато преbledняло лице. Роуланд се замисли върху получената от Макс информация и му се стори, че тя повдига повече въпроси, отколкото изяснява. Придвижи се няколко крачки напред; Джини имаше нисък глас и изведнъж го обзе любопитство, прииска му се да чуе оскъдните ѝ реплики.

От известно време я бе окупирали една от местните гостенки, американка на четирийсет и няколко години, с която преди това Роуланд се бе запознал и от която незабавно и не много учтиво се бе отървал. Името на жената беше Сюзан еди-коя си, по-точно Сюзан Ландис. Съпругът ѝ се намираще в другия край на стаята — висок, гръмогласен мъж, който в момента се хвалеше пред Линдзи какъв велик играч на голф е. Очевидно беше офицер в някоя от близките американски военновъздушни бази.

За английските понятия госпожа Ландис бе прекалено наконтена за събиране от този род. Само тя от присъстващите жени бе силно гримирана. Носеше обувки с висок ток и официален костюм. Беше нервна, не се чувстваше в свои води и се бе лепнала за Джини като единствената друга американка между гостите. Роуланд забеляза, че Джини упорито, макар и учтиво, се опитва да се откачи от нея.

До него долитаха откъслеци от разговора им. След като изложи мнението си за училищните екскурзии в чужбина, Сюзан Ландис започна да възхвалява красотите на Котсуолдските хълмове, чара на старите къщи от епохата на кралица Елизабет. Тя и съпругът ѝ живеели само на два-три километра от тук и вече започвали да свикват. Всички били толкова внимателни, ами да, ако приемали всички покани, които получавали, трябвало да излизат всяка вечер. А дъщеря им — имали дъщеря на име Уилхелмина, за по-кратко Мина, която просто обожавала всичко тук и си намерила толкова много приятели, ходела в такова елитно училище и, представете си, тази вечер гостувала на своя съученичка тъкмо в това село, в имението. Джини виждала ли е имението? Е, то било историческа забележителност; струвало на майката на съученичката — много известна дизайнерка — почти цял милион, поне така се приказвало.

— И най-прекрасното тук е — твърдеше в момента тя, — че е толкова безопасно. Можете ли да си представите, Джини, какво е да заведеш тези дни момиче на нейната възраст в Ню Йорк или в който и да било друг голям американски град? Докато тук, сред всичките тези сладки селца, винаги знам къде е Мина. Няма хулигани, няма наркотици, няма насилници... — Госпожа Ландис се поколеба. — Предполагам, че не би трябвало да го казвам, но знаете ли, че откакто се преместихме тук, не съм виждала нито една черна физиономия? Освен около базата, разбира се.

— Така ли?

Роуланд видя как Джини вдигна хладните си сиви очи към лицето на госпожа Ландис.

— Е, моят приятел ще дойде всеки момент. Той е черен. Може би това донякъде ще уравни нещата. Ще ме извините ли? Опитвам се да проведа един телефонен разговор.

Изпълнението беше безупречно. Дори Роуланд повярва за миг. Госпожа Ландис се изчерви силно. Джини излезе от стаята и след малко съпрузите Ландис си тръгнаха.

— Недей, Роуланд. — Шарлот се бе приближила до него. — Знаем какво си мислиш.

— Нищо чудно. Защо, по дяволите, ги пускаш да влизат в къщата ти?

— Той е ужасен, съгласна съм — вдигна рамене Шарлот. — Но тя съвсем не е толкова неприятна, колкото изглежда. Просто е малтретирана и самотна и отчаяно се стреми да завърже приятелства. Проклетите английски сноби наоколо се присмиват на дрехите и на къщата й...

— А на расистките й възгледи?

— О, стига, Роуланд. С тях са съгласни. Едно от неудобствата да живееш в Глостършър. Тъй че престани да стоиш в ъгъла и да си правиш повърхностни изводи за гостите ми. Излез от бърлогата си, Роуланд, и разговаряй. Върви да развеселиш малко Линдзи. Тя с часове търпя излиянията на Робърт Ландис. Първо бяхме на голф, после на рейгъномика. Накрая си спомни коя е и взе да я разпитва за Париж. Интересуваше се какво ще носят младите дами тази година...

— Преувеличаваш.

— Съвсем малко. Линдзи му каза, че миналата година гърдите били малки, но тази година щели да бъдат големи.

— Той зарадва ли се?

— Не. Не е пълен глупак. Усети се, че го будалка.

Шарлот го хвана подръка.

— Хайде, Роуланд, още десетина минути и ще си тръгнат. И тогава идва времето на пудинга с месо и бъбреци. Направила съм го специално за теб...

Роуланд се колебаеше. Линдзи, която упорито го избягваше, откакто беше пристигнал, току-що му бе хвърлила хладен поглед и му бе обърнала гръб. Както се бе изразил преподавателят от Оксфорд, тя определено хващаше око с късата си и тясна черна кожена пола и ниски черни обувки. Отгоре беше облякла бяла блуза. С късата си къдрава коса и стройна фигура приличаше на момче, на средновековен паж.

Шарлот го заведе при нея и веднага се оттегли. Линдзи отбеляза:

— Изкъпах се чудесно, благодаря, Роуланд. Пет сантиметра хладка вода. И всичките кърпи бяха мокри.

— Съжалявам. Не се справям особено добре в къща.

— Не ти личи да съжаляваш. — Линдзи го измери с поглед. — По-скоро бих казала, че се забавляваш и не ти пука.

— Не е вярно — лениво възрази Роуланд. — Разкайвам се. Разкайвам се от дъното на душата си. Но просто невинаги се чете на

лицето ми. Загубил съм си обноските. Така става с мъжете, които живеят сами.

— Значи не се отнася за теб — парира Линдзи. — Чувала съм какво се говори по твой адрес...

— В тези слухове няма капка истина — с чувство отвърна Роуланд. — Хората разпространяват за мен какви ли не отвратителни лъжи. Аз съм един зле разбран мъж.

— Да ме очароваш ли се опитваш?

— Съвсем не. Намери ли време да се запознаеш с онази папка?

По някаква неясна за Роуланд причина този въпрос се оказа грешка.

— Само това ми се губеше — отвърна Линдзи и се отдалечи, без да се обръща назад.

Жени, каза си Роуланд и прибави към това съществително няколко прилагателни, от които настроението му се подобри. И тъй като Шарлот бе излязла от стаята, а Макс бе потънал в разговор, използва удобния случай и се изниза.

Като минаваше край кабинета на Макс в края на коридора, чу Джини да се разправя с някого — ако се съдеше по тона ѝ, с някаква телефонистка — и да повтаря с уморен глас поредица от числа. Пред стълбището се сблъска с Шарлот, която имаше изтощен вид.

— Би ли се качил при момчетата за малко, Роуланд? Само за пет минути. Държат се така, защото знаят, че си тук. Искат да им разкажеш някоя от твоите кръвожадни приказки. Можеш ли да ги изплашиш достатъчно, за да заспят?

По отношение на приказките Роуланд беше традиционалист.

— Имало едно време... — поде той.

Бе седнал с кръстосани крака на пода в голямата мансардна стая. Едрата му фигура бе заобиколена от плюшени мечета; от наклонените греди над главата му висяха модели на самолети, а пред него бе строена цяла процесия пластмасови динозаври.

Макс и Шарлот бяха проявили своята систематичност по твърде изненадващ начин, кръщавайки децата си по азбучен ред. Най-големият, осемгодишният Алекс, беше на горния креват вляво от Роуланд, а Бен, вторият син, — под него. Колин, който току-що бе

навършил шест години, и Дани се падаха от дясната му страна. Децата грижливо бяха оставили лъчевите си пистолети отстрани до възглавниците, а Колин, най-страхливият от четиримата, бе стиснал в прегръдките си парцален пингвин.

— Едно време — продължи Роуланд — на най-западния бряг на Ирландия, където съм израсъл, живеел елф на име Лийф. Той имал яркозелена кожа, оранжеви очи и опашка...

— Елфовете нямат опашки — прекъсна го Алекс.

— Този елф имал — отвърна Роуланд. — Имал опашка, дълга един милиметър, и живеел с майка си в една дупка в мъха върху стената на дядовата ферма. Дните им преминавали в радост и щастие, но за беда... — Тук Роуланд, който бе снишил глас до смразяващ шепот, направи пауза.

— Имал враг, нали, Роуланд? — попита Бен и потръпна от удоволствие. — Страшен ли е бил?

— Много страшен — не разочарова публиката си Роуланд. — Името му било Гройлак. Той бил зъл дух с черно сърце и живеел в торфените блата край езерото. За закуска пиел жабешка кръв, имал люспеста кожа и бил покрит с тиня...

— Уф. — Бен почеса носа си. — Обзалагам се, че е миришел много гадно. Веднъж паднах в едно торфено блато в Шотландия, помниш ли, Алекс? Как вонях само! Вонях дни наред.

— Миришел отвратително — съгласи се Роуланд и услужливо поведе разказа си в желаната посока. — Представете си всичките най-гадни миризми на света. Варено зеле например и...

— Пръдните на Дани — извика Алекс, при което и четиримата се запревиваха от смях.

— А Гройлак миришел дори още по-лошо. Освен че имал зло сърце, той бил и ужасен гладник и от години преследвал елфа Лийф. Нали разбирате, елфовете били най-любимата му храна...

Роуланд продължи да разказва тихо и едно по едно момчетата започнаха да се унасят. Пръв заспа Дани, после Алекс, после Бен. Само Колин оставаше буден и следеше внимателно всяка негова дума.

— Той не е изял Лийф, нали, Роуланд? — прошепна момчето, протегна ръка изпод завивката и стисна неговата.

— Е, разбира се, че не го е изял — отвърна Роуланд, давайки си сметка, че вече е време приказката да вземе друг обрат. — Няма начин.

Лийф бил с добро сърце и много смел, тъй че накрая непременно трябвало да победи. Освен това имал меч. И да ти кажа право, не се тревожел чак толкова заради Гройлак.

— Защо, Роуланд?

— Защото мислите му били заети с други неща. Чул за принцесата, нали разбираш. Много красивата и много тъжна принцеса на елфите, която имала очи като сапфири и дълги златни коси.

— Защо е била тъжна, Роуланд?

— Защото от дълго време била в плен на зла магия. Била омагьосана да стои затворена в онази кула, сто стъпки висока и направена от стъкло. Горката принцеса всеки ден ронела сълзи като бисери, защото копнеела да бъде спасена. Много принцове се опитвали да я освободят, но никой не успял. Нали разбираш, само един мъж можел да я спаси. Той трябвало да е от нейния народ. Трябвало да е смел. И да има чисто сърце...

Колин беше заспал. Роуланд внимателно освободи ръката си. Стана и се протегна. В стаята цареше мир и тишина, единственият звук бе равномерното дишане на момчетата. Кой знае защо, собствената му приказка бе оставила у него някаква тъга и не му се искаше да си тръгва от тук.

Беше го върнала в детството; в съзнанието му изникнаха постройките във фермата, която бе описал, същата, в която бе живял до осмата си година, възрастта на Алекс.

Приближи се до прозореца и дръпна пердетата настрана. Луната беше високо; дърветата и храстите белееха от падналата слана; пред погледа му се откриваше свят от сребро. Видя как от сенките на живия плет в далечния край на овощната градина се отдели дребният силует на лисугера, който грациозно се запрокрадва през тревата. Животното обиколи кокошарника, вдигна нос, подуши въздуха, после замръзна на място, тъй като откъм входната врата долетя шум от хора и коли.

Значи и последните местни гости вече си тръгваха. Скоро щеше да бъде поднесена великолепната вечеря на Шарлот. Роуланд се заслуша в скриптенето на колите по алеята. Лисугерът побягна обратно към живия плет, после пое през полето в посока на хълмовете. Докато напругаше очи да проследи пътя на хищника, за момент му се стори, че вижда движещи се светлини, високо горе зад къщата. Това

леко го озадачи, защото много пъти бе ходил натам и знаеше, че горе няма села, нито пътища, само голи бърда.

От кухнята долу се чуваха гласове. Роуланд пусна пердетата и тихо излезе от стаята. Навел глава под гредите, заслиза по тясната вита стълба.

Мина доста време, докато носталгията и чувството за раздяла най-сетне го напуснаха. Вечерята беше започнала и той постепенно се върна към настоящето, затоплен от виното, приятната атмосфера и добрата храна. Тогава забеляза, че не е единственият отнесен човек около тази весела маса. Мислите на Дженъвийв Хънтър също витаеха някъде. Тя почти не участваше в разговора, рядко казваше нещо, и то с видимо усилие. Държанието ѝ бе сковано и странно принудено.

Тя седеше срещу него и Роуланд скришом я изучаваше. Имаше съвсем къса светла сребриста коса и бледо лице, а изражението на сивите ѝ очи си оставаше все така неразгадаемо. Напомняше му на някого, но в началото не знаеше на кого. После изведнъж се досети: Джини не приличаше на никоя негова позната, а на принцесата от приказката му тази вечер. И тя като нея изглеждаше омагьосана, сякаш някой или нещо я държеше в плен, сякаш гледаше света през стъклени стени.

Когато Мина и Касандра най-сетне пристигнаха, бе станало много студено. Огромните врати на плевнята бяха отворени и вътре мигаха разноцветни светлини. Хората вече танцуваха, а поляната наоколо бе набраздена от колелата на караваните, старите автобуси и фургони на битниците. Някои от тях бяха запалили огньове, които осветяваха малки площи земя и правеха още по-непрогледен мрака отгатак.

Мястото пред плевнята представляваше гъмжило от движещи се силуети. Дрипави деца тичаха на тумби, наоколо лаеха кучета. Някои от битниците танцуваха отвън, тресяха ръце и тропаха в такт със странните лупинги и електронния звън на музиката. Други готвеха или просто седяха скупчени около огньовете върху разстлани по земята ярки одеяла и юргани.

Мина се стъписа малко, но Касандра я хвана и я повлече сред тълпата. Музиката ставаше все по-силна и по-силна, проглушаваше

ушите на Мина; отвсякъде я връхлитаха звуци и миризми. Носеше се силен дъх на марихуана, на пот и непрани дрехи, на готвено, на бензин, на горящи дърва, кал и леден въздух. Пред плевнята мъж, облечен в яркочервена бродирана афганска дреха, жонглираше с разноцветни топки. Зад него, в самата плевня, светлините танцуваха и подскачаха по стените. Светкащите прожектори заслепиха Мина. Тя се вкопчи в Касандра, лицето на която се мяркаше като на подскачащи кадри от стар филм. Изражението ѝ бе накъсано, а скорпионът на челото ѝ сякаш се движеше.

Очите на Касандра претърсваха тълпата. Бе сигурна, че ще намерят Стар тук някъде, сред подмятащите се коси и гърчещите се ръце.

— Той е висок — извика Касандра през оглушителната музика. — Прилича на ангел. Има дълга черна коса. Ще бъде с червен шал...

Запробива си път между танцуващите, хванала здраво ръката на Мина. И докато напредваха сред разлюляното море от тела, Мина започна да усеща заразата на музиката и на тълпата. Тя бе приятна и опияняваща, в нея нямаше нищо заплашително. Почувства как пулсът на китарите със синтезатор бие във вените ѝ; сливащите се с музиката откъслечи от случайни разговори отваряха всички ъгълчета на съзнанието ѝ. „Take your brain to another dimension — Pay close attention...“^[2] Харесваха ѝ тези необикновени, пронизителни, извисени до небесата гласове. „Pay close attention“, изтананика си тя. Искаше и тя да танцува, да влезе в ритъма.

Запристъпя в такт с музиката и раздвижи ръце, вдишвайки дълбоко лютивия задимен въздух. Бе разделена от Касандра, после тълпата отново я изхвърли до нея, на малкото свободно пространство от края.

— Виждаш ли? Класа. — Лицето на Касандра се появяваше и изчезваше. Скорпионът на челото ѝ също се появяваше и изчезваше. Тя беше запалила цигара с марихуана, върхът на която светна, после помръкна. — Дръж.

Подаде ѝ я и Мина вдъхна прекрасната сладост. Моментално изпадна в приповдигнато настроение, движенията на тялото ѝ следваха музиката, светлините сякаш я повдигаха; имаше чувството, че може да докосне гредите на петнайсет метра над главата си — още едно леко дръпване и като нищо щеше да протегне ръка и да пипне небето.

Касандра се усмихваше, лицето ѝ бляскаше окуражаващо и съпричастно.

— Виждаш ли? Това е само началото. Ела да намерим Стар...

Тя обърна глава в погрешна посока, към музиката, към светлините, не натам, накъдето трябваше, и Мина, за която времето бе спряло, разбра, че Касандра не го усеща така, както тя самата. Опита се да изрече думите, да ѝ каже. Дори без да поглежда, знаеше, че Стар вече е до тях. Беше изникнал изневиделица, Мина усещаше, че е тук. Обърна се да го погледне и веднага разбра, че може да му се довери. Първо, защото беше така смайващо красив, приличаше на видение. Впери поглед в очите му; накъсаният блясък на прожекторите превръщаше усмивката му в светкавица. После той взе ръката ѝ и ръката на Касандра и тя веднага почувства разтърсването от неговата сила. Точно както го бе описала Кас.

Той поздрави Касандра, после се обърна към Мина и ѝ отправи дълъг, изучаващ поглед.

— Значи това е Мина, твоята приятелка американка. Добре дошла, Мина. Разказаха ми всичко за теб. Щастлива ли си тази вечер, Мина? Летя ли?

— Малко — отвърна Мина. — Да, летях.

— Добре. — Той стисна ръката ѝ, после я пусна. — Аз мога да ви помогна. Донесъл съм ви криле.

Сякаш фокусник вадеше карти от въздуха. Само преди миг ръката му беше празна, но ето че той я протегна бавно, разтвори пръсти и в светлините на прожекторите блеснаха две малки таблетки. Едната беше розова, яркорозова, с цвят на захарен памук, другата — гладка и бяла като перла.

— „Бял гълъб“ и „Розов бисер“ — бавно произнесе той. — Специален подарък от Стар за две много специални момичета. Сега как да стане? Не мога да реша дали Мина е гълъбица или бисер...

— Кое е по-силно? — попита Касандра.

— О, и двете са много силни. Сам ги донесох от континента.

— От Амстердам ли?

— Може би. Кой знае? — Музиката се извиси, Стар се усмихна. — Според мен, розовото за Касандра, а бялото за Мина. Розово като красив бирмански рубин и бяло като було на монахиня.

— Не. — Проекторите хвърляха върху лицето на Касандра леки отблясъци на протест. Мина, която не можеше да свали очи от Стар, усети нещо ново във въздуха, нещо остро като ревност или възмущение. — Не. — Повтори Касандра, повишавайки тон. — Тези розовите вече съм ги виждала. Искам бялото, Стар.

— Сигурна ли си? Така да бъде.

Той отново направи с ръцете едва забележимо магическо движение. Розовата таблетка остана в лявата му ръка и той я предложи на Мина, която я взе и я лапна без колебание. Бялата таблетка беше в дясната му ръка и Касандра бързо я грабна. Глътна я и започна да рови из джобовете си. Стар сякаш чакаше нещо. Мина не беше съвсем сигурна, защото танцуващите се изпречваха пред нея и наоколо ставаше ту светло, ту тъмно, ала ѝ се стори, че Касандра му даде пари, тъй че магическите таблетки в края на краищата май не бяха подарък.

В това време всичко около нея се завъртя и каменният под на плевнята започна да се движи. Преди да успее да каже нещо, Стар обгърна кръста ѝ със силната си ръка и я поведе нанякъде. Мина погледна през рамо назад и видя в далечината лицето на Касандра, застинало и бледо като луната.

Стар я изведе навън, на спокойно място, където музиката звучеше приглушено. Постла на земята пъстър юрган от разноцветни парчета плат и тя седна. После щракна с пръсти, изневиделица се появи кученце и пропъзля на юргана до Мина. Тя погали щръкналата му сива козина. Кучето изглеждаше доста мършаво, но беше кротко и послушно. Стар ѝ обясни, че е женско и се казва Дансър. Мина помилва изящната остра муцунка на Дансър, тя допъзля още по-близо и започна да ближе ръката ѝ. Като мощна вълна я заля радостна възбуда. Почувства, че безкрайно обича това кученце; почувства, че Бог току-що е протегнал ръка от облаците и е направил всичко на този свят добро.

Стар седна до нея и тя се взря в лицето му. Бе изненадана, че я отделя по този начин. Още повече се учуди, когато разбра, че възнамерявала остане поне за малко.

— Имаш ястреб на скулата. — Той докосна лицето ѝ съвсем леко, с върховете на пръстите. — Клепачите ти са златни. Красива си, Мина.

Мина го погледна смаяно. Никой досега не ѝ бе казал подобно нещо, дори родителите ѝ.

— Не е вярно — отвърна тя. — Кас е красива, аз не съм. Погледни... — Обърна лице към светлината на огъня. — Имам лунички и съм червенокоса.

— Касандра е обикновено момиче. Има хиляди Касандри. Харесвам кожата ти, и луничките, и косата ти, Мина. В отблясъците от огъня тя е като пламък от червено злато...

Мина продължаваше да го гледа. Опитваше се да разпознае акцента му, който не беше английски, не беше американски, не беше немски или френски. Гласът му, изглежда, не подлежеше на идентификация, той беше просто неповторимият глас на Стар.

— Страх ли те е? — внезапно попита той, взирайки се в очите ѝ. — Ако имаше нещо такова, щях да разбера. Не мисля, че се боиш.

— Не. Не ме е страх. Чувствам се... — Мина се мъчеше да обясни какво става с нея. А с нея наистина ставаше нещо, усещаше как то си пробива път по вените ѝ. — Чувствам се удовлетворена. Спокойна. Сякаш... някаква врата се отваря и от другата страна е моят дом.

Изглежда, отговорът ѝ му хареса. Той я изучава внимателно още няколко мига, после легна по гръб на юргана, подложи ръце под главата си и впери очи в нощното небе.

Мина също погледна нагоре. Звездите бяха много ярки. Струваше ѝ се, че вижда Голямата мечка и Орион, Полярната звезда, Млечния път. Спомни си за Касандра. Къде ли беше тя? Вероятно танцуваше. После забрави за нея. Покрай тях изтича дете и тя насочи вниманието си към импровизирания бивак.

В далечината отгатак огъня и танцуващите пристигаха още коли, твърде различни от тези, които вече бяха тук. Мина ги наблюдаваше с безразличие: малък автомобилен парк от нови скъпи марки. Фаровете угасваха, вратите се отваряха и отвътре се изсипваха пасажерите, всичките мъже и всичките с костюми; вървяха към плевнята, подвикваха си, събираха се накуп и пак се пръсваха, смееха се и ругаеха. Мина се обърна към Стар.

— Кои са тези?

— Градски хора. Идват тук, за да си набавят дрога от битниците. И от мен. — В гласа му се долавяше досада. — Плащат добре. Те са

глупаци.

— Ти битник ли си? — попита Мина.

— Не. Мястото ми е навсякъде и никъде. Не съм обвързан с никого и с нищо. Идвам и си отивам, когато сам пожелаая.

— Не се ли чувстваш самотен?

— Вече не. Нали те намерих, Мина. А те търся толкова отдавна. — Погледът му искреше. — Да изживеем този миг, Мина. — Стар отново се отпусна по гръб, прикова поглед в небето и хвана ръката ѝ. — Легни до мен. Представи си, че двамата сме каменни фигури върху гроб. Бъди абсолютно неподвижна. Наблюдавай небето.

Мина го послуша. Сега небето беше разкошно обагрено и набраздено, движеше се много бързо. Пред очите ѝ се нижеше безкрайна върволица от силуети и форми, които се деформираха, обръщаха и отново приемаха първоначалния си вид.

— Знаеш ли какво искаш от живота, Мина?

— Не. Не знам дори коя съм — отвърна тя.

— Ще ти дам онова, от което се нуждаеш, и ще ти покажа коя си — каза той, без да помръдне. — Хвани ръката ми. Почувствай силата.

Мина се подчини. Потънали в мълчание, двамата лежаха един до друг часове, столетия. Тя усети, че се освобождава от тялото си, усети силата на собствената си душа. Дори кученцето на Стар долавяше, че става нещо необикновено, нещо знаменателно. То започна да се върти неспокойно, заскимтя, после взе да ближе ръката на Мина, а след няколко хилядолетия вдигна сивата си муцунка към небето и зави.

[1] Лудвиг Витгенщайн (1889–1951), австрийски философ, един от основателите на логическия позитивизъм, професор в Кеймбриджкия университет. — Б.пр. ↑

[2] „Пренеси мозъка си в друго измерение — Много внимавай...“ (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Шарлот беше доволна от начина, по който протече вечерята. Храниха се на дългата маса в кухнята, на свещи. Сладкишът се бе изпекъл идеално, пайът с бъбреци и месо беше великолепен. Вярно, че Джини хапна съвсем малко, затова пък бедният, лишен от грижи и водещ полугладно съществуване Роуланд, който си нямаше кой да му готви, или по-точно нямаше сериозна приятелка, която да му готви, излапа две порции. Шарлот едва ли щеше да е толкова доволна дори ако ставаше дума за някое от децата ѝ.

Към десет и половина, когато отпратиха гостите в хола, двамата с Макс останаха за малко сами в кухнята. Атмосферата бе наситена със спокойно съпружеско мълчание. Шарлот правеше кафе, когато изведнъж забеляза, че Макс държи в ръцете си гарафата с налятия порано портвайн. Това бе едно от най-скъпоценните му вина, „Фонсека 69“.

— Макс — каза тя, — нали няма да им го предложиш наистина? Разумно ли е?

— Най-вероятно не е. Но въпреки това ще рискувам. — Той я погледна в очите. — На вечерята... забеляза ли тръпката?

— Да. Може би беше еднопосочна, но я имаше.

— Няма да навреди, ако я култивираме. Да ѝ помогнем малко...

— Макс, сутринта ми говореше съвсем друго.

— Знам. — Целуна я по врата. — Но това е само портвайн.

— Не е „само портвайн“. Това нещо е гориво с високо октаново съдържание.

— Престани да го наричаш „нещо“. Малко уважение, ако обичаш.

— Ако пийне, Роуланд ще се разбъбри. Ще говори цяла нощ и цял ден утре.

— Харесвам Роуланд, когато говори. Както и ти.

— А дали Линдзи ще го хареса? — Шарлот го погледна строго. — И да не мислиш, че не те видях одеде, преди да пристигнат гостите за коктейла, как ѝ шепнеша на ухото...

— Не съм й шепнал. Просто съвсем делово ѝ споменах за някои неща.

— Споменал си ѝ за момичетата на Роуланд, нали, Макс? Погледни ме в очите.

— Съвсем бегло. Няма да ѝ навреди да го знае. В края на краищата това е самата истина. — Той вдигна гарафата срещу светлината на лампата и на лицето му се изписа задоволство. — Освен това ти беше много права, че жените са опаки същества. Разбрах го в мига, в който ѝ го казах. В очите ѝ се появи особен блясък...

— Защо правиш това, Макс? Нали каза...

— Впрочем, защо жените са такива? Защо вашият пол е толкова чудат? Репутацията на Роуланд би трябвало да накара всяка разумна жена да бяга на километри...

— Жените не са разумни. Това е техният триумф и тяхното отмъщение. Не извъртай. Защо?

— Промених мнението си, след като ти се обадох. Или може би по пътя насам. Не, по-скоро, докато разговарях с Роуланд тази вечер. Почти го промених. Казах си, че няма да навреди, ако ги поощрим внимателно. Казах си: „Може аз да греша, а Шарлот да е права.“ Ти често излизаш права. Страшно си мъдра...

— Престани да ме целуваш по врата, Макс.

— Някъде другаде ли да те целувам? По китките? По глезените? По пръстите на краката?

— Макс, върви им дай това проклето „Фонсека“. Само по една чашка, повече няма да е благоразумно. О, и на Джини сипи двойно.

— Не се поднася двоен портвайн — наивно възрази Макс, — много добре знаеш.

— Тогава ѝ налей в голяма чаша, по дяволите. Може и много да я обичам, но тази вечер шест пъти прави опити да се свърже с Паскал, влудява ме...

Заговорът им обаче се провали. Освен Шарлот и Джини отказа портвайна. Роуланд, още не преполовил чашата си, произнесе кратко, но вдъхновено слово за достойнствата му. Линдзи, за която алкохолът си беше алкохол, полезен, когато човек е нервен, неблагоприятно го изгълта набързо.

В дванайсет без петнайсет телефонът иззвъня. Джини, която водеше накъсан разговор с Роуланд, почти се изправи, лицето и шията ѝ поруменяха. Роуланд се отдръпна настрана, а когато Шарлот отиде на телефона в кабинета на Макс, взе книга от рафтовете на стената и започна да чете. Джини чакаше, седнала на ръба на стола.

Когато се върна, Шарлот почувства, че няма сили да погледне Джини в очите.

— Линдзи, онова копеле Марков е — побърза да съобщи тя. — Казва, че трябвало да говори с теб. Обажда се от телефона в колата си. От Париж, моля ти се.

Линдзи се надигна с въздишка. Дотътри се до кабинета на Макс и взе слушалката.

— Би ли чула това? — без предисловие започна Марков. — Моля те, само да си кажеш мнението. Поезия ли е? Проникновение ли е? Да или не?

Той сложи слушалката пред тонколониите в колата си. Записът, който се чуваше непоносимо добре, беше стар: „Замълчи, мое глупаво сърце“.

— Марков — каза ядосано Линдзи, в кръвта на която бушуваше изпитото вино, — кой ти даде този номер? Луиз ли? Среднощ е, Марков. Тази песен беше отвратителна още когато я чух за пръв път. И сега е отвратителна.

— Искаш да кажеш, че не ти въздейства? Ти какво, да не си безчувствена? Как вървят нещата в Максополис? Нещо ново?

— Марков, затваряй проклетия телефон.

— Линди, аз съм в Париж. От Париж ти звъня...

— Изобщо не ми пука, дори да се обаждаш от Монголия. Престани да ми досаждаш. И не ми викай Линди, това ме влудява.

— Искаш ли да ти кажа нещо наистина интересно? Знаеш ли кого видях току-що на летището?

— Не, не искам да знам.

— Във VIP-чакалнята? Кой тръгваше към самолета тъкмо когато влязох? Искаш да научиш това, Линди, повярвай ми, искаш.

— Е, добре. Кой? Имаш десет секунди. Легнала съм си, Марков, вече почти съм заспала. Давай бързо.

— Сама ли, съкровище, или наистина се обаждам в неудобен момент? Преди кулминацията? Насред кулминацията? Познавам ли го,

скъпа? Тъмнокос ли е, или рус?

— Пет секунди, започвам да броя...

— Линди, ставаш ужасно скучна, знаеш ли? Добре. Мария Казарес. И Жан Лазар. Заедно — много заедно. В смисъл, че той я беше прегърнал през кръста, тя плачеше и цялата се тресеше, а той се опитваше да целуне косите й...

— Сигурен ли си в това?

— Скъпа, зрението ми е отлично, нали знаеш. И не бях с тъмни очила. На десетина метра бяха от мен. Направо се разтреперих, Линди. И дочух някои доста интересни неща. Имат много сериозни неприятности.

— Марков, чакай малко сега...

— Сладурано, трябва веднага да се обадя поне на петнайсет милиона души. Ами като информация това си е чист Чернобил. Трябва да разпространя новината...

— Марков, чакай. Важно е. На кого си съобщил вече?

— На никого. Първо на теб се обаждам.

— Вечеря в понеделник? — Линдзи мислеше бързо. — „Максим“? Айфеловата кула? „Гран Вефур“? Къде мечтаеш да снимаш, Марков? Само кажи, и си там...

— В Хайдарабад. Пет дни снимки. С Куест и Еванджелиста. Три цели страници. Цветен печат. В „Сънди“. Шестнайсет хиляди. Можеш ли да го уредиш?

— Имаш го.

— Плюс „Гран Вефур“, в понеделник...

— Господи, Марков. О, така да бъде.

— Устата ми е запечатана, сладурано. Обожавам те. Чао.

Линдзи забърза обратно към хола с грейнало лице. Прозяващата се Шарлот и притихналата Джини тъкмо се изправяха.

— Време е за лягане — каза Шарлот.

Линдзи изчака няколко секунди, докато вратата зад тях се затвори, после заговори като картечница.

— Хайдарабад? — възкликна след малко Макс. — Да не си се побъркала, Линдзи? „Сънди“ никога няма да го купи. Дори не бих ги питал.

— Шестнайсет хиляди? — рече Роуланд. — Виното трябва да те е хванало. Марков е несериозен. В момента сигурно звъни къде ли не.

— Няма да го направи. Ние с него се разбираме.

— Очевидно.

— Това е по-малко от тарифата му за реклами...

— Сумата е убийствена. Не би могъл да измъкне толкова от „Вог“.

Линдзи заряза Роуланд, очевидно беше загубена кауза. Обърна се към Макс, който крачеше из стаята.

— Макс, натисни „Сънди“, моля те. Аз не мога да предложа на Марков цветен печат, но „Сънди“ може. Освен това Джанси умира да го използва. Тя ще подскочи от радост, че ѝ се предлага такава възможност. Марков е търсен, Макс, най-търсеният в момента. А Куест... ще видиш, тя е изключителна. Ще я използвам в Париж. Това момиче има голямо бъдеще.

Роуланд изстена. Линдзи не му обърна внимание.

— Хайде, Макс, става дума за толкова дребна услуга. Трябваш ми само колкото да обработиш шефа на Джанси... По дяволите, Макс, той е бил в Оксфорд с теб, с Роуланд и с цялата останала мъжка пасмина. Използвай връзките си веднъж и заради мен, Макс. Пусни в действие легендарната си способност да убеждаваш... Млъкни за малко, Роуланд, не съм свършила. Моля те, Макс, това ще даде тласък на продажбите. Подшушни му само една думичка. Прекалено много ли искам?

Ръцете на Линдзи обгръщаха кръста му. Очите на Макс проблясваха разчувствано; още малко и щеше да отстъпи.

— Напълно безсмислено е — обади се Роуланд, за когото, изглежда, подобни похвати бяха неприемливи. — Добре, видял ги е заедно на летището. И какво от това? От моя гледна точка може да представлява известен интерес, но не е новина за първа страница.

— Ти не познаваш Марков. Аз го познавам. Това е само аперитива, Роуланд. Просто ме остави да поговоря с него. Знам, че има още.

— Имам една по-добра идея. — Роуланд ѝ отправи хладен поглед. — Какво ще кажеш аз да поговоря с Марков? Мен с положителност няма да може да ме разиграва...

— Забрави за това, Роуланд. Марков не би ти казал дори колко е часът.

— О, така ли мислиш? Защо?

— Защото не те познава. И няма да му харесаш. С него трябва да се пипа внимателно, а ти със сигурност ще го подразниш с поведението си.

— Е, не бих му позволил да ме използва като теб, това е сигурно. Макс, поговори с тази жена, ако обичаш.

— В никакъв случай — дистанцира се Макс, стараяйки се да потисне усмивката си. — Няма да ви се бъркам, деца...

— Само я накарай да бъде разумна, Макс, нищо повече не искам.

Макс се колебаеше. Погледът му се премести от Роуланд към дребната развълнувана Линдзи. Тя бе напълно готова за бой. Имаше вид едновременно на хубава жена и на ядосан хлапак. За разлика от нея, Роуланд изглеждаше изключително спокоен, при все че — Макс бе сигурен в това — вътрешно кипеше от гняв. Бе се облегал на камината с чаша „Фонсека“ в ръка и от цялото му поведение лъхаше откровена мъжка арогантност. Макс въздъхна.

— Няма да навреди, ако ви предложи една идея, Роуланд — поде той с омиротворителен тон. — Линдзи е права, Марков е своенравен. А също и изключително добре информиран. И с Линдзи имат много специални отношения. Марков я обожава. Тя го върти на малкия си пръст...

— Специални отношения ли? С Марков? — На лицето на Роуланд се четеше изумление. — Виж, чувал съм какво ли не...

— Може би — със соломоновски тон го прекъсна Макс — ще е по-добре да се срещнете двамата с него. Заедно. — Този подход, в духа на Обединените нации, беше грешка. Роуланд погледна страдалчески към тавана, а Линдзи, като видя това, заговори припряно.

— Ако си въобразяваш, Макс, че ще седна дори за секунда в „Гран Вефур“ с този тъп, твърдоглав, опърничав, арогантен ирландец... Ако си мислиш, че ще му позволя да провали работата с Марков, сигурно не си с всичкия си. Той пипа „внимателно“, като мечка с боксови ръкавици. Той е атавизъм, Макс, от някоя много, много примитивна епоха. Качвай се обратно на дървото, Роуланд, какво чакаш? И никога повече, при никакви обстоятелства, не искай услуга от мен...

— Готово — отвърна Роуланд. — Няма проблем. И без това предпочитам да работя с професионалисти. Гневните изблици не са по моята част.

Докато произнасяше тези думи, Роуланд премерено отпи малка глътка портвайн. Линдзи не отговори, сякаш в момента упражняваше някакъв странен вид ритмично дишане. Двамата мъже я наблюдаваха как вдишва и издишва, направи го точно десет пъти.

— Роуланд — каза най-сетне тя, с вече спокоен и по-нежен глас, — ти не разбираш света на модата. Знам, че ти е много трудно да го признаеш, но мисля, че когато се освободиш от въздействието на портвайна, ще разбереш, че съм права. Ти имаш нужда от мен, за да прегледам онази папка и да говоря с Марков, а, опасявам се, също така се нуждаеш и от мнението ми като експерт, защото без него, Роуланд, ще летиш без радар в мъгла над планини. Ще летиш сляпо. Когато проумееш това, ела. Да речем, утре сутринта. Очаквам да ми се извиниш. Очаквам да ми се подмазваш, Роуланд, поне няколко часа. Лека нощ, Макс. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Вечерята беше прекрасна. Приятни сънища...

Линдзи излезе от стаята и тихо затвори вратата. Настъпи мълчание. Роуланд остави портвайна.

— Само да се засмееш, Макс — каза той, — само да се усмихнеш дори, предупреждавам те, че...

— Да съм се смял? Да съм се усмихвал? Да съм казвал и дума?

— Махни това проклето самодоволно изражение от лицето си, Макс. — Роуланд зарови лице в дланите си. — Какво стана? — с раздражение попита той. — Какво стана, по дяволите? Кога се случи? За всичко е виновен портвайнът, Макс. Изобщо не биваше да го докосвам. Дотогава всичко вървеше толкова добре...

На горния етаж Линдзи просто връхлетя в стаята си. После, без да бърза, отиде до банята по сутиен и пликчета. В най-добро настроение се изми и изпя няколко песни. Мушна се в леглото, треперейки от студ, издърпа възглавницата върху раменете си, насочи нощната лампа под подходящ ъгъл и разтвори зелената папка на Роуланд. В началото ѝ бе трудно да се съсредоточи — вбесяващото лице на Роуланд не преставаше да плува между нея и страниците. Не можеше да отрече, че косата и очите му са удивителни. И непрекъснато се връщаше към сублимния момент, когато само с няколко добре подбрани думи бе изтрила самодоволството и арогантността от това лице.

На няколко пъти ѝ се стори, че чува звуци откъм съседната стая. Стори ѝ се, че чува Джини да се движи, а като се заслуша по-внимателно, сякаш долови и плач. Ала не беше сигурна, тези стени от шестнайсети век бяха доста дебели. После реши, че се е заблудила, вече не се чуваше нищо.

Върна се към папката, успя да се концентрира и чете около час. Беше прехвърлила половината, когато си спомни нещо и сърцето и леко подскочи от възбуда. В историята на Мария Казарес и Жан Лазар имаше очевидна и много съществена празнота. И съществуваше вероятност, само вероятност, точно тя да успее да я запълни.

Долу Макс започваше да се уморява. Минаваше един след полунощ, а Роуланд бе потънал в мрачно настроение.

— Ако кроиш планове как да ѝ се подмажеш — каза Макс, докато се изправяше, — можеш да го правиш и сам. Ще разходя набързо кучетата и си лягам.

— Ще изляза с теб — надигна се от стола Роуланд. Навлякоха балтоните и обувките и тръгнаха с кучетата да обикалят овощната градина. Роуланд имаше остър слух и само след няколко метра спря и се заслуша.

— Какъв е този шум?

— Какъв шум? Не чувам нищо. Това е вятърът. Хайде, Роуланд, ужасно е студено.

— Слушай. — Роуланд дори не помръдна. — Музика. Чувам музика. Идва някъде горе от хълмовете.

Макс наостри уши и след малко също я чу, далечна и едва доловима странна мелодия.

— Вероятно е някое парти — предположи той. — Среднощно парти. Какво те засяга? Хайде, Роуланд, за бога. Замръзвам.

— Парти ли? — Роуланд продължаваше да стои. — Макс, там горе няма никакво село. Няма дори къща. Нищо няма. Само поля, дървета и една самотна плевня...

— Е, може да е парти на открито. Какво ти пука.

— През януари? При температура под нулата? Хайде, Макс...

— Виж — каза ядосано Макс, — и пет пари не давам. Дори да е сатанински ритуал, ако питаш мен, нека си го продължат. Обикалям

тази градина и се прибирам да спя. Препоръчвам ти и ти да направиш същото.

Продължиха нататък. Кучетата тичаха между дърветата и Роуланд си помисли, че са надушили миризмата на лисугера. Спомни си светлините, които бе забелязал по-рано, и спря.

— Може да проверя какво става. Ще тръгна натам. Да ми се поизбистри главата. В момента никак не ми се спи.

— На теб все не ти се спи — кисело отбеляза Макс. — Едно от многото неща, които не са ти наред. Тази твоя енергия преди съмване ме съсипва. Отивам да си лягам. Ще оставя вратата отключена. Сложи резето, като се прибереш...

Макс тръгна към къщата с душешите кучета по петите. Роуланд прекоси овощната градина и отвори портата към полето.

Обичаше да се разхожда, особено нощем и най-вече сам. Надяваше се, че тишината и нощният въздух ще избистрят обърканите му мисли. Макар и никога да не би го признал пред Линдзи, някои от нейните забележки бяха попаднали право в целта. Мечка с боксови ръкавици? Неандерталски атавизъм? Така ли изглеждаше? Или, не дай си боже, наистина беше такъв? Припряно се отърси от неприятните въпроси и тръгна с по-широка крачка. Спомни си, че тук някъде имаше пътека през първите две ниви, веднъж бе минал по нея.

Докато вървеше, всички събития от дългата вечер отново изникваха в съзнанието му. От забележките на Линдзи мислите му преминаха към странната, тиха и объркваща Дженъвийв Хънтър. После изведнъж отлетяха в детството му, в онази ферма, която бе описал пред синовете на Макс. „Защо там? — зачуди се. — Защо се връщам там?“ И за момент видя във въображението си друга картина, нямаща нищо общо с приказките: грозна, тясна и влажна ферма, където поколения от рода на баща му бяха изкарвали с тежък труд оскъдния си поминък. Тя се състоеше от четири влажни стаички, без топла вода, без баня, с външен клозет. Имаше двор, навес за кравите, три кочини и четири ниви. Роуланд я обичаше и в същото време я ненавиждаше. Там родителите му се трепеха от сутрин до вечер и рядко разменяха по някоя дума. Стаите миришеха на отчаяние и безнадеждност. Понякога, когато баща му се напиеше, тихата враждебност избухваше в насилие, в истинска война.

Защо пред синовете на Макс бе превърнал този мрачен свят в сантиментална идилия? Роуланд ускори крачка. Защо в своята приказка се беше върнал към него, когато във всички други случаи избягваше да си го спомня? Майка му, родила единственото си дете на четирийсет, вече от десет години беше покойница. Баща му бе смазан от взет на заем трактор, когато Роуланд беше на седем години и половина. Не бе стъпвал в Ирландия почти от трийсет години, още по-малко в дома на своето детство. Защо сега мислите му се връщаха там?

Разбира се, романът на неговите родители бе обгърнат в известна загадъчност. Защо майка му, най-малко импулсивната сред жените, се бе омъжила за осем години по-млад от нея, негоден за нищо, добродушен ирландски пияница без пукнат грош, който едва сричаше, макар че, когато поискаше, можеше да бъде сладкодумен като ангел? Тя бе англичанка, трийсет и осем годишна стара мома с двустаен апартамент в евтин район на Бирмингам. Преподаваше литература в едно от училищата в мрачния център на града, работа, която бе започнала с ентузиазъм, но постепенно намразила. Запознала се бе с баща му по време на неговото кратко пребиваване в Англия, където се опитвал да изкара малко пари като работник в строителна фирма. Отишъл да закове улуците и да поправи оградата на градината ѝ.

Какво се бе случило? Дали е било сексуално привличане? Или пък майка му тайно е жадувала за дете? Тя била тесногръда, робуваща на условностите неомъжена жена от средната класа, може би дори самотна, която в името на принципа се откъснала от семейната си среда в приятен провинциален град. Защо тъкмо тя между всички жени е трябвало да се влюби в ирландски работник, колкото и хубав, колкото и чаровен да е бил?

А баща му? Защо се бе поддал? Дали заради парите от продажбата на апартаментчето, двете хиляди лири, покрили разносните по фермата за известно време? Възможно ли беше да е обичал тази лишена от чувство за хумор жена със строги устни? Или някога, преди Роуланд да се роди, преди да съсредоточи цялата си тиха горчива енергия в отглеждането на своето дете, тя не е била такава?

Роуланд се опита да пропъди спомените. А всички онези уроци от детството? Майка му го бе научила да чете, научила го бе да смята, да пише чисто, да внимава и да си служи свободно с граматиката, защото по-късно, някой ден, той може би щеше да избяга от тази

ферма и да се върне в истинския свят. Баща му го бе научил как да борави с пушка, как да усеща дъжда един час, преди да е заваляло, как с един точен удар да пречупи врата на заек. Веднъж намериха заедно гнездо на калугерица, горе до езерото, което бе описал в приказката. Друг път наблюдаваха как ястреб се издига в небето, възседнал струите пара от минералния извор, и тогава баща му отбеляза: „Красива гледка беше, какво ще кажеш? Трогва мъжкото сърце, нали?“

Роуланд спря внезапно, погледът му блуждаеше по брулените от вятъра хълмове. Не можеше да си спомни лицето на своя баща, времето бе замъглило неговите черти, ала все още чуваше гласа му и все още, след почти трийсет години, виждаше пред очите си точната форма и структура на големите му, изцапани, покрити с мазоли ръце. Те бяха толкова сръчни. Вместо английския пейзаж наоколо Роуланд виждаше как един отдавна починал мъж усуква тел и прави капани.

Всичко това беше в далечното минало. Той се наведе, взе парче варовик и го хвърли. Както се полага, след погребението на баща му имаше софра. Макар да не беше ирландка, майка му изпълни дълга си докрай. Когато всички се разотидоха, тя бързо засъбира багажа. Три куфара. Беше облечена в черно: черно палто, черни обувки, черни найлонови чорапи и неподходящ за случая нов черно-бял шал на точки. Въздухът в стаята направо трептеше от радостно нетърпение, дори може би щастие. Тя закопча мушамата му, върза колана му и каза: „Роуланд, билетите ни за ферибота са запазени. Връщаме се в Англия. Отиваме си у дома.“

„Това не става за приказка. Няма щастлив край, няма и принцеса, която бездейно и търпеливо да чака да бъде спасена“, помисли си Роуланд и се усмихна.

От портвайна на Макс определено го избиваше на сантименталност. Отърси се от мрачните, погребални спомени и енергично пое към първото било.

Там поспря и погледна назад към пътя, който бе изминал. Къщата на Макс и селото вече не се виждаха. На запад се намираще Челтнам, заревото от градските светлини обагреше небето. На юг беше военновъздушната база, в която онзи човек, Ландис, бе старши офицер. В светлината на дъговите лампи пистите се открояваха отчетливо, забелязваха се силуетите на бараки и хангари, различаваха се дори оградителните изкопи и телената мрежа. На север и изток нямаше

светлини, само зидове, голи поля и групи трънливи дървета, превити и разлюлени от вятъра. Отдалечеността и отсъствието на хора го съживиха. Още чуваше музиката, ала желанието да провери какво става вече го бе напуснало. Реши да повърви още малко и след това да се прибере в къщата на Макс.

Тук имаше широка пътека, прекосяваща напречно стръмнината. Повървя по нея около километър, после спря в сянката на някакви дървета. Чувстваше се освежен и бодър. Облегна се на някакъв каменен зид и позволи на миналото да си отиде. Вдигна очи към небето и се опита да разпознае съзвездията. Пристъпи встрани, погледна надолу и видя момичето.

Възкликна тихо и се наведе. Докато не я докосна, почти бе сигурен, че е плод на въображението му, игра на лунната светлина и сенките, случаен образ, изрисуван от сухите клонки и белите камъни.

После я пипна и разбра: не бе илюзия, жената беше истинска. Краката ѝ бяха боси и бе облечена в тъмни дрехи. Избута къпините и хвана студената ѝ ръка. Жената не помръдваше.

Лежеше свита до стената на вадата и лицето ѝ беше в сянка. Роуланд умело опипа врата ѝ, после гръбначния стълб. Като се увери, че те не са наранени, рискува да я премести. Много внимателно я обърна на дясната ѝ страна, в положение за оказване на първа помощ.

Тялото ѝ бе отпуснато и послушно. Докато я местеше, лунната светлина падна върху лицето ѝ и Роуланд замръзна. Беше съвсем млада, почти дете. По клепачите ѝ имаше грим с метален цвят; лицето ѝ бе кално, а устните сякаш черни. Потърси пулса на шията ѝ, но не усети нищо. Посегна към китката и тогава видя татуираната дума НАТЕ, по една буква на всеки от свитите и вече започнали да се вкочаняват пръсти.

Заля го хладен гняв, после изпита жалост. Отново потърси пулс, макар и да знаеше, че няма да намери. Момичето вероятно бе мъртво от няколко часа. Внимателно го положи обратно на земята, свали палтото си и го покри. После се изправи и измина тичешком целия път, по който беше дошъл, до Макс, до телефона.

Беше в отлична форма и преодоля трите километра до къщата за десет минути. Към два и петнайсет вече се беше обадил на полицията, беше вдигнал Макс, беше му казал къде е момичето и отново поемаше обратно през нивите.

Струваше му се, че е редно някой да стои при нея, тъй че остана до тялото ѝ, зареял поглед в далечината. Опитваше се да проумее как толкова младо същество, облечено по този начин, е попаднало посред нощ и при такъв студ на това затънтено място.

Шокът му пречеше да мисли, тъй че му трябваха няколко минути, докато направи връзката между светлините, музиката, която бе чул, и момичето. Извърна се рязко, едва сега забелязал, че музиката бе спряла и че единствените звуци, които долавя, са собственото му дишане и люлеещият клоните вятър.

Може би музиката обясняваше присъствието на момичето, ала не обясняваше смъртта му. Роуланд коленичи до свитата фигура, опитвайки се да си представи, какво се е случило, защо е мъртво, след като няма видими следи от нараняване.

Той, разбира се, не можеше да знае, че на Касандра ѝ бе хрумнало да напусне плевнята, да изостави танцуващите и да поеме през полето.

В началото почувства внезапен прилив на сила, но ѝ стана много горещо, сякаш дрехите ѝ се бяха запалили. Затова събу обувките и чорапите си и продължи нататък, докато въздухът не я поразхлади.

Вървя дълго, после изведнъж не можеше да направи и крачка. Краката ѝ трепереха; главата ѝ нареждаше „Върви!“, ала командата не стигаше до тях. Помисли си, че може би е от студа. Накрая намери канавка и пропълзя в нея. Повърна малко, нищо особено. После започна онова треперене, онова ужасно треперене, но все още си повтаряше, че се чувства добре. Сигурно щеше скоро да премине; трябваше само да постои неподвижна, да поизмръзне.

От този „Бял гълъб“ главата ѝ се пръскаше, а сърцето ѝ биеше като барабан, ала трябваше да се държи, да не губи съзнание. „Никога не им позволявай да те повалят — казваше Стар — и никога не допускай да те въвлекат прекалено надълбоко. Остави се вълната да те носи, но внимавай да не те дръпне надолу.“ Тя така и направи. Когато почувства, че въртопът я засмуква, започна да плува.

Пътят нагоре беше дълъг и когато изплува на повърхността, задъхано си пое въздух, но усещането беше приятно, наистина приятно. Виждаше своя баща, блискан от вълните край нея. И двамата

вдишваха това течно злато, това течно спокойствие. Слава Богу, че с Мина си размениха таблетките, каза си тя, когато мислите ѝ внезапно поеха в друга посока. Мина изобщо не би понесла този стаф, той беше само за опитен човек като нея, взел малко LSD онзи път в Гластънбъри и изгълтал всичките онези интересни вещества... Какво преживяване, помисли си тя, какво наистина невероятно преживяване, идеална дълга вълна. Чуваше как собствената ѝ кръв тече във вените, изхвърлена бе във висините, после полетя надолу...

Треперенето ставаше все по-силно. „Стой неподвижно!“, заповяда си тя. Започна да я дострашава. Опита се да извика някого, накара устните си да произнесат думата „татко“, но не се чу никакъв звук. Въздействието на невротоксичното вещество бе вече напреднало, ала Касандра не знаеше това. Тя изстена няколко пъти и се сви на кълбо. След пет минути, без всякакво предупреждение, започнаха конвулсиите.

7.

Джини спа три часа. Събуди се в шест и веднага стана. Дръпна пердетата, навън бе още тъмно. Изми се, облече се набързо и слезе долу.

В кухнята кучетата я поздравиха, като въртяха радостно опашки. Още никой не беше станал, дори децата. Цялата къща тънеше в тишина. Тя кипна вода на странната печка „Ага“, в която Шарлот се кълнеше, и си направи разтворимо кафе. Ръцете ѝ леко трепереха, а сърцето ѝ биеше много бързо. Бяха минали три дни, откакто за последен път бе говорила с Паскал. Тук беше шест и половина, значи в Сараево трябваше да е седем и половина.

Отиде в кабинета на Макс, той бе казал, че може да го използва. Затвори вратата и се вторачи в телефоните. Макс бе събрал тук най-качествената техника на съвремието: „Макинтош“, факс машина с обикновена хартия, компютър-куфарче, което използваше при пътуванията си, и два телефона с отделни линии. И двата имаха телефонни секретари и Паскал знаеше номерата им. Макс вероятно бе ги включил на запис, преди да си легне. Две немигащи червени лампички срещнаха погледа ѝ. През нощта никой не бе търсил Макс, нито нея.

Тя седна и започна да набира номера. Свърза се с хотела на третия опит и остави телефона там дълго да звъни. Докато чакаше, си представи фойето, тълпата журналисти, телевизионни репортери и оператори — по това време те сигурно вече се събираха. Представи си стълбището и асансьорите, които рядко работеха; представи си стаята, която деляха с Паскал — грозна стая в кафяво и оранжево. Имаше широк прозорец като от седемдесетте години, облепен с противовзривни ленти.

— Легни до мен. Дай да те прегърна — бе казал Паскал в деня, когато се върнаха от болницата в Мостар. И тя го беше послушала. Лежеше в прегръдките му и трепереше. До другата сутрин трябваше да изпрати материала за този инцидент. В главата ѝ звучаха думи, всичките до една безсмислени. Погледна към прозореца в другия край

на стаята. Навън падаше нощ. Беше безкрайно уморена, но се боеше да затвори очи.

— Кажи ми какво видя. Кажи ми какво почувства. — Паскал нежно милваше косите ѝ. Тогава те още бяха дълги, неотрязани. Той ги избута назад от челото ѝ и я накара да се обърне към него. — Скъпа, трябва да ми кажеш. Ако го затвориш в себе си, никога няма да се освободиш от него. Джини, моля те, повярвай ми. Преживял съм го.

— Знаеш какво видях. — Беше ѝ трудно да изрича думите. — И ти го видя.

— Не. — Той внимателно взе ръката ѝ в своята. — В такава ситуация няма двама души, които да са видели точно същото...

— Паскал, ти беше с мен, до мен...

— Въпреки това.

Тогава тя се осмели да го погледне. Забеляза умората по любимото лице, забеляза съжалението и примирението, но също и силата в очите му. „Каквото и да съм видяла — помисли си тя, — той е виждал и по-ужасни неща — много, много пъти“.

— Джини, това не е лек, не твърдя подобно нещо. — Ръката му стисна нейната. — Лек няма. И сама знаеш. Нали живееш с мен. Веднъж отключи ли се, тази врата никога повече не може да се затвори. Съществува вододел между хората, които са прекрачили прага ѝ, и онези, които не са. Предупреждавал съм те за това.

— Знам.

— Но между нас няма вододел... — Той я притегли към себе си. — Не го създавай сама, Джини. Кажи ми, скъпа. Нека разбере какво си видяла...

И Джини се опита. Представи си бившата общинска сграда в покрайнините на Мостар, заобиколена от разрушени къщи, където от два месеца се помещаваше импровизираната градска болница.

Намираха се в дългата стая, предназначена за тежко ранените. В единия край бяха войниците, в другия — цивилните. В отделението имаше само няколко деца и когато влезе, Джини отбеляза този факт с облекчение. Интервюира медицинската сестра, после местен лекар, който цяла нощ бе оперирал пациентите си без упойка. Към нея се присъедини лекар доброволец от „Медицина без граници“, французин, когото Паскал познаваше. С него бе пристигнала пратка от толкова нужните болкоуспокояващи и антибиотици. Джини му помогна да ги

разопакова, после му позволи да я отведе до крайното легло. Той я представи на десетгодишното момче, което лежеше там. Беше му донесъл блокче шоколад. Родителите на детето бяха убити преди две седмици. Кракът му бе ампутиран до коляното, на дясната му ръка имаше лека рана от шрапнел. На пода до леглото се беше свила седемгодишната му сестричка, която не позволяваше да я разделят от него. Физически тя не беше пострадала, ала от две седмици не бе продумала на никого, освен на брат си.

Джини седна до момчето и поговори с него, френският лекар превеждаше. Болката и състраданието, които изпитваше, бяха по-красноречиви от всеки език. Разговорът постепенно замря. Тя се надяваше, горещо се надяваше това момче със слабо лице и зорки тъмни очи да разбере колко е загрижена за него, макар от нейната загриженост да нямаше полза, тя нямаше да облекчи положението му.

През целия разговор сестричката на момчето нито веднъж не вдигна глава. Непрекъснато трепереше и стискаше ръката на брат си. Забелязал изражението на Джини, лекарят се намеси, каза няколко думи и я изведе обратно през дългата стая до коридора. В далечината, както винаги, трещяха изстрели. Лекарят беше слаб, с брада, около пет години по-млад от нея. Наблюдаваше я изпитателно.

— От колко време сте тук?

— От три месеца. Близо четири.

— Тогава ме чуйте. Това момче ще оцелее. Сестра му също. Вече имат пеницилин, раната му ще заздравее...

Джини погледна назад през рамо. По пътеката между леглата идваше Паскал, лицето му беше мрачно.

— Ще оцелее ли? То няма родители. Няма дом. На десет години е. Видяхте ли очите му? — Тя скри лице в дланите си. Младият лекар продължаваше да я наблюдава внимателно.

— Въпреки това ще оцелее. Не бива да се ангажирате емоционално, разбирате това, нали? Много е важно... — Той замълча за момент. — Аз никога не ги питам за нищо. Предпочитам да не знам имената им. Просто се грижа да бъдат превързани и да получат лекарства, защото в противен случай ще умрат. Това ми е работата. Вашата е...

— Моята? — Джини рязко вдигна поглед към него. Плачеше и вече не я бе грижа кой вижда сълзите ѝ. — Моята работа? Какъв

смисъл има тя, за бога? Чувствам се безполезна — повече от безполезна. Чувствам се като воайор.

— Предвидима реакция. Ще премине. — Вниманието му бе привлечено от нещо, което ставаше навън. Чу се шум от тичащи стъпки, вик, после настъпи тишина. Лекарят се отдръпна от прозореца и сложи ръка на рамото ѝ. — И вие имате своя мисия — каза той. — Попитайте Паскал. Събуждате симпатии, възмущение. — И добави без емоции: — После хората пишат чекове. Упражняват натиск върху политиците. И тук — той хвърли навъсен поглед към болничната стая — пристигат самолети с лекарства, лекари, продукти. Това е вашата мисия. Да пишете. Изпълнявайте я. Опишете това забравено от Бога място. Накарайте хората да си го представят. Опишете онова дете...

— Не е достатъчно. — Джини понечи да си тръгне. — Обстановката тук изисква нещо повече. И сам знаете...

— Да имате по-добра идея? Можете ли да работите като медицинска сестра? Имате ли медицинско образование? Чуйте...

Той продължаваше да говори, Джини забеляза това част от секундата по-късно, при все че не чуваше думите му. Тя рязко се извърна към него и в мига, когато наоколо притъмня, видя как изражението му се промени. Нещо топло и бързо докосна кожата ѝ, раздели ги, повдигна ги, сякаш бяха безтегловни, и ги запокити на земята. Последва протяжен тътен и след него онази засмукваща въздушна струя, от която бе започнала да се страхува. Чу се трясък от падаща зидария, миг тишина, последваха тичащи стъпки... и писъци.

Трийсет секунди? Шейсет секунди? Тя запълзя в тъмния коридор и най-накрая се добра до вратата на отделението. Прахът се носеше на талази, влизаше в гърлото и в очите, сетне постепенно се разреди и се уталожи. Една част от стаята липсваше. Липсваха трите легла в дъното. Момчето, до което бе седяла преди по-малко от пет минути, вече го нямаше, нямаше я и сестричката му. Притихнала от сливане, за момент — дълъг и мъчителен момент — Джини си помисли: „И Паскал вече го няма!“

Помогна да разчистят падналата зидария, пълзейки по покритите с прах камъни. Вече разполагаше с достатъчно опит, за да е наясно, че почти няма надежда. Паскал, който работеше до нея, също го знаеше. Когато и двамата се увериха, че не е станало чудо, той се надигна, помогна ѝ да се изправи на крака и безмълвно я отведе.

Отново в Сараево, отпусната на леглото в хотелската стая, тя се опитваше да му обясни всичко това. Искаше ѝ се да го попита: „Защо? Защо двамата лекари оцеляха? Защо оцеляха сестрата и останалите пациенти? Защо оцеляхме ние с теб? Защо не остана живо онова момче, нито сестричката му?“

Паскал я изслуша, без да я прекъсва. Стисна я още по-силно в прегръдките си, изтри сълзите от бузите ѝ и целуна затворените ѝ очи.

— Защо? Защото е игра на случая — тихо промълви той. Защото винаги става случайно и произволно. Старица остава жива, а загива дете. Оцелява войник, изнасилил предишния ден две жени, а бива убит невинен свидетел. Джини, не се опитвай да търсиш някакъв смисъл във всичко това. Няма такъв...

— Няма Бог. — С внезапно яростно движение тя скочи от леглото и се обърна настрана. — Няма Бог. Не може да има. Сега разбирам това.

— Не и такъв, пред когото бих имал желание да се преклоня. — Паскал не откъсваше очи от нея. Тя хлипаше горчиво, заровила лице в дланите си. После я чу да казва:

— Искам онова момче да се върне. — Думите засядаха в гърлото ѝ. — Искам. Лекарят каза, че то ще оцелее. Паскал... — Вдигна глава и се обърна да го погледне. — Как понасяш това? Как? Как гледаш тези неща, година след година? Мислех, че като пообръгна, ще... — Тя замълча и наведе глава. — Не мога. Струва ми се, че вече не мога дори да се надявам...

При тези думи Паскал безмълвно стана и отново я взе в прегръдките си. Почака, докато бурните ѝ ридания утихнаха и тя се поуспокои.

— Обичам те — промълви той и внимателно повдигна лицето ѝ към своето. — Обичам те и знам, че и ти ме обичаш. Онова момче не беше лишено от любов. Ти ще го помниш, аз ще го помня. Нима това не е обнадеждаващо?

Гласът и лицето му бяха сериозни. Джини вдигна очи и срещна нетрепващия му поглед. Неканен и нечакан, физическият копнеж по него прониза тялото ѝ и за пръв път от седмици. Беше като пробождане от нож и я накара да се засрами. Опитвайки се да го преодолее, тя опря лице до гърдите му и се заслуша в ударите на неговото сърце.

— Знам за какво мислиш — каза Паскал. И беше прав, той наистина разгадаваше голяма част от мислите ѝ, макар че за някои от тях очевидно не се досещаше. — Животът е толкова крехък, нали? И любовта няма власт да го предпази. Смъртта може би дебне зад следващия ъгъл, на не повече от пет минути?

— Да. Затова. И...

— Няма справедливост. — Той целуна наведената ѝ глава и въздъхна. — Ах, Джини, нима не разбираш? Тъкмо това се опитвах да ти обясня. Знаех, че ще ти се случи. Това се преживява най-трудно от всичко...

Телефонът в Сараево продължаваше да звъни. Най-сетне го вдигнаха — на двасетото иззвъняване. Този път щастието ѝ се усмихна, защото често попадеше на някой от служителите на рецепцията, които слабо говореха английски. Обади се деветнайсетгодишният младеж, онзи, който имаше самочувствието, че свободно борави с идиомите. Беше ги усвоил от гледаните години наред американски гангстерски филми.

Той ѝ каза, че Паскал е напуснал хотела; тази сутрин се върнал в четири часа и след половин час заминал отново. Предишната вечер цели два часа се опитвал да се свърже с нея, но линиите пак не били в ред. Но бил получил част от нейните съобщения и непременно щял да ѝ се обади през следващите двапет и четири часа.

Ръцете на Джини трепереха. Тя сложи слушалката и зарови лице в дланите си. Знаеше какво означава това известие и защо ѝ бе предадено с такъв успокояващ тон. Означаваше, че Паскал е по следите на някакво важно събитие. Означаваше, че още преди изгрев-слънце е потеглил за място, по-опасно от Сараево — призори военните действия обикновено затихваха и вероятността да попаднеш на снайперист или на внезапна бомбардировка беше по-малка.

Тя почувства как страхът се надига към гърлото ѝ, този сковаващ ужас, който винаги я връхлиташе, когато е най-малко подготвена. Застави се да се изправи и да излезе от стаята. Застави се да върши нещо. Върна се в кухнята и изми няколкото чинии, които Шарлот бе оставила в умивалника, после облече палтото си и изведе кучетата на кратка разходка. Обиколи градината пред къщата и овощната градина.

Погледна към нивите и голите хълмове зад тях и се опита да си внуши, че това душевно състояние скоро ще премине. Сляпата съдба нямаше да посегне на Паскал. Той нямаше да пострада и скоро, наистина скоро, щеше да се върне. Не беше изключено дори да дойдат тук, както предлагаше Шарлот. Щяха да се разхождат сред хълмовете, може би през лятото, в топлите летни вечери. Само още няколко месеца и този пейзаж щеше да се преобрази. Дърветата щяха да се разлистят и цветята да разцъфнат, а те двамата щяха да разговарят или да мълчат, и повече нищо нямаше да ги заплашва. Освен...

Тя се прибра и влезе в тихата кухня. Седна до масата и втренчи немиждащ поглед в стената. Предпочиташе да не си спомня, ала не можеше да забрави разговора с бившата съпруга на Паскал, който се бе състоял в Лондон малко преди Коледа, преди около месец.

До този момент се бе срещала два пъти с Хелън, слаба и енергична тъмнокоса англичанка. И двата пъти заедно с Паскал. Този разговор по време на обяда, предложен от Хелън, беше първият, който те двете водеха сами. В началото на годината тя се бе омъжила повторно. Новият ѝ съпруг, когото наричаше „моят добър надежден англичанин“, беше вдовец с три деца в пубертетна възраст, изпратени в училище с пансион. Той бе наследил и ръководеше преуспяваща текстилна компания, която неотдавна бе закупила фирма за копринени тъкани с дирекция в Париж и фабрики в Лион. Както обясни Хелън, модернизацията на тази някога прочута фирма поглъщала голяма част от времето му сега. Затова двамата с Ралф решили да отложат търсенето на идеалната английска къща в провинцията и да прекарат следващите шест месеца в неговия парижки апартамент. Този план имал предимства за всички, които касае.

Джини слушаше безмълвно всичко това. Хелън записва промените във вътрешното обзавеждане на апартамента в Париж, които бе предприела. Не беше глупава, не направи никаква забележка за очевидната потиснатост на Джини, нито за външния ѝ вид. Джини ясно съзнаваше, че не изглежда особено добре, въпреки че много се бе старала.

— Това означава, разбира се — продължаваше Хелън, — че Мариан ще може да остане още шест месеца във френското си училище. Тя е малко несговорчива по отношение на местенето в Англия. Разбрахме се с Ралф — тя вече обожава Ралф, знаех си, че ще

го обикне — да не я бомбардираме с прекалено много промени. Да остане още малко в старото си училище, с приятелите си... Общо взето, този план ми се струва най-удачен. Паскал също го намира разумен...

— О — Джини вдигна очи, — не знаех.

— Да. Дватамата с него го обсъдихме набързо. Преди да заминете за Югославия... за Босна. Човек не знае вече как да нарича тази страна. Предполагам, че просто е забравил да ти го спомене. Сигурно и двамата сте имали други грижи.

Хелън погледна внимателно Джини, която остави думите ѝ без коментар. Направи знак на келнера да донесе още кафе и запали цигара.

— Имаш ли нещо против да бъда откровена? — внезапно попита тя. — Не ми е лесно да започна. Искам да знаеш, че онова, което ще ти кажа, не е мотивирано от лоши чувства или от ревност. Преди може и да е имало нещо такова, но не и сега.

— Както обичаш. Разбирам.

— Бях омъжена за Паскал пет години. И преди това живеехме заедно. Бракът ни може и да не е бил сполучлив, но познавам Паскал. Много добре го познавам.

Джини не продума. Закова поглед в елегантния червен кашмирен пуловер на Хелън и в едноредната ѝ огърлица от перли. Хелън беше около четирийсетте. Изглеждаше десет години по-млада, лъчезарна, преуспяваща, господарка на своя живот.

— Винаги ли възнамерявате да работите заедно, рамо до рамо? Може би това е решението.

— Не, нямаме такива намерения — отвърна Джини. — Очевидно няма да е винаги. Мислехме, че когато можем...

— Не харесвам думата „работохолик“ — продължи Хелън. — Твърде изтъркана е. Тя предполага пристрастяване, но аз никога не съм имала чувството, че Паскал е пристрастен към работата си. Пристрастяването означава пасивност, липса на воля, а него никой не би го обвинил в това, най-малко пък аз. — Тя се усмихна сковано. — Извинявай. Била съм преводачка, както знаеш. Придирчива съм към думите.

Тя замълча и замислено си пое дъх, после се намръщи.

— Винаги съм считала, че Паскал се е посветил на работата си — всеотдайно, почти свещенодействено. Сякаш тя е неговото призвание свише, нали разбираш какво имам предвид?

— Да, разбирам. И това му струва много.

— Вероятно. — Хелън отмина забележката ѝ. — На мен ми бе много трудно да живея с това. Може би не от самото начало. Имаше и известна романтика. Паскал се превръщаше в знаменитост. Харесваше ми драматизмът във всичко това: да изпращам писма до далечни страни, да се мъча да го открия по телефона в някоя военна зона. Дадох и няколко интервюта, ти знаеше ли? — Погледът ѝ за миг потърси очите на Джини. — Хората бяха любопитни да научат какво е да си негова жена. А аз бях толкова отзивчива... — Тя направи гримаса. — Паскал, разбира се, не одобряваше. Побесня, когато му показах снимките. Той винаги отказваше интервюта. Славата никога не го е интересувала.

Джини слушаше мълчаливо. Предпочиташе Хелън да не бе споменавала военните зони тъкмо по този начин. Усецаше Босна съвсем наблизко, току зад стената на ресторанта. Още няколко минути и щеше да започне да чува звуците ѝ. Цялата безутешност и болка щяха отново да я връхлетят. Каза си, че това не е нормално. Трябваше да си възвърне реалния поглед върху нещата. Насили се да слуша най-внимателно излиянията на Хелън.

— Още преди да се роди Мариан, имах известни затруднения — продължаваше тя. — Паскал понякога отсъстваше с месеци. Налагаше се да ходя сама на партита и вечери. Разбира се, аз винаги съм била много независима и всъщност нямах нищо против... — Намръщи се леко. — Може би, ако тогава печелеше повече, нещата щяха да вървят по-добре. Щяхме да живеем в по-голям апартамент. Бих имала достъп до повече развлечения. Много лесно е да те пропуснат, знаеш, когато мъжът ти го няма. Казах на Паскал, че би могъл да печели повече — изобщо нямаше да се затрудни. Рекламните агенции и без това се натискаха да го използват. Подхвърлях му на шега: „Според мен, скъпи, спокойно можеш да ги вместиш до следващата война...“

Тя се разсмя и погледна с любопитство Джини.

— Виждам, че не одобряваш. Ти сигурно си по-благородна, отколкото бях аз. Но наистина считах, че това ни най-малко не би му навредило. Както и да е, да не се отклоняваме. Общо взето я карахме

доста добре. Но след като се роди Мариан, нещата се промениха. — Тя замълча, на лицето ѝ се появи упорито изражение. — Трябваше да се справям, Джини, трябваше да се справям съвсем сама. Разбира се, по онова време бракът ни вече бе поразклатен. Ако Мариан се разболееше, ако вкъщи възникнеше някакъв проблем, бил той голям или малък, всичко лягаше на моя гръб. Деветдесет на сто от времето Паскал отсъстваше. Намираше се в някой самолет, на някое летище, в някой пълен с бълхи хотел на края на света, където телефоните най-често не работеха, а когато случайно имаше връзка, него го нямаше там... Справях се. Невинаги особено добре. Понякога, когато се връщаше от Афганистан, Камбоджа, Мозамбик и от не знам си къде, се опитвах да му обясня. Той никога не ми казваше какво е преживял по онези места; изобщо не искаше да говори за това. А всъщност и аз не исках да знам. Защото, каквито и ужаси да бе преживял, аз с нищо не можех да му помогна. Разбира се, давах си сметка, че не е тактично да се оплаквам от своите дребни проблеми. Знаех, че те ще му се сторят жалки. Ала не можех да се спра. Имаше сцени, сълзи, молби, обвинения, но нищо не се променяше. Той ме успокояваше, а после отново тръгваше и хващаше следващия самолет. След известно време... — Тя замълча, поглеждайки изпитателно Джини. — След известно време това започна страшно да ме ядосва. Наистина ме вбесяваше. Гневът ме съпътстваше през цялото време. Ако имаше друга жена, струва ми се, бих го понесла по-леко. Поне щеше да е нещо обикновено, нещо, което може да се очаква. Но съперницата ми не беше жена, беше неговата работа. От моя гледна точка — процеди тя през стиснати устни — положението стана неприемливо. Задочен съпруг е едно, задочен баща — съвсем друго нещо. Паскал, разбира се, обожаваше Мариан. Когато си беше тук, се държеше прекрасно с нея. Но просто не можеше да проумее, че не е достатъчно да я обича. Той променил ли се е, как мислиш?

Въпросът бе неочакван. Джини силно се изчерви.

— Очевидно му е много трудно — поде тя. — Опитва се да балансира нещата, които са най-важни за него. Дори в Сараево мислеше непрекъснато за Мариан. Пишеше ѝ, обаждаше се по телефона. Когато се върне, ще...

— Нямах предвид точно това, както, струва ми се, разбираш — каза спокойно Хелън. — Не питах за Мариан. Питах за теб.

Джини наведе очи.

— Ние нямаме деца — тихо промълви тя, — тъй че с мен нещата стоят по-различно.

— Разбира се. — Хелън я погледна подозрително. — Както и да е, не е моя работа. Не искам да ти се бъркам. Знаеш ли кога се връща той от Сараево?

— Не, не точно. Ситуацията се мени всеки ден. Но скоро. След няколко седмици вероятно...

— Е, ще се върне за рождения ден на Мариан през януари. На това можем да разчитаме. — В гласа на Хелън прозвуча леко раздражение. — Тук поне имаме твърда дата.

— Ще си дойде преди това — побърза да отбележи Джини. — Ще се върне за Коледа, знам.

Хелън замълча. Изражението ѝ показваше, че не вярва очакванията на Джини да се оправдаят. И както се оказа, излезе права. Паскал не се върна за Коледа. Наистина бившата му жена го познаваше добре.

— Аз ще платя сметката. — Хелън се беше обърнала да махне на келнера. — Не. Аз черпя. Настоявам. Надявам се скоро да се видим отново. Може би в Париж, за рождения ден на Мариан? Бих искала да те запозная с Ралф. Винаги съм мислила, че тези неща стават доста по-прости, когато към тях се подхожда открито. Няма причина сега всички да не бъдем приятели... — Тя се поколеба, после, за голяма изненада на Джини, се пресегна през масата и стисна ръката ѝ. — Харесвам те, Джини. Не съм го очаквала, но те харесвам. Надявам се, че знаеш — Паскал заслужава малко щастие в този живот. С мен не можа да го намери. Когато го видях последния път, изглеждаше така променен, много по-добре във всяко отношение. Никаква горчивина, никакъв гняв. Уверих се, че му действаш благотворно, и се зарадвах. Само че...

— Какво?

— Скъпа моя, ти самата не изглеждаш особено добре, знаеш ли.

— Нищо ми няма. Пипнах някакъв вирус в Сараево. Вече се оправям.

— Чудесно. — Хелън се усмихна. — Е, кажи на Паскал да се грижи за теб. Не му позволявай да се вманиачава прекалено, в края на краищата сега е времето да живеете заедно! Скръцни му малко със

зъби следващия път, когато се обади, Джини. С мен не се получи, но съм сигурна, че ти ще успееш. — Тя се изправи. — Трябва да вървя. Самолетът ми за Париж е в четири часа. Ралф ще ме чака на аерогарата, тъй че не бива да го изпускам. — И като хвърли на Джини бърз заговорнически поглед, добави: — Сега имам да изпълнявам план.

Джини се прибра в своя апартамент. Не харесваше Хелън и не беше сигурна, че може да ѝ има доверие, но зад нейните остри думи бе доловила да се прокрадва искрено чувство. В продължение на един-два часа Джини крачи напред-назад из жилището. Телефонът мълчеше. По някое време се поддаде на изкушението — влезе в банята и използва комплекта за установяване на бременност, който бе купила по-рано същия ден. Беше съвсем просто: ако си бременна, лакмусовата лента става розова, ако не си — се оцветява в синьо.

Трябваше да почака петнайсет минути, докато започне оцветяването. Тя седеше и не откъсваше очи от хартийката. Питаше се какво би казал Паскал, ако знаеше истината, ако му довереше, че иска лентата да стане розова. Искаше го от цялата си душа. Какво би казал, ако му признаеше, че желанието да има дете от него я бе завладяло в деня, когато бе разрушена онази болница, и че то не я бе напускало оттогава?

Тя покри лицето си с длани. Нямахше нужда да си представя реакцията на едно чувство, което не възнамеряваше да признава. И без това се досещаше каква ще е тя. Видяла я бе в онази оранжево-кафява хотелска стая, когато бе споделила с него, че мензисът ѝ закъснява: загриженост, после мъчително безпокойство, и накрая нещо много близко до отчаянието.

— Скъпа, нали продължаваш да вземаш хапчетата? Не разбирам...

— Да, вземам ги. Мисля, че е просто от напрежението в работата. От преумората...

— Джини... сигурна ли си? Да не би случайно да си пропуснала ден-два? Ела тук... скъпа, изглеждаш ужасно уморена...

— Не. Проверих. Не се тревожи, само от стреса е. Случвало ми се е и преди...

Тогавя той се опита да я прегърне; взе да я уговаря да отиде на лекар. След като се прегледа и бе потвърдено, че не е бременна, Джини

почувства, че не може да го погледне в очите. Боеше се да види облекчението в тях. Втренчи се в пода.

— Да предположим, че бях забременяла — тихо промълви тя. — Какво щяхме да правим, Паскал?

— Скъпа, не знам... — Той я прегърна. — Още сме по средата на престоя си тук. Ти толкова силно се стремеше към това, към тази работа. Кариерата има голямо значение за теб. Ти каза, че не искаш деца. Подобна грешка в момент, когато и двамата работим на пълни обороти, вечно сме в движение и до известна степен в опасност...

— Грешка?

— Е, в известен смисъл щеше да е грешка, скъпа, знаеш това. За подобно нещо не сме и мислили, изобщо не влизаше в плановете ни, и то в такъв момент, наред цялата тази касапница...

Джини безмълвно се извърна. Тревогата в гласа му не ѝ бе убягнала, дори ѝ се струваше, че долавя недобре прикрити нотки на раздражение.

Опита се да приеме, че Паскал е прав. Реакцията му беше разумна, прагматична, отговорна. Но в същото време си мислеше: „Той не иска друго дете, не иска дете от мен.“

Много я заболя. Но въпреки болката, въпреки неговите разумни доводи, желанието остана. Все още копнееше да има дете от него и дълго след като напусна Босна, продължаваше да храни надеждата, че е бременна. Много добре знаеше кога се бе породило това желание. Можеше да назове точната дата и час. След Мостар. Твърде често бе гледала как умират деца. Сега се подчиняваше на тялото си — искаше да усеща как бебето расте в утробата ѝ; искаше Паскал да наблюдава как то се ражда.

Петнайсетте минути изтекоха. Тя погледна епруветката от комплекта, лакмусовата лентичка, която ѝ напомняше за часовете по химия в училище преди години. Нейната присъда я изпълни с безутешност. Както се опасяваше, лентичката започваше да се оцветява в синьо.

Първа от семейството се появи Шарлот. Тя слезе в кухнята, прозявайки се, загърната в тъмносин вълнен халат, и се оплака, че я

събудили някакви сирени. Джини извърна поглед от огромния ѝ корем. Улисана с кучетата, Шарлот не забеляза зачервените ѝ очи.

— Не мога да разбера — размаха тя къс хартия. — Макс ми е оставил бележка, не е искал да ме буди, а аз съм спала като заклана. Станало е някакво произшествие. Нощес, след като си легнахме, двамата с Роуланд са викали полицията. Но защо още не са се върнали? Къде може да са? Защо не се обаждат?

— Ще направя чай. — Джини се надигна. — Не се тревожи, Шарлот. Сигурно обяснението ще се окаже съвсем просто. Едва ли е нещо сериозно. Ако беше така, Макс щеше да те събуди.

— Не, нямаше. Той гледа да ни предпази от всичко. Мен и нашата дъщеря тук. — Тя потупа корема си. — Сега непрекъснато рита. Ето... — Тя протегна ръка. — Пипни, Джини. Не е ли невероятно? Толкова е малка, а каква сила само!

Джини позволи на Шарлот да вземе ръката ѝ. Сложи длан на издутия ѝ корем. Изненада се, че е толкова твърд. Отначало не усещаше нищо, после почувства трептене, след това някакво движение. Под ръката ѝ се сипеха тъпи удари, сякаш малки ръчички или крачета не харесваха този затвор и блъскаха стените му. Последва кратко затишие, после коремът отново се раздвижи, надигна се под върховете на пръстите ѝ и очерта дълъг и плавен завой.

— Тя се обърна — усмихна се Шарлот. — Сега ще поспи малко. Такава е програмата обикновено.

— Тя? — Джини отдръпна ръката си. Сърцето ѝ се сви от завист и копнеж, толкова остър, че спря дъхът. Бързо се обърна към печката.

— Аз вярвам на Роуланд. — Шарлот се засмя тихо. — Знам, че се шегуваше с мен, но въпреки това му вярвам. Роуланд е толкова странен — нищо чудно да има магически способности. О, чай, колко хубаво! Ще изпия един чай и се обличам да прескоча до магазина — там е главният клюкарник. Ако наистина се е случило нещо, там ще знаят. — Изведнъж млъкна и се завъртя кръгом.

Джини също се обърна, чуваха се тичащи стъпки, съпроводени от истерични викове. Някаква жена се втурна по терасата отвън и без да чука, отвори вратата към кухнята. Едва когато заговори с акцент, Джини се досети, че тази преbledняла, разчорлена жена е стегнатата и натруфена Сюзан Ландис, с която се бе запознала предишната вечер и която изобщо не бе харесала.

— Моля те... — хлипаше Сюзан. — О, Господи, Шарлот, моля те, трябва да ми помогнеш. Въртах, въртах телефона и направо отидох в имението. Навсякъде има полиция...

Тя се олюля, хвана се за облегалката на стола и изстена.

— Моля те, помогни ми. Нещо ужасно се е случило. Касандра е мъртва, а Мина е изчезнала. Тя е толкова добро момиче — само на петнайсет е. Шарлот, моля те. Не мога да накарам полицаите да разберат — Мина я няма.

В девет и половина Роуланд седеше в малка стая за разпити в главния полицейски участък на Челтнам. Вътре бе тясно и миришеше на застоял цигарен дим. Беше тук от шест и половина сутринта. Не бе ял, не се бе мил, бръснал, нито спал. Макс, който го докара тук, беше в съседната стая за разпити. Точно Макс направи предварителната идентификация на тялото на Касандра Морли. Сега вероятно и той вършеше същото, каквото и Роуланд през последните три часа: описваше събитията от изминалата нощ.

Роуланд даде показания и бе разпитан във връзка с тях. В колко часа, кога, как? Защо е бил там горе сам, по това време? Защо е местил тялото?

— Защото не знаех, че е мъртва — отговори той. — Лежеше неудобно. Проверих за наранявания по врата и гръбначния стълб, после я преместих. След това...

— Лекар ли сте? Имате ли медицинска квалификация?

— Не. Не като лекар. Имам известна фелдшерска подготовка.

— Така ли? Защо?

— Вижте, аз се занимавам с алпинизъм. В Шотландия. Катерил съм и алпийски върхове. Знам как се проверява за този вид наранявания. Направих го автоматично. Предполагам, че съм очаквал да забележа и други очевидни белези... рана на главата... не знам...

— Опитайте ли да я съживите?

— Не. Нямах пулс и...

— Сигурен ли сте?

— За бога! — Роуланд се ядоса. — Вкочаняването беше започнало. Беше... колко? Минус пет градуса. Когато я намерих, трябва да е била мъртва от няколко часа.

И така нататък, и така нататък. Разпит от един полицай, после от втори. Постепенно и неприятно осъзнаване на факта, че поради обстоятелствата, поради това, че е мъж, може и да не му вярват. Лека-полека тактиката на разпитите се промени и тонът им стана по-малко враждебен — вероятно бяха получили неокончателното медицинско заключение или Макс бе потвърдил показанията му. Ала от тяхната подозрителност му бе останало противно усещане: чувстваше се виновен заради пола си. Никога досега не бе страдал от подобни комплекси.

Показанията му бяха записани, проверени, допълнени и отнесени да се печатат на машина. Откъм коридора непрекъснато долиташе врява. Някои от битниците при плевнята бяха докарани тук, вероятно разпитани, може би дори обискирани за крадени вещи; Роуланд нямаше как да знае, нито очакваше някой да го информира. Към девет му донесоха чай, какъвто не обичаше. Половин час по-късно се върна по-старшият от следователите. Той беше мъж на средна възраст и вече бе споменал, че има две дъщери в тийнейджърска възраст. Изглеждаше не по-малко уморен и отвлечен от Роуланд. Прокара ръка по лицето си, седна и му подаде да подпише показанията си.

— Още нещо. — Той посочи първия абзац. — Вашето повикване по спешност е регистрирано в два часа и единайсет минути след полунощ. Колко беше часът, когато се върнахте при тялото?

— Около два и половина. Може би два и трийсет и пет.

— И забелязахте, че музиката е спряла. Кога?

— Някъде след около пет минути. Не съм сигурен. Всъщност не мислех за нея, съзнанието ми бе заето с друго. Важно ли е?

— Би помогнало. — Той въздъхна. — Когато колите ни се изкачиха до онази плевня, битниците вече си събираха партакешите. Тарторите им си бяха заминали — така поне твърдяха останалите. Обикновено тези сборища продължават по цяла нощ. Бих искал да знам защо са прекъснали веселбата толкова рано, това е.

— Значи си имат главатари?

— О, да. Битниците могат да ти надрънкат какви ли не щуротии. Твърдят, че просто са следвали пътя, посочен им от лято олово или от карти таро. Изкарват, че съвсем случайно са се събрали на това място по едно и също време. В случая има умряло момиче, затова са готови

да бъдат малко по-отзивчиви. Ала не казват нищо съществено. Знаят кои са снабдителите, но не желаят да назовават имена.

— Дрога ли е било? — Роуланд го погледна. — От това ли е умряла?

— Очевидно ще трябва да почакаме заключението от аутопсията. Но смятам, че има такава вероятност. Напоследък районът ни е зает от наркотици: екстази, хероин, кокаин, амфетамини. Хората си мислят, че в селските райони няма опасност. Мислят, че дрогата е проблем на големите градове. Но се лъжат. Аз се опитвам да обяснявам на дъщерите си. Те ме слушат и щом изляза от стаята, започват да се смеят. Имате ли деца?

— Не.

— Когато ви се родят, ще видите. Тук е толкова лесно да си набавиш наркотик, колкото, предполагам, и в Лондон. Кръчми, клубове, дискотеки, партита, купони: марихуана, екстази — в течение на една вечер. По-евтино е от бирата. Понякога купуват боклук, друг път попадат на много чиста дрога. Нещо като руска рулетка, но това се харесва на децата. Прави го по-вълнуващо, вероятно. Кой знае? — Той почука с пръст по листовете с показанията. — Ако нямате възражения, подпишете ги. Не се съмнявам, че ви се иска да се махнете от тук.

Роуланд подписа.

— Това е вторият такъв смъртен случай от четири седмици — продължи полицаят. — И предишния път беше момиче. Точно преди Коледа. Беше холандка, избягала от къщи. Четиринайсетгодишна. От добро, много заможно семейство, без всякакви проблеми. Не беше се прибирала вкъщи от девет месеца. Родителите идентифицираха тялото точно на Коледа. Не беше най-хубавата ми Коледа.

— Холандка ли? — попита Роуланд. — Откъде?

— От Амстердам, струва ми се. Следи от убождания по двете ръце. Амфетамините, които бе взела, не са особено съвместими с хероина. А и хероинът беше необичайно чист. Дилърите от време на време внасят много чисти партиди — когато имат нужда от нови клиенти и искат да ги зарибят бързо... — Той отвори вратата. — Благодаря ви за помощта. Приятелят ви също би трябвало скоро да бъде освободен. Можете да го почакате там отвън...

Роуланд се върна във фойето. Беше ядосан, обезсърчен, пред нервен срив. Бе намерил Касандра Морли твърде късно, за да я спаси и

показанията, които бе дал, едва ли щяха да са особено полезни. Седна под плакат, предупреждаващ за рисковете при шофиране след употреба на алкохол, и примирено зачака Макс.

От битниците вече нямаше и следа. Фоайето бе пусто, с изключение на дежурния полицай зад гишето и един войнствен дебелак с южнолондонски акцент, облечен в скъп костюм и крещяща риза. Двата водаха спор, който явно беше започнал доста преди това.

С влизането на Роуланд мъжът повиши глас.

— Вижте — започна той, — как да ви накарам най-сетне да разберете? Дошъл съм да съобщя за откраднатата кола, а не да отговарям на скапаните ви тъпи въпроси. Това е изключително беемве, серия от пет бройки. Сребристо. Кожена тапицерия. Алуминиеви джанти. Говорим за близо трийсет хиляди лири...

— Записал съм тези подробности. Записал съм регистрационния номер. Вие ли сте собственик на колата, сър?

— Не, не съм. Иде ми да закрепя. Името ми е Мичъл, това записахте ли си го? Можете да го прочетете, нали? Колата принадлежи на една моя приятелка. Бях я взел само за уикенда. Да не би това вече да се счита за престъпление? Да ви интересува още нещо? Кръвната ми група, може би? Рождената дата на майка ми? Е, ако това ви трябва, за да се поразмърдате, само кажете...

— Колата беше ли заключена, когато я оставихте, сър?

— Да. Не. Вижте... не съм сигурен. Вече ви казах...

— Не сте сигурен? Пиян ли бяхте, сър?

— Не. Не бях пиян, по дяволите. Какво е това? Вече ви казах. Пътувах за Лондон, от тук, и... и изведнъж ми се... Трябваше да пусна вода. Да пусна В-О-Д-А, схващате ли?

Полицаят безучастно записа и тази информация. Роуланд се заслуша по-внимателно. Това бе война на нерви и той знаеше кой ще победи.

— Та значи, слизам да се облекча набързо, нали така? — продължи Мичъл. — Отбил съм от шосето. Намирам се на някакъв път наред онова затънтено място. Нагоре пред мен е онази плевня. Виждам светлини, чувам музика, тъй че решавам да погледна какво става. И какво заварвам? Мястото гъмжи от хипита. Хвърлям един поглед, оставил съм колата за не повече от две-три минути, а когато се връщам, какво откривам? Скапаната кола я няма. Тъй че постъпвам по

най-логичния начин. Връщам се. Разпитвам хората. Задавам някои въпроси от сорта на „Някой от вас, безделници, да е виждал напоследък беемве за трийсет хиляди лири?“ Не стигам доникъде. Наоколо се въртят всичките онези противни хлапетии. Отказвам се, тръгвам обратно надолу по пътя и какво откривам? Задигнали са ми и скапания портфейл. Нямам пари. Нямам кредитна карта. Меко казано, това не ми подобри настроението. Тъй че сега искам да знам, ще докладвате ли, че тази кола е открадната, или ще продължавате да се мотааете?

Полицаят си записа нещо. После невъзмутимо попита:

— Времето, сър? Кога по-точно се случи това?

Роуланд, който ги наблюдаваше с повишен интерес, знаеше, че въпросът не е случаен. Мичъл също усети това, моментално започна да се държи уклончиво.

— Времето ли? Не съм сигурен. Полунощ, може би малко по-рано...

— Сега минава девет, сър.

— Да не сте говорещ часовник? Какво като минава девет?

— Защо не сте съобщили по-рано за кражбата?

— Защото се намирах на километри нагоре по някакъв скапан път в тъмнината. Защото трябваше да вървя пеш с километри, по дяволите. Защото, когато най-сетне стигнах тук, куп глупаци ме караха да чакам...

Мичъл замълча. Докато ораторстваше, полицаят бе вдигнал телефона и бе разменил няколко думи. Сега постави слушалката, излезе иззад гишето и хвана Мичъл за лакътя.

— Ако обичате, елате с мен. Един от следователите желае да поговори с вас.

Мичъл шумно запротестира. Роуланд забеляза, че поглежда вратата, сякаш се чуди дали да не хукне към нея. Естествено разумът надделя и той влезе в една от съседните стаи. Известно време възмутеният му глас се чуваше иззад затворената врата. После утихна и Роуланд си помисли, че са му съобщили за момичето.

Той се облегна на стената и впери невиждащ поглед в плакатите. Мичъл лъжеше, това бе съвсем очевидно. Дали пък нямаше да се окаже, че знае нещо полезно? Ала мислите му не се задържаха дълго на този въпрос и продължиха да се реят. Изпадаше в задълбочаващо се

черно униние и знаеше докъде ще го доведе то, ако не вземе мерки — ще го върне към една улица недалеч от „Дюпон Съркъл“, към друга смърт, причинена от наркотици. Смърт, настъпила преди пет години и половина...

Той прокара длан по лицето си и се опита да насочи вниманието си другаде. След около пет минути се появи Макс. Изглеждаше посърнал и изтощен. Облече вехтия си ловджийски жакет „Барбур“ и хвана Роуланд подръка.

— Да се махаме от тук — каза той. — Хайде, Роуланд. Трябва да помисля. Трябва ми въздух.

Първото нещо, което направи Макс, когато стигнаха при ленд роувъра, бе да позвъни на Шарлот от телефона в колата. И двата номера бяха заети. Опита няколко пъти и се отказа.

— Да си вървим. — Погледна Роуланд. — Слушай, ще имаш ли нещо против да караш? Чувствам се... направо ужасно. — Когато седнаха в колата, известно време никой от двамата не продума. Макс запали цигара.

— Нали не възразяваш?

— Не, не възразявам. Всъщност можеш да дадеш една и на мен.

— Ти не пушиш. Не си палил цигара от три години.

— Хайде, Макс, просто ми дай една.

Роуланд дръпна от цигарата, която неговият приятел му подаде. Никотинът моментално го успокои.

— Работата е там — внезапно поде Макс след няколко километра, — че никога досега не съм виждал труп. Дори на непознат, камо ли на толкова младо същество, което при това познавам. Патетично, нали?

— Не. В това няма нищо необичайно. — Роуланд не откъсваше поглед от пътя пред себе си. — Родителите ти са още живи. Също и родителите на Шарлот. Пък и напоследък обществото се е погрижило да държи смъртта далеч от очите ни. Тя настъпва в болницата, зад параван. Не се чувствай виновен, Макс. Какво очакваше от себе си, да приемеш спокойно тази трагедия ли?

— Живял съм като в саксия — отвърна Макс, — ето какво исках да кажа. Сега направо се мразя заради това. Едва ли ще ме разбереш.

Твоят живот е бил по-различен.

Роуланд мълчеше. Мислеше за своя баща, после за майка си — тя бе посрещнала смъртта в раковото отделение на болницата в Северен Лондон със същата мрачна решителност, с която бе направлявала и живота си. Спомни си двете злополуки с алпинисти в Кеърнгорм, на които бе станал свидетел, наркоманските убийства, които бе отразявал във Вашингтон. Не си спомни, не си позволи да си спомни, онзи летен ден в смразяващата вашингтонска полицейска морга. „Ако обичате, просто направете идентификацията, господин Макгуайър. Тя е... Готов ли сте?“

— Знаеш ли какво ми казаха? — отново заговори Макс, вперил поглед в пътя. — Казаха, че напоследък районът е зает от наркотици...

— И на мен ми казаха същото.

— Господи, Роуланд. След десет години и децата ми може би ще купуват тази отрова. Десет години ли? Дори по-малко.

— Алекс е на осем. Касандра току-що бе навършила шестнайсет...

— Знам.

— Когато купихме тази къща, мислехме... — Макс махна сърдито към бързо преминаващите покрай прозорците поля. — Мислехме да ги отгледаме в провинцията, да ги държим колкото е възможно по-далеч от Лондон. Да ги възпитаваме старомодно — кучета, разходки, селско училище, чист въздух... Мислехме, че тук нищо няма да ги заплашва. Мислехме... мислели сме, предполагам, че тук ценностите са други.

— Вече никъде не е безопасно, Макс. Знаеш това.

— Тук наоколо има твърде много пари. Големи имения, частни училища, втори къщи. Твърде много богати деца, твърде много безотговорни родители. Проклетата майка на Касандра Морли половината време не беше тук. Баща ѝ се шляе из Европа подръка с новата си съпруга, два пъти по-млада от него...

— Стига, Макс. Има множество жертви от всички слоеве на обществото. Обиколи някой път общинските жилищни комплекси. Богати или бедни — вече няма никаква разлика.

— Знам това. Разбира се, че го знам... — Макс се поколеба, после посочи навън. — Виждаш ли онзи път там? Води към

въпросната плевня. Полицайте казаха, че някои от битниците са още горе. Ще ги държат още двацет и четири часа. Може и по-малко, защото, както разбрах, не били особено разговорливи. Искам да отразим този случай...

— Аз също.

— Искам да изпратя някого там. Искам някой да поговори с битниците. Бих се качил сам до плевнята, но...

Роуланд се усмихна мрачно.

— С твоя акцент? Така, както си облечен? Не вярвам да стигнеш много далеч.

— Разбира се, и ти би могъл да отидеш. — Макс го погледна замислено. — Само че вече си редактор, а не репортер. Утре трябва да се върнеш в Лондон. Нужен ни е човек, който да остане няколко дни тук. Някой, който да намери общ език с битниците, със съученичките на Касандра Морли, и да разбере какво знаят. Млад човек, пред когото биха се разприказвали...

— Знам какво си намислил Макс. И не съм съгласен.

— Защо? Тя е добър репортер. Подръка ни е. Вчера и ти самият гореше от желание да я използваш...

— Това беше вчера — отсече Роуланд. — Сега е различно. Хайде, Макс, не си сляп. Нали я видя снощи. Половината време е на автопилот.

— Вероятно ще се съвземе бързо. Шарлот мисли, че е скъсала с Паскал...

— Макс, причините нямат значение. Тя изглежда болна. Като някакъв сомнамбул е. Ще ти кажа, че нямам намерение да я използвам нито по историята с Лазар, нито за каквото и да било друго.

Макс замълча. Бе свикнал с внезапните предубеждения на Роуланд и с прибързаните му понякога преценки. Но в случая чувстваше, че донякъде ги споделя. Повдигна рамене.

— Така или иначе, нека първо се приберем. Имам нужда да поговоря с Шарлот. След това ще решим. Тук вдясно, после наляво...

Роуланд профуча на скорост покрай имението, където бяха паркирани няколко полицейски коли, и зави по отбивката към къщата на Макс. Едва когато се прибраха, си спомни за Линдзи и разправията с нея предишната вечер. Днес трябваше да ѝ се извини или, както се изрази тя, да ѝ се подмаже. От кухнята долитаха женски гласове —

като че ли моментът не бе подходящ нито за извинения, нито за подмазване.

Още с влизането си Роуланд и Макс разбраха, че в тяхно отсъствие се е случило нещо. Атмосферата беше напрегната. Лицето на Шарлот бе бяло като платно, Линдзи, изглежда, бе плакала, а Джини стоеше малко встрани от останалите, с гръб към тях и дори не се обърна да ги погледне. Шарлот се озова в прегръдките на Макс още преди да е успял да си отвори устата. Разказа как дошла Сюзан Ландис, след това и съпругът ѝ, как полицаите най-сетне се размърдали и започнали разследване.

— Макс, не става дума само за Касандра — каза накрая тя, — а и за Мина Ландис. Снощи тя е била с Касандра. Заедно са отишли в онази плевня...

— И Мина ли е била? Тогава къде е сега?

— Там е работата, Макс, никой не знае. Изчезнала е. Не си е вкъщи, не е в имението, не е с битниците, не е при плевнята. Робърт Ландис току-що пак се обади. Сега битниците твърдели, че снощи си е тръгнала от там. С кола. С някакъв мъж...

Шарлот едва се сдържаше да не заплаче. Макс я прегърна и тихо я дръпна настрана. Роуланд го чу да казва:

— Скъпа, недей. Не бива. Мисли за бебето...

Извърна се. Близостта между Макс и Шарлот винаги го трогваше и в същото време го караше да се чувства изолиран и уязвим. Сякаш те двамата говореха на някакъв свой, семеен език. Той никога не бе говорил този език. И нямаше изгледи да го научи. Забеляза, че и Линдзи се извърна в същия момент и взе да се занимава с чайника на печката. Едно от кучетата заскимтя.

Роуланд се опря на прозореца и се загледа навън към градината. Чувстваше се натежал от умора. Линдзи захвана да прави кафе; Макс и Шарлот продължаваха все така тихо да си говорят, Макс я държеше в прегръдките си, после я накара да седне. Роуланд си помисли, че Дженъвийв Хънтър действително изглежда като болна, лицето ѝ бе преbledняло от напрежение. Сега тя наблюдаваше Макс и Шарлот и, непонятно защо, съпружеската загриженост на Макс сякаш ѝ причиняваше болка.

— Може ли да кажа нещо? — заговори внезапно тя с неуместно рязък тон. — Губим време. Първо, Робърт Ландис иска Макс да му се

обади: Сега той е в участъка в Челтнам.

— Виж, Джини, просто остави това. — Линдзи тръсна чайника на печката и се извърна към нея. — Нека не се караме пак. Позволи на Шарлот да му обясни. Дай ѝ време. Тя е в седмия месец, ако случайно не си забелязала.

— Трудно е да не забележиш — сопна се Джини; Шарлот я погледна с укор и изненада.

Макс се намръщи.

— Виж, Джини — поде тихо той, — изглежда, не схващаш добре ситуацията. И от подобни забележки няма полза. Тъй че, ако обичаш...

— Както кажеш. — Предупреждението на Макс бе минало покрай ушите ѝ. Тя сви устни. — Но от всичките тези догадки няма никаква полза. Това продължава вече цял час, че и повече.

— Джини, не са само догадки. — Шарлот хвана ръката на Макс. — Линдзи и аз просто се опитвахме да разберем какво може да се е случило. Мина може да е била отвлечена. Може и тя да е мъртва. Съществуват стотици възможности и всичките са ужасни...

— Отвлечена ли? Свидетелите говорят друго. — Джини отново се обърна към Макс. — Макс, би ли ме изслушал, ако обичаш? Свидетелите, разговаряли с Ландис и полицаите, са били категорични. Мина не е била дрогирана. Не е била в безсъзнание. Не е натикана в кола от насилник, като във второкласен филм. Ако не лъжат, съвсем ясно е какво се е случило...

Тя се поколеба. Шарлот плачеше, Макс се беше навел над нея, а Роуланд, съзирайки измъченото и упорито изражение, появило се върху лицето на Джини, за пръв път изпита към нея силна неприязън. Неговата враждебност се споделяше от всички присъстващи и тя явно почувства това. Лицето ѝ поруменя и отново пребледня. Пренебрегнала напълно останалите, тя отново се обърна към Макс — упоритост, която ядоса Роуланд още повече.

— Макс, очевидно е какво се е случило. Едно петнайсетгодишно момиче е излъгало родителите си. Отишло е в онази плевня горе с ясното съзнание, че това е последното нещо, което те биха му разрешили. Вероятно е пушила марихуана — видяна е да пуши...

— Майка ѝ казва, че тя не би направила подобно нещо, Джини — намеси се Шарлот. — Марихуана? Откога ти повтарям, невъзможно е. Тя не е хващала дори цигара, Сюзан Ландис каза...

— О, за Бога! — Джини ядосано махна с ръка. — Нима го вярваш? Най-малко майка ѝ може да знае. Макс, чуй ме, свидетелите се категорични. Тръгнала си е към полунощ с кола, с някакъв мъж. Вярно, твърдят, че не могат да опишат нито колата, нито него, но са единомисленици, че тя е тръгнала с готовност. Благодарение на лъжите ѝ, никой не е разбрал, че я няма. Тъй че, който и да е карал тази кола, имал е десет часа преднина. Ако искаме Мина да бъде намерена, няма защо да слушаме фантазмагориите на нейните родители колко добро и послушно дете е тя. Петнайсетгодишните момичета не се държат така, както се надяват родителите им. Ако го правеха, сега никой нямаше да е мъртъв. — Тя бе повишила глас и тонът ѝ бе станал по-остър.

Нервите на Роуланд не издържаха.

— Престани — каза той с леден глас. — Какво ти става, по дяволите? Другите хора имат чувства, ако ти нямаш. Тонът ти не е особено добронамерен.

— Добронамерен ли? Опитвам се да бъда реалистична...

— Тогава мисли, преди да говориш. Едно младо момиче е мъртво. Аз намерих тялото му. Двамата с Макс не сме мигнали през цялата проклетата нощ. Шарлот се опитва да помогне. Отнася се за момиче, което двамата с Макс са познавали...

— Знам. То е мъртво. Никой от нас не може вече да помогне на Касандра Морли. Но бихме могли да направим нещо за Мина Ландис, ако спрем да роним сълзи и да губим време...

— О, за Бога. — Роуланд я погледна с презрение. — Защо просто не стоиш настрана от всичко това? Ако се съди по държанието ти вчера, това е предпочитаното ти отношение към света...

Възцари се мълчание. Дженъвийв Хънтър отстъпи крачка назад, сякаш я бе ударил. Кръвта нахлу в лицето ѝ. Тя го погледна, сетне обиколи с невиждащ поглед стаята. Наведе глава, извърна се и като слепец заопипва за палтото си, метнато на един от столовете. Взе го и се насочи към вратата. Линдзи възкликна измъчено и понечи да я последва.

— Джини, чакай, къде отиваш?

— Отивам да се разходя. Имам нужда от чист въздух.

Вратата се хлопна след нея. Последва ново, по-дълго мълчание. Роуланд наблюдаваше от прозореца как тя бързо прекоси градината и се скри от очите му. Линдзи погледна Шарлот и въздъхна.

— Роуланд, не биваше да казваш това. Джини не е добре. Тя не искаше...

— Пет пари не давам. Някой трябваше да ѝ го каже. Нека се разхожда. Ако реши да измине целия път обратно до Лондон, няма да роня сълзи. Макс, хайде да се обадим на Джон Лейн. Или на Крис Хъксли. Някой от двамата може да е свободен. Ако тръгне веднага от Лондон, ще е тук след час и половина...

— Използвай телефона в кабинета ми. Ще дойда с теб. По-добре да поговоря с Ландис.

Макс излезе с Роуланд. Останали сами в кухнята, Шарлот и Линдзи се спогледаха. Линдзи се приближи и седна до нея.

— О, Линдзи — с въздишка каза Шарлот. — Искане ми се изобщо да не я бях канила. Може и аз да не говоря много благонамерено, но така чувствам нещата.

— Не те упреквам. Шарлот, не се разстройвай. Тя беше невъзможна. Цялата сутрин се държи невъзможно. Никога не съм я виждала такава.

— Беше станала в шест — загрижено отбеляза Шарлот. — Чух я да обикаля. После отново заспах. Линдзи, тя казва, че е спала добре, но съм сигурна, че не е така. И отново се опита да говори с Паскал.

— Не се ли свърза с него?

— Не. — Шарлот замълча нерешително, после погледна Линдзи в очите. — Скъсали ли са, Линдзи? Тя каза ли нещо? Според мен между тях е свършено. Щом я видях вчера, веднага разбрах.

— Не съм сигурна. Вече и аз започвам да мисля така. Защо го няма толкова дълго? Първо щеше да остане две седмици, после станаха четири. След това щеше да се връща за Коледа... Шарлот, това щеше да е първата им Коледа заедно. Тя купи елха, купи сума подаръци за него и ги опакова. Не мога да ти опиша колко беше щастлива. Напомняше ми на предишната Джини...

— И той не дойде ли?

— Не. — Линдзи я погледна тревожно. — Чак после разбрах. Предполагах, че е пристигнал, както се очакваше. Ала го нямаше. Прекарала бе коледните празници сама.

— Сама? Ами втората ѝ майка?

— Тя не е тук. Джини твърди, че е била с някакви приятели, за които никога не съм чувала. Сигурна съм, че лъже. Тя не понася да я

съжаляват, Шарлот...

— Знам. — Шарлот тъжно поклати глава. — Е, във всеки случай Роуланд не я съжали. Линдзи, бих предпочела да не бе казал това. Знам, че е разстроен и че не е спал, но понякога става толкова груб.

— Може пък да ѝ е от полза. Знае ли човек? — Линдзи се намръщи. — Помниш ли какво каза Джини за петнайсетгодишните момичета?

— Как се държат понякога ли? Да. Може и да не ми е приятно, но го помня.

— За това си има причини, Шарлот. Твърде лични причини. Сигурна съм, че тя се идентифицира с Мина. Знаеш ли на колко години е била, когато се е запознала с Паскал?

И Линдзи ѝ разказа най-подробно. Описа тяхната първа среща в Бейрут, тяхната любов, продължила месец и половина, намесата на баща ѝ. Даваше си сметка, че с това предава доверието на Джини и когато свърши, се почувства засрамена.

Шарлот я слушаше мълчаливо и с нарастваща тревога.

— Както виждаш — заключи Линдзи, — работата не е само в това, че обича Паскал. Нито че последната година живееше с него. Нещата са по-дълбоки, Шарлот. Започнало е толкова отдавна.

— Не искам да чувам нищо повече. — Шарлот се надигна. Лицето ѝ бе помръкнало от горчивина. Махна безпомощно с ръка. — Мразя всичко това, Линдзи. Бедната Касандра. Мина. Джини. Любовните истории. Лъжите. Гневът и страданието. Как си вечеряхме снощи, а Касандра през цялото време е лежала там горе, на някаква поляна. Толкова е ужасно. Толкова е грозно. И толкова ме плаши...

Тя взе да прибира чашите и чиниите от масата, сякаш като възстанови реда в кухнята, щеше да върне реда и в света.

— Ще изведа момчетата — изведнъж, реши тя. — Не мога да искам от тях да играят цял ден горе. Ще ги оставя при техен приятел в селото. После ще ида да видя Сюзан Ландис. Не бива да е сама.

— Шарлот... — разтревожено поде Линдзи.

— Знам, знам. — Шарлот отново бе на път да се разплаче. — Но и ти имаш дете, Линдзи. Трябва да разбереш. И чувствам необходимост да предприема нещо. Не издържам тук, Линдзи. Не се чувствам у дома.

8.

След като Шарлот излезе, Линдзи в продължение на около час се опитваше да се занимава с нещо. Мъжете все още бяха в кабинета на Макс, чуваше гласовете им и подрънкването на телефоните. Чувстваше се излишна и безполезна. Джини все още я нямаше. Не можеше да си намери място. Разчисти кухнята, излезе навън и се разходи наоколо. Спря се до оградата с надеждата, че ще види Джини да се прибира. Искаше да я пресрещне и да се опита поне малко да я вразуми. Но от нея нямаше и следа, а и беше ужасно студено.

Прибра се, взе папката на Роуланд и се помъчи да съсредоточи вниманието си върху останалите изрезки от вестници, но съдържанието им ѝ се стори лекомислено и далечно. За пореден път си даде сметка до каква степен ненавижда света на модата. Не самата работа, не длъжността си, а модните среди, атмосферата в тях, гадостите и капризите, безогледната и маниакална гонитба на новото. Едно младо момиче е мъртво, помисли си тя и припряно затвори папката. Редом с този факт, какво значение имаше модата? Абсолютно безсъдържателна сфера на дейност, отбеляза презрително Линдзи. А ѝ бе посветила седемнайсет години от живота си. Тази мисъл я съкруши. Все пак, докато осигуряваше дом и издръжка на Том, имаше някакво оправдание да се занимава с това. Ала след година-две той щеше да влезе в университета и да напусне дома им. „Какво ще правя тогава — запита се, — ще продължавам ли да измервам живота си с ежегодните представяния на колекциите?“

Обзе я страх, последван веднага от чувство за безнадеждност. Знаеше, че не бива да се поддава на подобни настроения и че те са егоистични и неуместни в момента. Как се променяха нещата при съприкосновението със смъртта! Преди малко бе видяла Шарлот да се бори с внезапното прозрение за крехкостта на живота, на крепостите семейство и брак. Сега го почувства и тя. Спасението бе да се върши нещо. При все че я бяха изключили, можеше да бъде полезна. Щеше да направи сандвичи на Макс и Роуланд, да разходи кучетата.

„Поддържай огъня в домашното огнище“, каза си кисело тя и тръгна към хола.

— Макс... — поде, но веднага млъкна. Вратата на кабинета беше откrehната. Макс и Роуланд оживено обсъждаха нещо и тя спря, заслушана в разговора им.

— Забрави за това, Макс — казваше Роуланд, с хладен и сърдит глас. — Казах ти. Потърси пак Джон Лейн. Използвай Хъксли...

— Виж, не мога да се свържа с тях. Лейн не отговаря. Хъксли ще се обади в четири часа. Но той е чак в Норфък. Безсмислено е. Трябва ми човек тук, и то веднага.

— Тогава нека помислим за някой друг. И нека да бъде мъж, за Бога. Женските истерии ми дойдоха до гуша. Първо Линдзи, сега пък тя.

— Помисли върху това, Роуланд. Реагираш пресилено. Защо? Слушай, тя отиде да се разходи. Може би така ще има време да размисли...

— Тя мисли ли изобщо? Не виждам никакви признаци. Никоя от двете не мисли, Макс. Те просто престават да се владеят, изпадат в ярост и превръщат всяко нещо в личен конфликт. Голяма досада са.

— Добре, добре. Бих могъл да опитам с Ник, предполагам.

— Обади му се веднага. Ако не ни огрее — край, Макс. Сам ще ида до онази проклета плевня. Полицията няма да държи битниците тук до безкрайност. Губим време.

— Ти се обади на Ландис. По другата линия. Виж дали няма нещо ново — може да са получили сведения за колата, с която е заминала. После се обади пак в отдел „Новини“. О, и кажи на Ландис, че ни трябва снимка на Мина, от последно време...

Възцари се мълчание, после се чу шум от набиране. Оскърбена и ядосана, Линдзи си тръгна. Върна се в кухнята и се зае да прави сандвичи. След около петнайсет минути се чуха забързани стъпки. Вратата рязко се отвори и на прага ѝ се появи Джини.

Линдзи я зяпна слисано. Тя изглеждаше преобразена. Студеният въздух бе зачервил бузите ѝ, но имаше и още нещо — в кухнята сякаш бе влязла друга жена. Очите ѝ проблясваха, на лицето ѝ се четеше решителност; движеше се както преди, всяка линия на тялото ѝ говореше за енергия и целенасоченост. Втрещена, Линдзи не можеше да откъсне поглед от нея. Промяната бе неочаквана и за момент тя

изпита необяснима неловкост. Бе забравила колко красиво лице има Джини; бе забравила как стаята светва от нейната жизненост.

— Къде е Макс? — започна без предисловия Джини.

— Оттатък. С Роуланд. — Линдзи се поколеба. — Правят те на пух и прах, Джини, ако искаш да знаеш истината. Слушай...

— Пет пари не давам, разбра ли? Трябва да говоря с него. Ходих до онази плевня. Отидох да видя битниците...

— Значи си била там?

— Разбира се. И най-важното е, че те разговаряха с мен. Занесох им малко марихуана. Това свърши работа.

— Наркотик? Дала си им наркотик? Ами полицаите?

— Те гледаха на другата страна. Линдзи, това е разплащателно средство, нищо повече. Много полезно разплащателно средство. В Сараево го използвах непрекъснато. Плюс цигари. Плюс скоч. Макс...

Тъкмо когато произнасяше името му, Макс и Роуланд влязоха, продължавайки да спорят. И за четиримата в кухнята беше пределно ясно, че думата „кучка“, току-що произнесена от Роуланд, не се отнася за кучетата на Макс. Като видяха Джини, и двамата сконфузено млъкнаха. Тя отмина без внимание обидата и изражението на лицата им.

— Макс — поде тя, — ходих до плевнята и говорих с битниците. Мина Ландис снощи е била там и наистина си е тръгнала с някакъв мъж. Заминала е малко преди полунощ с открадната кола. Съвсем нов специален модел БМВ. Сребрист. Мъжът, който го е карал, се нарича Стар...

— Сребристо беемве? — Роуланд впери поглед в Макс. — Чух за тази кола. Продължавай.

— Никой не знае откъде е този Стар, нито къде живее. Никой не знае накъде са потеглили — може да са навсякъде. Стар обикаля. Миналата седмица е бил в Амстердам — или поне така е казал...

— Амстердам? — остро вметна Роуланд.

— Да. И се е върнал добре зареден. Марихуана. Амфетамини. Бетаблокери. И нещо ново, наречено „Бял гълъб“. Трябва да е било нещо специално, защото го е продавал на три пъти по-висока цена от останалата си стока. И много го е икономисвал. Имал е само няколко таблетки... — Тя замълча, почувствала внезапно появилото се напрежение.

— Аз ли казах нещо? Или може би съм пропуснала нещо?

— За момента това няма значение — побърза да я върне към главното Макс. — Какво още? Дадоха ли ти описание?

— На Стар ли? Да. Възраст двацет — двацет и пет години. Висок метър и осемдесет и осем — метър и деветдесет. Гладко избръснат. Черна коса, дълга до раменете. Тъмни очи, силни черти. Казват, че е изключително красив, поне жените твърдят така. Облича се като битник. Старо палто от туид, цялото му облекло е в черно и винаги носи червен шал. Може да е англичанин, американец или европеец. Никой не знае...

Всички мълчаха. Роуланд, който до този момент внимателно наблюдаваше Джини, хвърли поглед на Макс. Макс кимна.

— В такъв случай — заключи той — имаме следа, сериозна следа. Макс, ти звъни на Ландис. Аз ще се обадя в полицията. После тръгвам за Челтнам. Сутринта човек на име Мичъл съобщи за кражбата на тази кола. В полицията го разпитвах. Ако имам късмет, ще е още там...

Той тръгна към кабинета на Макс, но се обърна и погледна към Джини, сякаш му бе хрумнало нещо.

— Искаш ли да дойдеш?

— Да. Защо не? — отвърна тя, а в ъгъла Линдзи, незабелязана и забравена, въздъхна и се извърна.

Мичъл цял ден бе „помагал на следствието“. Такъв поне бе полицейският термин за враждебното мълчание, изпъстрено с изблици от несъдържащи информация ругатни. Това преливане от пусто в празно току-що бе приключило. Мичъл бе освободен за момента, но знаеше какво го очаква: ноц в евтин хотел, докато компанията за кредитни карти състави акта и му издаде нова; както и седмици непрекъснати разправи с полицията. Тази перспектива наистина много го изнервяше. Химическата реакция още замъгляваше мозъка му. Той напусна участъка в свирепост настроение, след което го връхлетяха онези двама журналисти. От тук нататък настроението му взе да се повишава. Русокосата репортерка си я биваше. Мъжът с нея му поръча уиски, а вниманието на пресата действаше като балсам на смачканото му самочувствие.

Мичъл гаврътна набързо първото уиски. На масата се появи второ и той вече посягаше към него, когато журналистът сложи голямата си ръка върху чашата.

Мичъл се взря в събеседниците си, опитвайки се да прецени колко струват. Мъжът, вероятно англичанин или ирландец, бе висок и със силно телосложение. Не се беше бръснал скоро. Имаше най-студените зелени очи, които бе виждал, и обещавахе неприятности. Американката, от друга страна, бе руса, малко слаба, но хубава. Устните ѝ бяха удивително секси, а сивите ѝ очи — мили и доверчиви. „Определено по-симпатичната от двамата, лесна за манипулиране“, помисли си той. Реши да игнорира мъжа и се обърна към нея.

— Хайде, оставете ме да си поема дъх. Чувствам се отвратително. Казах ви всичко, което знам.

Ръката върху чашата с уиски не помръдна. Жената въздъхна.

— О, по дяволите. А бях толкова сигурна, че ще можете да ни помогнете. Е, нищо. Роуланд, остави човека да изпие това уиски. Той толкова се старее да ни помогне.

— Така ли мислиш? Е, аз пък не вярвам и дума от онова, което ни каза. От край до край лъжи. Вариации на глупостите, които е пробутал преди това в полицията. Определено не заслужава второ уиски. Че и двойно отгоре на всичкото.

— О, стига, Роуланд. — Тя хвърли на Мичъл съчастнически поглед, сякаш се извиняваше за обвиненията на колегата си. — Не ни лъжете, нали? Не ви виня, че сте предпазлив. Във вашето положение и аз бих внимавала. Но в края на краищата, дори да сте купували, сигурна съм, че не е било нещо кой знае колко ужасно. Трева ли търсехте? Метедрин?

— За Бога, Джини — намеси се грубо мъжът. — Кога ще поумнееш? Той е гаден пласьор. Така мислят в полицията. Току-що ми го казаха.

Мичъл го зяпна с тревога. За него това бе новина, неприятна новина. Почувства, че започва да се поти. Обиколи с поглед бара, опитвайки да прочисти мозъка си от химическата мътилка.

— Слушайте — отново се обърна той към жената, — нека си изясним нещо. Може и да съм купувал — това бих го признал. Но не съм продавал, няма начин. И не знам нищо за онова мъртво момиче. Не съм го и виждал, мамка му. Това е самата истина, разбрахте ли?

Сквернословието беше грешка. В мига, в който му се изплъзна, чертите на мъжа се обтегнаха. Той се обърна към колежката си.

— По дяволите всичко това. Мога да си намеря и по-добри занимания. — Стана и, вземайки уискито със себе си, тръгна да си върви.

— Почакай, Роуланд. — Жената погледна съчувствено Мичъл. — Не му обръщайте внимание — леко понижи глас тя. — Аз ви вярвам. Знам, че не бихте излъгали за толкова сериозно нещо. В края на краищата онова нещастно момиче е мъртво.

Мичъл, комуто цял ден никой не бе вярвал, се изпълни с благодарност. Внезапно изпита неудържима потребност да се довери на тази жена.

— Слушайте — заговори той много бързо, приведен напред, — ще ви кажа следното: смъртта на момичето — сигурен съм, че той стои зад нея. И тя не е първата, на която е навредил. Миналата зима имаше една французойка — той нарязва лицето ѝ с бръснач. След това имаше друго момиче, холандка, богати родители, добро училище. Името ѝ беше Анека. Ходеше с него известно време. Той... я пробутваше на когото му падне, ако схващате какво имам предвид. Уж му беше приятелка, но точно това правеше. Аз го питах за нея, вчера го питах. Мъртва е. Казвам ви, той е шибан маниак. Погледнете, погледнете тук... — Мичъл се наведе към светлината. — Вижте какво ми направи носа. Захапа ме, мамка му, изведнъж, без всякаква причина. Сега трябва да си направя изследване на кръвта. Като нищо съм хванал спин. Сигурно ще умра... Пред вас мога да го призная: вече не издържам. Не съм спал. Той ми даде онази дрога вчера, струва ми цели четирийсет лири. Каза, че била нова, наричаше я „Бял гълъб“... Бог знае какво беше това. Направо ми пръсна мозъка. Виждате ли ръцете ми? Още треперят. И лампите тук непрекъснато се движат нагоре-надолу...

Високият мъж се бе върнал и бе седнал до масата, но веднъж отприщил се, Мичъл сякаш не забелязваше това. Той не откъсваше поглед от жената, която го слушаше внимателно, с шокирано и загрижено изражение.

— Роуланд, моля те, позволи ми да изпие това уиски — възнегодува тя. — Виждаш, че не се чувства добре. Нали ти казах, че той ще ни помогне...

Мъжът вдигна рамене и плъзна чашата през масата. Тя подаде на Мичъл пакетче чипс и сандвич. Изгладнял като вълк, той веднага се нахвърли върху тях. После двамата репортери проведоха кратък разговор на тих глас. Жената сякаш предлагаше нещо, мъжът сякаш не приемаше идеята ѝ. Накрая тя повдигна рамене и отново се обърна към Мичъл.

— Слушайте, Роуланд е на мнение, че не бива да ви казвам това. Аз мисля, че не е прав. Става дума за следното: струва ми се, че знам кой е мъжът, когото описвате. Струва ми се, че е същият, когото се опитваме да спипаме...

— Остави това, Джини — обади се колегата ѝ, но тя не му обърна внимание. Мичъл, който сега слушаше с изострено внимание, взе да се перчи.

— Сериозно? — подхвърли той. — В такъв случай определено мога да ви помогна. Тъй де, защо не? Не му дължа никакви услуги. Ако го тикнат в пандиза, всички ще се радваме...

Жената изглеждаше впечатлена, после като че я обзеха съмнения.

— Сигурен ли сте? — попита тя. — Не искам да ви излагам на никаква опасност...

— Мислите, че се боя от този тип? Няма начин. — Мичъл се наду още повече. — Тъй де, нали пазите информаторите си?

— Разбира се. Пълна анонимност. — Незнайно откъде, на масата се появи касетофон. Омаян от очите ѝ, Мичъл не обърна внимание, когато тя включи на запис.

— Кажете ми — поде Джини, готова да запише всяка негова дума, — този ваш снабдител, снабдител ви е, нали? Стар ли се нарича?

Мичъл кимна. Наведе се напред и заразказва подробно и много бързо.

След час, вече по здрач, Джини чакаше в отстъпления им от Макс ленд роувър. Роуланд беше в полицейския участък и разговаряше със същия следовател, пред когото бе давал показания сутринта. Джини наблюдаваше хората, които се прибираха по домовете си с пълни торби покупки. Видя как Мичъл излезе от кръчмата и запреплита крака по пътя. След петнайсет минути Роуланд се върна.

— Още не са открили колата — осведоми я той, докато се настаняваше зад волана. Включи и форсира двигателя. — Предадох онова, което ни каза Мичъл, с най-големи подробности. — След кратко колебание я погледна и каза: — Ти се справи добре с Мичъл, наистина много добре.

Тя повдигна рамене.

— Свършихме добра рутинна работа. Нищо оригинално, изпитаните стари методи. Освен това улучихме подходящия момент. Жалко само, че не бе в състояние да ни каже повече. Истинското име на този Стар... — Поусмихна се. — Някакъв адрес. Това би ни помогнало. Нещо по-конкретно.

— Аз мога да проуча нещата около холандката. Анека. Баща ѝ е търговец на диаманти. Току-що взех данните от полицията.

Тонът на Роуланд беше безизразен. Той бе вперил поглед през предното стъкло към паркинга.

— Какво още? — погледна го Джини. — Има и още нещо, нали?

— Приключили са с аутопсията. Преди час. Смъртта на Касандра е причинена от наркотик. Ще знаят точно какво е взела едва когато получат резултатите от токсиколожните изследвания.

— Кога ще стане това?

— Най-рано след три дни. Може да трае и много по-дълго.

Той освободи спирачката и включи на скорост. Излязоха на заден ход от паркинга и попаднаха в сложния лабиринт от еднопосочни улици. Магазините затваряха и движението бе натоварено. И двамата мълчаха. Най-сетне крайните квартали останаха зад тях и колата пое по спокойните селски шосета. Роуланд бе насочил цялото си внимание към пътя, който не му беше познат. Заради многобройните завои трябваше да се кара предпазливо в тъмното. Настилката пред него се спускаше и лъкатушеше. Минаваха през букова гора, клоните на дърветата се сплитаха над главите им и образуваха тунел. Той намали скоростта. Когато излязоха на по-права и по-открита отсечка, отново хвърли поглед към Джини. Тя бе мълчала през цялото време — необичайно за жена, помисли си.

Лицето ѝ бе скрито от сребристия водопад на косите. В ленд роувъра беше студено и тя се бе сгушила в палтото, стиснала премръзналите си ръце на скута. Около врата ѝ бе омотан тревистозелен вълнен шал. Роуланд бегло зърна над него бледата

извивка на врата ѝ. Косата ѝ, по-дълга отпред и отстрани, отзад бе подстригана съвсем късо. Прическата ѝ бе странна, небрежна, като на съвсем малко момче. По някаква причина го трогваше. Придаваше ѝ уязвим вид, нещо, което не бе забелязал досега. Сякаш бе рязала косата си сама — и то с тъпа ножица.

Роуланд се питаше дали предположенията му са верни и ако е така, защо го е направила. Питаше се дали наистина е скъсала със знаменития Паскал Ламартин, както бе намекнал Макс. Питаше се дали мълчанието ѝ означава, че отново се връща зад онази стъклена стена, като принцесата в неговата приказка.

— Реши, че е време да каже нещо, да прояви инициатива.

— Така или иначе — поде той, — получихме солидна информация, по-точно ти я получи. Сега полицията би трябвало да открие Мина. Колата бие на очи. И хората бият на очи. Хубав мъж, облечен по този начин. Съвсем младо момиче с червена коса... Ако още са заедно, разбира се.

— О, мисля, че са заедно — отвърна тя. — Сигурна съм в това.

— Имаш ли някаква специална причина да мислиш така? — Той я погледна с любопитство. От стъклената стена нямаше и помен; тя бе отговорила съвсем нормално, със странна убеденост.

— Не. По-скоро интуиция. И онова, което каза Мичъл. Изглежда, това е обичайното поведение на въпросния Стар. Французойката от миналата зима е била заместена от Анека; сега Мина. Той ги поема и остава с тях. Известно време. Харесва млади момичета — а Мина явно изглежда по-млада от възрастта си. Според Шарлот прилича на дванайсетгодишна. Освен това...

— Продължавай.

— Като че ли го привличат богати деца. От очевидно добри семейства. После и националността: момичето, което е нарязал с бръснача, е било французойка; Анека е била холандка; Мина е американка. Може би му харесва да ги изтръгва от корена, да ги откъсва от дом и семейство. Може би това му вдъхва чувство за могъщество.

— Интересно. И?

— Това ме накара да се запитам колко далеч ще отведе Мина. Да не забравяме, че разполагат с десет часа преднина...

— Знам. Потеглили са в полунощ, с бърза кола. От тук до пристанищата на Ламанша има два-три часа път. Може да са потеглили през тунела, да са взели ферибот или кораб с въздушна възглавница...

— Те вървят ли нощем?

— Не знам. Полицията закъсна да провери тази възможност. Макс прави справки за разписанията. Сигурно има курсове рано сутрин. Не е изключено да са стигнали във Франция още преди изгрев.

— И тогава биха могли да отидат навсякъде. Например в Амстердам.

— Точно така. Или в Белгия, или в Италия, или във Франция, или в Германия. От друга страна, е възможно и изобщо да не са напускали Англия.

Джини потръпна. Загърна палтото по-плътно около себе си.

— Той е опасен — каза тя. — Това ме кара много да се боя за Мина.

— Определено е опасен — мрачно се съгласи Роуланд. — И онова, което пласира, също е опасно.

Разговорът замря. Роуланд намали скоростта, после отново превключи на по-висока.

— Виж, дължа ти извинение. Когато с Макс се прибрахме тази сутрин... Онова, което казах, че си злонамерена. Беше грубо от моя страна. Съжалявам, че ти говорих по този начин.

— Радвам се, че ми говори по този начин. Няма за какво да се извиняваш. Ти беше прав. Ако си бил рязък, аз си го заслужавах. — Замълча. — Всъщност аз съм тази, която трябва да се извини. Срамувам се от думите си. Срамувам се от поведението си. Това не те засяга, но бих искала да го знаеш.

Признанието бе направено с очевидно усилие и тих глас. След това Джини отново млъкна. Роуланд, който бе започнал да се изнервя от нейната въздържаност, се въоръжи с търпение.

— Също така исках да ти кажа — сковано продължи той, — че познавам работата ти. Винаги съм се възхищавал от твоите материали. Репортажите ти от Сараево бяха отлични.

— Благодаря. — Тя леко се дръпна. — Аз не говоря за Сараево. Превърнала съм го в свое правило.

— И похвали ли не приемаш? — малко остро попита Роуланд.

Тя се извърна към него, удостои го с дълъг, нетрепващ поглед, после отново се вторачи в пътя.

— Не — отвърна тихо. — Не и за Сараево. Не бих ги възприела като заслужени.

— Защо?

Роуланд отново я погледна. Тя не отговори веднага, мина му мисълта — злобната мисъл, както сам си призна — че може би си проси още комплименти. После забеляза блесналите в очите ѝ сълзи, разбра, че подозренията му са долнопробни, и се засрами.

— Кажи ми — поде по-меко той. — Обясни ми. Бих искал да чуя.

— Написаното от мен не дава представа за истинското положение. — Лицето ѝ бе обърнато на другата страна, но той усети внезапното ѝ вълнение. — Онова, което видях там... съмнявам се, че съм отразила и хилядна част от него. Възможно е в подобни ситуации винаги да се получава така, но аз, колкото и глупаво да звучи, не бях го предвидила. Думи. Вече не вярвам особено в думите. Кога думите са променяли нещо?

— Може и да не е често, може и да не е за дълго... — Роуланд се поколеба. Чувстваше, че тя ще загуби всякакво уважение към него, ако отговорът му е повърхностен. — От друга страна — продължи бавно той, — какво се постига с мълчание? Точните думи, достоверното отразяване в пресата могат да предизвикат промяна.

— Перото е по-силно от меча? — Тя го погледна за миг. — Баща ми обичаше да повтаря този цитат. И едно време аз вярвах в него. Вече не вярвам.

— Срещал съм се с баща ти — рече Роуланд. — Във Вашингтон. Когато бях на работа там.

Това явно грабна вниманието ѝ. Тя се обърна и го погледна, ръцете в скута ѝ се стиснаха още по-здраво. Откъсвайки за момент очи от пътя, Роуланд забеляза на лицето ѝ смущение.

— Преди колко време?

— Не беше скоро. Преди около седем години. Разменихме само няколко думи. В един бар, наречен „О’Брайън“ — много от журналистите в „Поуст“ го посещаваха.

— Да. Е, нищо чудно, че сте се срещнали в бар. Ако не в този, в някой друг. Той пие. Както положително знаеш.

Тонът ѝ бе явно отбранителен. Роуланд продължи внимателно.

— Знам, да. Винаги ли е пиел?

— Той е алкохолик. Преди да стане алкохолик, беше пияница, от онези, дето твърдят, че могат да оставят пиенето всеки момент. Не знам точно кога е преминал границата между двете, ако изобщо е имало такава граница...

— Пиеше ли, когато беше малка?

— Не си спомням. Всъщност никога не съм живяла с него. До пет-шестгодишна възраст бях в Англия, при втората си майка.

С всяка секунда тя ставаше все по-неразговорлива. Роуланд усещаше как бариерите се спускат. Отново настъпи мълчание. След време ръцете в скута ѝ се раздвижиха и тя промълви:

— Сега е в клиника в Аризона. На дванайсетстепенна програма. Бил е там и преди. Може пък този път да има резултат. Много ли беше пиян, когато го срещна? Надявам се... иска ми се да вярвам, че не е бил. Хората забравят. Имат толкова къса памет. Едно време... той беше добър журналист...

Роуланд долови молбата в гласа ѝ, бе трогнат. Имаше бегъл спомен за знаменит мъж, някога удостояван с наградата „Пулицър“, който се бе превърнал в червендалест, възпълен, шумен харвардски грубиян. Беше закрилян от топяща се група новаци в професията. Малко преди Роуланд да си тръгне, се бе изправил със залитане, след което бе рухнал на пода.

— Не чак до там — меко отвърна той. — Не му личеше много...

— За Виетнам ли говореше? — Тя му отправи остър измъчен поглед.

— Защо?

— Просто това е една от фазите.

Роуланд усети мъката зад ироничния ѝ тон и реши да излъже.

— Не, не, тази тема изобщо не беше засегната... — Стигна до кръстопът, намали скоростта и зави наляво. — Освен това, ако беше станало дума, щеше да ми е интересно. Чел съм книгата на баща ти за Виетнам. И бях възхитен от нея. Ранните му неща бяха много силни.

— О, радвам се, че мислиш така... — Роуланд за пръв път чу гласът ѝ да се разведрява от неподправено задоволство.

После, презирайки се заради това, бързо вмъкна следващия въпрос. Както и очакваше, я свари неподготвена.

— И сигурно ти е повлиял? Влиянието на баща ти ли те отведе в Босна? Или влиянието на Ламартин?

— Исках баща ми да се гордее с мен. Когато бях малка, все си мислех, че ако стана... — Тя замълча, кършейки ръце в скута си, навела глава. — Може би, ако бях момче, син... щеше да е различно. Мъжете са тези, които водят войните и пишат по-добре за тях. Разбира се, имало е жени военни кореспонденти и са се справяли добре. Но не са много. — Възвръщайки самообладанието си, Джини се подвоуми и продължи сухо: — Тъй че сега не знам кое да виня за провала си — своя пол или характера си. Общо взето, мисля, че причината е в характера ми, а ти?

Роуланд не отвърна. Отговорът на Джини съдържаше няколко интересни за него аспекта, не на последно място решителното избягване дори на най-беглия намек за Паскал Ламартин. И защо считаше работата си в Босна за провал? С всяко излязло от устата й изречение той променяше мнението си за нея, ту в едната посока, ту в другата. Хареса му последният й въпрос и начинът, по който го бе задала. Сварил го бе неподготвен.

Намали скоростта, погледна я и внезапно отби на банкета. Спря и се обърна към нея.

— Може ли да те попитам нещо? Знаеш ли защо си тук?

— Моля? Тук, у Макс, за уикенда? — Тя го погледна несигурно. В лунната светлина чертите й се открояваха по-ясно. Отговори му с бегла усмивка: — Да, разбирам, Роуланд. Не съм глупачка. Тук съм, защото Макс и Шарлот ме съжаляват. Защото, предполагам, Линдзи им е досаждала с приказките си, че съм на ръба на нервен срив. Тук съм благодарение на тяхната любезност... за която не се отплащам особено добре, и...

— Вярна ли е диагнозата на Линдзи?

— За нервния срив ли? — Тя го погледна в очите, после се намръщи и се извърна. — Не. Струва ми се, че бях на крачка. По Коледа. Коледата ми не беше хубава. Сега съм по-добре. — Поколеба се, но продължи: — Междувременно, разбира се, се държах лошо, както сам изтъкна тази сутрин.

Нервирах хората. Нервирах и теб — много добре знам това. Усещам, когато го правя... — На лицето й отново се появи усмивка. — Знаеш ли какво казва Линдзи? Казва, че изтощавам съчувствието й.

Развеселен, Роуланд отвърна на усмивката ѝ. Питаше се какво ли се е случило на Коледа, защото, въпреки нейните усилия да я прикрие с тона си, бе доловил болката в гласа ѝ при споменаването на този празник.

— Тя, разбира се, е съвсем права. Държах се егоистично и егоцентрично. Но ще вляза в пътя... — Започваше да говори по-бързо; лицето ѝ все още беше извърнато на другата страна. — Мисълта ми е, че трябва да работя, сега разбирам това. Когато се върнах от Босна, не можех да пиша. Отказах доста задачи.

— Така ли? Да, струва ми се, че Макс го е споменавал.

— Но докато говорехме с Мичъл, когато се качих до онази плевня... усетих, че историята ме завладява. Бях забравила това усещане, това чувство за цел и преследване на тази цел... Но сега ми се иска да открия Стар. И най-вече да открия Мина. Тъй че, ако мога да бъда полезна по някакъв начин, ако ти и Макс имате нужда от човек, който да разговаря с приятелките на Касандра и Мина, аз мога да се заема с това. Бих искала да се заема. Нали... съм тук в края на краищата...

Гласът ѝ заглъхна. Роуланд разбра, че след като предложи услугите си, Джини започваше да губи увереност; явно очакваше той да възрази или да откаже. Самочувствието ѝ бе сериозно накърнено от нещо — или от някого, помисли си той.

— Защо случаят те интересува толкова?

— Заради Мина. — Тя позволи на косата си да падне напред и да закрие лицето ѝ. — Някога познавах момиче като нея.

— Така ли? И то ли постъпваше така неразумно?

— Възможно е. Но имаше повече късмет.

Тя потрепери, после сякаш за пръв път забеляза, че колата е престанала да се движи.

— Във всеки случай трябва да се прибираме. Защо спря?

— Исках да ти кажа защо си тук този уикенд. Не беше проява на милосърдие. Греша.

— Така ли? — Тя се обърна да го погледне.

— Тук си, защото помолих Макс да те покани. Аз го убедих да организира този уикенд. Исках да се запозная с теб. Искам да ми станеш сътрудничка.

— Наистина ли? — Лицето ѝ поруменя. — Не разбирам. Не можеше ли да ми го предложиш по обичайния начин? Защо са всичките тези хитрини? О, разбирам... — Изражението ѝ внезапно се промени. — Мислел си, че ще откажа? Или че Линдзи може да ме е настроила против теб?

— Минавало ми е през ума.

— Но не е само това, така ли? — Гледаше го внимателно. — Имало е и нещо повече. Искал си да ме прецениш, да видиш дали съм на ниво... Невротичката, която толкова досажда на всички...

— Не бих се изразил точно така. Ти си била военен кореспондент в една особено грозна война. Това очевидно е оставило отпечатък върху теб. Щях да те уважавам по-малко, ако преживяното не бе ти се отразило. Но трябваше да съм сигурен...

— Не се опитвай да бъдеш тактичен. Аз не държа особено на такта, а и ти, изглежда, не си от най-деликатните. Бих предпочела да бъдеш пряк с мен... — Замълча. — О, разбирам. Започвам да разбирам. Съществува връзка между твоето журналистическо разследване и този случай, нали? Връзка, която не си предвиждал? Има нещо общо с дрогата, с „Белия гълъб“, с Амстердам. Ето защо сутринта с Макс реагирахте по този начин.

Джини спря. Възбудата и горчивата ирония, пробягнали по лицето ѝ, изчезнаха.

— Както и да е — примирено изрече тя и се облегна назад.

Роуланд наблюдаваше чертите ѝ в непостоянната лунна светлина.

— Би ли ми позволила да обясня? — поде най-сетне той.

— Сега? Тук?

— Май ще е по-добре да свършим с това, преди да сме се върнали у Макс. По-малко ще ни прекъсват, пък и няма да отнеме много време. Студено ли ти е?

— Малко.

— Ще оставя мотора да работи. И отоплението. — Той помълча, после угаси светлините. Почака, докато очите му свикнаха с полумрака и посочи ясно очертан от лунната светлина път нагоре през полята.

— Виждаш ли онзи път там? И той води до плевнята. Както се досещаш, историята не започва от тук. Не започва със смъртта на Касандра, нито дори с мъжа, наречен Стар. До днес аз дори не подозирах за съществуването му. Започва...

Той се поколеба. Съзнаваше, че за да бъде напълно искрен, би трябвало да ѝ каже как за него историята е започнала още преди години, във Вашингтон, но нямаше намерение да разкрива душевните си терзания. В момента те бяха без значение.

— Започва в Амстердам. Миналата година...

— Миналата есен — поде Роуланд — работех върху поредица разследвания във връзка с наркотиците. Малко преди да дойда във вестника, ми беше посочена нова следа. Бях посъветван да огледам потблизо една сравнително малка база за производство на наркотици в Амстердам. До този момент главната ми грижа бяха хероинът и кокаинът, новите контрабандни канали, участието на руската мафия и прочее. Разследванията още продължават; тази история е една от нишките, които исках също да проследя. Разбираш ли, базата в Амстердам се е специализирала в разработването на нов наркотик — според някои това е наркотикът на бъдещето. Макар че и днес преуспява, в този наш славен нов свят...

При тези думи той я погледна, може би за да провери дали е схванала връзката. Сетне се навъси и продължи, вперил очи към полята навън. Разказът му, сбит и сух, заинтригува Джини; един-два пъти ѝ се стори, че зад деловия му тон се прокрадват по-силни чувства, спотаен гняв, строго контролиран от него.

— Базата в Амстердам — продължи Роуланд — е създадена от двама млади мъже. Единият е американец, подвизавал се години наред по периферията на наркотрафика, пласьор, а също и потребител. Другият, неговият партньор, е талантлив млад холандски химик. Двамата постигат известен успех с производството и продажбата на MDMA, известен като „Екстази“, както и на негови варианти. Миналата година обаче усещат, че пазарът на „Екстази“ залинява — тийнейджърите по клубовете, техните основни клиенти, започват да стават подозрителни. Има смъртни случаи, все повече младежи осъзнават, че „Екстази“ не е сексуалната панацея, за каквата са го приемали, пък и пазарът е злят от нечисти имитации, някои от които не са нищо повече от аспирин или тебешир. Но някои са смъртоносни. Модата играе съществена роля в тийнейджърския пазар на наркотици. Хлапаци, които не биха и докоснали спринцовка, които не биха

рисували да си инжектират наркотик, на драго сърце гълтат таблетки или капсули. Но винаги се оглеждат за нещо ново, нещо, което предизвиква по-голяма еуфория, по-силна тръпка... На холандския химик му трябвал нов продукт... — Роуланд я погледна. — Този мъж има добър търговски нюх. Затова му е било ясно точно какво търси. Нещо, което по възможност да създава по-голяма зависимост от „Екстази“, нещо, което да предизвиква еуфория, след което да дава огромна енергия, като метедрина, и преди всичко да възбужда сексуално дори по-силно от „Екстази“, без да има неговите неприятни страни в това отношение...

— Значи сексуалното му въздействие не е еднозначно?

— Разбира се. В някои случаи увеличава желанието, но затруднява ерекцията на мъжа. В сексуално отношение всички твърди наркотици имат обратен ефект, кратък или дълготраен, и е излишно да казвам, че холандският химик много добре е знаел това. Знаел е също, че ако успее да създаде формула на продукт, който повишава половата мощ на мъжа, тя най-вероятно ще го направи богат. Много богат.

— И успял ли е? — попита Джини.

— Да, успял е — или поне така твърди. Помогнал му е фактът, че е намерил инвеститор, човек, готов да подкрепи неговите експерименти. Като се има предвид обемът на холандската операция, инвеститора е бил щедър. Финансирал ги е с двеста и петдесет хиляди швейцарски франка, направо от цифрова сметка в Цюрих. Сумата е била връчена на партньора от Америка в амстердамския „Хилтън“ през април миналата година. След шест месеца холандският химик вече бе усъвършенствал своя продукт и бе готов да го пусне на пазара. Мисля, че се досещаш какво название му е дал...

— „Бял гълъб“?

— Да.

Последва кратко мълчание. Джини погледна с любопитство Роуланд.

— Информирани си много добре — отбеляза тя. — Кой ти подава тази информация?

— Имам свой човек в Американската агенция за борба с наркотиците. Холандският химик и неговият американски партньор са под наблюдение почти от година. Амстердам е основно звено в

каналите за трафик на хероин и кокаин. Нищо чудно, че агенцията държи там свои оперативни работници.

— Да. — Джини го погледна несигурно, забелязала внезапната му въздържаност. — Но може би е малко странно, че дават толкова много информация на английски журналист.

— Работих няколко години във Вашингтон — рязко отбеляза той. — Там имам връзки, които датират от доста отдавна. — Замълча за момент, после продължи: — Ще се върна след малко към въпроса за финансирането и самоличността на инвеститора, ако разрешиш. А междувременно ето какво се случи миналата есен. Химикът бе създал новия си продукт, за който хранеше големи надежди. Следващият ход бе да се стартира захранването на клиентите, а това бе задача на американеца. Той започна по обичайния начин: снабди приятелите си из средите на рокмузикантите; пробута известно количество на своите хора в гей-клубовете, на познати фотографи и манекенки. Мълвата се разпространи бързо. Музикантите откриха, че могат да правят записи цял ден, цяла нощ и целия следващ ден. Манекенките пък установиха, че таблетките напълно ликвидират апетита им... Говореше се, че с „Белия гълъб“ се чувстваш уверен, щастлив и вдъхновен. Нямах нужда от сън. От храна. Докато сексуалното желание, излишно е да го казвам, остава ненакърнено.

— Оправдаха ли се очакванията?

— Така се твърдеше. Според американеца „Белият гълъб“ предизвиквал ненаситно желание, а съответните изпълнения направо разтърсвали земята. Шест, седем, осем пъти на нощ — според него. Той, разбира се, е склонен към преувеличения. От друга страна, за два месеца утроиха цените, а клиентите продължаваха да правят пътека до вратата им. Тъй че, струва ми се, в твърденията му има известна истина...

Приключил сухото си изложение, Роуланд извърна глава. Джини въздъхна.

— Нищо чудно. Дрога, която прави хората стройни, щастливи и им гарантира успехи в леглото! Това покрива горе-долу всички потребности на човека от двайсетия век.

— Живеем в безбожен свят. — Роуланд, който никога не се бе чувствал особено пригоден за този свят, усети по тона й, че същото се отнася и за нея. Обърна се и я погледна. — Даваш си сметка за какви

пари става дума, нали? След време „Белият гълъб“ ще бъде изкопиран, разбира се. Други производители ще си набавят дрогата, ще разгадаят формулата, ще я възпроизведат. Но това отнема време. Целта, към която се стремят сега холандецът и американецът, е да увеличат продукцията, и то бързо. Възнамеряват, пак според американеца, да направят своя удар за не повече от две години. По неговите сметки спокойно ще приберат пет милиона, след което е запланувал да се оттегли. Възможно е да го направи. Възможно е и Агенцията за борба с наркотиците, холандската полиция или собственото пристрастие към хероина да му попречат. Но нито той, нито холандският му партньор ще изгубят съня си, ако междувременно „Белите гълъби“ нанасят удари от съвсем различно естество. Ако питат тях, елементът на риск може само да увеличи търсенето на техния продукт. Изобщо не ги е грижа за невръстните Касандра Морли на този свят.

Замълча. Джини бе забелязала как гневът му расте с всяка казана дума, при все че го издаваха само очите.

— Докато не приключат токсиколожните изследвания, няма да знаем какво е причинило смъртта на Касандра — тихо каза тя. — Вярно, че снощи са я видели със Стар, а той е разполагал с „Бели гълъби“. Това може и да навежда на някои мисли, но не е доказателство. В най-добрия случай е само косвено доказателство. Докато Мичъл със сигурност е взел една таблетка. И остана жив, за да ни разкаже тази история.

— Съгласен съм. А колко е висок Мичъл? Метър и седемдесет? И при това доста закръглен. Бих казал, че тежи най-малко деветдесет килограма. Докато Касандра Морли беше слабичка, теглото ѝ сигурно е било по-малко от половината на неговото. Може просто да е въпрос на килограми и дозировка. Може да е имало и други фактори: поети храна и вода, консумиран алкохол. — Той замълча за момент. — Аз също не желая да правя прибързани изводи. Но мисля, че разбираш защо се интересувам от тази история, защо исках да я разнищя още преди да се бе случило някое от последните събития.

— Да, разбирам.

Той се обърна с лице към нея.

— Джини, истинската журналистика може да помогне нещата да се променят. Макар промяната да е малка: да се предотврати смъртта на още някое хлапе като Касандра, да се затвори една лаборатория за

наркотици, докато хиляди други остават непокътнати, да се попречи на хора като Стар да пласират стоката си, дори и за кратко време... все пак е промяна, и то към по-добро. Каквото и да си преживяла в Босна, колкото и да си загубила вяра в своята работа, сигурен съм, че го разбираш.

Дори и да не разбираше, убедеността, с която говореше Роуланд сега, я караше да му вярва. Той за пръв път позволяваше на чувствата си да излязат на повърхността. Разпалеността и идеализмът му за миг ѝ напомниха за Паскал.

— Разбирам го — тихо отвърна тя.

— В такъв случай... — Той замълча, сякаш вземаше решението в момента. — В такъв случай нека работим заедно върху това, каквито бяха и първоначалните ми намерения.

Изненада я прямотата му, както и бързината, с която бе взето решението.

— Сигурен ли си? — Тя се взря изпитателно в него. — Би ли ми предложил да работя по това проучване снощи, или тази сутрин?

— Не.

— Но сега ми предлагаш.

— Да, предлагам ти.

— Тогава приемам. Искам да работя по този случай. Искам да започна още сега.

Стори ѝ се, че отговорът ѝ му хареса. Но той не направи никакъв коментар, само се обърна напред и запали двигателя.

— В такъв случай има още няколко неща, които трябва да знаеш.

— Като например кой ги е финансирал? Кой им е предложил четвърт милион швейцарски франка от кодирана банкова сметка в Цюрих?

— Да. — Той се усмихна и изкара колата на пътя.

— Кой? Някой, известен с връзките си в наркобизнеса?

— Не. Тъкмо напротив. Но е човек, за когото сигурно си чувала. Човек, чиято намеса доста ме озадачава...

— Кой е той?

— Един французин. — Роуланд взе на скорост острия завой. — Много богат и много влиятелен французин. Името му е Жан Лазар.

По пътя той ѝ предаде останалата информация, кратко и ясно, както преди. Джини слушаше много внимателно, възхитена от неговата способност да съобщава нужните факти в правилна последователност, като същевременно се старее да бъде максимално обективен. Роуланд казваше онова, което знае със сигурност, и нищо повече. Привикнала да работи в обстановка, при която първата ѝ задача почти винаги е била да отсее фактите от баласта на предположенията и догадките, да рови за истината, която често се оказва затрупана от пластове погрешно цитирани думи, несъстоятелни твърдения и умишлени преиначавания, тя му бе благодарна. За нейна изненада, Макгуайър се оказа педантично прецизен, а педантичната прецизност не бе качество, което би я отблъснало.

Той приключи с нужната информация едва когато стигнаха до алеята на Макс. Закара ленд роувъра зад къщата и го паркира в двора на конюшните.

— Преди да влезем... — обади се Джини. — Искам да съм сигурна, че съм разбрала правилно: парите са предадени от най-доверения сътрудник на Лазар.

— Да. Името му е Кристиан Бертран. Сорбоната. Бизнес институтът в Харвард. Човек с големи амбиции. Работи за Казарес и Лазар от четири години.

— И тази седмица се е върнал в Амстердам да вземе партида „Бели гълъби“? Шест таблетки? Защо толкова малко?

— Не знам. — Роуланд замълча. — Разбира се, както Линдзи не спира да ми напомня, следващата седмица е представянето на колекциите в Париж. Ревюто на „Казарес“ е в сряда. Може би „Белите гълъби“ са нужни на Лазар, за да издържи това ревю и приема след него. Американецът определено смята така... От друга страна, някак си не му подхожда. Лазар не е слабохарактерен. Предполага се, че има желязна воля и желязно самообладание...

— Искаш да кажеш, че според теб дрогата може да е предназначена за друг?

— Мислил съм за това. Струва ми се, че по-вероятният кандидат е Мария Казарес. Носят се слухове за нейните настроения, за нейното здраве. Тя е възлова фигура в индустрия, възлизаща на милиарди франкове, в компания, от която, според слуховете, миналата година Лазар се опитал да се отърве. Ако той още е заинтересуван от

продажбата, самата Казарес трябва да е на мястото си и да бъде видяна. От решително значение е тя наистина да се появи в края на своето шоу и да изглежда здрава. Ако не го стори, ако последните слухове за здравето и дизайнерските ѝ способности наберат скорост, как ще се отрази това върху цената на компанията? Тя ще падне. Е, при положение, че малка партия „Бели гълъби“ помогне тя не само да се появи, но и да изглежда достатъчно уверена — разбираш ли?

— Да, разбирам.

— Във всеки случай — Роуланд посегна към ръчката на вратата, — на този етап това са само предположения. На първо време трябва да се концентрираме върху новата следа. Да открием Мина. Да открием Стар. Да разговаряме с приятелките на Мина и Касандра. Да разговаряме с родителите на момичето от Холандия...

— И с твоя човек от Агенцията за борба с наркотиците — побърза да вмъкне Джини. — Ако на мен се падне да отида до Амстердам, непременно трябва да говоря с него...

Джини почувства внезапното му смущение. Той остави вратата затворена. Известно време мълчаха и двамата, вятърът блъскаше колата.

— Не — каза накрая той. — Опасявам се, че това е невъзможно. Не е позволено.

Джини го погледна с изумление.

— Не е позволено ли? Защо? Роуланд, цялата ти информация идва от този източник. Трябва да говоря с него. Възникнаха нови събития... той може да знае нещо за Стар.

— Съжалявам. Няма да стане. Никой друг, освен мен не може да осъществява контакт с Агенцията за борба с наркотиците. Това са техни условия, не мои, и съм принуден да ги приема. За тях аз съм външен човек. Те имат уверенията ми, думата ми, че моите разследвания по никакъв начин няма да пречат на техните.

— Но аз няма да им преча. И друг път съм попадала в подобна ситуация. Знам си урока, Роуланд...

— Не.

— Точка, така ли? Не, и толкова? И очакваш да приема това?

— Ако искаш да работиш с мен, трябва да го приемеш.

Тонът му бе вежлив, но неотстъпчив. Джини, която се готвеше да продължи спора, реши да изчака. Щеше да поднови атаката в по-

благоприятен момент. Отново вдигна очи към Роуланд; твърдият му, нетрепващ поглед беше смущаващ. Извърна очи към павирания двор. От покрива на една плевня излетя сова; Джини проследи размаха на белите ѝ криле, после отвори вратата и излезе от колата.

Роуланд безмълвно я поведе през двора и градините. Когато стигнаха до стълбището, любезно ѝ подаде ръка и ѝ помогна да го изкачи. Въпреки студа ръката му беше топла. Джини му хвърли бърз поглед. Опитваше се да разбере дали мълчанието му е знак на недоволство, но лицето му беше абсолютно безизразно.

— Внимавай къде стъпваш, тук е заледено — каза той, когато тя се препъна на последното стъпало.

По плочите на терасата също имаше лед. Джини предпазливо запристъпя по тях, после спря и вдигна очи към осеяното със звезди небе.

— В Лондон звездите изобщо не се виждат вече — отбеляза тя. — Светлините на града ги затъмняват. Нали са великолепни? Преди разпознавах някои от съзвездията, но вече съм ги забравила. Орион...

— Онези звезди там.

— А Полярната звезда? Голямата мечка? — Тя изви глава назад и Роуланд, който в момента не гледаше към небето, отново вдигна очи.

Едно след друго ѝ посочи всички съзвездия: Голямата и Малката мечка, Касиопея и накрая Полярната звезда, така полезна в мореплаването. Загледана в нея, Джини потръпна, а Роуланд с учтива загриженост я хвана подръка и я поведе по хлъзгавите плочи към вратата.

Когато чу пращането на чакъла по алеята под колелата на ленд роувъра, Линдзи седеше на дивана в кухнята. Четеше приказка на Колин и Дани. В пижами и с халати, децата се гушеха сънливо от двете ѝ страни. Макс бе в кабинета си и говореше по телефона, а Шарлот се бе качила горе да проконтролира къпането на Алекс и Бен. Линдзи затвори книгата. Беше осем часът. Роуланд и Джини бяха отсъствали няколко часа.

— В леглото, момчета — разпореди тя. — Задремали сте и двамата. Не, никакви възражения. Заминавайте.

Дани ѝ лепна влажна целувка и двамата с Колин покорно излязоха, хванати за ръка. Линдзи стана и закрачи неспокойно из кухнята. Минаха десет минути. Какво правеха Джини и Роуланд, за Бога? Нима седяха и разговаряха в тъмното?

По време на следобедния чай Макс бе подхвърлил най-непринудено, че се питал дали Линдзи не би се съгласила да закара Роуланд до Лондон на другия ден. Той самият решил да замине много рано сутринта. Ако се заемела с работата по случая Касандра Морли, Джини щяла да остане ден-два, за да разговаря с приятелките на двете момичета. На Линдзи поведението му се струваше доста подозрително и скоро разбра причината: Макс се опасяваше, че идеята няма да се хареса на Роуланд Макгуайър.

— Защо не се върне с теб? — поинтересува се тя.

— Защото потеглям на съмване. Шарлот ще се разстрои, ако всички си тръгнат. Хайде, Линдзи. Ще издържиш компанията му няколко часа.

— О, добре. И без това имам да му казвам нещо.

— Така ли? — Макс изглеждаше заинтригуван.

— Да. Той ми даде да прегледам едно досие, не помниш ли? Досието на Лазар. Прочетох материалите и забелязах нещо странно. Аз...

— По дяволите. Телефонът звъни. Сигурно е от отдел „Новини“. Или е Ландис. Ще ми кажеш след това, Линдзи.

Макс изчезна от хоризонта. Появява се няколко пъти, докато тя четеше на синовете му, но не прояви желание да я разпитва повече. Линдзи трябваше да запази откритието за себе си — за голямо нейно разочарование. Помисли си мрачно, че Макс не се интересува от нищо, което тя има да му казва. Вероятно и Роуланд нямаше да се интересува. Забарабани нервно по кухненската маса. Петнайсет минути след пристигането на ленд роувъра най-сетне чу стъпки по терасата.

Роуланд и Джини влязоха заедно със струя студен нощен въздух. Линдзи ги наблюдаваше внимателно. Роуланд помагаше на Джини да свали палтото си. Каза нещо, което тя не чу, и Джини се усмихна.

— Срецнахте ли се с Мичъл? — поде Линдзи, решила да излезе от ролята си на невидима.

— Какво? — Сега Роуланд събличаше собствения си балтон. — О, да, срещнахме се. И се оказа много полезно. Къде е Макс?

— Та как мислиш, Роуланд? — намеси се Джини. — Един ден тук? Един ден би трябвало да е достатъчен. После мога да замина за Амстердам...

— Един ден определено трябва да е достатъчен. Съмнявам се съученичките им да знаят нещо, но не е изключено. Може да са чували за Стар, възможно е Касандра или Мина да са се срещали с него и преди...

Той замълча. Макс току-що бе влязъл в кухнята, размахвайки къс хартия. Изглеждаше възбуден, доколкото това изобщо бе възможно.

— Успех! — извика той. — Намерили са колата. Току-що ми се обадиха от полицията...

— Беемвето ли? Къде?

— На интересно място. — Погледите на Макс и Роуланд се срещнаха. — В Париж, би ли го повярвал?

— В Париж? Сигурни ли са?

— Потвърдено е. Изоставена е в района на Пантен, близо до предградията. Намерил я е обикновен полицаи, преди около три часа...

Макс спря, телефонът бе започнал отново да звъни. Като чу, че Шарлот го вдигна, отново се обърна към Роуланд.

— Да, в Париж — продължи той. — И като се има предвид — предишната ти информация, избрал е интересно направление, не си ли съгласен?

Линдзи, примирена, че все още не я забелязват, наблюдаваше Роуланд с интерес. Той не отговори веднага, защото вниманието му бе приковано към Джини. Тя стоеше съвсем неподвижно, с ръце, замръзнали, както посягат да свалят зеления шал. Вслушваше се в далечния глас на Шарлот; очите ѝ блестяха неестествено, а лицето ѝ бе напрегнато и бледо. Щом чу стъпките на Шарлот горе, тя се раздвижи. Вече тичаше към кабинета на Макс, когато Шарлот се провикна от стълбите:

— Джини! Бързо, той се мъчи да се свърже от часове. Линията е ужасна, но все пак се чува. Джини, бързо, Паскал е!

ВТОРА ЧАСТ

ЕВРОПА

9.

Камбанният звън навлезе в съня на Мина. Най-напред засънува, че чува хлопки на крави, че се намира някъде високо в планината. После сякаш зазвънтяха звънчета на шейна. Тя летеше с нея по снега, завита с покривало от кожи, със Стар до себе си. Накрая сънят започна да се отдръпва и Мина разбра, че бият черковни камбани, някъде вън от тази парижка стая. Размърда се, отвори очи и започна да си припомня. Спомни си стаята, матрака, на който лежеше, и чистия пъстър юрган, осеян с морскосини звезди и алени шестоъгълници, с който беше покрита.

Надигна се, разтърка очи и се усмихна: Стар бе казал, че излиза, точно така, и я бе оставил да почива. Е, вече се беше върнал.

Той седеше срещу нея на малък дървен стол и я наблюдаваше как се събужда.

— Кое време е, Стар?

— Време за втората литургия. Осем часът е.

— Литургия ли? Искаш да кажеш, че е неделя?

— Неделя е. Пътуването бе дълго и ти беше изтощена. Наложих се да дойдем в тази квартира. Спа часове. Искаш ли да закусиш? Знам тук едно кафене...

— Гладна съм. Може би хапчето ме е направило толкова сънлива. Бих искала да закуся. Стар...

— На площадката има малка баня. Можеш да я използваш. Виж, купих ти подарък. Шал. Син шал. Ще отива на очите ти.

С жест на магьосник той измъкна шала от джоба си и после отново го събра в дланта си. Мина видя, че е копринен, много красив на цвят, като крилата на рибарче. Нададе тих вик на задоволство. Стар се приближи и внимателно го сложи в ръката ѝ.

— Покрий косата си с него — каза той. — Точно сега трябва да сме внимателни, Мина. Дори тук...

Мина го погледна колебливо.

— Скоро ще мога да им се обадя, нали, Стар? Не искам да се тревожат. Майка ми... Стар, ако днес е неделя, тя сигурно се е

побъркала от безпокойство. Трябва да ѝ кажа, че съм жива и здрава. Не се безпокой, няма да споменавам къде сме...

— Разбира се, че можеш да им се обадиш. — Той се усмихна и стаята сякаш грейна от усмивката му. Ако не спеше... Можеш да позвъниш от кафенето. Там има телефонна будка. Хайде, малка Мина... — Взе ръцете ѝ в своите. — Това е приключение, нали не си забравила? Нашето приключение. По-късно сутринта... — Той млъкна и Мина видя, че изражението му се промени.

— Какво по-късно сутринта? — попита тя, докато наблюдаваше как очите му потъмняват и стават други.

— По-късно сутринта имам среща, това е. Трябва да отида до летището. „Шарл дьо Гол“. Докато сме там, можеш да решиш. Има стотици полети до Лондон. На всеки час, дори още по-често. Ако искаш, направо ще те кача на самолета. Можеш да си бъдеш вкъщи още този следобед...

— Така ли? — Мина се съмняваше в думите му. — Стар, аз нямам пари за самолет. Изобщо нямам пари. Дадох всичко, което имах, на Касандра...

— Няма проблем. — Той направи още един от своите магически жестове и в ръцете му се появиха пари, много пари.

— Франкове, долари, лири — повече от достатъчно за един полет до Англия. Само кажи, Мина, и можем да заминем заедно. Можем да отидем във всяко кътче на света.

— Не мога да ти позволя да ми плащаш билета... — намръщи се Мина. — Ще трябва да ти върна парите, Стар.

— Да не се караме за това. Кой знае? Може да отидем на аерогарата, а ти да не пожелаеш да си тръгнеш. Побързай, денят е хубав. Ще поседим в кафенето и ще погледаме как слънцето огрява Париж. Париж е един от четирите най-красиви градове в света.

Той произнесе това с най-сериозен вид. Мина бе впечатлена.

— Кои са другите три?

— Венеция, Ню Орлианс и Хонконг. Някой ден ще те заведе там. Може би.

— Познаваш всички тези места? — възкликна Мина и той се извърна, сякаш внезапно се бе отегчил.

— Да. Видял съм това-онова.

Мина разбра, че разговорът е приключил. Оpozнаваше Стар и вече бе забелязала, че настроенятията му се менят съвсем внезапно. В един моменти отделяше огромно внимание, даже имаше чувството, че тъмните му очи четат мислите ѝ като отворена книга; в следващия момент сякаш нещо ставаше с него, той се затваряше в себе си и лицето му помръкваше.

Излезе на площадката, откри банята, изми се и се среса. Банята беше примитивна, но в толкова стара къща друго не можеше и да се очаква. Те бяха най-горе, на таванския етаж, а и самата сграда бе разположена на върха на хълм. Като отвори прозореца, пред нея се разкри замайващ пейзаж от куполи, керемиди, комини, шпилове. Стар бе казал, че квартирата е на негов приятел, че са в студентския квартал на левия бряг, който бил най-хубавият район на Париж, и че са близо до Сорбоната.

Мина взе новия си син шал, ефирен като късче лятно небе, и грижливо покри с него червената си коса. Върза го по същия начин, както жените битници връзват своите: по цигански, с възела отзад и ниско върху челото, почти до веждите. Стоеше ѝ добре и. Тя се усмихна на отражението си в огледалото. Бе измила онази глупава фалшива татуировка с ястреба, но бе оставила остатъците от златистия грим по клепачите си, все още беше облечена в старите черни дрехи на Касандра. Дълга и свободна пола, която стигаше до средата на прасците ѝ, индийска риза, която Касандра бе купила от Оксфам, тежко яке, също черно, с черна бродерия, което майката на Касандра бе донесла някъде от чужбина. Сега изглеждаше толкова различна, много по-голяма — а и се чувстваше по-голяма, сякаш за един ден и две нощи бе станала пълнолетна и пътешестваше по света.

Нямаше търпение да разкаже на Касандра какво ѝ се е случило, къде е била. Представяше си сцената в училище, чуваше собствения си глас: „Да, тръгнахме в полунощ, пътувахме цялата нощ и когато пристигнахме в Париж, още не беше започнало да се развиделява. Настанихме се в жилището на негов приятел. Стар има приятели навсякъде, сам ми го каза. Той непрекъснато е на път, Кас. Можех да остана там с него. Той каза, че ако искаме, можем направо да обиколим света...“

Тук предполагаемият ѝ разказ беше прекъснат. Стар я викаше. Тогава си спомни за майка си, за баща си и отново се появи

съмненията; почувства се нервна, неспокойна и леко изплашена.

Стар я заведе в кафенето, за което ѝ бе казал. Седнаха до прозореца и докато наблюдаваше минаващите отвън парижани, Мина се поуспокои.

— Значи не си идвала тук? — попита Стар, без да сваля очи от нея. Тя си хапваше кроасани с шоколад и пиеше кафе с мляко. Стар се пресегна през масата и махна трошица, която се бе лепнала на брадичката ѝ.

— Не. Никога. Винаги съм искала да дойда. Пътували сме къде ли не, но все на такива ужасно скучни места. Градчета с военновъздушни бази. В Германия беше най-лошо. Ненавиждах Германия. Майка ми също. Бяхме забутани в един пущинак, в ужасно градче, заградено отвсякъде с борови гори. Татко през цялото време беше на работа. Или играеше голф. Той е побъркан на тема голф. Има осморен хандикап, тъй че е добър, предполагам, но ние с мама едва не откачихме. Получихме клаустрофобия, мама каза, че така се наричало... — Мина млъкна. Напомни си, че не бива да бърбори без мярка. Виждаше, че това не се харесва на Стар, защото изражението му ставаше строго. Може би му досаждаше. Той се огледа наоколо, размърда се нервно и забарабани по масата. Мина разбра, че нещо не е наред — обикновено седеше съвсем спокойно.

— Връщам се след малко — каза той с рязък тон и се изправи. Мина го проследи с поглед, докато вървеше между масите към мъжката тоалетна. Остана на мястото си, опитвайки се да дояде кроасана, да се наслаждава на Париж, но очарованието на улиците отвън бе изчезнало, а кроасанът изведнъж ѝ се стори престоял.

Той се забави дълго, десет минути или повече. Ала когато се върна, Мина веднага разбра, че е възвърнал доброто си настроение. Седна срещу нея, закопчавайки ръкавите на ризата си. Ръцете му миришеха на сапун. Отправи ѝ онази специална усмивка, която я караше да вярва, че целият свят е техен.

— В Германия... — Той се наведе напред и докосна ръката ѝ. — Тогава ли започнаха разпериите? Спомняш ли си, каза ми го в колата.

— Може би. — Мина се навъси. — Бях само на петнайсет години, когато си тръгнахме. Прекарахме там цели три години. Може да са започнали и по-рано, но да не съм забелязала или да съм се преструвала, че няма такова нещо. Преди Германия бяхме на Хаваите и

там беше по-хубаво. Не съм сигурна. Предполагам, че някога са били щастливи. Когато съм била малка. Когато са се оженили, наистина са се обичали. Мама ми каза. Каза, че когато видяла татко, краката ѝ направо се подкосили и... — Замълча, опитвайки се да преглътне внезапно нахлулите в очите ѝ сълзи.

Стар я наблюдаваше с онзи свой неподвижен, напрегнат поглед. После взе ръката ѝ и в своята:

— Мина, любовта идва и си отива. Трябва да разбереш това.

— Не е ли вечна? — Тя отклони поглед. — В книгите е вечна. И във филмите.

— Може да бъде и вечна. — Той запали цигара, дръпна и издуха дима. Мина го наблюдаваше през сините димни кълба. — Всеки иска да я задържи, разбира се. Това кара хората да полагат прекалено големи усилия. В резултат стават нервни, изпадат в стрес. Онова, което се иска от теб, е просто да чакаш. Да ѝ позволиш да дойде. И да се надяваш, че ще е за дълго. И най-кратката любов си заслужава да бъде изживяна. На този свят има толкова много омраза.

Мина продължаваше да го наблюдава внимателно. Помисли си, че отговорът му звучи мъдро, макар и да не беше точно този, на който се бе надявала.

— Стар — поде тя, — ако се случи, когато се случи, как да разбере човек?

В отговор той стисна силно китката ѝ, толкова силно, че я заболя, и я дръпна напред от стола ѝ, тъй че тя се наведе над масата и красивото му лице се озова на сантиметри от нейното.

— Погледни ме в очите — настоя той. — Хайде. Погледни. Погледни както трябва, Мина! Виж...

Мина погледна в очите му, както ѝ бе наредил. Ирисите им бяха много тъмни, почти черни, със сини петънца. Видя себе си, една мъничка Мина, и после потъна в тях. Помещението изчезна, остана само погледът му и тя имаше чувството, че наднича в океан. Виждаше как се гонят вълните, как това бавно, хипнотизиращо море става все по-дълбоко. Потръпна леко, после въздъхна.

Стар престана да стиска китката ѝ.

— Сега ме познаваш. И аз те познавам. Толкова си ми нужна, Мина. Разбрах го още в секундата, в която те видях.

Мина възкликна. Стар пусна ръката ѝ и се изправи.

— Хайде — подкани я той, сякаш моментът бе най-обикновен, сякаш току-що не бе казал нищо особено. — Хайде, трябва да отидем до летището. Време е да тръгваме.

Мина също се надигна. Бутна назад стола и посегна за якето си — цяла поредица леки объркани движения. Стар вече вървеше към вратата, тя се затича след него и хвана ръката му.

— Стар — започна тя, — нали трябваше да се обадя? Ти каза, че мога да позвъня на родителите си от тук...

— Телефонът е повреден. Току-що проверих. — Хвана я подръка, повлече я навън и спря такси. — Хайде, можеш да се обадиш от аерогарата. Там има стотици телефони...

Но когато пристигнаха на аерогарата, той сякаш бе забравил за това обещание. С бърза крачка прекосяваше зали изкачваше се и слизаше с ескалатори, Мина трябваше да подтичва, за да не изостава от него. Там беше пълно с народ, блъскаха я от всички страни. Разнасяше се объркваща смесица отчужди гласове, чужди езици, съобщения по високоговорителите.

Тя спря само за миг пред табло с разписанията, загледана в бързо сменящите се цифри. Имаше полети до Англия, точно както бе казал той. Самолетът в десет часа бе излетял, викаха пътниците за полета в единайсет. Следващият беше в дванайсет.

— Хайде, насам е... — Стар се върна за нея, отново я хвана подръка и я поведе. Вървеше все по-бързо и по-бързо и когато Мина вдигна очи към него, забеляза, че изглежда ядосан, ужасно ядосан, без всякаква причина.

— Какво съм направила? Стар? — Дръпна го за ръкава. — Казала ли съм нещо?

Той спря и я погледна с недоумение.

— Какво? Нищо. Бързам, това е. Сега ще влязат пътниците от един полет. Не искам да ги изпусна. От тук... Чакай. Дръж палтото ми. Така е по-добре. Сега стой до мен и мълчи...

Той напъха старото палто от туид в ръцете ѝ, Мина забеляза, че без него изглежда доста различен, изобщо не прилича на битник. Даде си сметка, че трябва да се е изкъпал и преоблякъл — колко странно, че не бе забелязала досега, но нали винаги гледаше лицето, не дрехите му. Сега приличаше на студент, от Сорбоната може би, с черна фланелка, черно яке и чисти черни дънки.

— Шала ти — каза тя. — Стар, не си си сложил червения шал.

— Млъквай — срязва я той. — Казах ти да не говориш. От тук.

Отведе я до вратата отстрани на залата и после тръгнаха по някакъв коридор. Мина тичаше до него, стиснала в ръце палтото му. Изведнъж в съзнанието ѝ нахлуха въпроси. Какво бе станало с красивата сребриста кола? Спомняше си, че той я паркира в някаква странична уличка, но къде беше сега? Къде се бе губил Стар през цялото време, докато тя спеше — трябва да бе спала най-малко шестнайсет часа, едва сега си даваше сметка. И къде беше кученцето му, което бе седяло в скута ѝ през цялото дълго пътуване. Дансър, която се бе крила заедно с нея под черджето, когато минаваха през митницата, и която беше с тях — добре си спомняше, че беше с тях — когато заспа в таванската стая.

— Къде е Дансър? — не се сдържа тя, все още тичайки, за да не изостава от него. — Стар, какво стана с Дансър? Ти каза, че тя ходи навсякъде с теб...

— Сега не е с мен. — Той спря така внезапно, че Мина се блъсна в него. Гневът му бе очевиден, лицето му бе потъмняло от него и Мина неволно се отдръпна. — У приятели е. Само да зададеш още един въпрос и...

Мина забеляза усилията му да се овладее.

— И ще те оставя тук — завърши той. — Направо ще си тръгна и ще те зарежа. Мразя въпросите. Мразя жените, които задават въпроси. Мислех, че си го разбрала.

— Разбрах. Стар...

— Тогава прави каквото ти казвам. Когато ти кажа. Има си причини. Ясно ли е? Сега стой тук.

Мина изпълни нареждането. Коридорът, в който се намираха, бе по-спокоен, встрани от главната зала. Стар се отдалечи от нея и зачака. След няколко минути се появи някакъв човек от персонала на летището, може би чистач, облечен в униформа. Изглежда, двамата със Стар се познаваха. Размениха тихо няколко думи. Човекът се огледа през рамо. Стар направи един от своите факирски жестове, Мина не беше сигурна, но ѝ се стори, че някакви пари минаха от ръка в ръка.

Човекът извади ключ и отвори врата без надпис. Стар ѝ махна да се приближи и той ги пусна да влязат. Самият служител не ги последва, а затвори вратата след тях. Мина се огледа. Намираха се в

тих салон с мебелировка в грижливо подбрани убити тонове. Имаше няколко групи фотьойли, дебел килим, маси, отрупани с най-новите списания.

— Къде сме? — прошепна тя.

— Това е VIP — салон — тихо отвърна той. — Знаеш ли какво е това? Когато важните личности излитат или кацат, минават от тук. Не се допускат журналисти.

— А на нас разрешено ли ни е да влизаме?

— Не. Но ние не вършим нищо лошо. Разглеждаме кротко, чакаме. Нищо повече.

Той я дръпна настрана, под висока палма в саксия. Мина потръпна от възбуда, усети как забраненото гъделичка нервите ѝ. Видя, че има и други чакащи, само няколко души, и в далечния край на залата, на известно разстояние — група от летищния персонал. Изглежда, никой не ги забелязваше. Служителите се суетяха с някакви документи и формуляри и разговаряха по телефона. Чакащите, повечето мъже, всичките елегантно облечени, седяха с лице към прозореца в дъното. Мина проточи врат: прозорецът представляваше стъкло от пода до тавана. Беше обърнат към пистите и тя успя да види самолета, който рулираше пред аерогарата — малък частен самолет с емблема отстрани, която не ѝ беше позната. Стар също го видя и Мина почувства как в същия миг тялото му се скова.

— Не мърдай — процеди през зъби той. — Гледай и не мърдай.

И Мина наблюдаваше. С чувство на растящо разочарование. След цялата тази мистериозна подготовка не се случваше почти нищо. Самолетът най-сетне спря. Тя успя да види как предната му врата се отвори, после чакащите мъже и жени застанаха до прозореца и закриха гледката. До нея достигаха откъслечни думи, но всички говореха на френски, а нейните познания по този език бяха елементарни.

Сред посрещачите се чувстваше известно напрежение и вълнение, сякаш не знаеха какво ги очаква, но не се случи нищо особено. Който и да бе пристигнал със самолета, вече трябва да е слязъл от него и тръгнал към този салон, защото групата до прозорците внезапно пак се раздвижи, този път към входната врата в далечния край.

Един от мъжете се отдръпна встрани и заприказва бързо по мобифон, друг отвори дипломатическо куфарче и извади от него

няколко папки. Всички се наредиха от двете страни на входа и образуваха официален шпалир. Непосредствено вдясно от вратата бе застанала сравнително възрастна жена с елегантен костюм и безупречна прическа; до нея, крачка по-назад, стоеше мъжът, който се бе сторил на Мина най-старши по ранг. Той носеше черно палто, тъмен костюм на съвсем тънки райета и тъмни очила с рамки от черупка на костенурка. Останалите бяха застанали малко по-встрани.

Вратата в далечния край се отвори и всички присъстващи в залата с любопитство извърнаха глави към тях. Пристигащите бяха мъж и жена. Мъжът бе на около петдесет години и дори от това разстояние се усещаше, че излъчва сила и устрем. Блестящата му коса бе черна като гарваново крило. Направи ѝ впечатление, че е сравнително нисък и облечен строго официално. Кожата му бе тъмна и тя си помисли, че може да е италианец или испанец. Пристъпваше бавно и царствено.

Той заговори още от вратата — беше направо смешно да се наблюдава как останалите се изпънаха и започнаха раболепно да го поздравяват и да се кланят. После мъжът направи властен жест с ръката, глъчката и суетнята стихнаха и той отстъпи крачка назад, за да направи път на жената.

Тя беше дребничка, слаба, съвсем малко по-висока от Мина, и се движеше с грацията на балерина. И нейната коса беше черна, почти напълно скрита под скъп копринен шал. Носеше толкова големи тъмни очила, че лицето ѝ почти не се виждаше. Мина зърна само устните ѝ, които бяха странно бледи. Носеше кожено палто, изключително красиво тъмно кожено палто, което стигаше до средата на глезените ѝ. Ръцете ѝ бяха в ръкавици. На китките си имаше златни гривни, които проблясваха, докато поздравяваше посрещачите: с някои от тях само се ръкуваше, а с други си разменяше целувки. Мина виждаше, че този ритуал изненадва и радва хората, защото докато двамата с придружителя ѝ минаваха по шпалира, онези, които оставаха зад тях, се споглеждаха смаяно и си кимаха, сякаш се поздравяваха. Изведнъж се почувства въодушевление, отчетливо като парфюм във въздуха. После Мина усети истински парфюм, ухание на пролетни цветя. Жената и нейният внимателен кавалер се насочиха към изхода, а останалите се строиха зад тях. Чува се кратки разговори и смях,

въздухът в залата сякаш се насити с настроение, после вратата се отвори и те се загубиха от погледа ѝ.

Последвалата тишина бе изпълнена с напрежение. Стар през цялото време беше като закован. От момента на появяването им в залата до мига, в който излязоха, той не свали очи от двамата новопристигнали. Все още продължаваше да стои неподвижен като статуя. Лицето му бе застинало, безизразно и бледо.

Мина не посмя да заговори. Възможно бе още да е разгневен или пък нещо го измъчваше, но очевидно с него ставаше нещо ужасно.

След дълго мълчание най-сетне го дръпна за ръкава.

— Стар — прошепна тя, — заради това ли дойдохме тук? За да ги видим?

— Какво? — Той се обърна към нея и едва сега сякаш си спомни коя е и къде се намират.

— Да — каза той, — затова сме тук. Това са хората, които дойдох да видя. Имам планове за тях — за тази жена и за този мъж.

— Планове ли? — Мина го погледна нерешително. Блясъкът на очите му я плашеше. — Какви планове? Не разбирам.

— Ще разбереш. След три дни. В сряда. Знаеш ли откога чакам да настъпи този ден? От двайсет и пет години, ето откога.

— Но защо? Кой са те, Стар?

— Те са мои врагове.

— Кой, този мъж и тази жена ли? — Мина се дръпна малко назад, защото сега вече наистина се страхуваше. — Защо, Стар? Защо? Ти познаваш ли ги? Кой са те?

На последния ѝ въпрос той отговори веднага:

— Те са известни, много известни. Световноизвестни. — За ужас на Мина, лицето му внезапно се сгърчи и за един кошмарен миг тя имаше чувството, че ще я удари.

— Жената е Мария Казарес — каза той. — А мъжът с нея е известен като Жан Лазар.

Мария Казарес се интересуваеше от коли. В Париж Лазар държеше на разположение четири. Тази сутрин бе телефонираше от вилата край Фес и бе наредил да изпратят колата, която бе купил за рождения ден на Мария преди две години. Тя бе изработена ръчно през

1937 година за един от членовете на семейство Круп. Притежаваха и по-нови ролс-ройси, но Мария намираше вътрешното им разпределение по-несъвършено, предпочиташе моделите отпреди войната.

В купето на този автомобил човек се чувстваше напълно изолиран от света. Стъклена преграда отделяше пътниците от шофьора, тъмни прозорци ги пазеха от погледите на минувачите. Лазар се отпусна на меката седалка, тапицирана с фина ръчно шита кожа. Единственият шум бе тихият и успокояващ шепот на колелата. Въздухът ухаеше на нарциси, най-нежните пролетни цветя. Парфюмът на Мария. Това бе първият и все още най-известен парфюм на „Казарес“, „ЛО-рор“. Лазар затвори за малко очи, предишната нощ не бе мигнал. А вече не беше млад, напоследък започваше да разбира как се чувства човек, когато спи на пресекулки и винаги се събужда уморен.

Усети, че до него Мария се размърда, и отвори очи. Тя бе притиснала лице до прозореца и гледаше навън. Малката ѝ, облечена в ръкавица ръка, се свиваше и разтваряше на скута ѝ. Тя внезапно се извърна към него.

— Жан, кажи му да спре. Искам да видя Матилд. Не съм я виждала от дни. Искам да поговоря с нея.

— Не, скъпа. — Лазар хвана ръката ѝ. — Звъня ѝ четири пъти от Мароко. Неделя е. И е още рано. Уморяваш я, скъпа. Забравяш, че тя вече не е първа младост.

— Липсва ми. Иска ми се да живееш още с нас. Не биваше да я отпращаш, Жан...

— Не съм я отпращал, скъпа. — Лазар въздъхна. — Тя се оттегли. Купих ѝ хубав апартамент, има си собствена прислужница...

— Тя беше моя прислужница. Беше ми като майка. Разбираше ме. А ти я прогони.

— Прогонил съм я? Скъпа, знаеш, че това е глупаво. — Лазар, който действително не обичаше Матилд, неотстъпчива селянка от Прованс със сурови черти, съдържа гнева си. Матилд се бе грижила за Мария повече от двайсет години. Тя бе властна, потайна мъжемразка, за която Мария бе божество. Ала не беше я прогонил. Може би донякъде я бе окуражил да се оттегли, но тя наистина бе похабена от стреса през последните пет години.

— Чуй ме, скъпа — продължи той, — можеш да отидеш при нея и утре. Тогава ще имаш повече сили, ще си отпочинала. — Замълча, опитвайки се да измисли нещо, с което да я разсее. — Остави Матилд, скъпа. Защо не ми покажеш какво си си купила?

За негово облекчение това успя да отклони вниманието ѝ — всъщност напоследък вниманието на Мария не се задържаше дълго на нищо. С нетърпелива усмивка тя веднага отвори чантата, която бе донесла от Мароко — специално инструктиран служител я бе сложил до нея в колата. Започна да разглежда един по един малките красиви предмети в нея. Знаеше какво има вътре, защото сама го бе купувала, но въпреки това вадеше всяка вещ с възкликание на радостна изненада, сякаш чантата бе картонена фуния с подаръци, а тя бе дете.

Посещението на къщата в Мароко бе внезапен каприз на Мария. Хрумнало ѝ бе в девет часа вечерта предишния петък. Заминаха два часа по-късно, с частен самолет. Но Мария бе неспокойна по целия път и още с пристигането във Фес пожела да се върнат.

Предвидил това, Лазар бе сторил необходимото. Джипът беше подготвен и чакаше. След лека закуска, до която Мария не се докосна, бяха откарани далеч сред дюните. Там щяха да наблюдават как планините, все още невидими в мрака, постепенно изплуват в нежната розова и небесносиня светлина на изгрева в пустинята. Тази гледка, която в миналото я радваше, привлече вниманието ѝ само за кратко. Лазар взе ръката ѝ.

— Скъпа, погледни... — поде той. — Виждаш ли онзи връх там? Виждаш ли снега, Мария? Погледни как светлината го позлатява.

— Студено е, Жан. Искам да се прибера у дома.

— Само още няколко минути, скъпа. Стой до мен. Загърни се поплътно в коженото палто. Аз ще те прегърна, ето така. Не си ли спомняш колекцията от осемдесет и пета? Тогава дойдохме тук, Мария. Стояхме точно на същото място, където сме сега. Ти бе толкова притеснена за колекцията — казваше, че нямаш вдъхновение, нямаш нито една идея! После наблюдавахме изгрева и идеята те осени. Тези цветове. Помниш ли? Прибрахме се право вкъщи и ти започна да скицираш модел след модел — най-прекрасните ти модели. Така леки, така изящни. И цветовете, Мария, трябва да помниш цветовете. Онази година ти създаде облекла за богини. Който ги е видял, никога няма да ги забрави. Хората още говорят за тях...

— Каквото било — било. Сега е друго. Тогава бях щастлива, а сега не съм.

— Скъпа, щастлива си. И двамата сме щастливи. — Прегърна я, тя трепереше.

— Жан, имам нужда от своя подарък. Можеш ли да ми го дадеш сега? Ти ми обеща. Нали каза сутринта. Сега е сутрин.

— Така да бъде — отвърна той.

Побързаха да се върнат във вилата. Той отпрати прислугата. Заведе Мария на любимото ѝ място — във вътрешния двор, далеч от чужди погледи. В него имаше симетрично подредена мавританска градина с жасминови храсти и портокалови дървета. Водата на малкия фонтан падаше в каменен водоем, покрит с лазурносини и златни плочи. Лазар я настани на каменна пейка край фонтана, след това с обичайната си грижовност и церемониалност постави в ръката ѝ малкото бяло пакетче, завързано със сребрист шнур.

Мария нетърпеливо задърпа опаковката, отвори кутийката със загънатото парче сатен.

— Какво е това, Жан? О, какво ли може да е?

Тя се обърна към него с порозовяло от предвкушаното удоволствие лице. Устните ѝ бяха разтворени, големите ѝ тъмни очи надничаха в неговите. Този поглед, така доверчив, така невинен, така детински, винаги се забиваше право в сърцето му.

— Не ми казвай, нека позная! То е нещо мъничко и много красиво. Пръстен ли е, Жан? Или раковина? Смарагд? Скарабей? Красиво камъче? Помниш ли онези прелестни камъчета, които намерихме тогава в Тайланд? Да, малко е и е твърдо — мисля, че е камъче...

Лазар се усмихна. Трогваше го, винаги го бе трогвало, че радостта на Мария от красивото е така спонтанна и всестранна. Имаше ли друга жена на света, питаше се той, която еднакво да се възхищава на безценен диамант и на раковина или камъче, красиви, но без всякаква стойност?

— Нито едно от тези неща, скъпа — отвърна той. — Наистина е много малко и донякъде вълшебно. Би ли ми повярвала, ако ти кажа, че държиш в ръката си птица?

— Птица ли, Жан? — с недоумение го погледна тя.

— Да, съкровище. Държиш в ръката си малък гълъб, малък „Бял гълъб“ — така ги наричат. Вземи го и ще видиш, донесъл съм чаша вода, всичко съм ти приготвил. Трябва да го глътнеш с вода, скъпа, в никакъв случай с вино, и после ще видиш. Това гълъбче е много силно. Ще ти даде нови криле.

— Сигурен ли си? — Тя не сваляше очи от него. — Обещавах ли ми, Жан? Последния път...

— Знам, скъпа. Сега няма грешка. Кълна ти се. Опитай.

Тя разгърна парчето златист сатен. Разгледа със сериозен вид малката бяла таблетка, после взе чашата вода от него. Глътна таблетката като послушно дете, което взема лекарството, предложено от загрижения му баща. Измина известно време. Лазар наблюдаваше лицето ѝ, заслушан в ромона на водата от фонтана. Мария притисна едната от малките си ръце към гърдите и извика.

После се започна: един ден и една нощ, изпълнени с трескава активност, пътуване до пазара, ръце, едва удържащи купищата дребни покупки; плуване в басейна; желание да танцува, желание да полегне, желание да говори, както не бе говорила с него от много години. Динамично, безкрайно, накъсано денонощие...

Сега, седнал до нея в красивата кола, Лазар все още чувстваше по кожата си ласката на устните и ръцете ѝ, станала така непривична. За него беше мъчение, но за Мария — двайсет и четири часа, дори повече — истинско щастие. Поне тя твърдеше така, многократно. Но Лазар виждаше, че щастието вече е на изчерпване.

— Това ми се виждаше така прелестно вчера. — Показваше му гривната, открита на пазара предишния ден — сребърна гривна с корали и тюркоази. Беше стара и наистина красива. Вероятно някога бе принадлежала към зестрата на някое арабско момиче, само че досущ приличаше на другите двайсет-трийсет гривни, купувани по-рано от същия пазар.

— И това. — Вдигна месингово звънче с орнаменти, после го запокити на пода. — Жан... — Тя стисна ръката му. — Когато се приберем вкъщи, искам да спя. Искам да спя една година и един ден като принцеса от приказките. Искам да спя в синята стая, Жан, с онези бели чаршафи, които изпрати от Лондон...

— Скъпа, където желаш. Почини си. Не се тревожи. Всичко е уредено.

— Нали ще останеш с мен и ще ми говориш? Само докато заспя? Нали няма да ме оставиш сама?

— Не. Неделя е, скъпа. Ако искаш, ще остана с теб цял ден.

— Неделя. Обичам неделите. — Тя въздъхна. — Ще си лежа, ще разговарям с теб и ще слушам камбаните...

Тя се отпусна на кожената облегалка и затвори очи. Жан се взираше в лицето, което обичаше от толкова време. Челото ѝ бе гладко, все още почти без бръчки. Дългите ѝ черни ресници образуваха полумесеци над овала на бузите. Страните ѝ още розовееха. Желанието се разля в тялото му; както винаги, той беше безпомощен пред него. Наведе се и нежно я целуна. Устните ѝ се разтвориха с мила интимност. Жан разкопча илиците от копринен шнур и плъзна ръка под палтото. Помилва нежната плът на някога красивите ѝ гърди, потърси с пръсти пулса на сърцето ѝ.

В отговор тя се премести по-близо до него и склучи ръце около врата му. Обсипа с целувки затворените ѝ очи и гъстите ѝ коси, но тя внезапно се скова и го отблъсна. Жан веднага се дръпна и поднесе малката ѝ ръка към устните си. Не можеше да я погледне в очите.

— Жан, недей. Моля те, не плачи, скъпи. — Тя зацелува лицето му, опитвайки се да го накара да я погледне. — Моля те, недей. Не понасям да те гледам тъжен. Чувствам се много по-добре, че стана дума. Да си почина малко и... — Замълча нерешително. — Може би само още един мъничък „Бял гълъб“, Жан. Каза, че си ми донесъл още. Каза, че ще ми подействат добре, скъпи, и наистина ми подействаха...

— Като се приберем вкъщи.

Той се отдръпна, извърна лице и хвана ръката ѝ. Мария зачака търпеливо. Имаше пълно доверие в него. Вярваше, че никога не я е лъгал, при все че без угризения лъжеше другите.

Тази къща, на двайсетина километра извън Париж, разположена в приятна местност между града и Версайския дворец, бе първата, която Лазар ѝ бе купил. Беше от осемнайсети век, отпреди революцията, и по негово настояване всеки детайл в нея бе възстановен с абсолютна точност. Някога Лазар се бе връщал тук с радостното чувство на победител; сега това чувство се бе загубило. Къщата бе просто една от многото, макар и съвършена. Той бе започнал да обърква обстановката в нея с обстановката в другите си имоти, тъй че понякога се случваше да спре на стълбището, да огледа

коридорите наоколо, позлатата, огледалата, и да си каже: „От тук накъде?“

Както бе пожелала Мария, днес се настаниха в синята стая с белите, общити с дантели чаршафи от Лондон, с леглото, притежавано някога от Мария Антоанета и малките, безценни и неудобни столове, стил Луи XIV. Това бе излъчваща спокойствие дамска спалня в отморяващи окото меки тонове. Лазар отпрати камериерката.

Извади от джоба си малкото бяло пакетче, но този път Мария се разочарова, като видя, че опаковката е същата. Лазар си отбеляза това, останалите кутийки трябваше да се опаковат различно, трябваше да се погрижи.

Тя жадно глътна таблетката с малко от водата, която ѝ подаде, но не пожела да изпие всичката.

— Скъпа — настоя той, — трябва да пиеш вода. И да поемаш повече храна. Да наредя ли да изпратят нещо сега?

— Не, Жан. По-късно. О, хубавото ми легло! Толкова е красиво и удобно...

— Правено е за кралица.

— За нещастна кралица. И не особено добра. Но няма значение, сега е мое.

Тя прекоси стаята. Изхлузи обувките си; захвърли на пода коженото палто. Излегна се на синьото легло със син балдахин и синя кувертюра.

— Седни до мен, Жан. Както ми обеща. Говори ми, скъпи. Говори ми, докато заспя. Ти си единственият, който може...

Жан незабавно изпълни желанието ѝ. Мария се отпусна назад и затвори очи, а той внимателно разпусна косите ѝ и ги пръсна по белотата на възглавниците. Помилва тези коси, черни като гарваново крило, челото, бледо като слонова кост, и заразказва за тяхното минало.

Мария обичаше да слуша всичките му истории, но тази, тяхната, ѝ бе любима. Той започна разказа си от старата къща с балкони, които приличаха на дантела, но бяха изковани от желязо. Припомни ѝ как живееха там, когато и двамата бяха бедни, а той бе толкова горд, труден и упорит... и така заблуден.

— Беше ужасно време, скъпа, помниш ли? Аз непрекъснато живеях с истината и тя ме съсипваше. Изяждаше ме отвътре. Тогава...

— Тогава в това нямаше нищо лошо. — Тя се размърда и стисна ръката му. — И в крайна сметка бе за добро. Защото аз ти посочих пътя.

— Така е. — Той се наведе и целуна челото ѝ. — Посочи ми го. И това бе смела постъпка.

Замълча, защото му бе трудно да разказва за този период от живота им. Помисли си, че тя може би няма да забележи, ако прескочи някои събития, и продължи нататък. Мария изглеждаше полузаспала. Сигурно таблетката ѝ бе подействала успокояващо, нямаше да се учуди, ако ефектът от нея всеки път е различен.

— След две години предприехме пътуването — поде той. — Взехме влака, после се качихме на самолет.

— Не. Не прескачай нищо. — Тя бе отворила очи. — Мразя, когато прескачаш. Разкажи ми най-хубавата част. За първия път.

— Това не е единствената хубава част, нали, скъпа?

— Да. Но е една от най-хубавите. За нея най-много обичам да си спомням. Моля те, Жан.

— Добре тогава — въздъхна той. — Беше в твоята стая. Помниш ли тази стая?

— Да.

— Бях пил. Но въпреки всичките си усилия не бях успял да се напия. Вървах. Обикалях града. Вече бе нощ. Върнах се в стария квартал. Прекосих надлъж и шир гробищата нали помниш онези гробища е високи като къщи паметници, където обичаше да си играеш като малка?

— Помня ги. Струва ми се, че ги помня.

— Отидох там да мисля за теб. В далечината звучеше джазова музика, блус в изпълнение на саксофони. Ритмите направо ме побъркваха. Бях много отчаян...

— Не трябваше да се отчайваш. Решението бе просто. Казвах ти го от самото начало.

— Не исках да те слушам. Не смеех... И така, онази нощ се чувствах силен... и прокълнат. Бях на кръстопътя на живота си. Чувствах, че мога да живея вечно или веднага да се самоубия. Чувствах, че трябва да говоря с теб. Толкова се боях от теб. Една твоя дума, и бих направил какво ли не, бих направил всичко...

— Аз ти казах тази дума.

Тя впи поглед в лицето му. Отново бе започнала да трепери, очите ѝ бяха малко изцъклени.

— Помниш, нали? — Тя се вкопчи в ръкава му. — Каж ми, че помниш. Коя беше думата?

— *Maintenant*^[1].

Произнесе я тихо, със стария акцент, с който някога говореха и двамата. Извърна лице заради болката, която будеше тя. Представи си тънещата в полумрак стая, шумовете отвън, далечната и печална мелодия на блуса, пронизителната свирка на товарния влак и тракането на колелата му.

Звукът се носеше надалеч в нощната тишина, а товарните влакове бяха дълги, трийсет, понякога четирийсет вагона. Той слушаше познатия грохот и наблюдаваше лицето ѝ, тъй бледо и толкова дребно. И устремено към него. „Сега!“, каза тя почти сърдито, с напрегнат и нетърпящ възражения глас, сякаш не издържаше повече тези увъртания и бе решена да сложи край на всичките му досегашни преструвки и оправдания. „Сега!“, повтори тя. Заслушан в тракането на товарните вагони, той погледна разпятието на стената и разбра, че повече не може да се бори. Съпротивата му беше сломена.

Тогава я бе взел в обятията си с дълбока въздишка и я бе целунал за пръв път по новия начин: като любовник, защитник и приятел.

— Ето как започна всичко — промълви той в тишината на синята стая. — Знаех какви ще бъдат последствията. И двамата знаехме. Започнахме нещо, което не можеше да свърши.

Даде си сметка, че докато говореше, тя бе започнала да се върти неспокойно, при все че движенията ѝ бяха леки. Бе минало известно време, преди да забележи това — така дълбоко се бе потопил в миналото. Мария отново се размърда, обърна се настрани и го дръпна за ръкава.

— Докосвай ме, Жан. Моля те. Милвай ме както миналата нощ. Искам пак да опитам.

— Скъпа, недей. Спи ти се. Сама го каза...

— Спеше ми се, но вече не ми се спи.

Тя седна в леглото и отметна назад гъстите си коси. Пръстите ѝ задърпаха копчетата на блузата. Лицето ѝ бе поруменяло, движенията ѝ бяха трескави. Успя да разкопчее само две, после коприната изпраща.

— Няма значение. Остави блузата... Не ме интересува. Жан, моля те, докосни ме. Помилвай гърдите ми. Целуни ме, скъпи. Моля те, бързо ме целуни...

Той се обърна към нея и веднага почувства, че изтощението му се задълбочава. Обзе го мрачно предчувствие, зашеметяваща увереност, че всичко това ще свърши зле. Отстъпвайки пред нейната молба, започна да гали гърба ѝ, после гърдите ѝ. Опитваше се да не усеща и да не вижда колко ужасно слаба е станала, но това бе невъзможно. Напипваше всеки неин прешлен, всяко ребро; гърдите ѝ, поначало малки, сега бяха станали като на дете в пубертета.

Затвори очи и зарови лице в шията ѝ, борейки се с изтощението и срама.

— Скъпа, недей — повтори нежно. — Нуждаеш се от почивка и спокойствие.

— Не искам да почивам. — Гласът ѝ се извиси до онзи повелителен тон, от който бе започнал да се плаши. — Искам да ме любиш. Прекалено много ли е? Защо не можеш? Знам, че ме обичаш. Знам, че ме желаш. Какво има тогава? Жан, ти още нямаш петдесет. Нима вече си твърде стар?

Подигравката бе нещо ново. Тя видя как гневът залива лицето му и нададе тих победоносен вик.

— Това е. Това е. Ти си твърде стар. Вече не можеш да го правиш.

— Грещиш. — Той ѝ хвърли хладен поглед. — Когато имам желание, го правя.

— Ами тогава давай. Докажи го. Аз не ти вярвам.

— Добре. След като ме молиш така чаровно. — Изправи се.

— Жан...

— Стой мирно, да те вземат мътните...

Той разкопча колана си, свали ципа на панталоните, но не се съблече. Когато проникна в нея, тя изстена протяжно и ужасяващо, после започна да се гърчи в ръцете му. Натисна я грубо с цялата си тежест и хвана ръцете ѝ. Докато се движеше в нея, не чувстваше и не виждаше нищо, съзнанието му бе напълно изключено. Единственото му намерение бе да свърши колкото е възможно по-бързо, да удави болката в удоволствието. При все че удоволствието бе нещо мимолетно, нещо, което бързо ще бъде забравено.

Ала не успяваше да достигне кулминацията. Отгоре на всичко тя започна да говори, и да се движи под него, и това още повече влоши нещата. Защото езикът ѝ бе непривично вулгарен, а това ни най-малко не му помагаше — такава любов винаги можеше да си купи — и в отчаянието си през последните години понякога бе купувал. Сложи ръка на устата ѝ, за да я накара да замълчи. Почувства как зад някаква преграда в съзнанието му се надига отчаяние, ала отказа да му обърне внимание. Предишната нощ бе претърпял крах; сега непременно трябваше да успее.

Тя мърмореше нещо под дланта му. Жан изключи сетивата си за натрапчивите ръце и думи. Извика в, паметта си несъществуващата вече Мария от тяхното минало. Почувства плахостта на ръцете ѝ и видя доверието в очите ѝ. Онази Мария бе неговото божество, любовта към нея бе единствената му религия, водещото начало в целия му живот. Насочи мислите си към нея и тя не го подведе дори сега. Достатъчно бе само да си я представи. Целувайки гърдите ѝ, той потръпна и се освободи. Еякулацията бе мощна. Щом свърши, веднага се отдръпна с отвращение. Ненавиждаше се, ненавиждаше и жената, в която се бе превърнала неговата някогашна Мария.

Не я бе задоволил, а някога това му се удаваше толкова лесно. Тя хвана ръката му и я притисна силно между бедрата си. Затвори очи и започна трескаво да се търка в него. Трябваше ѝ повече от пет минути, за да постигне удовлетворение, но удоволствието, изглежда, бе разтърсващо. След това незабавно пусна ръката му.

— Хайде заспивай. — Жан стана и започна да закопчава дрехите си. — Заспивай. Сега вече ще можеш да спиш.

Мария не отговори, лежеше неподвижно, със затворени очи. Той седна на един от малките и неудобни скъпоценни столове. Мразеше тези столове, леглото на Мария Антоанета, всичките тези години на купуване и трупане на имоти. Къщите, колите, самолетите, картините: ненавиждаше ги. Бе ги купувал с надеждата, че ще смекчат болката от загубата, но сега надникна в пустотата на своя живот и започна да му се повдига от страх.

Седя там около час със застинало от отчаяние лице. През цялото това време Мария не помръдна нито веднъж. Той се боеше да каже нещо или да се раздвижи. Допускаше, че може да се преструва на заспала, но копнееше да избяга от стаята. Искеше му се да излезе

навън в парка и да се разходи по алеите с кестените; искаше му се да подиша чист въздух, да помисли, да бъде сам. Тези хапчета бяха последната му надежда, последната клауза от договора му с дявола. Сега разбираше какво бедствие са „Белите гълъби“. Изобщо не беше важно как ще мине представянето на колекцията. Той щеше да унищожи останалите хапчета и нямаше да купува други дори ако Мария не е в състояние да присъства, дори ако въображението ѝ остане все така безплодно, дори ако му се наложи да изтърпи още пет адски години като последните.

Бизнесът вероятно щеше да пострада, но това вече не го интересуваше. Можеше да го поддържа, и то със същите средства. Просто ще задържи на работа, срещу надути заплати, разбира се, двамата талантиливи младежи, които се опитваха да имитират неподражаемото и през последните пет години създаваха мними модели „Казарес“. Само да преживеят предстоящите ревюта, ще поднови преговорите, започнати миналата година, и в подходящ момент ще разпродаде всичко. С Мария ще... Какво ще правят? Изведнъж си даде сметка, че не вижда никакво бъдеще за тях двамата, освен ако някой лекар някъде по света, някой вълшебник, с когото все още не се бе консултирал, не намери лек.

На леглото в другия край на стаята Мария се размърда. Надигна се, отметна косите си назад и го погледна спокойно.

— Жан — каза тя, — къде ми е хартията? Къде са ми моливите? Специалните ми моливи?

— Ето там, скъпа — уморено отвърна той. — На масата, където стоят винаги.

За негова изненада тя се изправи, отиде до масата, дръпна хартията към себе си и трескаво започна да скицира. Беше полугола и той взе халат, за да я загърне с него. Тя с раздражение се отдръпна.

— Не се суети около мен, Жан. Запали лампата и се махни.

Той включи осветлението до нея и отстъпи няколко крачки, наблюдавайки я с болезнена загриженост. Повече от година тя дори не се бе опитвала да рисува. Колко време щеше да мине, докато накъса листовите и ги захвърли? Един час? Половин час?

В момента изглеждаше изцяло вгълбена. Жан отиде в далечния край на стаята, където тя нямаше да забележи присъствието му, и седна. На масичката до него имаше книги, взе една и тихо запрелиства

страниците, макар съдържанието им изобщо да не стигаше до съзнанието му. Единствените звуци бяха шумът от движението на молива върху хартията и тиктакането на малкия позлатен часовник. Така се изниза цял час, после още един.

Привечер той се надигна и се приближи до прозореца, взря се в мрака навън. Чу зад себе си внезапно раздвижване, шумолене на разпръснати листове, последвани от сърцераздирателен стон.

Спусна се и я притисна до себе си. Рисунките бяха разпилени по целия под наоколо. Той се опитваше да я успокои в прегръдките си и в началото почти не им обърна внимание. Но те постепенно привлякоха погледа му — първо една, после друга. Обзе го вълнение, наведе се и ги вдигна. Внимателно разгледа оцветяването, набързо нахвърляните щрихи. На външен човек те биха се сторили безсмислени, може би дори безинтересни, но всъщност говореха на онзи недостъпен за непосветените език, който и двамата с Мария разбираха. Той беше способен да разпознае обещанието в едно-единствено драсване на молива и сега виждаше тъкмо това. Обещание.

Вдигна поглед към нея, лицето му бе безизразно от изумление и усилие да потисне надеждата. „Тези таблетки все пак не са толкова безполезни!“ — помисли си с изненада Жан.

Мария бе, обвила с ръце главата си и плачеше горчиво, хлипанията разтърсваха тялото ѝ.

— Скъпа, не плачи — заговори ѝ тихо. — Тези скици са прекрасни, най-хубавите, които си правила от години. Виждаш ли? Винаги съм ти казвал, скъпа...

Тя не го слушаше. Вдигна лице, от очите ѝ бликаха сълзи.

— Искам си детенцето — проплака. — Жан, моля те. Искам си сина. Трябва да го видя. Нуждая се от него, Жан. Сърцето ми се къса...

Болката го прониза като нож, както винаги, когато тя започваше да го моли за това. Отново я взе в обятията си и започна, както винаги, тихо и нежно да ѝ обяснява, че това е единственото нещо, което не може да направи за нея, защото детето е умряло много отдавна.

— Детето е мъртво, Мария — каза той. — Скъпа, трябва да се примириш с това. Лекарите обясниха...

— Лъжеш. Лекарите нищо не знаят. Ти ми го отне, Жан. Ти го прогони, както прогони Матилд. Ти се срамуваше от детенцето ми...

— Скри лице в дланите си и извика през сълзи: — Искам да го видя. Искам да го видя веднага!

Лазар се извърна, опитвайки се да се овладее. Тя пееше тази песен от пет години, откакто я оперираха. Когато разбра, че повече не може да има деца, в сърцето и в мозъка ѝ нещо се прекърши. Преди това той винаги бе вярвал, че се е примирила със загубата и е престанала да тъгува. Но скръбта отново изплува; през последната година и особено през последните няколко месеца дивите сцени на болка и обвинения зачестиха. Ето че и сега тя се давеше в сълзи. Жан намираще скръбта и неприемането на фактите непоносими. Във внезапен пристъп на гняв той се обърна и удари силно с юмрук по масата. Лампата падна, моливите се разпиляха.

— Престани — изкрещя. — Престани, за бога. Детето е мъртво, Мария, мъртво е от двайсет и пет години. Мога да те заведа на гроба му. Мога да те заведа в черквата, където бе отслужено опелото...

— Какво опело? Никога не съм присъствала на такова опело.

— Мария, ти беше много болна. Аз отидох. Аз организирах всичко. Мога да ти кажа името на свещеника. Долу пазя смъртния акт. Искаш ли да го донеса? Искаш ли да те накарам да го прочетеш? Мили боже, колко пъти трябва да ти го доказвам?

Тя продължаваше да не го слуша. Сълзите бяха спрели, а на лицето ѝ бе застинало някакво упорство. Сведе очи и му хвърли кос поглед, който му се стори почти ироничен. Наведе се и започна да събира листовите и моливите си.

— Махай се — каза с равен и мрачен тон. — Не те обичам, когато ми крещиш. Ти лъжеш. Не искам да те слушам. Махай се.

Остави я, бесен на себе си и на нея. Когато се върна след час, Мария спеше дълбоко и новата камериерка тъкмо излизаше от стаята. С извинителен тон тя го осведоми, че мадмоазел Казарес е говорила по телефона. Значи се бе обаждала на Матилд. На Лазар вече му бе все едно. „Нека проклетата жена дойде“, помисли си той и се наведе да разгледа пръснатите по масата рисунки.

По време на отсъствието му Мария не бе скицирала облекла. Бе покривала лист след лист със странни йероглифи и случайни думи. Между тях бяха пръснати малки картини от тяхното минало, нарисувани с изключително изящество: разпятие, детска люлка и ред след ред сводести гробове.

Една от рисунките му направи особено силно впечатление: на най-големия от гробовете бе написано името на техния син, Кристоф, и възрастта му — три месеца. „Може би най-сетне започва да приема онова, което ѝ казвам“, помисли си той, борейки се със сълзите, нахлули в очите му, когато прочете името на момчето.

Други детайли в тази рисунки обаче го озадачаваха. Струваше му се, че имат някакъв смисъл, който не може да схване. Вдясно от гроба на Кристоф Мария бе нарисувала слънце, вляво — полумесец. Над гроба имаше голяма многолъчева звезда, открояваща се отчетливо като някакъв библейски символ. Останалото беше в черно и бяло, но сякаш за да привлече вниманието към нея и да подчертае колко голямо е нейното значение, Мария бе оцветила звездата в златно.

[1] Сега (фр.). — Б.пр. ↑

10.

Когато наближи Нотинг Хил Гейт в същата тази неделна вечер, Линдзи бе крайно изнервена. Даде десен мигач, зави наляво и за малко не отнесе пътния знак. Погледна крадешком към Роуланд, който седеше до нея, протегнал дългите си крака, доколкото позволяваха габаритите на колата ѝ. Не изглеждаше стреснат.

Удари спирачки пред дома си и надникна към фасадата. Наемателите от по-долните етажи, изглежда не си бяха вкъщи, но прозорците на собствения ѝ апартамент светеха. „За Том не се знае, но Луиз с положителност е горе“, помисли си обезсърчено.

— Само ще изтичам догоре да намеря снимката и статията — каза тя. — Не мога да ти обясня както трябва за Лазар, преди да си видял тази снимка. Само ще я взема и ще те закарам до вас. Къде каза, че живееш?

— В Спиталфийлдс — отвърна той. — Намира се в Ист Енд. На километри е. Защо просто да не взема метрото? И без това не можеш да паркираш тук, блокираш пътя.

— Глупости — отсече Линдзи, която познаваше крайно бегло източните покрайнини на Лондон. — Ще ни отнеме... колко? Петнайсет минути? Казах ти, много е любопитно, Роуланд, ще видиш, като ти обясня...

— Какво ще кажеш за обяда ни утре? Защо не ми обясниш тогава?

— Защото може да се окаже важно, спешно. Освен това аз... няма да имам време да обядвам с теб утре, сега виждам. Много ще ми се сгъсти програмата. Трябва да си стягам багажа за Париж и... Виж, Роуланд, само почакай в колата, ако обичаш. Пък ако някой иска да мине, можеш да я преместиш...

Тя изскочи навън, преди Роуланд да успее да възрази, влезе тичешком и се втурна нагоре по стълбите за четвъртия етаж. Някъде по средата спря. Даде си сметка, че може да му се е сторила груба и негостоприемна. Много лошо. Бе имала на разположение цялото пътуване до Лондон, за да намисли какво да прави, и твърдо бе решила

две неща. Първо, на всяка цена щеше да види къде живее Роуланд Макгуайър. И второ, Роуланд Макгуайър не биваше никога и при никакви обстоятелства да се среща с Луиз.

Отвори със замах вратата на апартамента и отвътре я лъхна силна миризма на пържен лук и хамбургери. Том стоеше пред кухненската печка, в умивалника имаше висока камара немити чинии, а Луиз се бе разположила на дивана в хола. Беше облечена най-елегантно и си пийваше вино.

— Здравсти, мамо — поздрави Том.

— Къде е той? — попита Луиз.

— Отвън в колата. Казах ти — отвърна Линдзи, прегърна Том и закрачи бързо из стаята. — Казах ти, когато ти се обадох. Трябва само да взема някои неща, после набързо ще го закарам до тях.

— Скъпа, колко невъзпитано от твоя страна. За какво ли мислиш? — Луиз, която беше доста пъргава, когато поиска, вече бе изтичала до прозореца и го отваряше. — Виж. Горкият човек е паркирал колата вместо теб. Господи, той е страхотен, скъпа! Защо не ми каза? Стои там долу, а навън е кучешки студ.

— Луиз...

— Ехооо... — Луиз се бе надвесила през прозореца и размахваше чашата. — Ало, Роуланд — извика тя с глас на сирена. — Линдзи не може да открие онези книжа. Качете се да изпиете чаша вино...

— Моля те, боже, не ми причинявай това — промърмори под нос Линдзи.

Луиз затвори прозореца и се обърна.

— Какво беше това, скъпа?

— Молах се. Молах се животът ми да се промени. Молах се ти да се промениш. Няма значение...

— Чутите молитви винаги са най-опасни, както пише Труман Капоти — каза Луиз. — Капоти ли беше? Звучи ми като Капоти. И малко като Христос. Дали пък не беше Греъм Грийн? — Тя посегна към бутона за отваряне на външната врата. Линдзи хвърли последен отчаян поглед на своята прекрасна, прелюбезна, невъзможна майка и избяга в кабинета си. Продължи да се моли, този път час по-скоро да открие онова, което ѝ трябва. Заотваря чекмеджета, запремята папки. „Бог“, каза си, английският „Бог“ и статията — една от първите, които

бе писала, още когато започваше кариерата си като журналистка на свободна практика. През 1978 ли беше, или през 1979? В папката „Свободна практика“ ли я бе сложила или в папката „Бог“?

— Скъпа, голям шум вдигаш отгатък — извика Луиз. — Няма нужда да бързаш. Аз сама се представих. И Том се представи. Господи! Тук ужасно мирише на лук. Том, отвори прозореца в кухнята. Можете ли да готвите, Роуланд? Не? И много добре правите. Това е женска работа според мен, но Линдзи има модерни разбирания. Бедният Том се справя много добре. Седнете тук до мен, Роуланд, просто изритайте онези списания на пода. Надявам се, че обичате „Шардоне“, австралийско, разбира се. Страшно евтино е, но много приятно. Сега кажете, отдавна ли познавате Линдзи?

Линдзи изпусна наръч папки. Мили боже, възкликна наум. Дори за безотговорната Луиз беше необичайно да се държи чак толкова нетактично. Реши, че не може да слуша това повече и затръшна с ритник вратата. Докато ровеше из книгата, отвън долитаха гласовете на Луиз и Роуланд, потоци от, слава Богу, неразличими думи. Ако съдеше по спокойния тон на Роуланд, той, изглежда, се държеше учтиво. По дяволите, статията, която търсеше, не беше в папката „Бог“. Тогава сигурно я бе сложила в „Свободна практика“ — точно онази, която бе изтървала. Сега съдържанието ѝ бе пръснато по целия под. Линдзи изстена от яд, застана на колене и започна да рови из пръснатите листове, обърнати с лицето надолу. Отне ѝ близо десет минути, докато открие статията и придружаващата я фотография. Щом я видя, веднага разбра, че е права и че паметта не я е подвела. Тържествуваща и възбудена, тя притисна материалите към гърдите си и отвори вратата.

— Значи не сте женен, Роуланд? — чу тя. — Хубав мъж като вас? Какво им става на днешните момичета? О, по мое време отдавна да ви бяха надянали хомота...

— Гъвкава тактика — отвърна той. — Владея това изкуство до съвършенство.

— Глупости! — извика Луиз. — Просто още не се е появила истинската, Роуланд. От мен не можете да скриете, че сте романтик, сигурна съм в това.

— Права сте — изненадващо призна той. — Луиз, вие четете най-съкровенията ми сърдечни тайни като отворена книга.

— Без очила — обади се Том. — Не ги носи от суета, тя не вижда дори стената отсреща. Тъй че се съмнявам...

— Хайде, Том, не вади на показ слабостите ми. — Луиз въздъхна прочувствено. — Макар че е вярно, Роуланд. Трябва да си призная. Остарявам и губя сили...

— Нищо подобно — отвърна той с твърд и галантен тон.

— Хайде, Роуланд, без ласкателства. Много сте мил, но истината е, че не ставам по-млада и без Линдзи изобщо не бих се справила. Чувствам, че съм ужасно бреме за нея, макар тя никога да не се оплаква...

— Не би й минало и през ум, сигурен съм.

— Да, но съм зависима от нея. — Възрази остро Луиз, сякаш нещо в тона му не й бе харесало. — При нас нещата стоят така: където отиде тя, отивам и аз. Като Рут от Библията. Знаете за какво говоря.

Линдзи, която мълчаливо бе изслушала от прага на кабинета необичайния рецитал на майка си, не издържаше повече. Обикновено на Луиз и трябваха няколко седмици, докато се справи с целия този репертоар. Защо, за Бога, се беше разбързала толкова?

Влезе в хола с каменна физиономия. Питаше се дали Роуланд е забелязал, че стаята, макар голяма и приятна, изглежда така, сякаш през нея току-що е минал ураган. Забелязал ли бе в какво могат да превърнат за два дни една стая Луиз и Том и ако бе забелязал, това смущаваше ли го?

Том се бе разположил срещу Роуланд и Луиз, сред куп книги за Ингмар Бергман. Беше без обувки и на чорапите му имаше дупки. На скута си крепеше табла с шише кетчуп, от най-големите, и чиния, препълнена с хамбургери, чипс и лук. Луиз и Роуланд междувременно бяха започнали да се държат като първи приятели. Прочутите някога сини очи на Луиз бяха приковани в Роуланд, а на неговото лице грееше спокойна и непринудена усмивка. Том срещна погледа на Линдзи с изражение на дълбоко съчувствие, от лоялност дори се сети да имитира опит за изправяне.

— Не ставай, Том — каза Линдзи. Доста прибързано, тъй като Роуланд вече го бе изпреварил. — Роуланд, намерих статията...

— И, уви, трябва да тръгваме. — Той вече бе оставил чашата си и с изключителна галантност подаваше ръка на Луиз. — Луиз, за мен

бе удоволствие да се запозная с вас. Том, ще потърся книгите, за които ти споменах.

Луиз старателно оформяше с устни думите „прекрасен мъж“, след като се бе уверила, че Роуланд я гледа. Изненадващо изнемощяла, като се има предвид с каква пъргавина бе изприпкала преди до прозореца, тя прие помощта му и стана от дивана с решително изражение, после храбро въздъхна.

— Не, не, няма нищо... — махна му да я пусне. — Само ме наболява гръбнакът. Роуланд, толкова се радвам, че се запознахме. Разбира се, имах чувството, че ви познавам отдавна. Линдзи непрекъснато говори за вас...

— Да, прави ви на салата — обади се Том, лоялен и правдив докрай.

— Наистина ли? — възкликна Роуланд и отправи леден поглед към нея. — Е, военните действия приключиха, Том. Сега сме във фаза мирни преговори. Нали така, Линдзи? Уточняваме условията...

Изхитри се да придаде на думите си любопитно еротично звучене. Линдзи откри, че погледът и тонът му упражняват многостранно и необяснимо въздействие върху тялото ѝ и наведе очи. Луиз издаде странен цвъртящ звук, който вероятно трябваше да покаже родителско снизхождение или може би гняв.

Роуланд наистина можеше да бъде решителен и мъжествен, когато поиска. Преди Луиз да изстреля следващия си залп, той вече бе хванал Линдзи подръка, бе я насочил към вратата и я поведе надолу по стълбите.

— Майка ми се държи така — каза Линдзи, качвайки се в колата, която Роуланд бе паркирал идеално на съвсем малко свободно място, само с пет сантиметра празно пространство отстрани. Заудря по волана. — Извинявай, Роуланд. Тя се държи така с всички. Прави го непрекъснато.

— Разбрах — невъзмутимо отвърна той. — Подпрени сме от двете страни, Линдзи. Давай бавно. Много добре.

Пламнала от напрежение и срам, най-сетне успя да измъкне колата и веднага вдигна скоростта.

— На изток ли? — попита тя. — Ако продължавам да карам все на изток, после ще ми покажеш ли накъде да завия?

— В момента караш на север. Завий надясно, тук.

Линдзи се подчини. Доста време пътуваха мълчаливо. Тя влезе в леко пререкание с невнимателен шофьор на такси и имаше кратко спречкване с четирима млади шегаджии в очукан „Форд Кортина“. Фордът я изпревари от вътрешната страна, младежите в него сякаш не одобряваха начина, по който бе сменила платното на последната пресечка. Когато профуча край тях, от прозорците се протегнаха едновременно четири ръце и четири пръста се забиха нагоре във въздуха. Линдзи тутакси наду клаксона и не престана да го натиска, докато фордът не се загуби в далечината. Тогава хвърли поглед на Роуланд, който изглеждаше все така спокоен.

— Удоволствие е да те вози човек, Роуланд. Не понасям да ме засипват със съвети от задната седалка. Случвало се е да ми казват къде да удрям спирачка и къде да давам мигач. Това ме вбесява. Джини е невъзможна. Страхлива е като заек. По целия път до къщата на Макс държа очите си затворени.

— Нищо чудно — не принуди рече Роуланд. — Караш ужасно. Ти си между най-лошите шофьори, които съм срещал през живота си. Ако питаш мен, единственият, който може да ти съперничи, е едноокият шофьор на такси, който ме возеше някога в Истанбул. По онова време пушеше хашиш. Той имаше донякъде твоя стил.

Линдзи реши да приеме това като закачка.

— Карам си много добре — отсече тя. — Може би малко бързичко. Не обичам да се мотая.

— Впрочем, повечето жени са лоши шофьори — продължи Роуланд. — Липсва им усет за някои неща. Правени са тестове и е научно доказано.

— Каква щуротия.

— Истина е. Затова има толкова малко жени архитекти. Затова жените са посредствени шахматисти.

— Аз играя чудесно шах. Научих и Том.

— Кой от двама ви печели сега?

— Добре де, той печели. Но това не доказва нищо. Том е изключителен. Действително е много умен.

— И аз така си помислих. Том ми хареса.

— Наистина ли? — Линдзи с охота прие смяната на темата. — О, толкова се радвам. Не вярвам да е говорил много, след като Луиз беше там.

— Така е. Затова го харесах. Има добър вкус за филмите. Напомни ми да ти дам няколко книги за него. А също — той я погледна, — бих казал, че малко неща му убягват.

— На Том нищо не му убягва — с гордост заяви Линдзи. — Сякаш целият е покрит с невидими антени. Приема и най-слабите сигнали... Тук наляво или надясно?

— Наляво. Е, няма значение. Можем да стигнем и от тук. Карай покрай тази фабрика, завий пред общинските блокове, точно така... Сега мини под надлеза, покрай паркинга за камиони и карай нататък, докато стигнеш площада. При черквата Хоксмур завий наляво. Нали е прекрасна? Това е най-любимата ми черква в цял Лондон. От леглото си виждам кулата ѝ.

Линдзи, която не беше и чувала за Хоксмур, рязко зави наляво, както ѝ бе казано. Тъкмо си мислеше в какъв необикновен квартал живее Роуланд, един от най-бедните и грозните, които бе виждала в този град, когато погледът ѝ обхвана улицата и къщата, които ѝ сочеше той. Настъпи спирачката и спря внезапно, с едното колело на тротоара.

— Боже мой, каква невероятна улица. Какви невероятни сгради...

Роуланд разглеждаше с обич редицата тухлени фасади. Къщите имаха тераси, ветрилообразни прозорчета над вратите и високи плъзгащи се прозорци. До входните врати водеха няколко стъпала.

— Те са от 1730 година или там някъде — поясни той. — Строени са за хугенотите, пристигнали тук/след като били прогонени от Франция. Славели се като търговци и тъкачи на коприна. Районът тук винаги е бил бежански. След като французите си отишли, станал еврейски. Сега е предимно индийски. Аз спасих тази къща. Когато я купих, беше пред рухване.

— Красива е, Роуланд.

— Нали? Вътре още е малко примитивно. Имам я от дванайсет години. Докато бях във Вашингтон, я използваха приятели. Никога не съм се задържал достатъчно, за да я обзаведа както трябва... О, боже мой. Бързо, пали колата...

Линдзи, която вече слизаше, се огледа объркано. Малко по-нагоре по улицата видя дълъг и нисък бял мерцедес със сгъваем покрив. От него току-що беше слезла висока, слаба и много красива млада жена. За секунда, при слабото осветление на улицата, ѝ се стори,

че това е Джини. Момичето имаше същата фигура, същата късо подстригана руса коса, същата голяма уста, същия решителен вид. Но Джини не би се издокарала в прилепнали сребристи панталони, подкъсена черна фланелка и черно кожено яке за мотоциклетисти. Не би си сложила стряскащо ярко червило, нито пък би предизвикала подобна реакция у Роуланд, който — вече слязъл от колата — изглеждаше готов да избяга.

— Негодник такъв! — изкрещя момичето, стигна до Роуланд и го блъсна силно в гърдите. — Свиня! Аз обаждам по телефона. Плача. Пиша писма от сърце. Седя в моя кола. Чакам. Пак плача — големи сълзи, виж. Как може да причиниш това на мен? Merde, je m'en fiche, tu comprends?^[1]

Тя продължи да крещи на собствения си език със страдалчески разкривена уста, сълзите ѝ капеха по коженото яке. Периодически удряше Роуланд, а той периодически казваше „Силви...“

Насред монолога си Силви пренасочи атаката си от Роуланд към новия лъскав фолксваген на Линдзи. Завъртя се с впечатляваща скорост, вдигна юмрук и с всичка сила го стовари върху капака. Появи се вдлъбнатина.

— Я чакайте малко — каза Линдзи, пристъпвайки към нея.

— Кучка! — изпищя Силви. — Английска кучка. Крадеш мой мъж! Сега аз ти покажа какво мисли за кучките. И за тъпите им коли.

Тя ритна табелката с номера. Появи се още една вдлъбнатина.

— Какво правите, по дяволите? Стига! — възмути се Линдзи, опита се да сграбчи Силви, но не успя, тъй като в същия миг тя бе повдигната във въздуха.

— Изчезвай! Махай се! Върви си вкъщи! — крещеше Роуланд с глас, който се чуваше поне през три улици. — Веднага. Край. До тук бяхме...

Той държеше Силви в желязна хватка на няколко стъпки над земята. Тя риташе бясно с крака, драскаше и фучеше като котарак. Дори Линдзи се впечатли, въпреки че тя самата имаше буен характер.

— Ще умра. — Силви внезапно увисна в ръцете му. — Ще се убия. Ще си прережа гърлото. Още сега.

— Не, няма. — Роуланд я вдигна и я понесе по тротоара към колата ѝ. — Ти имаш забележителен инстинкт за самосъхранение, Силви.

— Тогава ще убия тази кучка, преди да си тръгна...

— Тази кучка ми е жена, Силви — каза Роуланд и грубичко я остави до колата. — Вчера се оженихме. Беше шеметна любов. А сега си върви.

— Та femme? Нуросците! Ментеур! Cest impossible... [2]

— Защо да е невъзможно? Искаш ли да видиш халката? — Студеният му поглед бе абсолютно убедителен. Силви простена зловещо, изсипа цял куп френски ругатни, зашлеви Роуланд с всичка сила, скочи в мерцедеса и отпраши с гръм и трясък.

Роуланд се върна при Линдзи, която още стоеше до нещастния фолксваген със зяпнала уста. Безмълвно и с непроницаемо изражение я хвана подръка, поведе я по стълбите и отвори входната врата. Запали лампите. На изтривалката вътре имаше пътека от богат асортимент дамски дантелени гащички, започваща от пощенската кутия. Линдзи се наведе и ги събра: черни, розови, бели. Хвърли поглед на Роуланд.

— На Силви ли са?

— В нейния стил са — отвърна той. — Да ги пусне през пощенската кутия също е в нейния стил.

— Скапана работа — каза Линдзи.

И двамата прихнаха.

Смяха се през цялото време, докато изкачваха незастланото стълбище, докато вървяха по коридора и се настаняваха в стаята за гости на първия етаж. Отмаляла, Линдзи се отпусна на единствения стол вътре.

— О, Господи — каза най-сетне. — Тя беше изключителна, Роуланд.

— Не чак до там изключителна — мрачно отвърна той. Изведнъж лицето му бе станало сериозно.

— Често ли ти се случват такива неща, Роуланд?

— Да. По два-три пъти в годината. Бог знае защо.

Линдзи пресметна набързо: Макс бе казал, че никоя от връзките му не продължава повече от три месеца. „Три месеца е абсолютният рекорд — бяха думите му. — В повечето случаи тенденцията клони към един месец.“ Стана ѝ интересно дали Силви е от рекордьорките,

или от момичетата за един месец, но в края на краищата това не ѝ влизаше в работата.

Роуланд крачеше бързо из стаята. След като бе демонстрирал такова впечатляващо самообладание, изглежда, започваше да излиза от равновесие. Затваряше дървените капаци на високите прозорци, палеше лампите. Едва сега Линдзи забеляза колко странна бе стаята за гости. Имаше идеални пропорции и бе облицована с ламперия; красивата стара камина явно бе палена наскоро. Но никога през живота си не бе виждала по-голо и по-монашеско помещение. С изключение на стола, на който седеше, отрупаната с книги маса и претъпканата библиотека на отсрещната стена, вътре бе съвсем празно. Нямаше дори радиатори и беше адски студено.

— Питам се... — поде Роуланд с явно смутен вид — дали тук не е хладничко?

— Всъщност е арктически студ, Роуланд. Започвам да замръзвам...

— Камината. Ще запаля камината. Това би трябвало да спаси положението...

Започна да трупа подпалки, вестници и дърва и успя да запали огъня само с една клечка кибрит, нещо непостижимо за Линдзи. Изправи се и отстъпи назад.

— Нещо за пиене? — предложи той. — Да, сигурно ти се иска да пийнеш нещо. Имам уиски. От друга страна, ти ще шофираш. Трябва да се върнеш в Западен Лондон и...

— Всичко е наред, Роуланд — каза Линдзи, смилявайки се над него. — Нямам намерение да оставам, обещавам ти. Успокой се. Тук съм по работа. Ще ти покажа статията и се махам. А междувременно едно малко уиски би ми дошло добре — ни най-малко не би ми навредило.

— Чудесно. — Роуланд все още изглеждаше притеснен. — Точно така. Тогава само да взема уискито. В кухнята е, струва ми се.

Той излезе забързано и Линдзи се заслуша в трополенето на стъпките му по незастланите стълби. Стана и започна да се разхожда из стаята. Имаше още нещо, което не бе забелязала веднага. Цялата стена зад стола, на който беше седяла, бе покрита със снимки на планини — черно-бели снимки на недостъпни зъбери. Линдзи, която се боеше от планините и не ги обичаше, приближи да ги разгледа по-

внимателно. Видя, че са надписани с четливия и красив почерк на Роуланд. До името на всеки връх имаше дата и други бележки. Някои от тях се отнасяха за атмосферните условия, други, вероятно за маршрутите, но бяха написани на непонятен жаргон, пълен с думи като „ърейт“^[3] и „кори“^[4], които Линдзи не разбираше. Макс бей споменава, че Роуланд е алпинист, но тя си мислеше, че изкачва поскромни скали. Нима действително се бе катерил по тези?

След няколко минути Роуланд се върна с две чаши, бутилка скоч, каничка вода и чинийка солени фъстъци. Видя, че Линдзи разглежда една от снимките и поведението му веднага стана по-сърдечно.

— Това е Сгър На Нилиън — посочи той страховит снежен връх. — На остров Скай. Миналия месец направих там траверс по хребета. Времето беше изключително — ясно цели два дни. Прекарах Бъдни вечер на бивак ето тук...

Пръстът му сочеше снежна повърхност над главозамайваща пропаст; тя се стори на Линдзи най-негостоприемното място на света.

— На скален корниз и вързан, разбира се, в случай, че времето се промени.

— На Бъдни вечер? — едва чуто промълви Линдзи. — Сам ли беше, Роуланд?

— Да. Което не беше много разумно — на Скай посред зима. Обикновено ходя с приятели. Но на Коледа — нали знаеш. Повечето хора искат да бъдат със семействата си. Освен това обичам да се катеря сам.

Линдзи не каза нищо. Почувства как мислите ѝ набират скорост и вече излизат от контрол. Опита се да използва спиращките на здравия разум, но те не задействаха.

Роуланд ѝ подаде чашата уиски, а после и чинийката с фъстъците. Явно бе горд, че ги е открил, и ги поднесе с трогателна галантност.

По-късно постоянно я съпътстваше мисълта, че се е влюбила в Роуланд Макгуайър точно в тази секунда. Но така и не успя да си изясни защо се бе пропукала ледената ѝ броня. Дали защото си го бе представила сам в планината навръх Коледа, или защото проклетите фъстъци бяха поне от няколко седмици?

Роуланд намери два обикновени стола и ги сложи един до друг до масата. Избута книгите на пода и Линдзи остави на освободеното

място неговата зелена папка и статията, която бе взела от вкъщи.

— Сега — поде тя, усещайки остро близостта му — ще ти помогна, както обещах, Роуланд. Независимо че ти нито се извини, нито ми се подмаза.

— Забравих. Обещавам, че ще го направя.

— Сега слушай внимателно. Ще навлезеш в свят, който не разбираш.

— Целият съм внимание — отвърна Роуланд с подозрително смирение. — Следя всяка твоя дума.

— Правилно. Вече стана дума за множеството тайни, обгръщащи Лазар и Мария Казарес — спомняш ли си? Откъде е забогатял Лазар, дали са любовници, естеството на сегашните им взаимоотношения и тъй нататък. Коя, според теб, е основната тайна, най-важната от всички?

— Откъде е дошъл всеки от тях. Ако намерим отговора на този въпрос, може би ще си изясним и част от останалите.

— Съгласна съм с теб. Сега ще те поизпитам. Твърдиш, че си чел материалите в тази твоя папка. Каква е общоприетата версия за произхода им?

— Версията на рекламния им отдел. Доста добра история. Мария Казарес се ражда в испанско селце и още като малка остава сираче. После отива да живее при някаква родственица, леля или братовчедка, също испанка, но преселила се във Франция. Тази леля — която никога никога не е виждал, нито случайно интервюирал — е много добра бродирачка и дълги години работи за Баленсиага. Та тази възрастна неомъжена жена взема Мария при себе си и я научава да шие. Още от ранна възраст Мария проявява голяма сръчност. Лелята, или братовчедката, се пенсионира и напуска ателиетата на Баленсиага, но открива, че ѝ е трудно да преживява само с пенсията и започва да шие частно, а Мария ѝ става помощничка. После братовчедката, или лелята, съвсем навреме умира и Мария поема самостоятелно работата. Постепенно започва да си създава име сред изисканите дами в Париж и понеже е храбро момиче, продължава да шие в леденото си малко ателие, докато събира достатъчно пари, за да отвори магазинче. И ето че един ден покрай това магазинче минава не някой друг, а богат млад мъж с неизвестен произход, наречен Жан Лазар, и моментално бива запленил от дрехите на витрината. Лазар веднага забелязва таланта на

Мария и се сприятелява с нея. Инвестира в нейния бизнес и от тогава насетне я направлява. През 1976 година, след изненадващо малко временни трудности, той я представя на света — Казарес прави първото си модно ревю.

Линдзи го погледна възхитено.

— Запометил си го дума по дума, Роуланд. А вярваш ли в тази история?

— Много я харесвам. Звучи ми познато. В нея има нещо от „Малката Нел“, от „Дамата с камелиите“ и от „Бохеми“.

— Вярваш ли в нея, Роуланд?

— Не. Подозирам, че връзката Испания-Баленсиага е за отвличане на вниманието. Струва ми се, че е измислица отначало докрай.

— Така цялото внимание се насочва към Мария Казарес, съгласна съм. А редица други въпроси остават без отговор. Например, ако Лазар не е французин, а той така и не е успял да постигне чисто френско произношение, откъде е тогава? От Корсика? От бивша френска колония, като Алжир? Възможно ли е да е португалец, или испанец? Правени са всевъзможни предположения, но ако някое от тях е вярно, защо Лазар не си признава? Какво има да крие? В миналото е намекавал за възможна връзка на семейството му с Корсика и че е израсъл в бедност. В такъв случай откъде идват парите, които са били необходими за създаването на модна къща „Казарес“? Отговорът никой не знае.

— Но мислиш, че си открила нещо, за което можем да се хванем?

— Струва ми се, че открих нещо повече, Роуланд.

— Така ли? — Той я наблюдаваше внимателно. — Е, сигурно е много важно. Изглеждаш ми променена, знаеш ли? От теб се излъчва някакъв странен блясък.

— Предполагам, че е от светлината на огъня — побърза да каже Линдзи. — Освен това наистина съм развълнувана. През целия уикенд подозирах, че съм права.

— Но зъб не обели.

— Да. Ами, не исках да ви се бъркам. Ситуацията беше кризисна, ти, Джини и Макс бяхте заети. Не бях сигурна дали това още те интересува...

— Още ме интересува. Много ме интересува. Тъй че няма ли да ми обясниш?

— Да, ще ти обясня. — Линдзи сведе очи към зелената папка. — Твоите проучватели са свършили добра работа, Роуланд — бавно поде тя. — В тази папка има изрезки, които никога не съм виждала. Аз започнах да пиша за модата едва през 1978 година и чак през 1984 година посетих за пръв път представянето на модните колекции в Париж. Затова особено ме заинтересуваха материалите за първите ревюта на Казарес — облеклата, които са й създали име и от които е тръгнала легендата. Докато преглеждах снимките от онези ранни години, попаднах на нещо, което веднага грабна вниманието ми. Вечерна рокля на Мария Казарес, от нейната първа колекция през 1976 година. Фотографирана за американското „Харпърс Базар“.

Тя извади снимката, за която говореше — цветно копие от оригинала в списанието. Роуланд се наведе да я разгледа.

— Никой друг не би могъл да изработи тази рокля, Роуланд — продължи Линдзи. — Нито Лакроа днес, нито Сен Лоран в миналото. Тя може да бъде само на Казарес. Почеркът ѝ се забелязва във всяка подробност. Роклята е част от нейната „Руска колекция“ — с това название е запомнена. Погледни кройката и пищността на полата — великолепен цвят, нали? Това разкошно водораслово тъмнозелено. Погледни украсата на подгъва — тази тясна ивица от черно копринено кадифе. Погледни златистозеления брокат на ръкавите и формата на елечето. Нали забелязваш как гарнитурата от кожа подчертава линията му? Виж как са скроени горната част на роклята и ръкавните извивки, та раменете да изглеждат по-тесни...

Замълча. Роуланд току-що се беше прозял.

— Роуланд, моля те, опитай се да се съсредоточиш. Важно е. Ако не различаваш почерка ѝ, няма да разбереш. Сега ми кажи какво виждаш тук.

— Не харесвам този тюрбан, който носи моделът. Изглежда абсурдно.

— Роуланд, остави тюрбана. Гледай роклята. Опитай се да разграничиш частите ѝ. Опитай се да разбереш техния език. Помъчи се да схванеш какво ти говори тази рокля. Не е ли романтична? Не те ли кара да мислиш за баловете в Санкт Петербург? Представи си... — Тя отчаяно търсеше пример. — Представи си „Война и мир“, Роуланд,

сцените от балната зала. Представи си нощното пътуване на Наташа с шейната през снеговете...

В очите на Роуланд проблесна разбиране.

— Да, може би... — промълви той, свъсил вежди. — Започвам да разбирам... Значи си чела „Война и мир“?

Линдзи въздъхна.

— Може и да не съм чела „Великите в Оксфорд“ — търпеливо отвърна тя, — но не съм и съвсем необразована, Роуланд. Разбира се, че съм чела „Война и мир“. Всъщност доста съм чела. Непрекъснато чета.

Роуланд я погледна с любопитство.

— Наистина ли? Какво четеш сега?

Линдзи наведе очи. Обикновено държеше на масичката до леглото си и книгите, които възнамеряваше да прочете, и тези, които дочиташе. На върха на купчината в момента се мъдреше дебел роман, над шестстотин страници любов и изневяра, с който се утешаваше в края на трудния ден. При все че стилът на автора не бе особено изящен, интригата бе интересна, а героите драматични, със силни чувства. Миналия четвъртък, на страница 435, главният герой бе умрял и уморената Линдзи бе плакала.

— Джон Ъпдайк — каза тя. — Последния от романите за Заека, нали знаеш.

Щом спомена Ъпдайк, лицето на Роуланд светна. Той понечи да заговори, но Линдзи, обещава си да започне книгата още същата вечер, побърза да го прекъсне:

— Роуланд, знам, че предпочиташ да говорим за книги, но сега не му е времето. Моля те, нужно ми е да се съсредоточиш върху това.

Роуланд се извини. Наведе се над снимката с балната рокля, създадена преди деветнайсет години, и се вторачи в нея. Изглеждаше твърдо решен да разгадае нейните женски кодове. Развеселена, Линдзи го наблюдава известно време как изпробва интелекта си в тази несвойствена за него област.

— Има и мъжки, и женски елементи — каза накрая той. — Самата рокля е повече от женствена. Но Казарес я е съчетала с елече, напомняща на мъжка жилетка — дреха, каквато носят казаците.

— Отлично. — Линдзи го погледна одобрително. — Започваш да схващаш. Това е най-характерното в стила на Казарес — обединяване

на очевидно несъвместимото. Мъжкото и женското, грапавото и гладкото, екзотичното и аскетичното, целомъдреното и порочното. Или нейният основен принцип, ако предпочиташ. А сега се съсредоточи и върху тази снимка тук.

Със скрито вълнение тя извади интервюто, което бе донесла от собствените си архиви, и го сложи на масата. Снимката към него заемаше цяла страница. На нея се виждаше царствена белокоса и все още красива жена, застанала във великолепен салон. На стола до нея бе просната дълга рокля с елече, гарнирано с кожа.

— Това е същата рокля — веднага каза Роуланд. — Същата рокля. Същото елече. Еднакви са.

— Наистина са еднакви — потвърди Линдзи с нотки на тихо ликуване. — Странно. Действително много странно. Почти необяснимо...

— Защо? Не разбирам. Какво имаш предвид?

— Защото първата рокля, която ти показах, е създадена през 1976 година, нали? А тази тук е шита точно десет години по-рано. Роклята от 1976 година е на Казарес — това е безспорно. Тази от 1966 година, макар, както казваш, да е същата, е шита от неизвестно момиче, самоука шивачка на име Мари-Терез...

Сега Линдзи наистина бе приковала вниманието му. Наблюдаваше го, докато той се опитваше да осмисли изводите от всичко това, виждаше се, че започва да търси обяснение.

— Нещата стават още по-странни, Роуланд... — продължи тя. — Знам какво мислиш. Питаш се дали Мария Казарес и Мари-Терез не са едно и също лице. Дали роклята от 1966 година не е от неизвестния период на Казарес — преди Лазар, преди славата, когато уж е работила неуморно в онова студено ателие, което хората от рекламния отдел така обичат да описват...

— Имаш право. Точно това си мислех.

— Тогава си помисли още веднъж. Защото тази рокля не е шита в студено ателие. Нито дори в Париж. Правена е в Америка.

— В Америка?

— Да, Роуланд, в Ню Орлианс.

— Да продължавам ли, Роуланд? — колебливо попита след малко Линдзи. Изложението ѝ беше прекъснато за няколко минути от непонятна реакция на Роуланд. Той бе станал да сложи дърва в

камината и сега стоеше с гръб към нея, впери поглед в огъня, и сякаш забравил за присъствието ѝ. — Бих искала да чуеш историята, както ми бе разказана — продължи тя. — Хубава е, поне на мен ми харесва. Нещо като любовна история е.

— Разбира се. — Роуланд се обърна. — Искам да я чуя...

— Нещо не е наред ли, Роуланд?

— Не, не. Просто... когато ме попита дали познавам този град, си спомних последния път, когато бях там, това е.

— Добре ли го познаваш? Когато работеше в Щатите ли си го посещавал?

— Доста добре. Ходил съм там няколко пъти. Имах приятелка във Вашингтон, нейният брат беше преподавател по правов „Тюлейн“...

— „Тюлейн“?

— Това е университетът в Ню Орлианс. Там е един от най-добрите правни факултети в Америка. Както и да е. Това едва ли има отношение към темата ни. Продължавай.

Той се върна до масата и седна. Линдзи, която нямаше намерение да го разпитва повече, не разбра дали спомените му от този град са приятни, или неприятни; може би и едното, и другото, реши тя. За миг бе зърнала един Роуланд Макгуайър, съвсем различен от онзи, когото считаше, че е започнала да опознава. Почувства, че той няма желание да разкрива тази страна на своята същност и че се мъчи да преодолее кратката загуба на самоконтрол. Роуланд взе бутилката и тъй като Линдзи поклати глава, наля уиски само в своята чаша. Вдигна питието срещу светлината, разгледа го и отново се обърна към нея, опитвайки се да си възвърне обичайния маниер.

— Е, разкажи ми тази твоя любовна история, Линдзи. Хайде, започвай.

— Сигурен ли си? Става късно. Мога да ти оставя интервюто, ако предпочиташ. Ще прочетеш историята там. Почти цялата. Всичко, с изключение на края, за който бях помолена да не пиша.

— Не, не. Не обичам незавършените истории. Всеки разказ би трябвало да има ясни начало, среда и край. — Той се усмихна. — Освен това предпочитам да я чуя от теб.

— Чудесно. — Сърцето на Линдзи подскочи. Тя взе снимката на високата белокоса аристократка с красивата рокля до нея. Така ясно си

спомняше това интервю: то бе първата ѝ сериозна поръчка като журналистка на свободна практика. Тогава беше двайсетгодишна, горда, че ѝ е хрумнала идеята за материала, горда, че от „Вог“ са приели да го поместят, а когато наближи сградата, където трябваше да се състои интервюто, и доста изплашена.

Къщата се намираше в Белгрейвия, висока сграда с бели колони, чиято врата бе отворена от иконом — Линдзи за пръв път виждаше истински иконом. Последва го по широкото стълбище до огромен салон с три големи прозореца, с изглед, към четириъгълната градина отвън. Беше есен, камината бе запалена, но стаята бе пълна с пролетни цветя. Литиша Лафит-Грант, вече лейди Роузбъро, стана да я поздрави и Линдзи, изправена срещу тази легендарна със своята елегантност личност, се разтрепери от страх.

После се ръкуваха, Литиша заговори с онзи свой топъл южняшки глас и тя възвърна самообладанието си.

— Елате да пийнете чай, скъпа моя. Дошли сте да питате за тоалетите ми? Ще си прекараме чудесно, ще ви покажа неща, които не съм поглеждала от сто години...

Литиша произнасяше думите провлачено. Бавната ѝ напевна реч звучеше в ушите на Линдзи и сега, в тихата стая, докато разказваше на Роуланд чутата преди много години история.

— Жената на тази снимка — започна тя — се наричаше Литиша Лафит-Грант, или по-точно е носела това име, когато е щита роклята. Тя произхожда от много старо луизианско семейство и чрез женитбата си влиза в друго, още по-старо и по-богато от нейното. Лафит-Грантови притежавали памучни и тръстикови плантации. Когато се омъжила, Литиша отишла да живее във фамилната къща, много красиво имение отпреди Гражданската война на северния бряг на Мисисипи, между Батън Руж и Ню Орлианс. Била известна с приемите си в целия Юг, прочута красавица, домакиня и колекционерка на тоалети от висшата мода. А също така, струва ми се, е била щедра, жена с много добро сърце.

Линдзи замълча за момент.

— Аз отидох да я интервюирам заради легендарната ѝ елегантност. Тя беше от онзи тип жени, които изглеждат прекрасно, каквото и да облекат. Можеше да направи ансамбъл от мъжка риза, някое от саката от туид на мъжа си и стари дънки. Но обичаше

облеклата от висшата мода, в продължение на двайсет години не бе пропуснала нито едно от пролетните и есенните ревюта в Париж и бе запазила целия си гардероб в отлично състояние. Почина три години по-късно. Нейната колекция от модни облекла сега се намира в Метрополитън Мюзийм в Ню Йорк.

— Идеята на интервюто беше да ми покаже гардероба си, дрехите от Сякапарели, Шанел, Баленсиага и тя ми показа всичко това. Бях я помолила да избере една от любимите си рокли за снимката. Тя избра тази, която виждаш на стола.

— Изненада ли те нейният избор? — попита Роуланд, който я слушаше много внимателно. — Сигурно си очаквала да се спре на рокля от някой именит моделиер?

— Да, така е. Тя обясни, че е избрала нея, защото ѝ напомняла за щастлив период от живота, когато децата ѝ били вече отраснали, а първият ѝ съпруг още не се бил разболял фатално. И за Мари-Терез, изключителното младо момиче, което я е ушило. Литиша каза, че историята е типично нюорлианска — продължи Линдзи. — Но трябвало да си представя някогашния Ню Орлианс, твърде различен от днешния, тогава туристите били по-малко и миналото все още се чувствало. Трябвало да си представя жегата и онези красиви къщи във Френския квартал с балкони от ковано желязо, атмосферата на разложение, противоположностите, смесицата от богатство и бедност, смесицата от раси — французи, испанци, карибци, смесицата от религии, суеверия и езици — град, който не приличал на никой друг в Америка. Там необикновеното се срещало на всяка крачка. Тя ме накара да видя във въображението си нейния Ню Орлианс, Роуланд, а после ми разказа историята на Мари-Терез.

Литиша се запознала с момичето няколко години преди да бъде ушита роклята. Мари-Терез тогава била четиринайсетгодишна и посещавала манастирското училище във Френския квартал, където преди това учела и една от прислужниците на Литиша. По препоръка на тази прислужница възложили на Мари-Терез работа за домакинството на семейство Лафит-Грант — да бродира чаршафи и прочее. На този занаят я научили монахините от манастира, доста от които били францужойки. Те считали Мари-Терез, която също имала френско потекло, но била родена в Ню Орлианс, за най-способната си ученичка. Когато Литиша видяла изработеното, неговото изящество ѝ

направило толкова силно впечатление, че поискала да се запознае с нея. И Мари-Терез веднага привлякла вниманието ѝ. Тя била тиха, едва ли не прекалено скромна, може би не красива, но интересна — Литиша я описала като „хубава грозотия“. Имала много бледа кожа, по думите на Литиша „бледа като магнолия“, детинско поведение и гарвановочерна коса. Литиша горяла от желание да ѝ даде още работа, главно защото знаела, че живее в голяма беднотия...

Линдзи замълча и хвърли поглед на Роуланд.

— Мари-Терез имала брат. Изглежда, двамата са били сираци. Брат ѝ напуснал училище още когато бил на тринайсет години, а тя едва на девет, и оттогава единствено той се грижел за препитанието на сестра си.

Отново настъпи мълчание. Дърво от огъня се свлече и изпраща. Роуланд бавно вдигна очи и срещна погледа на Линдзи.

— Значи е имала брат? По-голям брат?

— Да. И според Литиша, твърде покровителствен брат. Слабо образован, чувствителен, горд и докачлив младеж.

— Интересно. Продължавай.

— След като се запознали, Литиша се преизпълнила със симпатии към момичето. То редовно идвало от града да я види, но Литиша не била стъпвала в дома му. През следващите две години тя редовно му давала работа, стига то да имало възможност да я поеме, тъй като все още ходело на училище. Постепенно започнала да му поверява и други задачи, освен бродерията. Мари-Терез ѝ изработила няколко блузи, после и красив шал. Разрешено ѝ било също да прави поправки на някои от дрехите ѝ и Литиша виждала колко е очарована от тях. Тя ѝ разказвала за своите посещения в модните къщи, за пробите, на които е ходила, и за перфекционизма, на който се набляга там. Обяснявала ѝ как се работи, как се сглобява и се шие на ръка всяка дреха. Един ден дала на Мари-Терез един от своите най-стари и най-любими тоалети, костюм „Шанел“ отпреди войната, който случайно скъсала и мислела, че вече не може да се поправи. Мари-Терез го взела със себе си и го върнала в идеално състояние. Когато Литиша разгледала жакета, установила, че Мари-Терез го е разпорила изцяло и след това отново го е съшила. Тя цяла треперела от възмущение. Обикновено говорела много малко, но този ден не спирала да разказва за нещата, които е научила. Знаеш ли какво казала на Литиша? В

статията съм го цитирала. Казала ѝ: „Мадам, винаги съм виждала изкуството в облеклото, но сега разбирам, че то е също така и наука...“

От този момент нататък — продължи да разказва Линдзи — интересът на Литиша към момичето станал още по-голям. Окуражавала го да говори за живота си, за дома си, за брат си. И онова, което чула, я обезпокоило. Домът на Мари-Терез и брат ѝ се състоял от две стаички в бедняшката половина на Вьо Каре, съвсем близо до манастира и манастирското училище. Те им били дадени под наем от монахините, чиито орден притежавал няколко западнали сгради в тази част на града, известни като Мезон Санта Мария, защото в ниша на градинската стена имало малка статуя на Дева Мария. Даването под наем на тези стаи било акт на милосърдие от страна на монахините, но и нещо повече. Те вярвали, както и брат ѝ, че Мари-Терез има призвание, и я карали да стане послушничка веднага щом завърши училището. Мари-Терез приела. Казала на Литиша, че има намерение да стане монахиня.

Това разтревожило Литиша, която не била римокатоличка. Посъветвала момичето да помисли много сериозно, преди да предприеме подобна стъпка. Тя самата била готова да ѝ предложи алтернатива: Мари-Терез можела да се присъедини към домакинството на Лафит-Грант, да бъде подготвена за домашна прислужница или пък да се намери възможност за приложение на шивашките ѝ умения. За изненада на Литиша, тя отказала категорично, макар и със скромност и чар. Обяснила, че винаги слуша брат си, който нямало да одобри подобно решение. Казала, че не би и помислила да предприеме нещо, което да я раздели от брат ѝ. Той бил всичко за нея — закрилник, покровител и приятел. Литиша внимателно изтъкнала, че макар брат ѝ да работи за монахините и да помага в поддържането на градините, ако тя стане монахиня, задължително ще трябва да се раздели с него. Мари-Терез я слушала учтиво, но като че ли не разбирала...

Линдзи спря и се извърна да погледне Роуланд.

— Тя не ми каза фамилията им, но малкото име на брата било Жан-Пол. То, разбира се, може много лесно да се съкрати на Жан. Също както и живялата някога в Мезон Санта Мария Мари-Терез, ако по-късно е трябвало да смени името си, би могла да се спре само на Мария — особено ако е искала да скрие своята националност, не си ли съгласен?

— Да, така изглежда — отвърна Роуланд. — Но не ми се ще да прибързвам с изводите. — След кратко колебание добави: — Харесва ми тази твоя история, Линдзи. Но все още не разбирам защо я наричаш любовна...

— Ще разбереш.

— Продължавай тогава.

— В резултат на този разговор е ушита и руската рокля на Литиша. Семейство Лафит-Грант давало бал всяка година в последния ден преди Велики пости — това било голямо събитие в календара на Луизиана и всеки бал имал своя тема. Вече били правила отомански бал, венециански бал. През 1966 година темата трябвало да е руска и Литиша решила вместо да си поръчва роклята в Париж, както обикновено, да ѝ я ушие Мари-Терез. Мотивите ѝ не били само благотворителни. Ако роклята се окажела несполучлива, нямало да е голяма беда — тя притежавала цели стаи с дрехи. Но ако пожънела очаквания успех, всичките ѝ приятелки щели да се надпреварват да си шият при момичето. Тогава Мари-Терез може би щяла да разбере, че наистина има и друга възможност да устрои живота си, освен манастира.

— И успяла ли е да постигне замисленото?

— Не. Планът ѝ дал непредвиден резултат. Роклята била великолепна, предизвикала фурор. Всичките ѝ приятелки наистина се надпреварвали да питат за името на шивачката. Но нито те, нито Литиша имали повече възможност да използват услугите ѝ. След бала Литиша видяла момичето само още веднъж...

Линдзи замълча и се загледа навъсено в огъня отсреща. После въздъхна и отново се обърна към Роуланд.

— Когато Литиша стигна до тази част от историята — продължи тя, — лицето ѝ се промени. Помислих си, че следва нещо ужасно, че може би е станала някаква злополука, при която Мари-Терез е загинала. Но се бях излъгала. Нямаше нищо такова. Тя ми разказа края на историята с уговорката, че няма да пиша за него. Не смъртта се е намесила тогава, Роуланд. Намесил се е братът, Жан-Пол.

— Разбирам. Литиша не го ли е познавала?

— Не. Знаела, че от сутрин до вечер работи в манастирските градини и като прислужник в разни нюорлиански барове и хотели. По предложение на съпруга ѝ и понеже Мари-Терез твърдяла, че е много

способен механик, един-два пъти му било разрешавано да помага при поддръжката на автомобилния парк на семейство Лафит Грант, включително и на няколкото предвоенни ролс-ройси, към които главата на семейството имал слабост...

— И Лазар колекционира сега такива коли...

— Точно така. Тези еднократни ангажименти така и не прераснали в нещо по-постоянно. Редовните механици на Лафит Грант не харесвали момчето, смятали го за арогантно и свръхчувствително. То непрекъснато си въобразявало, че отношението към него е пренебрежително. Имало избухлив характер и никой не искал да работи с него. Когато в деня след бала братът се появил на прага ѝ, Литиша започнала да разбира механиците. Веднага почувствала антипатия към него.

Струва ми се, че и донякъде го е съжалявала — колебливо добави Линдзи. — Той бил само на деветнайсет години и Литиша забелязала, че е положил трогателни усилия да изглежда елегантен. Но щом влязъл в къщата ѝ, той започнал да се държи агресивно и грубо. Заявил ѝ с високомерен тон, че сестра му не се нуждае от нейното покровителство, че винаги се е грижил за издръжката ѝ и че ако трябва, ще я издържа и занапред. Казал, че няма да позволи протестантско семейство, което не е способно да разбере една католичка, да се бърка в живота на Мари-Терез. Говорил дълго и особено настойчиво за скромността, чистотата и набожността на сестра си. Той повече нямало да разрешава на Мари-Терез да работи за Литиша, нито пък да я посещава, тя само тровела съзнанието ѝ, изкушавала я със светски неща. Мари-Терез била предопределена да стане невеста на Христос и това му било ясно още от най-ранните ѝ години. Желанието на покойната им майка също щяло да е такова и той възнамерявал да се погрижи то да се осъществи. Издекламирал речта си, която явно била подготвена, почти без да бъде прекъсван от Литиша, и веднага изхвърчал навън. Литиша го видяла само още веднъж, както и сестра му.

— Колко необикновено. Колко странно... — промълви Роуланд в настъпилата тишина. — Бедната Литиша. И какво е станало след това, Линдзи? Разкажи ми края.

— Минали няколко години. Литиша била обидена и повече не се опитала да види Мари-Терез. От време на време чувала по нещо за нея

от прислужницата, която я довела, но информацията била оскъдна и тя постепенно загубила интерес. Занимавали я други, по-важни неща: болестта на съпруга ѝ се проявила, макар диагнозата все още да не била поставена. През 1969 година научила от прислужницата, че се е разиграла малка драма. Мари-Терез завършила образованието си и започнала подготовката в манастира, но се отказала от послушничеството, заявявайки, че е загубила вярата си. Това, като и някои други неща довели до скарване между монахините и Мари-Терез. Дватамата с брат ѝ всеки момент щели да бъдат изгонени от жилището, изхвърлени на улицата. Оставали без пари и без дом.

Прислужницата, която завършила същото манастирско училище, била скромно момиче. Когато разказала тази история, Литиша почувствала, че има и друга причина за изхвърлянето на Мари-Терез и брат ѝ от жилището, която момичето не се осмелявало да назове. Когато започнала да го разпитва, то силно се изчервило и отговаряло уклончиво и несвързано. Казало, че Мари-Терез не е оправдала доверието на монахините и че не се среща с никого заради позора си.

По това време съпругът на Литиша бил много болен и тя не предприела нищо. Минали още пет-шест месеца, настъпила новата 1970 година. През януари мъжът ѝ бил в ремисия и приближавал денят, в който обикновено давали баловете. Тази година нямало да има бал, но мислите на Литиша се върнали към Мари-Терез. Изпратила да повикат прислужницата и я разпитала. Накрая момичето се оставило да го убеди и с голяма неохота ѝ дало адреса, на който се говорело, че живеят Мари-Терез и брат ѝ. Казало, че според мълвата те са ужасно бедни и Мари-Терез е болна, но Литиша не успяла да изкопчи нищо повече.

След няколко дни — продължи Линдзи — Литиша решила да я навести, от състрадание, ако искаш. — Замълча. — Струва ми се, че се досещаш, Роуланд, какво е открила. Но колкото и да е странно, изобщо не допускала подобна възможност, тъй че била дълбоко потресена, дори отвратена. Трябвало ѝ доста време, докато намери къщата, мръсна и порутена сграда със стаи под наем в район северно от Френския квартал, който повечето бели отбягвали. Най-сетне се добрала до нея. Входната врата била отворена, нямало звънци и табелки с имена. На площадката седял възрастен мъж и пиел бърбън. Той ѝ казал, че Мари-Терез и съпругът ѝ живеят там, в задната стаичка

на последния етаж. Докато се качвала по стълбите, Литиша чувала плач на бебе. Отначало мислела, че идва от другаде, но когато стигнала до последния етаж, разбрала...

Вратата на посочената ѝ стая била отворена, сякаш някой токущо се бил върнал. Тя приближила и спряла безмълвно на прага. Мари-Терез се била сгушила на леглото в дъното. Държала до гърдите си съвсем мъничко бебе и се опитвала да го накара да суче. Надвесен над нея, обгърнал с ръка раменете ѝ, стоял брат ѝ Жан-Пол. Литиша твърди, че моментално и без никакво съмнение е разбрала, че той е баща на детето.

Готвела се да си тръгне, преди някой от двамата да е разбрал, че е идвала. Но нещо я спряло. От начина, по който плачело бебето, се досетила, че то е болно — Литиша е родила и отгледала четири деца. Забелязала, че Мари-Терез е ужасно слаба и има нездрав вид. Почувствала с колко нежност и страх говори Жан-Пол на майката и детето и се засрамила от своята първа реакция. Тъкмо щяла да заговори, да предложи да извикат лекар, ако трябва дори нейния, макар да се съмнявала, че той би се съгласил да дойде тук, когато Жан-Пол вдигнал поглед и я видял. Изражението му било толкова ужасно, че тя не посмяла да каже нещо. Вместо това оставила на пода кошницата с плодове, която била донесла, с пълното съзнание, че този подарък е съвсем не на място в момента. Жан-Пол я наблюдавал мълчаливо, със сковано от гняв и презрение лице. Тя извадила всичките пари, които имала в себе си, и ги сложила в кошницата. После се обърнала и си тръгнала, без да каже дума.

И това бил горе-долу крайт на историята — каза Линдзи, срещнала развълнувания поглед на Роуланд. — Литиша повече не видяла нито брата, нито сестрата. Около шест месеца след това редовно им изпращала пари по пощата. Те нито веднъж не се обадили, така и не разбрала дали са ги получавали. По-късно през същата година научила от прислужницата, че са напуснали Ню Орлианс. Когато попитала за бебето, момичето отрекло да е чувало за него, тъй че Литиша се разтревожила. Питала се дали не е умряло, безпокояла се да не е осиновено, дадено за отглеждане или настанено в сиропиталище. Разпитвала навсякъде, но не научила нищо. Накрая отишла в манастира, където била приета от майка Сюпириър. Тя потвърдила, че Мари-Терез не е омъжена, но е родила дете, момче. Не

пожелала да каже нищо по въпроса за бащата и отрекла да знае каквото и да било за местонахождението на детето. Живо или мъртво, казала тя, дете от подобна връзка не я интересувало.

Литиша била много ядосана, но стигнала до задънена улица и не успяла да научи нищо повече. Към края на същата година починал съпругът ѝ и най-големият ѝ син наследил всичко. Тя напуснала Луизиана и отишла да погостува на приятели в Европа. Малко покъсно се запознала с втория си съпруг и дошла да живее в Лондон. Каза ми, че от време на време се връща в Луизиана, но вече не се чувства спокойна там. Не научила нищо повече за изключителното момиче и неговия брат. Единственото, което останало от този епизод, била роклята, която виждаш на снимката и която сега трябва да е някъде в Метрополитън Мюзийм — грижливо опакована в мека безкиселинна хартия и скътана...

Тя срещна погледа на Роуланд и се извърна. Очите ѝ се спираха ту на огъня, ту на щорите, ламперията и снимките на планински върхове с описания на маршрутите. Роуланд не каза нищо, но тя усещаше, че е разтърсен от тази история, както и тя самата, когато я чу за пръв път. Бе навел глава над двете снимки на руски рокли. Линдзи се надигна с въздишка.

— Сега разбираш, че историята е любовна — каза тя. — Необикновена любовна история.

— Повечето са такива. За участниците — отвърна той.

Линдзи все още съзерцаваше планините. В камината изпращя дърво.

— Сигурна съм, че това е историята на Казарес и Лазар — каза накрая тя. — Убедена съм, Роуланд.

— Аз също. Вероятно не би трябвало. Няма други доказателства, освен роклите. Но и моята интуиция говори същото. И чувствам, че не ме лъже. — Той се поколеба, после я погледна в очите. — Но трябва да разбереш, Линдзи... сигурен съм, че го разбираш. Дори да съм в състояние да докажа всичко това дума по дума, не бих могъл да го използвам, докато те са живи. Макс не би го позволил. Нито пък аз. Това си е тяхна работа. Абсолютно лично е, а освен това е замесено и дете... Какво правиш?

— Вземам си палтото. Разбирам. Знаех, че ще кажеш така. Знаех, че можем да го използваме само за собствена информация. А сега

трябва да си вървя.

— Защо? Часът е едва девет, бихме могли да отидем да хапнем нещо. Много се радвам, че ми разказа всичко това. Има сто и едно неща, за които искам да те попитам...

Линдзи спря пред планинските фотографии. Вторачи се в бележките върху тях. Вдиша и издиша десет пъти, после се усмихна и остави палтото си.

— Не бяхме ли женени, Роуланд? — каза тя. — Като че ли си спомням, че вчера се венчахме след вихрен роман... Защо тогава да не се държим като женени? Защо да не ти сготвя вечеря?

[1] По дяволите, не искам и да знам, разбра ли? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Твоя жена? Лицемер! Лъжец! Това е невъзможно... (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Arete (англ. дума с фр. произход) — остър планински хребет. — Б.пр. ↑

[4] Coorrie (шотл.) — циркус. — Б.пр. ↑

11.

— Идеята ти не е добра — мърмореше Роуланд, слизайки след нея по голото стълбище. — Линдзи, предупреждавам те. Казах ти, че нямам навика да поддържам домакинство. Тук няма нищо за ядене.

— Разбира се, че има — отвърна през рамо тя. — Насам ли? Във всяка кухня ще се намери някаква храна, Роуланд, дори в твоята.

Линдзи не бе пропуснала да забележи, че на Роуланд силно му прилоша от нейното предложение да сготви. Нищо чудно, нали според мнението на Макс всички момичета, било за месец или за три бяха настоявали да му готвят и да го обслужват.

— Слушай, Роуланд — твърдо каза тя, откачвайки от вътрешната страна на кухненската врата престилка с къдрички, каквато Роуланд с положителност никога не би си купил, — дай да си изясним едно нещо. Това е работа. Ние сме колеги. С малко късмет можем да станем и приятели. Аз нямам никакви намерения спрямо теб. Няма да ти се натрапвам. Мразя хората, които го правят. Имала съм безброй любовници, които са се опитвали да се държат така с мен, и всичките вече са бивши.

— Наистина ли? — Роуланд веднага възвърна своята самоувереност, облегна се на вратата и повдигна вежди. — Безброй, а?

— Подробности не те интересуват. — Линдзи заотваря шкафовете. — Казвам ти само, че в общи линии похватите са същите. В моя случай най-напред започват да решават вместо мен какво вино да купувам. После се залавят да критикуват дрехите ми. След това решават да ме съветват как да възпитавам сина си. Накрая възроптават против работното ми време. И на този етап — тя отвърна на погледа му с усмивка — обикновено им пускам Луиз. Тя няма грешка, отървава се от тях за нула време...

— Ако е толкова лесно да бъдат прогонени, вероятно изобщо не си е струвало да се разправяш с тях — отбеляза Роуланд.

Леко поласкана от тази забележка, Линдзи се направи на ужасно заета да рови из шкафовете. Спечкването май щеше да се окаже полезно, сега Роуланд изглеждаше много по-спокоен, в добро

настроение, дори вътрешно развеселен. Той откри бутилка вино и я отвори. Сложи на масата чинии и прибори за двама. Предложи Линдзи да вземе такси до вкъщи и ако е съгласна, да закара колата ѝ на поправка, докато тя е в Париж.

— Значи със Силви не е било сериозно? — успя да вмъкне тя.

Роуланд изглеждаше искрено изненадан, но и малко огорчен.

— Сериозно ли? Мислех, че си чувала клюките. Аз никога не се обвързвам сериозно. Твоите информатори не са ли те осведомили?

Линдзи реши, че е по-безопасно да премълчи. Съсредоточи вниманието си върху кухнята на Роуланд, която, макар и примитивна, имаше чар. Вярно, че хладилникът имаше праисторически вид, а газовият котлон сякаш бе отпреди войната; подът обаче беше от красив йоркски камък и вграденият бюфет стоеше направо приказно — за съжаление все още боядисан в оригиналното си викторианско кафяво.

„Синьо — помисли си Линдзи, — матово бледосиньо със зеленикав оттенък или може би кремаво. Тогава в него ще могат да се сложат много сини и бели чинии и огромно гърне с диви цветя. На пода би могло да се постеле рогозка... Кухнята наистина има нужда само от преобоядисване и от разни неща в нея...“

— Е, казвай. Сега ще те подложат на кръстосан разпит — закани се Роуланд, докато се настаняваше край чамовата маса. — Първо, защо никой друг не е направил връзката досега? Тези две рокли са еднакви. Твоят материал е излязъл във „Бог“ в края на краищата.

— Главно заради разликата във времето — отговори Линдзи, забила поглед в малкия шкаф за продукти на Роуланд. Чудеше се как да приготви вечеря от онова, което имаше вътре. — Моето интервю излезе чак през пролетта на 1979 година, три години след Руската колекция на Казарес. Тя бе отразена в английско списание, а точно роклята от 1976 г. я е имало само в американско. Ако не сложиш двете снимки една до друга, никога няма да направиш връзката. Най-много да забележиш приликата и да обърнеш страницата.

В шкафа имаше две полици. На долната бяха нещата, купувани очевидно от самия Роуланд: пет консерви доматиена супа, няколко консерви риба тон, неотворен пакет бързосваряващ се ориз и сухи зърнени каши за закуска, мармалад и конфитюр. На горната полица бяха продуктите, купувани вероятно от Силви, а може би и от нейните предшественички, защото някои от тях изглеждаха прашни и тъжни,

сякаш пренебрегвани от месеци, дори от години. Имаше бутилка много скъпо маслиново масло, буркан сушени на слънце домати, кутия чернодробен пастет, малинов оцет, зелен пипер на зърна и малко бурканче плесенявали провансалски подправки.

— Не ти се намират яйца, нали, Роуланд? Извинявай, какво каза?

Роуланд с доволен вид извади няколко яйца от хладилника. Обяви, че имало също масло и хляб, който не изглеждал много стар и сигурно щял да свърши работа, ако го препекат.

— Литиша — той с видимо удоволствие остави Линдзи да се занимава с вечерята, след като толкова настояваше. — Добре, никой друг не е забелязал приликата, но тя трябва да я е забелязала. Тя е следяла висшата мода. Не може да не ѝ е направило впечатление, че новопрочулата се парижка дизайнерка е създавала съвсем същата рокля като шитата за нея преди десет години.

— Не е забелязала. Защото след смъртта на първия си съпруг се е отказала от всичко това. Престанала е да посещава ревютата. Престанала е да купува дрехи от големите модни къщи. По времето, когато я интервюирах, името на Казарес вероятно ѝ е било познато. Но едва ли е виждала снимката на тази рокля в „Харпърс Базар“. Нали все това ти повтарям, Роуланд, списанието е американско. А тогава тя живееше в Лондон. Ако знаеше, положително щеше да ми каже. Сигурна съм, че не е имала представа... Роуланд, не ме наблюдавай, докато готвя, разсейваш ме.

— Извинявай. Всъщност не те наблюдавам. Бях се замислил. Гледах те, без да те виждам. Яйцата бъркани ли ще ги правиш? Обичам бъркани яйца.

— Да — отвърна Линдзи. — Ще хапнем от всичко по малко. Вечеря по вкуса на Том. Но ще ми е адски трудно да пържа яйца в това нещо. Ще залепнат. Дъната на всичките ти тигани са изкорубени. Не ме наблюдавай. Гледай към бюфета или към стената...

Роуланд послушно извърна очи.

— Датите съвпадат — замислено продължи той, — възрастта съвпада. Лазар е... на колко? Наближава петдесетте? А Казарес никога не е издавала годините си, но трябва да е между четирийсет и петдесет, макар да изглежда по-млада. Ако през 1965 година е била на шестнайсет или седемнайсет, сега трябва да е на четирийсет и пет или четирийсет и шест. Напълно възможно, нали?

— Да. Доколкото може да се съди от един поглед към подиума два пъти годишно. Когато е с тежък грим и гледа час по-скоро да се скрие от публиката.

— Това би обяснило доста неща. Първо, акцентът на Лазар — нюорлианският френски е с доста особен акцент. Вероятно Казарес е успяла да се отърве от своя, но тя е била по-образована от брат си... И най-важното, обяснява патологичната им потайност. Преднамереното подхвърляне на фалшиви следи. Можеш ли да си го представиш, Линдзи? Ако е вярно. През всичките тези години да се преструват, че не са роднини, отчаяно да крият от света този най-важен факт?

— Не, не мога — отвърна Линдзи. — Но знам, че трябва да е ужасно, съсипващо. А те не са крили само факта, че са роднини. Били са не само брат и сестра, но и любовници. И ако може да се вярва на слуховете, все още са.

Тя спря за момент да бърка яйцата, за да обърне филийките на скарата. Роуланд не каза нищо.

— Преследва ме мисълта за детето — продължи тя с разстроено изражение. — Явно и Литиша непрекъснато мислеше за него. Какво според теб е станало с момченцето? Дали е умряло? Или е захвърлено в сиропиталище? Според мен най-вероятно е умряло. Положително е имало някакъв дефект...

— Дете от брат и сестра? Разбирам.

— Помисли си, Роуланд, ако момчето беше живо, сега щеше да е над двайсет години. Зрял мъж. По-голям от Том. И щеше да е най-вероятно те да не са го признали, дори никога да не са го виждали. Как ли щеше да се чувства то тогава... Какво има, Роуланд?

— Нищо. — Той се бе обърнал към нея и я гледаше с неочаквана настойчивост. После поклати глава. — Така или иначе, това са само спекулации. Дори е трудно да се провери. Не разполагаме с фамилно име. Всичко е твърде неясно...

— Ако разполагаше с фамилията — Линдзи взе лъжица и започна да слага пържените яйца върху препечените филийки, — щеше ли да е възможно да се направят необходимите справки?

— О, справки могат да се направят и без фамилното име. Може да се започне от семейство Лафит Грант, от онзи манастир и училището към него. Но ако знаеш фамилията, ще напреднеш много по-бързо. Тогава могат да се установят рождените дати на Мари-Терез

и на брат ѝ. Би трябвало да се открие и рождената дата на детето им. И да се разбере дали е умряло, или не. Възможно е двамата да се проследят и до Франция, с помощта на имиграционните архиви. По този начин ще се установи първият им адрес. А с това се открива възможност да се разбере нещо по въпроса как и къде е забогатял първоначално Лазар и дори кога са сменили имената си. Но би отнело много време, а може и нищо да не се разбере. Пък и нали ти казах, Линдзи, всичко това е само за наше сведение и така трябва да си остане...

Линдзи замълча. Беше ѝ хрумнало, че фамилното име може да се открие бързо, и то по доста хитър начин, ала нямаше намерение да споменава това пред Роуланд, защото не беше изключено да греша.

Седнаха да хапнат. Линдзи си помисли, че вечерята им прилича на пикник: препечени филийки с бъркани яйца и препечени филийки с пастет. Накрая Роуланд, който все още беше гладен — струваше ѝ се несправедливо мъжете да поглъщат толкова много калории и пак да остават слаби, — излапа чиния корнфлейкс вместо десерт. Той направи кафе, но по някое време през тази странна вечеря, започнала доста приятно, Линдзи почувства, че отново се е оттеглил в себе си, в своя недостъпен вътрешен свят.

— Извинявай — каза накрая той, срещнал погледа ѝ. — Отново се задълбах в тази история. Случва ми се понякога. Не съм от хората, които бързо превключват. И има една подробност, която ме тревожи.

— В онова, което ти разказах ли?

— Може би индиректно. Не, не само индиректно...

— Не мога да си обясня защо се интересуваш от Лазар.

— Не, Линдзи. Съжалявам. Когато свърши, тогава ще ти обясня.

— Но Джини знае, нали? Тя ще работи по този случай заедно с теб.

— Планът определено е такъв.

— Значи има връзка с онова, което се случи при Макс? А по някакъв начин е свързано и с Амстердам?

— Линдзи, не питай. — Той се изправи. — Виж, вече минава десет. Трябва да се обадя на Джини — казах ѝ, че ще се обадя. Тази вечер тя трябваше да се срещне със Сюзан Ландис и с някои от приятелките на Касандра и Мина. Става късно. Имаш ли нещо против

да те оставя само за малко и да ѝ позвъня. След това ще ти повикам такси. Само за пет минути...

Оказаха се петнайсет. Когато се върна, изглеждаше умислен и разсеян. Каза, че таксито идва, и Линдзи се помъчи да изглежда зарадвана.

— Е, има ли някакъв напредък?

— Не, за съжаление. Джини се е срещнала с група момичета от училището в Челтнам. Едно от тях твърдяло, че Касандра е споменавала Стар на няколко пъти. Но това е всичко. Никое не е помогнало особено. И никой не е виждал Мина — в смисъл, че ако бе забелязана някъде, щяха да ми се обадят — Джини, Макс или от нюзрума. Утре пускаме историята за смъртта на Касандра и изчезването на Мина, със снимки на двете. Може пък след това да се получи някаква информация. Междувременно Джини заминава сутринта за Амстердам, а ти потегляш за Париж...

На входната врата се позвъни.

— Това трябва да е твоето такси. Чакай да ти донеса палтото... и набързо да погледна за книгите, които обещах на Том...

След пет минути Линдзи вече седеше в мини таксито и държеше в скута си книга за Бергман, друга за Фелини и томче за френската „Нова вълна“. Беше дълго, бавно и студено пътуване към къщи с много лутания и смени на посоката. След топлите и учтиви благодарности на Роуланд тя все още се чувстваше изпъдена и отпратена.

И какъв беше резултатът от вечерта? Бе приготвила чудесни бъркани яйца в невъзможен тиган. Бе дала на Роуланд информация, която може и да бе фантастична, но нямаше практическа стойност. Той дори не ѝ се доверяваше достатъчно, за да ѝ обясни точното естество на случая, по който работи. По който работят двамата с Джини.

— Мразя целия свят — каза тя на Том, който още не си беше легнал и гледаше някакъв късен филм.

Купчинката на дивана, която на слабата светлина Линдзи взе за възглавници, се разгъна и седна. Оказа се, че е тихата, миловидна и възедричка приятелка на Том. Името ѝ беше Катя. Том я прегърна през кръста.

— Хич да не ти пука — любезно отвърна той с все още приковани в екрана очи. — Светът не те мрази. Нито пък аз.

— Нито аз — обади се Катя. — Здравей.

Това разведри Линдзи. Тя се пъкна в леглото, захвърли дебелия любовен роман на пода, изрита го под гардероба и два часа чете Ъпдайк. Към един стана от леглото, измъкна дебелия роман и обърна на края. Героят май доста приличаше на Лазар. На страница 502 той възкръсна, на 503 отново съблазни героинята, на 510 ѝ вдигна огромен скандал и след сексмаратон от осем страници, на предпоследната я заведе пред олтара.

И Линдзи като Роуланд беше традиционалистка по отношение на историите: имаше слабост към всепобеждаващата любов. Удовлетворена от забележителния финал, тя угаси лампата и спа добре.

През това време Роуланд лежеше в своята спалня с изглед към кулата на Хоксмур, разположена на горния етаж на хугенотската къща. Малко след като Линдзи си тръгна, бе забелязал, че до отсрещния тротоар е паркиран бял мерцедес с подвижен покрив. Нямаше намерение да проверява дали колата още е там, ала вече от часове лежеше по гръб буден.

Беше потънал в мисли за историята, която му бе разказала Линдзи, за нея самата, за Джини, за мъртвата Касандра, за Мина, която още не беше намерена, а накрая и за младия мъж с тъмна коса, на двайсет и няколко години, с неустановена националност, снабдителя на Мичъл, Стар.

Към три часа се унесе в лека дрямка; присъни му се призрачна Естер в призрачен Ню Орлиънс. При все че отлично се ориентираше, беше като замаян. Двамата вървяха по „Дикатър“, нагоре по „Дюмейн“ и после по „Бърбън“ към „Кънал Стрийт“. Естер се опитваше да му каже нещо, но той не можеше да я чуе.

Събуди се със сепване и остана да лежи, борейки се с неизменната тревога след подобни сънища. Часовете се нижеха и той постепенно изпадаше в типичния смут, причиняван от преумората и безсънието. Чувстваше се затънал в задължения към миналото и настоящето.

Сутринта най-напред се обади на Джини, която още беше в провинцията, но се готвеше да потегли. Щеше да вземе самолета за

Амстердам в десет и половина. Там щеше да се срещне с родителите на Анека, които може би имаха някаква информация за Стар.

— Питай ги дали допускат, че е американец — посъветва я Роуланд. — Дали има връзки с американци.

— Защо? Роуланд, и без това не се надявам да знаят нещо.

— Няма значение. Просто ги попитай.

След като затвори, се ядоса на себе си. Вършеше онова, което сам най-много мразеше, нарушаваше всичките си собствени правила. Започваха да му се привиждат връзки там, където нямаше и следа от такива. И нищо чудно, каза си той. Беше загубил трезвата си преценка по няколко причини, между които и липсата на сън.

— Има ли някаква вероятност този Стар да е американец? — попита Джини. — Или да има връзки с американци? Дъщеря ви Анека споменавала ли е някога да се е сприятелявала с американци?

В другия край на стаята Ерика ван дер Лайден поклати глава.

— Не. Освен в бележката, която ни е оставила, Анека никога не е споменавала този човек. Не си спомням да е имала приятели американци. Ние водехме затворен живот. Анека цял ден беше на училище. След това трябваше да си учи уроците. Когато излизаше, винаги беше с приятелки, които познавам. Съпругът ми и аз не ѝ позволявахме да скита сама из Амстердам, да ходи по кафенета и други подобни. Анека беше строго възпитавана. Ние с мъжа ми сме старомодни.

— Разбира се — Джини се питаше дали има смисъл да продължава. Седеше тук, в тази приятна, спокойна, елегантно обзаведена стая, близо от час. Когато прекрачи прага ѝ, имаше чувството, че влиза в някоя от холандските картини с интериори, които винаги бе обожавала. В ъгъла имаше облицована с керамични плочки печка, от която се разнасяше приятна топлина; високите прозорци гледаха към един от най-красивите канали в Амстердам. Ерика ван дер Лайден бе не по-малко цивилизована и не по-малко солидна на вид от стаята. Говореше безупречен английски, беше около трийсет и шест годишна, облечена консервативно, с ниски обувки, добре скроена пола, комплект блуза и жилетка и перли.

Само ръцете ѝ издаваха мъката и напрежението, които изпитваше. Не можеше да ги държи неподвижни. Те се стягаха в юмруци всеки път, когато ѝ се налагаше да произнесе името на своята покойна дъщеря. Джини дълбоко ѝ съчувстваше. Виждаше в Ерика ван дер Лайден жена, която отчаяно се опитва да остане спокойна и чието самообладание се крепи на най-тънка нишка.

В стаята имаше само едно нещо, което не отговаряше на обстановката: девойчето, което седеше отпуснато на стола вдясно от Джини. То ѝ беше представено като Фрике, по-голямата сестра на Анека, и беше около шестнайсетгодишно. Не беше привлекателно и Джини подозираше, че съзнава това и нарочно го подчертава. Беше твърде пълно, с тежки очила, дълга и мазна руса коса. Облеклото му се състоеше от дънки и пуловер с висока яка. Доколкото можеше да се съди по няколкото му намусени реплики досега, то също говореше отличен английски. Майка му вече на два пъти бе опитала да го накара да излезе, и двата пъти безрезултатно, въпреки цялото строго възпитание. Ерика ван дер Лайден стана и предприе трети опит.

— Фрике, сигурна съм, че имаш да учиш...

— Научих си вече.

— Тогава би ли ни оставила сами, ако обичаш. Само за малко. Нали виждаш, разговорът не е лек нито за госпожица Хънтър, нито за мен... — Тя се поколеба, после каза нещо по-остро на холандски.

Фрике ѝ хвърли поредния намусен поглед и не мръдна от мястото си.

— Защо да не остана? Аз съм сестра на Анека. Не вярвам на някого да му идва наум, че може и аз да имам нещо полезно за казване.

Сякаш ѝ правеше удоволствие да се държи грубо и да говори на английски, тъй че Джини да не пропусне това. Ерика ван дер Лайден се изчерви и Джини побърза да се намеси.

— Недейте, моля ви. Не карайте Фрике да излиза заради мен. Вярно е. Тя наистина може да си спомни нещо... което ѝ се е струвало маловажно...

Фрике направи лека гримаса, която би могла да означава задоволство или презрение. Майка ѝ примирено вдигна ръце, върна се на мястото си и впери в Джини смутен и безпомощен поглед. Джини усещаше, че разговорът ѝ се изплъзва. Наклони се напред.

— Може би... Госпожо ван дер Лайден, бихте ли ми описали Анека? Знам, че ще ви бъде мъчително, но при дадените обстоятелства...

— Разбира се. — Ръцете в скута ѝ се склучиха. — Загинало е още едно момиче. Трето е изчезнало. От все сърце съчувствам на родителите им. Бих искала да помогна, но...

— Ако нямате нищо против, разкажете ми само какви неща харесваше Анека, това може да се окаже полезно. Обичаше ли да ходи на кино, на танци? Обичаше ли музиката, или...

— Ами, мисля, че обичаше музиката, съвременната музика, както повечето момичета на нейната възраст. Интересуваше се от дрехи. Купуваше модни списания, нали, Фрике? Имахме известни разправии, нормални разправии между майка и дъщеря за косата, грима и облеклото, нищо сериозно. Анека беше мило момиче, не толкова умна, колкото Фрике, разбира се, но с богато въображение. Общителна. Имаше много приятели. И си кореспондираше с младежи от цял свят. Страшно обичаше да получава писма и картички. И освен това много ѝ вървяха езиците. Обичаше да пътува. Всички сме пътували до Италия, Испания и на ски в Швейцария. Миналата година ходи на екскурзия от училище до Париж, а по-миналата до Лондон, голямо вълнение беше. Посещаваше уроци по балет. Танците ѝ се удаваха, беше много грациозна и...

Тривиалността на нещата, които разказваше, я извади от равновесие. Джини видя как лицето ѝ се промени от съзнанието, че момичето, което описва, би могло да бъде всяко девойче от достатъчно заможно и образовано семейство. Собствената ѝ неспособност да предаде неповторимото у своята дъщеря накара думите да заседнат в гърлото ѝ. Очите ѝ се насълзиха. Тя се извини с жест, стана и се извърна.

Джини очакваше Фрике да скочи, да отиде при майка си и да се опита да я утеши, но тя не помръдна. Седеше си все така отпуснато и я наблюдаваше с мрачно високомерие. Джини се изправи.

— Госпожо ван дер Лайден — поде тя. — Това ви разстройва. Извинете ме. Мисля, че ще е по-добре да си вървя...

— Не, моля ви. Изминали сте дълъг път. Обещах да говоря с вас. Може би... Има една снимка на Анека, която бих искала да ви покажа. Ще ида да я взема. Бихте ли ме извинили за момент...

Тя излезе от стаята. В тягостната тишина, която последва, Джини се върна на мястото си. Взе бележката, която майката на Анека ѝ бе показала — бележката, която Анека бе оставила на родителите си. Датата беше втори април миналата година. На прикрепен към нея лист имаше прегледно написан превод, за улеснение на Джини. „Мили майко и татко, вчера срещнах нов приятел, нарича се Стар. Той е прекрасен човек и е много мил. Заминавам с него за Англия само за няколко дни. Връщам се в петък. Ще ви се обадя от Англия. Не се тревожете. С много обич, Анека.“

Беше починала след около девет месеца. Родителите ѝ никога повече не я бяха видели жива. Това бе кошмарът на всяка майка и всеки баща и безгрижието, наивността на бележката смразиха Джини до мозъка на костите.

— Знаете ли, тя наистина вярва във всичко това.

Фрике заговори така неочаквано, че Джини трепна.

— Моля?

— Майка ми. — Фрике се надигна. — Тя наистина вярва във всичките глупости, които ви наговори. Писъмца. Уроци по балет... — Тя измери Джини с поглед. — Предполагам, че и вие сте го повярвали.

— Не непременно. — Джини хладно отвърна на погледа ѝ. — Майка ти се опитва да ми помогне. Възможно е да греши в някои от преценките си за нещата, които ми разказа.

— О, няма? Не се съмнявайте, че греши. Баща ми също. Те не разбираха Анека. Изобщо не я познаваха...

— Слушай, имаш ли да ми казваш нещо?

— Може и да имам.

— Тогава защо не изплюеш камъчето и не престанеш да ми губиш времето?

Момичето се изчерви, после вдигна рамене и се извърна. Джини чакаше, интуицията ѝ подсказваше да не предприема нищо. И като че ли не я излъга, защото Фрике отстъпи първа.

— Не мога да разговарям с вас тук... — Поколеба се и добави: — Знаете ли „Лайдзеплайн“? Това е голям площад недалеч от парка Вондел.

— Знам го. И друг път съм идвала в Амстердам.

— Има едно кафене, на северния ъгъл. Нарича се „Рембранд“. Ще ви чакам там след половин час. Тогава имам час по цигулка. Ще го

пропусна. Тя изобщо няма да разбере.

— Фрике...

Момичето вече се бе запътило към вратата. Хвърли на Джини последен презрителен поглед.

— Ако сте там, добре. Ако ви няма — на кого му пука. Вие, журналистите, и без това сте лайна. Когато Анека изчезна, всичките бяха увиснали на вратата ни, непрекъснато звъняха по телефона. А сега, като е мъртва, какво става? Нищо. До един са се завтекли към следващата шибана трагедия...

Фрике артикулира старателно двете неприлични думи. Джини не реагира нито на тях, нито на коментарите ѝ и това, изглежда, я разочарова. Тя излезе от стаята. Джини поговори още малко с госпожа ван дер Лайден. Научи, че Анека си е водила дневник и е имала бележник с адреси, но ги е взела със себе си в Англия и те повече не били намерени. Полицията преровила всичките ѝ лични писания, ала те не съдържаха никаква информация и сега били опаковани и прибрани. Не, нямало никакви признаци Анека да е била сериозно нещастна или разстроена. Тя била задоволено и добре вписващо се в средата си момиче с възпитани приятелки от прилични семейства...

Джини не намираше този портрет особено убедителен, а очевидно и майката на Анека не бе съвсем сигурна в него, затова така настойчиво и многословно се опитваше да докаже, че е верен. Продължи да говори в същия дух и докато изпращаше Джини надолу по стълбите, през вестибюла.

Но когато посегна да отвори вратата, внезапно замлъкна.

— Разбира се, понякога я обхващаше онази нейна лека меланхолия — добави тя с молба в очите. — Както всички деца в пубертета, както и Фрике. Това не е нищо. Преминава. Особеност на растежа. Тя знаеше колко много я обичаме. И също обичаше семейството си...

Джини долавяше мъчителните неизречени въпроси, четеше ги и в очите ѝ. Същите въпроси, които родителите на Мина не се бяха осмелили да изрекат пред нея предишната вечер: „Какво не сме забелязали? С какво сме я разочаровали? Къде сме сбъркали?“

— Моля ви, вземете снимката. Задръжте я. Подарявам ви я. — Ерика ван дер Лайден тикна снимката на Анека в ръцете на Джини. Лицето ѝ се сгърчи, стана беззащитно от мъка. — Аз я обичах — каза

тя в неочакван изблик на чувства. — Толкова много я обичах. Ако нямате деца, не можете да ме разберете. Обичам и съпруга си, разбира се. Женени сме от толкова години и никога не бих му го казала... но любовта ми към него е нищо, нищо в сравнение с любовта към дъщерите ми. Лошо ли е това? Не ме е грижа. Истина е. Ако трябваше да пожертвам него заради тях, не бих се поколебала и за секунда. Него, себе си, тази къща, всичко, което притежаваме — то е безсмислено, бих го зарязала още утре. Бих убила, за да си я върна...

— Моля ви — опита се да я прекъсне Джини.

— Ето какво е да си майка. Нито един мъж на Земята не е способен да изпита това. Такава отчаяна любов. О, милостиви боже...

Тя трепереше от главата до петите. Закри лицето си с ръце, после внезапно сграбчи Джини с всичка сила, принуждавайки я да я погледне в лицето.

— Кажете ми, че Анека го е знаела. Само ако можех да повярвам, че го е знаела...

— Абсолютно съм сигурна, че го е знаела — тихо изрече Джини. — Госпожо ван дер Лайден, сигурна съм, че го е знаела...

Отговорът беше незадоволителен, но сякаш утеши майката на Анека, поне временно.

— Може би сте права — каза тя. — Моля се на Бога да сте права.

Джини излезе и с бързи крачки се отдалечи от къщата.

Спря на канала и здраво се хвана за перилата на моста. Още трепереше от разтърсващите емоции на Ерика ван дер Лайден; те ѝ се бяха предали и сега ги усещаше в дробовете, в сърцето и в кръвта си. Бяха страховити и тя се боеше от тях, най-вече защото не ѝ бяха просто прехвърлени от майката на Анека — нещо в нея самата се бе надигнало да ги посрещне, да ги разпознае. „Тази болка е и в мен“ — помисли си Джини и закрачи по моста, вдишвайки на едри глътки студения въздух. И понеже съзнаваше, че тя е съществувала и я е чакала, че е нейно право по рождение, никога нямаше да забрави този момент.

Премина на отсрещния бряг на канала и погледна назад. Майката на Анека спускаше транспарантите пред сгъстяващия се здрач. Джини разбра, че е прекосила вододела. За миг се почувства физически слаба, смазана от парализиращо вълнение и безпокойство. В следващия

момент изпита тъкмо обратното, неудържима сила, толкова голяма, така утвърждаваща, че сякаш щеше да литне от радост.

Тя бе подготвена за посвещаването в женската зрялост, готвеше се за него още от пристигането си в Сараево. Но какъв куриоз, какъв абсурд, че то трябваше да бъде извършено в непознат град, в буржоазния хол на буржоазна къща, от жена, която никога не бе срещала.

Значи такава бе чувството да си майка, такава бе същността на майчинството; тя усети неговата уязвимост, но и неговата сила във вените си. Внезапно и шеметно я заля вълна от благодарност към жената, която бе загубила своето дете. Чрез болката или чрез любовта ѝ бе предала това чувство? Чрез двете, каза си Джини, обърна се и бързо закрачи към „Лайдзеплайн“ с неговите кафенета и светлини.

Откри кафене „Рембранд“ доста лесно. През летните месеци то, без съмнение, щеше да гъмжи от студенти с раници — международната армия на младите. Сега, през януари, вътре бе почти празно. Малкото на брой клиенти бяха чужденци, и то възрастни хора, може би семейства пенсионери, възползващи се от зимното намаление на цените.

Джини избра маса на видно място, до прозореца, и поръча кафе. Докато чакаше, се поуспокои. С усилие насочи мислите си към работата, макар да знаеше, че от този момент нататък ще влага в нея повече воля и решителност и че чувството, което бе разпознала на лицето на Ерика ван дер Лайден, ще присъства във всичко, което върши. Две млади момичета си бяха отишли от този свят; Мина Ландис не биваше да е третата, тя нямаше да го допусне. Джини остави тази мисъл да улегне в съзнанието ѝ и разбра, че това не са празни думи, нито самохвалство. Вече беше въоръжена и действително можеше да предотврати смъртта на още една дъщеря, на още едно дете.

Ала ѝ трябваше помощ; трябваше ѝ нова следа. Разбираше, че ако Фрике не ѝ представи някаква информация, това пътуване, макар и не съвсем безполезно за нея, нямаше да ѝ даде нищо, за което да се захване. Нуждаеше се от ориентир; някой трябваше да ѝ посочи по кой път да тръгне.

Вече беше говорила с полицейския инспектор, който се бе занимавал със случая на Анека. Той също говореше английски много добре и имаше голямо желание да помогне. Но, както изглежда, деветмесечното разследване всъщност не беше изровило нищо.

— Вашата полиция е в по-изгодно положение от нас — каза той. — Те имат поне описание. Да ви кажа право, изненадан съм, че този човек действително съществува. Бях решил, че Анека ван дер Лайден си е измислила името Стар. Нямах да се учудя. С момичетата на нейна възраст нищо не ме учудва.

„Задънена улица“ — помисли си Джини. Предишния ден у Макс, преди Роуланд да замине с Линдзи за Лондон, тя още веднъж го бе помолила за разрешение да говори с неговия човек от Агенцията за борба с наркотиците. Както ѝ очакваше, той отново ѝ отказа категорично.

— Тогава ми дай поне името на някое място, Роуланд — примоли се тя, докато го изпращаше по алеята. — Някое кафене или бар, където ходи този холандски химик, където се мотае американският му партньор...

— Не, няма. Вече ти обясних. Получавам информация при условие да не предприемам нищо, с което бих попречил на собственото им разследване, продължаващо от месеци...

— Аз няма да преча, за бога. Какво си мислиш, че ще направя, Роуланд? Че ще ида право при тези типове, ще си поръчам кашон „Бели гълъби“, ще им размахам под носа журналистическата си карта и ще поискам истинското име на Стар, защото иначе... Не съм способна на подобно нещо, Роуланд...

— Отговорът е не. Трябва да бъде такъв. Дал съм дума, гарантирал съм им го като професионалист.

— О, така да бъде. Струваше ми се, че да намерим Мина е много по-важно от някакъв си там театър на сенките, който агенцията разиграва от месеци. Все пак ти си шефът.

Това не се видя никак забавно на Роуланд, който ѝ отправи дълъг и смразяващ поглед.

— Едно нещо трябва да ти бъде кристално ясно, Джини. Само да кривнеш от пътя, само да създадеш неприятности на хората, от които получавам информация, и веднага те отстранявам от случая. И никога повече няма да работиш за мен. Ясно ли е?

— Ясно — отговори Джини и ядосано тръсна рамене. Вече се канеше да му обърне гръб и да се прибере вътре, когато нещо в поведението му я накара да спре. Той сякаш очакваше продължение на отговора ѝ. Джини се поколеба, даваше си сметка, че се бе държала грубо с него. Все още не ѝ беше лесно да приема указания от мъже — в миналото бе работила с твърде много мъже, чиито редакторски наставления бяха непоносими. Тъй че тонът на Роуланд Макгуайър, това хладно и безапелационно поставяне на място, моментално я бе накарал да настръхне.

Той още чакаше, застанал на алеята с пъхнати в джобовите на палтото ръце. Вятърът бе издухал назад тъмните му коси и челото му беше открито, а зелените му очи — той имаше най-ясните зелени очи, които бе виждала — все още бяха вперени в лицето ѝ. Джини усещаше неодобрението му, чувстваше, че цената ѝ пада — че той съжaliaва, сякаш беше очаквал от нея нещо повече. Разбра, че това не е само непреклонност, някакъв мъжки инат, и се почувства виновна. Роуланд очакваше от нея да проумее, че проблемът не е в началническото му положение, искаше да види дали тя ще има доблестта да признае, че е прав.

— Извинявай — обърна се към него Джини. — Наистина съжaliaвам. Ясно ми е, че трябва да се подчинявам на решенията ти. Давам ти дума, Роуланд, че няма да направя нищо, с което да навредя на твоя осведомител.

— Ако го сториш, може да стане опасно — поде той и нещо в тона му я смути.

— Опасно ли? За мен?

— Не. Разбира се, че не. Поне така се надявам. За човека, който ме информира.

— Искаш да кажеш, ако се компрометира прикритието му? Роуланд, никога не бих го направила.

— Обясних ти. Агенцията за борба с наркотиците не държи свой агент в Амстердам само за да докладва за действията на някакъв дребен холандски химик, колкото и смъртоносен или търсен да е неговият продукт. Амстердам е важен канал за контрабанда на хероин и кокаин. По най-скромна оценка за последните дванайсет месеца през града е минала дрога за пет милиарда долара. Когато става дума за

подобни суми, залогът е изключително висок. Както и рискът за всеки внедрен агент. Мисля, че не е нужно да ти обяснявам.

Джини се изчерви.

— Не, разбира се. Прав си, като ме възпираш. Съжалявам, че се държах така. Знам, че съм твърде напориста, че избързвам. Такава съм си. Вманиачавам се. И друг път са ми правени забележки. И почти съм го преодоляла...

Погледът на Роуланд леко се позатопли. Той тръгна към колата на Линдзи, после се обърна.

— Само от любопитство, кой ти е правил забележки, че си напориста? Макс ли?

— Не. Баща ми, преди години. И Паскал го е споменавал неведнъж.

Джини бе сигурна, че е забелязал киселия ѝ тон, но той не каза нищо повече. Хвърли ѝ странен преценяващ поглед и се качи в колата на Линдзи.

Необикновен мъж, интересен мъж, мислеше си тя, докато седеше в кафенето в очакване. И нещо ѝ подсказваше, че е способен да бъде не по-малко напорист от нея. По пътя към къщата на Макс Линдзи го бе описала като арогантен. Джини се питаше, дали междуременно не е променила мнението си, с което тя самата не можеше да се съгласи. През краткото време, откакто познаваше Роуланд Макгуайър, вече два пъти се бе сдърпвала с него. Не ѝ бе приятно да си спомня момента в кухнята на Макс, когато се беше нахвърлил върху нея и я бе обвинил в липса на добронамереност. Той бе единственият от присъстващите, който бе имал куража да каже онова, което всички мислеха, и тя му се възхищаваше. Не беше арогантен, а безкомпромисен. И макар да не би го признала пред него, беше му много задължена за сърдитата забележка. Суровите му думи я бяха стреснали и засрамили, извадили я бяха от блатото на отчаянието, безпътицата и страданието, в което се давеше от месеци. Може и да се изчервяваше при спомена за този епизод, но му бе благодарна за него. Роуланд Макгуайър я бе върнал към действителността. Благодарение на него бе преоткрила себе си.

Реши, че когато се прибере в хотела, трябва да му се обади, както и на Паскал. Погледна часовника си. Наближаваше четири и Фрике закъсняваше.

Отвори чантата си и извади снимката на Анека. Майка ѝ бе казала, че е студийен портрет, правен по случай четиринаisetия ѝ рожден ден. Последният ѝ рожден ден; беше умряла по-малко от година след това.

От снимката я гледаше хубаво момиче с дребно лице. Имаше лепенорусата коса на майка си, подстригана късо и спретнато. Беше облечена в старомодна рокля, която я караше да изглежда по-малка от възрастта си. И тя като Мина приличаше на дванайсетгодишна. Беше слаба, с плосък гръден кош и стеснителна усмивка.

— Анека мразеше тази снимка.

Джини вдигна очи и видя до себе си Фрике, прегърнала калъф за цигулка. Тя направи гримаса, седна, наля си кафе и веднага — с предизвикателен поглед към Джини — запали цигара.

— Дори не си прилича. Издокарали са я. — Тя отново измери Джини с вял поглед. — Онова момиче, което е изчезнало — Мина, нали? Имате ли нейна снимка?

— Нямам в себе си. Не.

— Случайно да е с тъмна коса? С черна коса?

— Не, червенокоса е. Защо?

— Защото той харесва тъмнокоси. Анека ми каза. Тя си бе боядисала косата черна, за да угоди на Стар. Не знаехте ли?

— Не.

— Така е. Стар ѝ отрязал косата, подстригал я съвсем, съвсем късо, като вашата. После я боядисала заради него. Харесваше се така. Казваше, че било бомба.

— Разбирам. — Джини на свой ред я измери с поглед. — Е, това ли искаше да ми кажеш? Че двете с Анека сте поддържали връзка след заминаването ѝ? И родителите ти не знаят?

— Никой не знае. — Тя я погледна дръзко и приглади косата си назад. — Кажете им, ако искате. Изобщо не ми пука.

— Нямам намерение да се занимавам с клюки. — Джини замълча и я изгледа преценяващо. — Но защо го казваш на мен?

— Вие сте дошли чак от Англия. — Фрике издуха облак дим и вдигна рамене. — Може това да ме е трогнало. Може да съм решила, че имате мозък в главата, за разлика от повечето негодници, които се опитваха да интервюират майка ми. Наблюдавах ви. Видяхте ми се

доста умна. От друга страна... може просто така да ми се иска. Анека е мъртва. Защо не?

— Това променя ли нещо? Беше ли ѝ обещала да не я издаваш?

— Да. Тя се обади два пъти, когато родителите ми не бяха вкъщи. Първият път беше три дни след заминаването ѝ, а вторият — около две седмици след това. Накара ме да се закълна, че няма да кажа, но и без това нямаше нищо за казване. Не сподели нищо съществено, искаше само да си побъбрим. Не ми каза къде е. Каза, че ще се върне... и аз ѝ повярвах. Мислех, че наистина е добре, както твърдеше...

Фрике се разплака, внезапно като майка си. Сълзите се застичаха по носа и замъглиха очилата ѝ. Тя ги свали и започна яростно да ги търка с хартиена кърпичка. Джини безмълвно я наблюдаваше. Без очилата, без онова изражение на подигравателно непокорство, изглеждаше млада, ранима и изплашена.

— Това ли те тревожи, Фрике? — меко поде тя, когато момичето се поуспокои. — Виновна ли се чувстваш?

Подходът ѝ се оказа погрешен.

— Някой да е казал, че се чувствам виновна? — сопна се Фрике. — Защо? Казах ви, тя не спомена нито една шибана подробност, която би помогнала някой да я намери. Оставете ме на мира...

— Добре — рече Джини и реши да опита друга тактика, след като съчувствието ядосваше и притесняваше момичето. — Нека тогава да се придържаме към фактите. Да започнем от теб. Кой те научи да говориш така, Фрике? Американци ли бяха, или англичани? Защото някой те е научил.

— Не знам за какво говорите. Всеки холандец говори добре английски. Аз го уча от шестгодишна...

— Хайде, Фрике. Тези думи не се учат в класната стая. Ти ги използваш много на място. Почти без да се замисляш.

— Е, та какво? Да не би да е престъпление да имаш приятели англичани и американци? — Тя хвърли на Джини презрителен поглед. — През цялата година Амстердам е пълен с чужденци, хора на моята възраст. Разбира се, че разговарям с тях. Срецам ги из града...

— Къде из града?

— Ами навсякъде. В кафенетата, в художествените галерии, тук на „Лайдзеплейн“...

— Я стига, Фрике. Хайде да престанем с извъртането. Ти си прикривала Анека, нали? През цялото време, докато майка ти обясняваше колко много е внимавала, как винаги е знаела къде ходи Анека, аз се опитвах да си представя как сестра ти е заобикаляла ограниченията. Не ми трябваше кой знае какво въображение. Правели сте го заедно, нали? Взаимно сте си осигурявали алиби. Прикривали сте се една друга.

— Може и така да е. Какво от това? Всички го правят. Избягали сме един-два пъти от затвора...

— Да. И впоследствие сестра ти е умряла. Кой я запозна със Стар, Фрике? Ти? Някой твой приятел американец или англичанин?

— Не, изобщо не беше така. Аз не го познавам, никога през живота си не съм го виждала... — Тя повиши глас. — Разбрали сте всичко погрешно. И вие сте точно като родителите ми. Мислите си, че Анека е била моето сладко малко сестриче. Слушайте, тя започна да взема противозачатъчни още на дванайсет години. Анека беше тази, след която тичаха всички момчета, тя се чукаше наляво и надясно, а не аз. И миналия януари беше зарязана от момчето, което наистина харесваше. Това дълбоко я нарани — майка ми мисли, че е била много щастлива, но не беше така. Тя често плачеше, идваше в стаята ми всяка вечер, разговаряхме и тя плачеше... Затова отиде при Стар, защото той я разбираше.

— Какво? — Джини си знаеше, че ако продължава да я притиска, Фрике все някога ще изпусне нещо. Току-що го бе направила и още не бе разбрала, гледаше я озадачено. — Ти каза „отиде при Стар“, а не избяга с него, при него.

— Сбърках.

— Не, не мисля така, Фрике. Английският ти е твърде добър. Знам защо го каза така. Анека вече е познавала Стар, нали? Не го е срещнала за пръв път в деня, преди да замине, както е написала в онази бележка. Заминаването ѝ е било планирано... Джини въздъхна. — О, хайде, Фрике, ти си на шестнайсет години, умно момиче си. Защо, мислиш, те притискам така? Сестра ти е мъртва. В Англия умря друго момиче. В момента Мина е със Стар и е изложена на опасност. Аз искам Стар да бъде намерен и спрян. Ти също искаш това, сигурна съм, че го искаш, нали? Тогава защо, по дяволите, не можеш да ми се довериш и да ми помогнеш?

Последва дълго мълчание. Джини все още не беше сигурна, че е избрала правилния подход. Искрените молби, укорите, съчувствието, нищо от казаното сякаш не достигаше до това момиче. То все още я гледаше с борбена враждебност, сякаш Джини се намираше от другата страна на някаква непреодолима стена, разделяща младите от възрастните.

По лицето на Фрике не се забелязваше и намек за отзивчивост. Джини разбираше, че положението е безизходно. Изведнъж се почувства уморена и обезсърчена и махна на келнера да донесе още кафе. Под повърхността на този труден разговор имаше скрита ирония. Джини се питаше дали Фрике би ѝ повярвала, ако се опита да ѝ обясни колко близки чувства Анека и Мина. Представи си се такава, каквато беше няколко седмици преди шестнайсетия си рожден ден, когато заряза училището, взе самолета и замина за Бейрут при баща си — последният ѝ безплоден опит да го накара да я забележи, да прояви някакъв интерес към живота ѝ.

— И аз искам да стана журналистка, татко — беше му казала тогава. — Мислех си, че ако дойда тук, ще мога да те наблюдавам, да се уча от теб. И исках да те видя, разбира се.

Той дори не бе ѝ отговорил. Просто си седеше там, в хотелската стая, и отпиваше от третия бърбън за вечерта. Когато тя спомена журналистиката, в очите му проблесна присмех и той неочаквано прихна. Изсмя се подигравателно. Джини никога не забрави това.

Баща ѝ беше нейният бог. След като почти не го познаваше и рядко го виждаше, не ѝ бе трудно да си го представя така. В Бейрут, наблюдавайки го ден след ден да се поти в бара на хотела, без да върши почти никаква работа, да преповтаря безкрайните си анекдоти за Виетнам, да парадирва със своя „Пулицър“ пред тълпа ласкатели, Джини бе разбрала колко неуместно е било да го превръща в свой идол. Сега тя отново се обърна към Фрике, към студения ѝ враждебен поглед. Момичето вече пушеше третата си цигара.

— Някои неща не са ми ясни, Фрике — започна. — Не съм забравила как се чувства човек на твоята възраст, на възрастта на Анека. Добре си спомням объркването, болката, невъзможността да останеш лоялен към всички. Помня го много добре.

— О, така ли? — Фрике се подсмихна. Джини се вбеси от нейната убеденост, че онова, което са изпитали двете със сестра ѝ, е

уникално и безпрецедентно и тя не е в състояние да го разбере. После си спомни своята сляпа юношеска самонадеяност, някогашната си вяра, че никой никога не може да е изпитвал подобни сложни и силни чувства.

Въздъхна и отклони поглед. Мислите ѝ се върнаха към деня, когато за пръв път видя Паскал. Той се появи в бара на хотела, където баща ѝ се перчеше, както винаги, пред своите почитатели, и тя се почувства неловко. Още нямаше пладне, а той беше на третия бърбън и анекдотите му ставаха прекалено разтеглени и фукливи. Спомни си как постепенно започна да осъзнава, че този мълчалив млад французин, застанал в края на групата от двайсетина човека, наблюдава баща ѝ с неприкрито презрение.

Той скоро си тръгна от бара и Джини, вбесена, го последва, за да изкаже възмущението си. Протестът ѝ премина в сдърпване, почти в сбиване. Беше юли 1982 година, конфликтът в Бейрут все още не се бе разраснал. Паскал Ламартин я сграбчи за ръката и я изведе навън, на нажежената до бяло улица.

— Тогава хвърли един поглед на маловажната малка война, според баща ти — каза той с изкривено от гняв лице. — И ти няма да я намериш в бара на хотела, както и той. Тя е малко по-надолу по улицата.

Беше избухнала поредната кола-бомба. Ламартин веднага извади фотоапаратите си. Тя стоеше сред развалините, килнатите стени, срутената зидария, писъците и воплите. Точно пред нея изпод отломките се подаваше детско краче. Тогава за пръв път през живота си видя смъртта и скръбта, усети мириса им.

Вцепени се, после се опита да помогне. Хората се мъчеха да сложат пострадал мъж на импровизирана носилка, парче корозирал метал. Една арабка я заплю и тя отстъпи назад. Имаше кръв по ръцете и лицето си. После, докато стоеше встрани от бъркотията, от хората, звуците и движението, Ламартин се върна. На необикновеното му лице се четеше стъписване, разкаяние и смущение. Джини почувства как ръцете му се склучиха около нея, после той я дръпна зад ъгъла и я поведе нанякъде. Спряха в гореща тясна уличка край пристанището — там той държеше стая над бар. Дръпна я в сянката на входа, заговори възбудено, после изведнъж млъкна.

Тя се взираше в неговото лице, неговото ожесточено интелигентно лице, в сивите му очи. Видя как погледът му стана твърд, после напрегнат. И разбра какво трябваше да се случи. По-малко от петнайсет минути след като бяха напуснали мястото на експлозията, тя беше в стаята му, в прегръдките му и се любеше за пръв път. С мъж, с когото току-що се бе запознала, с когото почти не бе разговаряла, но чувстваше, че е познавала цял живот.

Дали можеше да разкаже това, или поне част от него, на Фрике? И ако го стореше, щеше ли да помогне? Можеше ли да каже: „Довери ми се, Фрике, знам какво е да си лудо влюбена за пръв път през живота си. Знам какво е да отхвърлиш предпазливостта и да заложиш всичко на един прекрасен риск. От това може да се получи нещо, Фрике — при мен се получи след време, след години. Аз все още обичам въпросния мъж. Ние се срещнахме отново и сега съм с него. Импулсивната ми постъпка като петнайсетгодишна може да е била неразумна, но в моя случай излезе правилна.“

Наклони се напред, готова да изрече част от тези мисли, но пак се отдръпна. Не. Най-напред Фрике нямаше да ѝ повярва. Освен това щеше да е безотговорно. При Анека същата импулсивност се бе оказала смъртоносна. Мълчаха вече от около пет минути. Фрике се мръщеше към празното пространство и премятеше цигарата между пръстите си. Джини си даде сметка, че нейните мисли са следвали съвършено различна посока. В този момент момичето отново се обърна към нея, отстрани правата си коса от лицето и я погледна предпазливо.

— Онова, което казахте следобед на майка ми... вярно ли беше? — нерешително попита тя. — Сигурно ли е, че Стар е приучил Анека да взема наркотици?

— Да, сигурно е. В Англия разговарях с един човек, който доста често се среща със Стар. Виждал е два пъти сестра ти с него. По това време тя вече е била на хероин и Стар я е снабдявал. Помагал ѝ е да си слага инжекциите.

— Това не го казахте на майка ми.

— Да. — Джини въздъхна. — И, струва ми се, ти е ясно защо.

— Предполагам...

Джини наведе очи. В ушите ѝ звучеше гласът на Мичъл. Той твърдеше, че когато за пръв път видял Анека, Стар вземал по двайсет

лири за един път с нея. След няколко месеца цената ѝ била паднала наполовина, тъй че били необходими два пъти повече мъже, за да си купи същото количество дрога. Стар казал, че я учи на закона за търсенето и предлагането, това било икономика, висш курс. „Трябва да знаете — бе заявил Мичъл с тон на възмутена невинност, — че първия път тя ми лепна трипер. Втория път нямаше начин. Беше мръсна. Имаше въшки. Изпаднала наркоманка, нали разбирате? Очите ѝ бяха мъртви като на най-окаяните наркомани, чиято единствена мисъл сякаш е: «Стаф, трябва да си набавя още стаф.» Беше се превърнала в зомби... А Стар го намираще много забавно. По тези неща си пада той. По халюцинациите за всемогъщество.“ Разбира се, нищо от това не биваше да се споменава, нито дори да се намеква.

Джини вдигна очи и двете с Фрике си размениха погледи. Може би нещо в изражението ѝ разтопи ледовете — и след това не беше много сигурна — но по някаква ирония там, където увещанията удариха на камък, мълчанието свърши работа. Фрике изведнъж се разприказва.

— Запознала се е с него във Франция — поде тя. — На онази училищна екскурзия, която спомена майка ми. През февруари миналата година, около два месеца преди да избяга с него. Срецнали са се в Париж — не знам точно къде, в някаква художествена галерия или може би в кафене на музей. Но той трябва да е действал бързо, защото тези училищни екскурзии се контролират наистина много строго. Забранено е всякакво отклоняване, учителите непрекъснато сноват наоколо. Едва ли е имал повече от петнайсет-двайсет минути до поредната проверка. Стигнали са му. Дал ѝ е адрес. След това Анека му пишеше. Тя ми каза, че се е запознала със страхотен тип, че му е писала и той ѝ е отговорил.

— До Франция ли му е писала?

— Не знам. Анека каза, че той непрекъснато пътувал насам-натат. Тя стана потайна, след като се запозна с него. Само понякога подхвърляше по някоя дума... Изобщо не сподели с мен, че са намислили да избяга с него. Ако знаех, щях да направя нещо. Не съм глупачка. Щях да отида при баща си...

Тя отново замълча, но не откъсваше поглед от Джини. После, сякаш стигнала до внезапно решение, бръкна в чантата си и извади някаква книга.

— Ето — плъзна я през масата тя. — Това е бележникът с адреси на Анека. Затова ми се обади първия път. Защото се притесняваше за този бележник.

Джини гледаше изумено момичето, което се бе изчервило до ушите. Внимателно разтвори бележника. Той се състоеше от отделни листове, пълни с имена, номера и адреси.

— Къде беше това, Фрике?

— В специалното ѝ скривалище. Под една разкована дъска на пода в гардеробната ѝ. Държеше там дневника си. Запасите си от противозачатъчни таблетки. Понякога и марихуана. Бе взела писмата на Стар и дневника, но бележника беше забравила. Щяхте да ме попитате, нали? Това ли щеше да е следващият ви въпрос? Сигурна съм...

— Да, така е.

— Вземете, го. Задръжете го. Покажете го на полицията. Вече не ме е грижа. Скрих го по нейна молба, защото тя се боеше, че ще го намерят — знаеше, че ще претърсят стаята ѝ. После, когато все не си идваше, го прегледах. Прехвърляла съм го хиляди пъти...

— Адресът му трябва да е тук? Затова толкова се е тревожила, затова се е обадила, затова те е помолила да го скриеш.

— Да. — Фрике си пое дъх на пресекулки. Запали още една цигара. — Само че го няма. Или аз не мога да го намеря. Вътре не фигурира името Стар. Има хиляди имена и адреси. Всичките и кореспонденти от Франция, Германия, Италия, Англия, Белгия, Америка, Африка... Занимава се с това от десетгодишна. Всяка седмица получаваше най-малко по седем-осем писма. Намерете го, ако можете, но ви казвам, невъзможно е. Все едно да търсиш игла в купа сено.

Джини разгледа бележника. Беше типичен тефтер на момиче в пубертета — зацапан, покрит с рисунки, драскулки и задрасквания. Една част от адресите и номерата бяха писани на машина, други на ръка, изобщо пълна бъркотия.

— Фрике... много съм ти благодарна. Но аз дори не мога да чета холандски.

— Не ви и трябва. Той не е холандец и не е живял в Холандия. Адресите в чужбина ще разчетете. Вижте, този тук е във Франция, а

ето и един в Сан Франциско. Може и да откриете нещо. Вие сте журналистка. Мислех, че...

Така враждебна допреди малко, Фрике сега я гледаше умоляващо, сякаш Джини и нейните предполагаеми способности бяха последната ѝ надежда. Джини не беше оптимистично настроена и не искаше нито да я разочарова, нито да ѝ вдъхва празни надежди.

— Ще опитам, Фрике. Обещавам ти. Тази нощ ще прегледам бележника. Ако е необходимо, ще го покажа и на полицията тук. — Замълча за момент. — Нали разбираш, че ще трябва да кажеш за това на родителите си, както заради самата себе си, така и заради тях.

— Знам. — Тя наведе очи и взе да върти цигарата. — Мислите ли, че ще се ядосат?

— Не. Мисля, че ще те разберат. Те много те обичат, Фрике.

— Знам. О, по дяволите...

Тя отново се разплака. Джини и този път изчака мълчаливо да се успокои. Извади реквизитите на своята професия, касетофона и бележника си, и както се бе надявала, те сякаш вдъхнаха смелост на Фрике.

— Искате да ме интервюирате ли? Наистина ли считате, че мога да помогна? Казах ви, Анека почти не споделяше с мен...

— Няма значение. Постарай се да си припомниш какво ти е казвала, Фрике. Дребните подробности, които тогава са ти се стрували маловажни, без връзка. Те често помагат най-много.

— Имам добра памет. Доста добра...

През следващите десетина минути Джини внимателно я преведе през хронологията на събитията: първата среща в Париж, кореспонденцията, пристигането на Стар в Амстердам, заминаването им, последвалите две телефонни обаждания на Анека, продължителното мълчание, настъпило след това, месеците на чакане и накрая съобщението за нейната смърт. Докато Фрике говореше, Джини усети как в собственото ѝ съзнание се надига някакъв спомен, някакъв отзвук от разказа на момичето — училищни екскурзии, с това беше свързано. Напоследък някой някъде ѝ бе споменавал нещо подобно, но не можеше да си спомни кой и кога.

— Значи мислиш, че Стар е дошъл в Амстердам, за да я вземе, така ли, Фрике?

— Да. Сигурна съм, че не е бил тук преди това. Тя ми каза, че ще дойде. Каза, че ще се срещне с него — толкова беше възбудена. Това беше в деня, преди да замине.

— Трябва да е имал много силно влияние над нея, за да я накара да извърши нещо толкова рисковано.

— Имаше. Сякаш ѝ изпращаше призовка и идваше да предяви правата си над нея. Беше ѝ казал, че я е търсил цял живот и в мига, в който я видял, разбрал, че тя е единствената. Все едно е било орис, съдба...

— И тя му е повярвала. Защо? Защото е била четиринайсетгодишна и се е чувствала поласкана, избрана?

— Предполагам. Когато се обади, ми каза, че той притежавал необикновена вътрешна сила. Непрекъснато говореше за това. Гледал ѝ на карти тарок. Твърдял, че може да ѝ покаже коя е.

— Разбирам. — Джини сведе очи към бележника си. Отново имаше чувството, че Анека ѝ е безкрайно близка. Това заразително чувство за себеоткриване си го спомняше много добре. С Паскал винаги я изпълваше увереност, че знае коя е — и в Бейрут, и сега.

Но макар историята на Анека в известен смисъл да беше огледален образ на нейната, изходът ѝ бе съвършено различен. На нея не ѝ бе провървяло, постъпила бе безразсъдно и определено глупаво — при все че Джини не я осъждаше за това. Анека се бе влюбила в опасен, дори зъл мъж — още от първите думи на Мичъл за него Джини изобщо не се съмняваше в това.

— Продължавай, Фрике — подкани я тя. — Тези неща вършат работа, а може да помогнат и на Мина. Сигурно си задавала на Анека доста въпроси. Говорили сте по телефона — по колко? По десет минути и двата пъти, или повече? Мисли, Фрике...

— Тя каза, че Стар много разпитвал за нас. Карал я да описва родителите ни, мен. Интересувал се от... о, от най-обикновени неща. Семейни неща. Какво правим на Коледа, къде ходим през почивните дни, как са се запознали родителите ни...

— Говорил ли е за собственото си семейство и откъде е?

— Не, никога. Анека каза, че мразел жените, които задават въпроси. Всеки път, когато го питала нещо, той изпадал в гняв, направо побеснявал. Затова си мислела, че сигурно е преживял нещо ужасно като малък. Че е бил малтретиран, отгледан от чужди хора или

в сиропиталище. Но това бяха само предположения. Той не ѝ беше казвал и дума за родителите си, нито къде е израсъл.

— А гневът му — тя тази дума ли употреби?

— Да. Първия път, когато се обади. Каза, че бил труден човек, защото в един момент бил спокоен и мил, а в следващия ставал направо бесен, без всякаква причина. Превъртал. Започвал да ѝ крещи...

— Бърза промяна на настроенята?

— Знам. — Фрике я погледна в очите. — По-късно, след като тя повече не се обади, се изплаших. Помислих си, че Стар сигурно взема някакъв наркотик. Но Анека твърдеше, че е чист. Уверяваше ме, че се справя с настроенята му, само тя можела да го прави. Стар ѝ казвал, че тя има дарбата да успокоява — така го наричал. Карал я да легне до него и да милва челото му по някакъв особен начин... Анека се гордееше с това.

Джини мълчеше. Вслушваше се в отекващия в съзнанието ѝ тревожен сигнал. За нещо конкретно ли я предупреждаваше, или за опасност от по-общ характер? Виждаше как от сенките около Стар изниква една дума: „социопат“.

— Още нещо, Фрике? Как са прекарвали времето си? Пътували са насам-натам, но Анека не е искала да каже къде... — Отново прелисти бележките си. — Слушали са музика, пушили са по малко трева... Какво още?

Имаше още едно, очевидно по логиката на списъка нещо и Джини знаеше, че рано или късно ще ѝ се наложи да попита за него. Зачака. Фрике бе свъсила вежди, опитваше се да мисли.

— Неговата мания за чистота — за изненада на Джини каза накрая тя. — Да, така беше. Понеже Анека му се надсмиваше заради това. Каза, че когато прекарвал известно време с битниците, се занемарявал, но щом се разделял с тях, моментално ставал фанатик на тема чистота. Къпел се по три-четири пъти на ден. Вземал душ, лягал си и посред нощ ставал и пак вземал душ... Тя ми го каза. Какво още? Четял. Много четял. И това ми спомена.

— Каза ли ти какви книги чете?

— Да. Каза, че обичал военни книги, книги за оръжия...

— За оръжия? — Студени тръпки полазиха по гърба на Джини.

— Фрике, сигурна ли си? Карти тарок и книги за оръжия? Това

изглежда някак несъвместимо.

— Тя така ми каза. Хвалеше се, искаше да ми покаже колко е умен. Твърдеше, че притежавал фантастична памет. Имал книга със стотици снимки на леки огнестрелни оръжия от най-различен вид, нещо като каталог, и тя го изпитвала. Закривала названието и другите подробности, тъй че Стар да вижда само снимката, и той винаги познавал кое какво е. Всеки път без изключение. И не само това, знаел им също... как се казваше...

— Техническите характеристики?

— Да, точно така. Размер, с какви патрони стрелят, за единица време по колко изстрела дават. Знаел всичко това. Без грешка. Всеки път повтарял дума по дума написаното.

Тревожните сигнали станаха повече и по-силни. Джини се наведе над бележника си, опасявайки се Фрике да не долови безпокойството в изражението ѝ.

— Но всъщност не е имал пистолет, Анека не ти е казвала подобно нещо, нали? Просто е обичал да ги гледа на снимка, така ли?

— О, не, не е имал пистолет. Не е било сериозно. Просто номер като за парти.

— Много добре. Беше много полезно, Фрике. Получавам представа за него, образът му добива конкретни очертания. Вече знам, че Анека се е запознала с него в Париж, това е солидна следа. Имам и бележника с адресите. Питам се само... Когато Анека е трябвало да се срещне с него тук, когато е дошъл в Амстердам да я вземе, не спомена ли къде ще се срещнат?

— Не.

— Ако предположим, че тя е избрала мястото на срещата, кое щеше да избере?

Фрике размишлява няколко минути.

— „Антика“ — каза накрая тя. — Това е кафене. Там продават марихуана. Имат разрешително. Анека ходеше там с момчето, което я зарязва. Много е готино, има хубава атмосфера. Може да е предложила да се срещнат там. Или просто на някоя улица.

— Кафене „Антика“ лесно ли се намира?

— Да. Близо е до канала Зингел. Много е известно. Можете да попитате всеки. Но там няма да научите нищо. Полицаяте са показвали снимката на Анека хиляди пъти.

— Няма да навреди, ако я покажем за хиляда и първи път. — Джини се усмихна и за пръв и последен път Фрике ѝ отговори с усмивка. После погледна часовника си.

— Вижте, трябва да се прибирам. Ако закъснея, тя ще се обади на учителя ми по цигулка.

— Само още един въпрос, Фрике... Може би се досещаш какъв ще е той.

Момичето се бе изправило, но се спря и въздъхна.

— Да, разбира се. Дали Анека е споменавала нещо за секса, нали?

— Тя спеше ли с него, Фрике? Казаха ми го, но не съм сигурна... Нещо у този мъж ме озадачава. Като отговор сексът ми се струва твърде очевиден, твърде прост...

— Мен също ме озадачава. — Фрике я гледаше в очите. — В смисъл, че Анека обикновено веднага ми казваше. Винаги ми казваше, когато се чука с някое момче. За нея това не беше нищо особено. Казваше примерно: „Хей, снощи го направихме и беше, или не беше, много хубаво.“ Но със Стар... Изобщо не спомена за секс. Нито веднъж. Аз предполагах... ами, предполагах, че се занимават тъкмо с това, повечето време. Слушат музика, пушат по малко трева и се любят. Тя беше луда по него, обожаваше го, тъй че не можех да разбера... Затова накрая, когато се обади втория път, я попитах. Казах: „Значи сте се отдали на секс, а?“

— И как отговори тя?

— Не отговори. — Лицето на Фрике се сгърчи. — Разплака се. И после затвори.

12.

След като Фрике си тръгна, Джини взе такси и се отправи към кафене „Антика“.

То се намираше в стар квартал на Амстердам, в тясна уличка с книжарници и малки художествени галерии. Представляваше просторно и приятно помещение, със стари дървени сепарета край стените. На редовните посетители се предлагаша вестници на няколко езика, подредени на специална стойка; на доста от масите се играеше шах. Атмосферата, космополитна и леко бохемска, напомни на Джини за по-старите кафенета в нийоркския Гринидж Вилидж, само дето въздухът миришеше силно на марихуана, която открито се продаваше на бара, наред с напитките и обикновените цигари.

Тя се въоръжи с „Хералд Трибюн“ от стойката, настани се на бара, поръча кафе и търпеливо зачака благоприятна възможност. Изчезването на Мина и смъртта на Касандра бяха отразени с няколко реда на трета страница — точно както беше очаквала. Материалите за изчезнали момичета отнемаха време, докато се изясни случаят. Ако въпросното момиче беше в пубертетна възраст, редакторите приемаха, че е избягало. Имаше твърде много избягали от домовете си хлапачки, за да излезе от това материал за първа страница. По нейна преценка щяха да минат дни, може би дори седмици, докато историята на Мина стигне до първите страници на таблоидите — ако, разбира се, баща ѝ не използва положението и влиянието си, за да раздвижи нещата.

Тя сгъна вестника и се огледа. Беше пет часът следобед и кафенето бе потънало в предвечерна дрямка. Заети бяха по-малко от половината маси, клиентите бяха различна по възраст, пол и националност. Повечето имаха вид на постоянни посетители — неколцина младежи, вероятно студенти, двама сравнително възрастни мъже, които играеха шах, някакво момиче с книга в ръка и шумна група мъже в далечния ъгъл, които спореха за нещо на немски. Джини отново се обърна към бара и започна да изучава хората от персонала, чудейки се кого да заговори.

Те, изглежда, работеха на смени. Малко след появата ѝ първите двама, холандец и австралиец, си тръгнаха. На тяхно място застъпиха двама американци, висок русокос мъж на около двајсет и осем — двајсет и девет години и малко по-възрастна жена с тъмна коса и сърдечен смях. И двамата бяха облечени в униформени бели ризи, червени жилетки и черни панталони и разговаряха с клиентите на бара на респектиращ брой езици — чуваха се холандски, италиански и френски фрази. Жената долови погледа ѝ и се усмихна.

— Още кафе?

— Да, благодаря. Възхищавам се на езиковите ви способности... О, и цигари, ако обичате.

— Сигурна ли сте, че искате цигари?

— Да. — Джини заговори с по-силен акцент. — Имате ли „Житан“?

— Разбира се. А колкото до езиците... Не бързайте да се впечатлявате. Мога да кажа на десетина езика „Мъжката тоалетна е отгатак вдясно.“ Голямо постижение, а? — Тя се облегна на бара и впери поглед в Джини. — Нова сте тук, нали? Не съм ви виждала досега. За пръв път ли сте в Амстердам?

— Да. Просто минавам. Не познавам града много добре.

— Прекрасен град е. Градена свободата, нали, Ланс? — усмихна се на колегата си тя. — Ланс е сърфист. От Лос Анджелис, побъркан на тема вълни. Но дори той намира, че тук е страхотно.

— Че какво търси един сърфист в Амстердам? Бих казала, че тук плажовете са доста оскъдни.

— Прави мангизи. Опознава света. Като мен. А вие?

— Нямам такъв късмет. Работех като сервитьорка в Лондон. Току-що ме уволниха. Дойдох тук да се видя с един приятел, но ми се струва, че съм го изпуснала. Наситих се на Европа. Мисля да се прибирам вкъщи.

— Това чувство ми е познато. Изпитала съм го на гърба си. Две седмици съм мерила улиците, докато намеря тази работа.

— Така ли? Откога сте тук?

— От два месеца. Пристигнах към края на есента. Ланс държи рекорда на всички времена, тук е от шест месеца.

— Ами? Ей, дали пък някой от двама ви няма да може да ми помогне? Става дума за приятеля, когото търся — той каза, че е идвал

тук, сигурна съм. Нищо чудно да го познавате и да ми подскажете къде мога да го намеря? Висок, с дълга черна коса, много хубав...

— Добре звучи. Кажете още нещо.

— Около двайсет и пет годишен. Викат му Стар.

— Как, просто Стар? — Тя сбърчи чело, после поклати глава. — Не. Не, нищо не ми говори. Хей, Ланс, да знаеш да е идвал някакъв тип на име Стар? Готино парче с тъмна коса, направо мъжът на мечтите ми.

Ланс се ухили и приближи.

— Стар? Какво, онзи дето е на кокаин ли? Да, познавам го. Минава от време на време. Но не съм го виждал от седмица, дори повече. Как така ще е мъжът на мечтите ти, Сандра? Нали уж сериозно говорехме да излезем да обядваме заедно... — Той извърна очи и се хвана за главата, после изведнъж престана да се прави на клоун. — Ще те разочаровам — рече. — Не е твой тип, Сандра. Изобщо не е твой тип.

— Той на кокаин? — възмути се Джини. — О, я стига...

Ланс вдигна рамене и се отдалечи, за да обслужи друг клиент.

Сандра се разсмя.

— Не му обръщайте внимание. Ланс е побъркан на тема здраве. Вземеш ли валидол, вече счита, че злоупотребяваш с лекарства. Все пак мисля, че нямаш късмет.

— Кога ли съм имала. Какво ви дължа?

Плати и почака малко, докато Сандра отиде да разчисти няколко маси. Опита още веднъж с Ланс, но не стигна доникъде. Според него Стар се появявал всеки месец, поне напоследък било така. Не знаел къде отсяда, не познавал никакви негови приятели, затова пък бил открил страхотна бирария, която сигурно щяла да хареса на Джини.

— Какво ще кажете — наведе се той над бара. — Аз свършвам в девет. Имате най-фантастичните очи, казвал ли ви го е някой?

— Споменавали са го. В подобни ситуации. Доскоро.

Джини махна с ръка на Сандра и си тръгна. Прибра се в хотела. Той беше международен, голям и безличен. Имаше чувството, че може да се разхожда из него с вързани очи, такива хотели никнеха като гъби

по целия свят. Стаята я караше да се чувства изтръгната от корените си и прокудена.

Знаеше, че с намаляването на темпото навлиза в опасен период. Стоеше бездейно и се опитваше да се пребори със самотата, която я връхлетя в мига, в който затвори вратата. Беше шест и трийсет. Реши да позвъни на Роуланд — в Лондон трябваше да е пет и половина — но секретарката му тъкмо си беше отишла и той не вдигаше. Помъчи се да се свърже с отдел „Репортажи и очерци“, после и с „Новини“. Заместник-редакторът, на когото попадна, каза, че Макгуайър бил някъде в сградата и щял да му предаде, че се е обаждала, но в момента имало някаква криза, тъй че можело да мине известно време, преди той да се свърже с нея.

— Каква криза — попита Джини.

— Виждали ли сте Макгуайър, когато е ядосан?

— Не. Всъщност не.

— Е, нещо такова е. Стихийно бедствие. Тъй че внимавайте.

Джини потърси след това и Паскал, но тази вечер определено не ѝ вървеше. Въртя безброй пъти и все безуспешно. Спомни си, че той има номера ѝ тук. А и без това беше по-добре да не говори с него точно сега. Всеки път ѝ ставаше все по-трудно да се сдържа, за да не каже: „Паскал, моля те, ела си вкъщи.“ Тази вечер фразата като нищо можеше да ѝ се изплъзне. Но бе по-добре да изчака. Рожденият ден на Мариан беше следващата седмица и ако Хелън излезеше права, той щеше да си дойде за него. Чудесно, ядоса се на себе си Джини. Ето че бе стигнала до там, да се утешава с предсказанията на бившата му съпруга.

Позвъни на рум сервиса и си поръча нещо за хапване. После извади бележника на Анека, сложи го на тоалетната масичка, където светлината беше най-силна, и започна да го преглежда ред по ред.

Беше досадна работа. Анека имаше дребен почерк и страниците бяха пълни с добавки, задрасквания, стрелки за променени номера, рисунки на сърца, цветчета и дамски глави. В началото се надяваше, че е използвала сърцата за отбелязване на момчетата, към които има предпочитание, но постепенно ѝ стана ясно, че те са рисувани произволно. Представи си я на телефона, с молив в ръката и бележника пред себе си, как си драска, докато води някой безкраен пуберски

разговор, и покрива орфаните страници с тези безброй дребни заблуждаващи знаци и надписи, от които я заболяваха очите.

След час се отказа и изяде храната, която ѝ бе донесена. Изпи кафето си и се замечта за гореща вана, за безсъдържателен телевизионен филм и ранно лягане. После си спомни за Фрике, почувства се виновна и отново се зае с бележника. Вече бе отбелязала страниците, на които имаше френски адреси. Взе собствения си бележник и ги преписа. Те бяха осемнайсет, някои писани на машина, други на ръка. Извади на отделен лист седемте парижки адреса и се вторачи в тях. И седемте вероятно бяха на момичета, с които Анека си бе кореспондирала: Лизет, Шантал, Сюзан, Мари, Кристин, Матилд, Люсил.

Това нямаше да послужи за нищо. „Адресът му трябва да е тук — помисли си тя, — може би замаскиран, може би кодиран.“ Защо иначе Анека щеше да пази толкова този бележник? Защо щеше да кара Фрике да го крие? От друга страна, независимо че се бе запознала със Стар в Париж, нямаше никаква гаранция, че му е писала. Фрике бе казала, че той непрекъснато пътувал. Дали не се заблуждаваше, че е в Париж? Но нали и колата на Мичъл бе изоставена там. Джини се взря в имената на седемте момичета от списъка си и изведнъж този факт изплува в съзнанието ѝ.

„Френската връзка“, каза си тя. Вероятно следата не беше погрешна. Не Само Анека, но и Касандра бе ходила миналата година на екскурзия от училище до Париж — Сюзан Ландис го бе споменала мимоходом онази вечер у Макс. Докато разговаряше с приятелките на Касандра, Джини мислеше, че тя се е запознала със Стар някъде в Англия, в Гластънбъри или на някой купон. Ами ако и тя като Анека се е срещнала с него в Париж? Това би означавало, че и трите момичета, имали нещо общо със Стар преди Мина, са свързани по някакъв начин с Франция. Първото от тях, чието лице Стар бе нарязал с бръснач, според Мичъл е било францужойка. А те с Роуланд не му бяха обърнали внимание, бяха насочили усилията си само към двете мъртви девойки. Ала францужойката бе непосредствена предшественица на Анека в чувствата на Стар, ако изобщо можеше да се говори за чувства. Възможно ли бе Анека да е изпращала писмата си до Стар — който вечно е бил в движение — на нейния адрес в Париж?

Но как се казваше тя? Не си спомняше името ѝ. „Трябва да съм питала Мичъл“, помисли си Джини, бързо стана и взе касетата с разговора им. „Сигурно съм го питала?“ Докато пренавиваше лентата и превърташе записа, Джини се опасяваше, че е пропуснала да уточни. Интервюто бе трудно, костваше ѝ големи усилия да насочва излиянията на Мичъл в нужната посока. Той не беше на себе си и непрекъснато се отплесваше... Ето, намери го — кратка размяна на реплики, преди Мичъл да задълбае в друга тема. И не тя, а Роуланд Макгуайър бе задал този толкова съществен въпрос. Той се беше намесил. И Джини се сепна, когато гласът му внезапно прозвуча тук, в хотелската стая. Прослуша откъса два пъти.

— А момичето от Франция? Онова, което е порязал с бръснач? Какво стана с него?

— Нямам понятие. Само Бог знае. Прибрала се е вкъщи? Запрашила е нанякъде? Вижте, имам нужда от още едно питие.

— Няма да го получиш. Концентрирай се. Спомняш ли си името ѝ? Някакви подробности? За Бога, та той ѝ е нарязал лицето! Какво си правил ти през това време? Стоял си и си гледал? Не можа ли да го спреш?

— Вижте, стана много бързо, нали разбирате. Ами да, бях шокиран. Аз не съм животно...

— Не си животно, но си страхливец. Гади ми се, като те слушам...

— Добре, добре, по-кратко. Не искам неприятности. Господи, Джини, какво му става на този човек? Аз се опитвам да помогна.

— Ядосан е. Като се ядоса, става такъв.

— Ами, кажете му тогава да стои настрана, мамка му. Само с пръст да ме пипне и веднага се връщам в участъка да пиша оплакване. Официално оплакване.

— Така ли мислиш? Слушай, Мичъл, когато свърша с теб, няма да си в състояние да отидеш до участъка, нито пък да говориш, ако случайно стигнеш до там. Само се усмихни още веднъж, ще ти избия зъбите и ще ти ги натикам в гърлото.

— Добре, добре, изнервен съм, това е. Когато съм нервен, се усмихвам. Казах ви, не се чувствам много добре. Мисля. Опитвам се да си спомня. Беше хубаво момиче. Струва ми се, че се познавах от известно време. Как ѝ беше името? Нещо със „С“? Сесил? Клер? Не...

Сетих се. Шантал, така беше. Кестенява коса. Кафяви очи. Около осемнайсетгодишна. Точно така...

Гневът в гласа на Роуланд беше съвсем убедителен. Вярно, че бе попрекалил със заканите, но бе създал нужното впечатление. Без да са го обсъждали предварително, и двамата бяха навлезли с лекота в рутинните роли на добрата и лошия и се бе получило. Но отвращението на Роуланд към Мичъл и натрупаният му гняв бяха почти осезаеми, те изпълваха бара и помрачаваха лицето му. Джини ги долавяше и сега. „Направо си е напорист — помисли си тя, — изобщо не е толкова сдържан, както обича да претендира.“ И само благодарение на това се бяха сдобили с едно особено важно име: Шантал.

Обзета от вълнение, тя се върна при бележника на Анека. Запредиства бързо страниците, намери отново името на Шантал и ето, точно под носа ѝ, но съвсем блед и до самия ръб на листа, се намираше знакът, който бе търсила. Телефонът звънеше. Джини се понадигна, но пак се обърна и се взря в страницата. До адреса на Шантал, който бе написан на машина, имаше малка звездичка. Стар, помисли си тържествуващо тя. Телефонът продължаваше да звъни и тя най-сетне го вдигна.

Беше Роуланд Макгуайър, макар и да не си направи труда да се представи. Гласът му беше леден от гняв.

— Колко барове и кафенета обиколи преди „Антика“? — попита той. — И колко след това? Няма ли да лепнеш някъде обява, или да съобщиш по телевизията? Бъди така добра да ми обясниш какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Ти ми даде дума.

Не спираше да говори. Джини бе вперила поглед в стената, докато Роуланд Макгуайър, специалист по обидите, продължаваше да я разнищва късче по късче. Смути се, после се почувства унижена — и се ядоса на себе си. Знаеше, че всякакъв опит да го прекъсне на тази фаза е безсмислен, и напрегнато мислеше.

Някой трябва да му се беше обадил направо от „Антика“, много скоро след като си бе отишла. И този някой можеше да бъде само един от двама души. Тя бе приела, че връзката му в Амстердам е мъж и Роуланд, сега го разбираше, беше поддържал това нейно глупаво предположение. Еднакво възможно бе и да я е заблуждавал, и да не я е

зablуждавал. Но при всяко от двете положения го беше направил добре.

— Сандра? — рече Джини, когато Роуланд спря за пръв път да си поеме дъх. — Или Ланс ти е връзката?

Както и очакваше, не получи отговор на този въпрос.

— Преди това не те засягаше, а и сега не те засяга. Казах ти го съвсем ясно, неведнъж. Ти ми даде дума и аз ти повярвах... Освен че ме излъга, това е непрофесионално поведение от най-долна проба.

— Роуланд, мога да ти обясня.

— Разбира се, че можеш. В Лондон. Междувременно си отстранена от този случай, вече от час, разбра ли?

— Роуланд, ще ме изслушаш ли? Отидох само в „Антика“, никъде другаде не съм ходила...

— И очакваш да ти повярвам? Измежду Бог знае колко барове и кафенета в Амстердам случайно избираш тъкмо онова, където появяването ти гарантирано ще причини максимум неприятности? Не ми прахосвай времето и интелекта. Предлагам да вземеш първия самолет утре сутринта. А най-добре още тази вечер.

— Отидох там, защото Анека го е посещавала — избухна Джини. — Няма нищо общо с проклетата ти връзка, Роуланд. На какво прилича това? Имах следа и тръгнах по нея. Искаш ли тази история, или не я искаш?

— Да, искам я. Искам я повече, отколкото изобщо си способна да проумееш...

— Чудесно. Аз също я искам. Искам да намеря Стар. Искам да намеря Мина. И ще го направя много по-бързо, ако престанеш да ми дишаш във врата.

— Това е деликатно. И ти знаеше, че е деликатно. Щом си имала следа, можеше да се обадиш. Ама не, ти направо си се завтекла по нея. Разбираш какво си направила, нали? Ти ме компрометира. Пренебрегна изричните ми нареждания. Изложи на риск човек, когото познавам. В резултат не само намали възможностите за изясняване на този случай, но навреди и на други...

— Как ли пък не! — повиши глас Джини. — Не знам какво ти е казал скъпоценният ти осведомител, Роуланд...

— Скъпоценният ми осведомител, както го наричаш, ми описа всичко много ясно и точно. Изобщо не се опитвай да прехвърляш

вината. Знам какво точно си направила и какво точно си казала. Такива таблоидни похвати може и да са подхождали на вестника, за който си работила преди, но за мен са неприемливи... — Замълча за момент. — Виж, нямам нито време, нито желание да продължавам този разговор. Не съм и допускал, че ще ми се наложи да обяснявам правилата на толкова опитен човек като теб. Ако имам време, ще ми обясниш в Лондон. Така ще имаш възможност да измислиш по-добро оправдание...

— Няма да се връщам в Лондон — вбесена го прекъсна Джини. — Ще вървя по следите на тази история, както аз си знам. И сама ще си определям темпото. Така ще имаш възможност да поработиш по извинението си, Роуланд.

— Какво каза?

— Чу ме. Стига толкова. За какъв се смяташ, по дяволите? Направи това. Направи онова. Обаждай се на всеки пет секунди. Никой не работи така.

Настъпи мълчание. Когато Роуланд отново заговори, гласът му бе много хладен и опасно любезен.

— Може би не съм се изразил достатъчно ясно. На теб, изглежда, ти е трудно да разбереш какво ти говоря. Отстранена си от този случай, това разбра ли го? И при дадените обстоятелства много се съмнявам, че ще работиш някога отново за мен. Имах известни съмнения за теб и за начина, по който процедираш...

— Какво? — Нещо в тона му накара Джини да се напрегне. — Какво имаш предвид под „начина, по който процедирам“?

— Мислех, бях достатъчно глупав да мисля, че умея да преценявам характерите. Сега разбирам... — гласът му отново ставаше гневен. — Всичките ти извинения, номерът с риданията в колата, задето уж си загубила увереността си — това не е означавало нищо. Мили боже, трябвало е да се досетя. Сърдя се на себе си. Ти си ме използвала, за да докопаш тази история, по същия начин, както си използвала Паскал Ламартин, за да заминеш за Босна. Защо го направи? Не беше необходимо. Колко пъти ти...

— Какво каза? — Джини изстина. — Че съм използвала Паскал? Как смееш! Това изобщо не е вярно.

— О, така ли? Добре. Сбъркал съм. Виж, трябва да тръгвам. Просто вземи самолета и...

— Не. Ще почакаш. Да не си посмял да затвориш. Ще ми обясниш това, Роуланд, и то веднага. И престани да ми нареждаш какво да правя и къде да ходя...

— По дяволите, аз съм твой редактор. Аз те взех да работиш по този случай, само Бог знае защо. И мога да те отстраня винаги когато пожелаея.

— Не злоупотребявай с положението си. Линдзи беше права за теб. Тя каза, че си арогантен. Седиш си в Лондон, даваш преценки, правиш прибързани изводи... Ти не знаеш нищо за моето заминаване за Босна. Защо не провериш? Попитай Макс...

— О, питал съм го. Знаела си, че той никога не би се съгласил да те изпрати в Босна, нали? Опитала си всичко, казала си, че ще отидеш в „Таймс“, и когато това не е подействало, си изпратила гаджето да уреди сделката...

— Какво съм направила?! Това не е вярно. Не знам за какво говориш... — Джини с усилие овладяваше гласа си. Бе започнала да трепери и чувстваше, че е много близо до някакво отвратително разкритие. — Дал си ухо на лъжи, нечии плитки лъжи...

— Нищо подобно — извиси глас той. — Аз не обръщам внимание на клюки и слухове. Ламартин се е споразумял с Макс. Знаем го със сигурност. Макс е държал на неговите снимки и когато Ламартин е поставил условието да заминеш с него, Макс е отстъпил. Иначе е нямало да те изпрати там, сам ми го каза. И като съдя по поведението ти сега, прав е бил. Ти си безотговорна, на теб не може да се разчита и...

— Паскал не би го направил! — Тя чу протеста си да отеква в телефона. Гласът ѝ бе станал висок и несигурен. Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Как можеш да говориш така? Как смееш да говориш така? Ти не знаеш нищо за мен. Нито пък за Паскал. Паскал никога не би поставил подобно условие. За разлика от теб, той е професионалист.

Това го жегна, чу се как рязко си пое въздух.

— Да. Без съмнение си била много убедителна, когато си го накарала да го направи. И с мен беше убедителна. Трябва да призная, Джини, че представлението ти беше много убедително.

— Копеле такова. Лъжливо, лицемерно копеле. Аз... — Млъкна. В слушалката се чуваше само сигналът на телефона. На второто прилагателно Макгуайър беше затворил.

Джини трепереше от главата до петите. Казваше си, че е изключено да е вярно, че Паскал никога не би я измамил така.

В следващия момент си даде сметка, че може и да е вярно. Спомняше си следобеда, когато той тръгна за срещата на четири очи с Макс. Спомняше си и спотаеното му въодушевление, когато се върна, небрежния тон, с който каза, че срещата е минала добре, но още нищо не е окончателно уредено. Двамата с Макс обмисляли всичко много внимателно. Условиата на нейния договор бяха уточнени след три-четири дни, а Паскал подписа своя два дни по-късно. Джини не можеше да реши кое ѝ е по-неприятно: фактът, че Паскал е могъл, макар и от любов, да изтълкува така катастрофално погрешно нейните желания, че е могъл да я излъже и да продължи да я лъже в течение на повече от шест месеца, или фактът, че, както Роуланд Макгуайър бе побързал да изтъкне, тя се бе надценила.

Собствените ѝ способности, опитът ѝ, годините, през които се бе борила да получи тъкмо такова назначение, не се брояха за нищо. Била е изпратена в Босна като приятелка на Паскал, като неохотно платена цена, за да не се лишат от услугите му. Обзе я най-остро и мъчително чувство за унижение. Колко ли още хора бяха посветени в това? Всички ли са знаели, другите репортери, редакторите на отдел „Репортажи и очерци“, отдел „Новини“, заместник-редакторите, секретарките? И те ли са я презирали като Макгуайър? Всички ли са клюкарствали и са ѝ се присмивали зад гърба?

Първият ѝ импулс бе да посегне към телефона, да се обади на Паскал и да го накара да каже истината. Но като хвана слушалката, унижението и срамът се уталожиха и отново я обзе гняв. Беше ядосана на Макс, любезния забавен Макс, който бе говорил едно, а мислил друго. Испитваше дива ярост към Роуланд Макгуайър, който бързаше да си вади погрешни изводи, събираше две и две и получаваше шест. Сега го разбираше, още от самото начало бе имал предубеждение към нея — току-що си бе позволил да ѝ говори с такова презрение.

Той можеше да си мисли, че Джини ей така ще зареже всичко, смирено ще припълзи в Лондон и ще посипе главата си с пепел. Е, нямаше да стане. Всяка по-сериозна следа по този случай, с изключение на Мичъл, беше дошла от нея; тя бе тази, която убеди Мичъл да говори, която спечели доверието на Фрике и която сега разполагаше със следата в Париж. Спомни си разговора с Ерика ван

дер Лайден следобед... и как тя бе склонила ръце в скута си. Този разговор между жени имаше далеч по-голяма тежест от разрешението на Роуланд Макгуайър. Изобщо не възнамеряваше да спира. „Мисли, действай, движи се!“, заповяда си тя. В съзнанието ѝ за момент изникна въображаемият образ на Макгуайър. Виждаше го разкаян; виждаше го да се извинява за всичко току-що казано. Но тази сцена я смути и тя побърза да я отпъди. В миналото бе пропиляла твърде много време в опити да спечели одобрението на баща си и нямаше никакво намерение сега да търси одобрението на Макгуайър. Каза си, че го ненавижда, че изобщо не я интересува как ще реагира. Нямаше какво да се занимава с него, сама си беше съдник и на никой друг, освен на себе си нямаше да доказва колко струва и на какво е способна.

Без да се колебае повече, тя се обади на администрацията и поръча да ѝ запазят място за най-близкия полет до Париж. Имаше един след четирийсет и пет минути, можеше да го хване, ако побърза. Голямата верига, към която принадлежеше този хотел, имаше клон и в Париж.

— Бихте ли ми направили резервация по факса? — помоли Джини.

Но тук се появи първата спънка. Служителят обясни, че това не било възможно. И преди се били сблъскали с този проблем. Не само хотелът от тяхната верига, но и всички други по-големи хотели в Париж били препълнени.

— Нали разбирате — каза служителят, — заради представянето на колекциите е. То започва утре и, разбира се...

— Оставете — каза Джини. — Сама ще го уредя.

Набра номера на хотел „Сен Режи“, където знаеше, че Линдзи и екипът ѝ имат запазени няколко стаи и апартаменти за времетраенето на пролетните ревюта. Не успя да се свърже с нея, беше излязла. Прехвърляха я от номер на номер и накрая, когато вече се готвеше да затвори, попадна на помощничката ѝ Пикси. Пикси обикновено беше ентузиазирани и експедитивна, но сега ѝ се стори силно притеснена, невнимателна и наскърбена. В слушалката проникваха звън на телефони, гласове и шум от тичащи стъпки. Джини започна да обяснява затрудненията си, но спря на средата на думата. Разбра, че Пикси плаче.

— Ще опитам — казваше тя. — Ще направя всичко по силите си, но не мога да обеща. Не затваряй, сега ще ти се обадя. Извинявай, Джини, Макс е на другата линия. Опитвам се да намеря Линдзи. Тя излезе с Марков и дори още не знае. Съобщението току-що се получи по факса. Тук е хаос. Не знам защо реагирам така. В края на краищата изобщо не съм я познавала. Но имах чувството, че я познавам, и...

— Какво се е случило, Пикси?

— Не знаеш ли? Пък аз си помислих, че затова се обаждаш.

— Какво е станало?

— Мария Казарес. Починала е.

Джини хукна към аерогарата. Ако се беше забавила само още пет минути, щеше да изпусне самолета. Едва след като излетяха, ѝ остана време да мисли. Пикси не знаеше никакви подробности, нито как е умряла Казарес, нито къде, а само, че е починала по-рано същия ден и че причините са били естествени, или поне е изглеждало така.

— Значи ще направя всичко, което зависи от мен, да ти намеря стая — бе обещала накрая тя, — но можеш да си представиш положението тук, Джини, нали?

Джини си го представяше много добре. Представяше си какво може или не може да е причинило тази внезапна смърт; представяше си и преките последствия. В града щеше да настане стълпотворение. Щяха да се стекат хора от Америка, от Англия, от цяла Европа. Когато легендите умират, чакалите се събират.

Самолетът бе излетял по разписание. Джини поглеждаше часовника си през десет минути: половин час до кацането, още двамайсет минути... Имаше само ръчен багаж. Ако ѝ провървеше, можеше да вземе такси и да пристигне в хотел „Сен Режи“ половин час след като мине през митницата...

Но проблемите започнаха след приземяването. Половин час ги държаха на летище „Шарл дьо Гол“. Когато най-сетне се добра до пиацата на такситата, там вече имаше дълга опашка. Пътуването от летището беше бавно, центърът на Париж бе затворен за коли. Джини изкачи тичешком стълбището на хотела, връхлетя в огромното фойе с мраморен под и спря като закована.

Роуланд Макгуайър очевидно бе имал повече късмет. При влизането ѝ той се изправи и когато Джини се опита да мине край него, прегради пътя ѝ. После я хвана подръка.

— Какво те забави? — попита.

Джини го погледна разярено и опита да освободи ръката си.

— Не ме докосвай! — изсъска. — Просто се махни от пътя ми...

— Хайде да не губим време — каза той, хвана я още по-здраво и я поведе към асансьора. — Предлагам направо да се качим в нашите стаи...

— Какво каза?

— Нашите стаи. Там има три телефона с отделни линии и два факса. Апартамент е. Едно легло и един диван. Тъй като съм джентълмен, аз, естествено, ще спя на дивана...

— Пусни ми ръката, проклет да си.

— Освен това никой от двамата ни няма да спи много. Френската преса вече е започнала и аз възнамерявам да наваксам...

— Върви по дяволите.

— По коридора. Първата врата вдясно. Ето тук. Харесва ли ти? Последните свободни стаи от този вид в Париж. Струваха на „Кореспондент“ шест хиляди франка над тарифата. Съмняваш ли се, подкупвай. А сега... — Той затвори вратата. — Бих искал да ме изслушаш.

— Пусни ме да изляза от тук... — с побеляло от яд и мъка лице се нахвърли върху него Джини. — Да не мислиш, че ще работя с теб сега? След онова, което ми наговори? Само се махни от пътя ми. Не желая да работя с теб, не желая да съм в един апартамент с теб.

— Въпреки това ще ме изслушаш.

— Как не. Не съм забравила какви ми ги наговори. Направо ме обвини, че съм курва.

— Изобщо не съм използвал тази дума.

— Недей да лъжеш. Точно това имаше предвид.

— Възможно е. Но се изразих по-тактично, струва ми се...

Джини го зашлеви през лицето. Наложил ѝ се да се протегне, но го удари с всичка сила. На бузата му остана отпечатък от ръката ѝ. Очите ѝ се бяха насълзили. Тя отстъпи назад разтреперена, опитвайки се да контролира гласа си.

— Мислиш, че работя така ли? Мислиш, че процедирам по този начин? Е, не си познал. Никога не съм го правила, никога. Презирам жените, които го правят. С години съм се борила да получа това назначение. Дълбоко ме вълнуват нещата, за които пиша. В Босна се опитах да се освободя от това, защото мислех, че не мога да си върша добре работата, ако преживявам всичко, но не успях. И сега се радвам, че не успях. Ще намеря Мина Ландис... и не се нуждая от твоята помощ. Ще я намеря, защото... — Замълча и сърдито размаха ръце. — Защото говорих с майката на Анека и... тя се разплака. Ти не би го разбрал. Но не ми е безразлично, Роуланд, съвсем не ми е безразлично...

Бе повишила глас и чувството, което изпитваше, бе така силно, че почти задушаваше думите ѝ. Бясна, че тъкмо Роуланд Макгуайър трябваше да я види в това състояние, тя се запромъква край него.

— Просто се махни от пътя ми, Роуланд. Нямам какво повече да ти кажа. Пусни ме да изляза от тази стая...

— Не — каза той със съвършено равен тон. — Няма да те пусна. — Замълча и добави: — Дори не съм сигурен, че мога.

— Какво? — наежи се Джини, но веднага млъкна. Изведнъж започна да вижда Роуланд Макгуайър, наистина да го вижда. Сякаш някаква камера бе пренастроена от общ на близък план. Минута преди това той нямаше лице, беше размазан висок силует между нея и вратата, а сега пред очите ѝ изведнъж се появи образът на самия човек. Беше с балтон, с един от обичайните си костюми от туид, бяла риза с разкопчано горно копче и зелена връзка с разхлабен възел. Преди, докато я буташе към асансьора, той имаше мрачно развеселен вид. Сега не изглеждаше нито развеселен, нито ядосан, дори не бе възмутен от факта, че му е ударила плесница.

Отпечатъкът от ръката ѝ ясно личеше на бузата му. Червеното петно подчертаваше бледостта и решителното изражение на лицето му. Той я наблюдаваше абсолютно сериозно, нетрепващите зелени очи не се откъсваха от нея. Ръцете му бяха до тялото. Изглеждаше едновременно спокоен и напрегнат. Тя сведе очи, претегляйки шансовете си да се промъкне край него, после пак ги вдигна, срещна настойчивия му поглед и веднага почувства опасността.

Стояха много близо един до друг, той навел глава, тя вдигнала лице към него. Тъкмо в този момент, когато най-малко го очакваше,

насред враждебността, бързането и силния гняв, Джини усети как между тях прескочи искра, която нямаше нищо общо с досегашните им отношения, това бе сексуално послание, толкова остро, че тя неволно си пое дъх.

Почувства го да пулсира в тялото ѝ и в същия миг го видя отразено на неговото лице. Очите му започнаха да я наблюдават още по-съсредоточено, а след това в тях се появи изненада, сякаш и той като нея ни най-малко не го бе очаквал, нито предвиждал. В същия момент, отново в неизречено съгласие, и двамата отстъпиха назад.

Джини погледна към вратата, която бе затворена, но незаключена. Роуланд Макгуайър се бе преместил малко встрани, така че нямаше да ѝ е трудно да се промъкне. Направи крачка натам, но се разколеба. Роуланд сложи ръката си на рамото ѝ, но веднага я отдръпна. Тя почувства, че гневът ѝ се е изпарил, в главата ѝ отново бушуваха бури, но те бяха от по-различно естество.

— Откъде знаеше, че ще дойда? — тихо попита тя.

— Позвъних в хотела ти в Амстердам. Казаха ми, че си заминала за Париж. Обадох се петнайсетина минути след като си потеглила. — Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. — Потърсих те от телефона в колата, на път за летището. Вече бях тръгнал насам. Някой трябваше да отразява това. Бях те изхвърлил и оставах единственият човек с необходимата квалификация. Искях да се извиня. Да те помоля да се присъединиш към мен тук. Искях... — Поколеба се, но продължи: — От хотела ми казаха, че си имала трудности да намериш стая в Париж. Предположих, че си опитала да се свържеш с Линдзи, затова позвъних тук и говорих с Пикси. Не беше трудно да те засека. Знаех кой полет си взела. Дойдох направо в хотела. Намерих апартамент. Проведох няколко разговора по телефона. Чаках.

— Кога научи за Мария Казарес?

— Със сигурност ли? Около пет минути след като разговаряхме. Първо чух слухове около час по-рано, от един приятел журналист. Той се обади да го потвърди веднага след като ти затворих телефона. След пет минути се получи и по факса.

— Значи си знаел, че е починала, още преди да ми се обадиш?

— Да, така е. Освен това, разбира се, бях провел и два доста трудни разговора с моя човек в Амстердам. Всичко това ми се струпа почти едновременно. Не го казвам за оправдание.

Джини долавяше вълнение, което не съответстваше на спокойната прецизност на речта му.

— Защо искаше да се извиниш? — попита несигурно.

— Дадох си сметка колко лошо съм се държал...

Роуланд замълча, лицето му внезапно помръкна. Джини, която веднага разбра, че щеше да е по-безопасно, ако си беше спестила този въпрос, се молеше той да спре до тук. Тъкмо се готвеше да заговори за друго, когато Роуланд продължи:

— Искам да знаеш, че се срамувам от онова, което казах. Не само защото не бях прав, но и защото загубих самообладание и наговорих неща, за които няма причина да ми прощаваш. — Роуланд замълча и тя усети вътрешната му борба. — Въпреки онова, което се говори за мен, аз много рядко изпускам нервите си до такава степен. Сега, разбира се, знам защо стана така.

Джини му се възхити. Докато изричаше това признание, погледът му не трепна, но никоя жена не би пропуснала да разбере какво има предвид. Смисълът на думите ставаше пределно ясен от изражението и тона му. Макар и косвено, то си беше чисто обяснение в любов. Джини подозираше, че е типично за него да го направи по такъв начин — тя да има възможност да се престори, че не го е разбрала, или да отговори със същата прямота.

Взираше се в очите му, неспособна да се откъсне от тях. Знаеше, че ако той каже нещо, ако опита да се изрази по-ясно, ще се освободи. Ще може да мине край него и да излезе през онази врата. Зачака. Роуланд продължаваше да мълчи, но тишината в стаята беше красноречива. Сега тя усети остро опасността, заплахата от онова, което ще последва, от непредвиденото, от все още неизречения си отговор. Чувстваше как времето набира скорост. Секундите, които ѝ бяха необходими, за да отговори, имаха бързината и тежестта на товарен влак. Споходи я краткото и объркано усещане, че двамата с него са пътници. Една погрешна дума, един погрешен жест и щяха да се качат на влак, от който нямаше слизане.

— Онова, което каза, не беше вярно — поде тя. — За „Антика“. За Паскал...

И за момент ѝ се стори, че е в безопасност. Бе отминала обяснението му и видя как той стисна устни. Бе използвала името на Паскал, което би трябвало да я предпази при създалите се

обстоятелства, но ефектът беше точно обратен: вместо да ѝ придаде вълшебна сила, то изведнъж я накара да се почувства слаба. С него нахлуха несигурността и терзанията, всичките онези месеци на самота и страдание, на тягостно пробуждане и дълги разходки из лондонските улици. Името на Паскал изобщо не можеше да я защити от това остро и неочаквано сексуално усещане, което зареждаше с електричество всеки нерв в тялото ѝ. Дори не бе подозирала, че има такава нужда да бъде докосвана.

— Недей — опита се тя да спре Роуланд, когато той тръгна към нея. Продължаваше да си повтаря, че ще е в безопасност, ако не я докосне. — Недей. Всичко е наред. Гордостта ми е наранена, това е...

Той не възрази на тази лъжа, изобщо не продума. Хвана я за ръката и внимателно я притегли към себе си. Изтри сълзите от лицето ѝ, продължавайки да я държи нежно в обятията си. След толкова месеци на въздържание шокът от мъжкото тяло и мъжката прегръдка бе силен. Тя опря лице на мускулестите му гърди, заслуша се в ударите на сърцето му. Почувства се защитена, после изпита нужда. Тялото можеше да зажадне за обич, също както душата, и за известно време за нея бе облекчение просто да бъде прегръщана, да бъде прегръщана от мъж. Сякаш дълго се бе съпротивлявала, дълго се бе борила със самата себе си и сега, изведнъж, можеше да се отпусне.

После започна да осъзнава, че това не е кой да е мъж и прегръдката не е просто приятелска. Това бе точно определен мъж, силен, малко по-висок от Паскал, чието тяло, докосване, начин на прегръщане бяха нови за нея. Даде си сметка, че гърдите ѝ са притиснати към неговите, че той започва да се възбужда.

Зад нея в стаята, която все още не беше разгледала, бе започнал да звъни телефон. Обаждането можеше да е за всеки от двамата, но Джини имаше неясното чувство, че ако е за нея, то някой се опитва да се свърже с друга жена, жена от предишен живот. Остави то да звъни, Роуланд също не възнамеряваше да отговори.

Той въздъхна, сложи ръка на шията ѝ, после повдигна лицето ѝ към своето и тя срещна неговия нетрепващ, изпълнен с решимост поглед: мъж, който можеше да бъде истински напорист, който бе повече от готов да поеме риск, когато счете за необходимо. Усети го с тялото си да помръдва и в отговор цяла потръпна. Дори тогава, когато и двамата знаеха какво ще последва, какво ще се случи, когато

вълнението ѝ беше толкова силно, че почти бе неспособна да мисли, дори тогава той остана коректен и ѝ даде възможност за избор.

— Събитията се развиват — каза той, — може да е нещо спешно. Искаш ли да се обадиш?

Джини вдигна очи към този почти непознат мъж. Желанието заля цялото ѝ тяло с изумителна сила.

— Не, не искам — отвърна тя.

— Нито пък аз.

И след като бе получил съгласието ѝ, не се колеба повече. Под оглушителния звън на телефона, внезапно загубил хладнокръвието си, той я притисна към себе си. Зацелува я по косата, по очите и шията, напористо и много бързо. Джини разтвори устните си за неговите, извика, когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ. По някое време телефонът спря да звъни и... Роуланд заключи вратата. По-късно никой от двамата не можеше да каже точно кога или в кой момент.

Доста след това Джини стана от леглото и отиде в банята. Не виждаше добре, пречеше ѝ тъмнината вътре, но когато запали лампата, светлината я заслепи. Както се очакваше от категорията на хотела, банята беше доста луксозна, плочките бяха мраморни. Нещата на Роуланд, четка, гребен и комплект принадлежности за бръснене, бяха небрежно захвърлени на полицата. Над умивалника имаше огледало, зад нея, на отсрещната стена, имаше още едно. Джини разглеждаше помещението, което някак не искаше да застане неподвижно. Кръстосваха се отражения на отраженията и жилите на мрамора сякаш пулсираха. С усилие на волята тя се взря в собственото си лице.

Сексът беше като болка. Ако си се лишавал продължително от него, забравяш колко е всемогъщ. И онова, което виждаше сега в огледалото, беше секс. Отпечатъкът му личеше върху устните ѝ, които бяха подпухнали, върху кожата, която бе поруменяла, и върху тялото, където ръцете му я бяха докосвали и притискали. Изпитваше болезнено удоволствие, че са я любили. Слабините ѝ бяха влажни; миришеше на секс, от нея се отцеждаше секс и тя все още усещаше лекото ехо от секса, остатъчната тръпка от сексуалното удоволствие, която я разтърсваше при спомена как той я бе любил.

Ето какво представляваше тя значи. Тези нейни наклонности отмерваха величината на изневярата ѝ. Напук на цялата си увереност,

на всичките си предишни клетви, все пак бе стигнала до тук, до положение, което никога не си бе и представяла и което бе считала за невъзможно. Сама бе направила този избор и за да утежни още повече измяната си, бе изпитала силно удоволствие от секса.

Защо бе хранила непоклатимата, глупава юношеска увереност, че само Паскал може да ѝ даде това? Защо си беше втълпила, че любовта променя самата същност на акта и му придава взаимност и интензивност, които иначе липсват? „Типично женско заблуждение — помисли си тя, — типично женска грешка.“ Колко мъже мислеха по този начин? Сега разбираше, че нейната увереност е била необоснована, виждаше опровержението ѝ върху собственото си отражение в огледалото, усещаше го в утробата си. Беше научила най-горчивата и нежелана истина за себе си.

Напълни умивалника с вода и се изми. Върна се в спалнята. През спуснатите пердета се процеждаше бледа светлина. Роуланд Макгуайър лежеше по гръб, подпрял глава на ръцете си. Обърна се да я погледне. Джини отиде и коленичи до него. Гол беше много красив. Мускулестото му тяло още лъщеше от пот. Тя опря лице в рамото му и притисна устни към кожата, която имаше солен вкус. Той безмълвно я прегърна и я привлече към себе си, а ръката му остана да лежи върху хълбока ѝ.

Интимността и спокойствието бяха също неочаквани. Известно време мълчаха и двамата. Споменът за целувките и прегръдките му се разля в тялото на Джини. Тя заговори първа.

— Само веднъж, Роуланд. Така трябва. Само този път. Преди това нищо не се е случвало и след това също не бива да се случва. Беше непредвидено, случайност...

— Грешка?

— Не. — Тя срещна погледа му, без да трепне. — Не. Не бих казала. Но никой от двамата ни не искаше да се случва. Ако престанем да си го спомняме, ако не говорим повече за това...

— Да го третираме като моментна аберация? — Той я гледаше напрегнато.

— Не. Не съм сигурна... — Джини се смути. — Как би разтълкувал тази дума, как точно?

— Мога да ти цитирам тълкуванието от речника. Означава отклонение от пътя или от вида.

— Значи е това — хвана се за думата тя. — Отклонение. Нещо, за което при нормални обстоятелства никой от двамата ни не би помислил, не би го допуснал, нито планирал.

— Толкова ненормални ли бяха обстоятелствата? — Той отдръпна ръката си и седна.

— Да, така ми се струва...

— Стая? Мъж и жена? Неочаквано решение? Толкова ненормално ли е всичко това?

— Така го почувствах. — Тя избегна погледа му. — Аз обичам Паскал, Роуланд, случилото се не променя нищо...

Той я погледна остро и изпитателно, но замълча. Стана, взе дрехите си и започна да се облича. Джини седна и се взря в него, диплейки чаршафите в ръката си. Чудеше се дали я мисли за наивна, или за неискрена; може би считаше, че тя се самозалъгва? Това я върна към една случка от миналото, за която не обичаше да си спомня.

— Веднъж ме предупредиха — възбудено заговори тя.

Роуланд спря и се обърна да я погледне, закопчавайки колана си.

— Един мъж ме предупреди. Името му няма значение, пък и без това вече не е между живите. Той ми каза, че такива неща се случват и че нищо не може да ги спре. Дългът, етиката, клетвите, дори любовта. Каза, че няма достатъчно надеждна защита срещу това.

— Срещу какво?

— Всичко това. — Джини тъжно махна към леглото. — Желанието. Сексуалното привличане. Изведнъж да пожелаеш някого толкова силно, че да престанеш да мислиш. Предупреди ме колко стихийни могат да бъдат тези неща. Аз се ядосах. Казах му, че греши. — Тя стана. — Това беше преди година. След няколко дни той загина. И сега разбирам, че е бил прав.

— Този мъж беше ли ти любовник?

— Не. Съвсем не. Пишех очерк за него, нищо повече. Бях с Паскал. Аз не преспивам с когото ми падне, Роуланд, разбра ли?

— Не съм си го и помислил. Не исках да кажа, че... — Той се смути. Закопча токата на колана си и посегна за връзката и сакото. — Ще постъпим, както предлагаш — продължи той с вече по-рязък тон. — Такова нещо изобщо не се е случвало. Било е сън. Халюцинация. Леко отклонение от набеязания сюжет.

— Така ли да го опиша на Паскал? — попита Джини, извързвайки лице.

— Разказваш ли на Паскал всичките си сънища, всичките си фантазии?

— Разбира се, че не.

— В такъв случай, на твое място не бих му го споменавал.

— Искаш да кажеш, да го излъжа?

— Да го излъжеш чрез премълчаване. Да.

Джини го гледаше нерешително. Той се беше извърнал, така че не виждаше лицето му.

— Ти лъжеш ли, Роуланд? Лъжеш ли добре?

— Много добре. Когато трябва. Да.

— Мен би ли ме излъгал?

— Разбира се. Без колебание. И ти изобщо не би се досетила. — Отново се обърна да я погледне и после, за нейна изненада, се върна, измъкна от ръката ѝ блузата, която тя все още държеше, и я притегли в обятията си.

— Ще ти го кажа само веднъж — тихо заговори той, сложил ръка на главата и притиснал лицето ѝ до гърдите си. — Давам ти дума, няма да кажа на никого какво се случи тази вечер. Никога и при никакви обстоятелства няма да говоря за това, нито с която и да било друга жена, нито с мъж. И ако твоето желание е всякакъв спомен за случилото се да бъде изтрит, считай го за такъв. Това изобщо няма да се отрази на отношенията ни. Отсега нататък ще се държа с теб по същия начин, както преди да се случи, и ти ще се държиш с мен така. Никой никога няма да се усъмни.

— Способен ли си на това?

— Да. Умея да прикривам чувствата си. Научил съм се от малък. И от тогава насам съм натрупал богат опит.

— Не става дума за чувства. — Джини се измъкна от прегръдката му. — Това няма нищо общо с чувствата. То е секс...

— Значи ще е още по-просто. Винаги ми е било много лесно да забравям секса.

Той се отдалечи от нея и започна да събира разни неща, захвърлени по-рано из стаята: портфейл, ключове. Неговата невъзмутимост, както и тонът на отговорите му, нараняваше Джини и тя се презираше заради това. Беше си чисто женска извратеност, да ти

е криво, когато мъжът изпълни собствените ти желания. Нямаше никакво намерение да се поддава на този импулс и без повече да се замисля, стана и се облече.

Роуланд се бе приближил до единия от факсовете и четеше разни съобщения.

— Офисите на фирма „Казарес“ са затворили от сутринта, както изглежда. — Роуланд вдигна поглед от факсовете. — Съмнявам се. Може да не приемат обаждания, но сигурно работят. Подготвят официалната версия за смъртта на Мария Казарес. Утре тя трябва да бъде представена. Лазар ще дава пресконференция, във вторник от девет часа.

Джини се поколеба, после опита да влезе в неговия тон.

— Нищо повече ли няма за обстоятелствата около смъртта ѝ?

— Не. Първите слухове бяха за сърдечна недостатъчност, спиране на сърцето. По този въпрос няма никакво развитие. И все още са доста уклончиви относно часа и мястото на смъртта ѝ. Първоначално се говореше, че не е било в никоя от нейните резиденции. Възложил съм да се направят проучвания във връзка с това. Закарана е с линейка в частна католическа болница, в клиниката „Сен Етиен“. Явно и преди е лекувана там. Би било полезно да знаем кога и откъде я е прибрала линейката.

— Ако предположенията ни са верни, трябва да е вземала „Бели гълъби“... от два дни? От три?

— Вероятно от три. Но това все още са си само предположения. И нищо чудно да си останем с тях, поне доколкото зависи от лекарите в нейната клиника.

— Няма ли да ѝ правят аутопсия?

— Не знам. Мисля, че зависи от Лазар и от степента на неговото влияние. По този въпрос предпазните кепенци хлопнаха много бързо.

— А ревюто? Тя трябваше да се появи в сряда. Нейната колекция щеше да бъде представена в сряда. Ще го отменят ли?

— Вероятно. Каквото и да решат, ще го съобщят утре, на пресконференцията... По-късно може да видим дали Линдзи не знае нещо. Оставил съм ѝ бележка. Сигурно още е някъде с Марков. Трябваше да са в „Гран Вефур“, но сигурно са сменили резервациите си. Допускам, че Линдзи може дори още да не е научила... Както и да е. — Джини взе палтото си и той се обърна да я погледне. — Да

опитаме ли да открием твоята Шантал? Не е изключено Стар да е там, както и Мина. Улица „Сен Северен“, нали?

— Да. До черквата „Сен Северен“. В Латинския квартал. На петнайсетина минути от тук. — Джини погледна часовника си. — Сега е единайсет и петнайсет, Роуланд...

— Знам. Късно е за посещения. — Вдигна рамене. — Обаче ни дава предимството на изненадата.

— Вероятно ще се окаже поредната фалшива следа. Този Стар, изглежда, много го бива да изчезва.

Джини замълча. Беше последвала Роуланд и сега двамата стояха до вратата. Наблюдаваше го как маха резето и изведнъж я обзе безнадеждното чувство, че няма да издържи на тази преструвка.

Питаше се дали и Роуланд се чувства по същия начин. Той не се издаваше с нищо, посегна да отвори вратата, но вместо това се обърна към нея и тя видя, че лицето му е напрегнато. Погледът му спря върху устните ѝ. Не се решаваше да заговори.

— Искам пак да те целуна — каза накрая. — Предполагам, че го разбираш.

— Роуланд, недей. Трябва да прекратим това. Трябва да го прекратим веднага. Нали каза...

— Знам какво съм казал. — Отново се поколеба, после бавно вдигна ръката си и я сложи на тила ѝ. — Кажи ми само едно нещо, преди да тръгнем. — Навъси се. — Косата ти... сама ли я ряза? Кога? Защо го направи?

— Стана, когато се върнах от Сараево. Не знам точно защо... — Замълча. Той не я подканваше, но чакаше отговор, също както онзи следобед на алеята пред къщата на Макс. — Чувствах се зле. Искях да се променя. И намерих най-лесния изход, женския изход. Вместо същността, промених външността си. Просто я накълцах с ножичките за нокти. Преди това косата ми беше дълга. Защо? — Тя вдигна очи към него. — Много ли е грозна?

— Не. Придава ти вид на... На мен ми харесва. Забелязах я още в Англия, когато се връщаме от срещата с Мичъл, и... Няма значение. Трябва да тръгваме.

Имаше значение, разбира се. Джини знаеше това и не се съмняваше, че Роуланд също го знае.

— Харесвам те, Роуланд — промълви тя, преди той да отвори вратата. — Искам да го знаеш.

— Защо?

— Проницателен си. Имаш много бърза мисъл. Харесвам те заради нещата, които не казваш...

— А твоята мълчаливост бе първото нещо, което ми хареса у теб. — Хвана я подръка и тонът му се промени. — Да побързаме. Улица „Сен Северен“. Трябваше да сме там още преди два часа. Къде отидоха тези два часа?

— Получи се засечка, лека чупка в сюжетната линия. Занемарихме работата си — отвърна тя, влизайки в асансьора. — Натисни „Партер“, Роуланд.

Фоайето бе пълно с журналисти. Роуланд видя свои познати и отиде при тях. Изслуша ги, после заговори с тих глас и поверителен маниер.

— Какво правеше там? — попита го Джини, когато двамата се настаниха в таксито.

— Получавах информация, разпространявах дезинформация. Връщах се към вида. — Усмихна се. — Какво е първото правило в журналистиката, Джини?

— О, това го знам. Баща ми ми го е повтарял достатъчно често. Онова, което ти забрави. „Провери, после провери още веднъж.“

— Това е второто правило. — Роуланд я погледна хитро. — И двамата забравихме първото.

— Което е?

— „Винаги бъди с едни гърди пред останалите.“

„Сен Северен“ бе къса и много тясна уличка, изцяло в сянката на едноименната черква. От едната ѝ страна се бяха разположили цяла редица алжирски и марокански ресторанти, от които се носеше аромат на кускус и кебап. Когато часовникът на кулата удари, Стар дръпна Мина в тъмния вход на черквата.

— Единайсет и половина е — каза той. — Чакай тук и не мърдай. Връщам се след десет, най-много след петнайсет минути.

— Не може ли да дойда с теб, Стар?

— Не, не може. Дръж шала на главата си. Не се показвай на светло. — Той хвана ръцете ѝ и я стрелна с красивите си очи. — Имам нужда от теб, Мина. Обещавах ли, че ще ме чакаш?

Прекоси пътя и се скри в тесен вход между ресторантите отсреща. Мина погледна сградата, в която бе влязъл. Ако се съдеше по вида ѝ, над ресторантите имаше малки апартаменти. Прозорците се намираха само на около четири метра от мястото, където стоеше. Те бяха осветени, но покрити с мрежести пердета, и Мина можеше да види само проблясъците на телевизорите и сенките на движещите се силуети.

Предпазливо надникна към улицата. В ресторантите сигурно имаше телефонни будки. Ако побърза и ако Стар действително се забави петнайсет минути, можеше да опита да се свърже с родителите си. Нямаше пари, но можеше да поиска разговорът да е за тяхна сметка, при все че не ѝ бе много ясно как става това във Франция. Направи крачка напред, но смелостта ѝ изневери. Не, Стар сигурно щеше да се върне и да я хване, по-добре да почака.

Погледна часовника си. Нямаше го едва от две минути. От два дни той непрекъснато ѝ обещаваше, че ще ѝ позволи да се обади, но щом се стигнеше до това, винаги се намираше нещо, което да попречи. Ту казваше, че трябвало да чака някакъв приятел, ту че трябвало да излязат и да се срещнат с някого, но не обясняваше с кого ще се срещат и защо. Сега например при кого беше отишъл? С кого се бе виждал този следобед? С някаква ужасна, тътреща крака и мърмореща стара селянка, облечена в черно, която живееше в огромен плесенясал апартамент, пълен с дрънкулки, разпятия и отвратителни евтини икони на Христос.

Мина трябваше да седи в ъгъла, докато Стар и старицата си бърбореха нещо на френски. Жената не спираше да гали ръката му и да му се умилква, сякаш е някакъв бог. Непрекъснато споменаваше името Мария, това бе единствената дума, която Мина разбираше. Преди да тръгнат, Стар ѝ бе дал да пуши трева, тя беше много силна, но изобщо не повиши настроението ѝ. Само ѝ призля и се почувства като в капан, като катерица, която непрекъснато се върти в клетката си. Не можеше да съсредоточи мислите си. В апартамента на старицата беше задушно и горещо, а Стар я бе настанил точно до радиатора, от което се чувстваше още по-зле.

Насред един от безкрайните напевни монолози на старицата Мина усети, че ще припадне или ще повърне. Стар с раздражение я заведе до банята и тя забеляза, че онова, което му бе казала жената, го е разгневilo.

— Тъпа шибана стара кранта — промърмори той, когато отново излязоха на улицата. — Не знае дали е утре или миналата седмица. Разби ми разпределението на времето. Утре пак трябва да бия целия този път до тук.

— Защо, Стар? — Въпросът се изплъзна от езика ѝ, преди да успее да го спре.

Но като никога той отговори:

— Защото трябваше да се срещна с един човек. С една приятелка. Тя трябваше да е там, но не беше, защото шибаната стара кранта не различава понеделник от вторник. Няма значение. Все още имам време... Виждаш ли онази аптека там? Влез и купи боя за коса. Ето... — Той тикна пари в ръката ѝ. — Побързай. Аз не мога. Мъж, който купува боя за коса, се запомня. Ти я купи. Побързай.

Мина взе парите. Питаше се дали случайно вътре няма телефон, но, разбира се, нямаше. Намери опаковка боя и я плати. Чудеше се дали приятелката, с която Стар трябваше да се срещне, не е жената, която бе видяла на летището, онази, която той нарече Мария Казарес. Докато се връщаше от банята в апартамента на старицата, Мина бе надникнала в спалнята, която приличаше на параклис. Вътре имаше голямо легло с розов копринен пухен юрган и навсякъде беше пълно със снимки на Мария Казарес, стотици снимки по масите, скриновете и стените.

Само че Мария Казарес не беше приятелка на Стар, помисли си Мина, докато чакаше, а негов враг, той сам ѝ го бе казал. Започваше да ѝ става студено. Бяха минали повече от пет минути, откакто я бе оставил. Тя се измъкна от входа и прекоси тясната уличка, готова при нужда да се хвърли назад. Врълхлетя я миризма на скара и тя се притисна по-плътнo до витрината на ресторанта, осъзнавайки колко е гладна. Стар, изглежда, никога не огладняваше. От часове не бяха слагали нищо в уста. Изведнъж съзря в огледалото до вратата на ресторанта момиче, съвсем наблизо. Сепна се, после разбра, че това е самата тя. Загледа се в отражението си. Хвърли поглед през рамо, смъкна назад синия шал и направи гримаса. Очите ѝ се насълзиха.

Стар саморъчно я бе подстригал. След това бе нанесъл боята. Бей дал да се погледне само за миг в ръчно огледалце, след като косата изсъхна. Изглеждаше страшно доволен и непрекъснато повтаряше, колко хубава била така.

Но не беше хубава. Беше грозна. Боята не бе хванала добре, тъй че косата ѝ сега имаше нескопосан ръждивочерен цвят и стърчеше на назъбени кичури около лицето ѝ. Приличаше на скитница, на отрепка... Дръпна се от стъклото и изтича назад през улицата. Върна шала на мястото му и го завърза здраво. Какво, ако са я видели? Нали ги видяха следобед, няколко минути след като излязоха от къщата на старата селянка. Не беше полицай, Стар никога не се доближаваше до униформен полицай. Забележеше ли някой, веднага сменяше посоката. Видя ги мъж с обикновен костюм, в обикновен ситроен без отличителни знаци. Спря, взе мобифона, каза нещо и слезе.

Но те вече си бяха плюли на петите. Завиваха зад ъгли, влизаха и излизаха от магазини, прекосиха цял лабиринт от тесни улички. Когато накрая спряха, Мина бе останала без дъх, а Стар бе така пребледнял, че устните му изглеждаха като восъчни.

— Видя ли го? — сграбчи рамото ѝ той. — Господи, те са навсякъде. Полицаи, цивилни полицаи. В колите, по улиците. Гледаше ти косата, видях, че я гледаше. Трябва да се прибираме. Налага се да променим външността ти. — Прегърна я и я притисна до себе си. — Мина, ако ни хванат тук, знаеш ли какво ще ми направят? Ще ме натикат в пандиза. Ще ме затворят...

Мина се опита да каже, че няма да го допусне, ще обясни, че е тръгнала с него по свое желание. Но Стар не я слушаше. Набързо я върна в таванската стаичка с леглото и пъстрия юрган и я накара да си боядиса косата. През цялото време седя там, в ъгъла, дори не ѝ позволи да използва банята, да не би да останат петна от боята, та някой от другите наематели дати види и да се усъмни. Докато Мина се занимаваше с боядисването, той се бе разположил сред червените къдрици, които бе отрязал. Те се търкаляха по масата, по пода, но Стар сякаш не ги забелязваше. Гледаше си на карти тарок, обръщаше ги една по една: „кулата“, „влюбените“, „обесения“, дама каро, поп пика. Красивото му лице помръкна. Мина разбра, че не е доволен от онова, което показват картите. В следващия момент ги помете с ръка и ги

пръсна по пода, грабна стола, запрати го в стената и той се разби на парчета.

— Побързай. — Хвърли се на леглото и легна по гръб, с поглед, забит в тавана. Юмруците му се свиваха и отпускаха. — Изсуши си косата, Мина. Ела тук. Говори ми. Милвай ме по челото.

Мина изпълни нареждането. Отиде при него и започна да милва косата, после лицето му.

— Не можеш ли да ми кажеш какво не е наред, Стар? — плахо попита тя.

— Картите бяха лоши. — Той се пресегна и хвана ръката ѝ. — Не ми харесаха картите. Продължавай, Мина. Караш ме да се чувствам по-добре. Само ти го умееш. Имаш дарба да успокояваш. Милвай ме съвсем нежно. Ето така.

Мина продължи да го гали. Чувстваше се горда, но и малко уплашена от онова, което Стар можеше да направи след това. Беше ѝ студено, косата ѝ бе още мокра, по ръцете и блузата ѝ капеше и се стичаше на струйки черна боя. След време, след доста време, усети, че той се напряга, и се досети, какво ще последва. Стар я сграбчи за китката, отвори очи и вторачи в нея немигащ поглед. Лицето му бе застинало като маска, по него не трепваше нито едно мускулче. Смъкна ръката ѝ от челото и я постави на гърдите си, после я премести по-надолу и я натисна върху чатала си.

Мина знаеше какво се иска от нея, защото предишния ден той ѝ го бе показал. Трябваше да го милва по бедрата и по слабините, като непрекъснато нашепва името му. Затвореше ли очи, значи ѝ даваше сигнал да започва: да свали ципа на дънките и да освободи пениса му, Стар го наричаше с една дума, която я караше да се чувства неудобно и да се черви, защото никой от познатите ѝ, с изключение на Стар и Касандра, не я използваше. Добре че не се налагаше тя самата да я използва. Трябваше само да го милва, хванала пениса му в ръка, и докато го прави, непрекъснато да повтаря името му. Трябваше да диша тихо и да лежи съвсем неподвижно; той ѝ казваше кога да спре.

Когато за пръв път го поиска от нея, когато я помоли да го направи, Мина си каза, че може би сексът понякога започва така. Винаги бе мислила, че започва с целувки, но вероятно някои мъже предпочитаха тази прелюдия. Въобразяваше си, че знае какво ще се случи после — същото, за което Касандра ѝ бе разправяла шепнешком

и което бе обяснено толкова ясно в часовете по биология. Стар щеше да се възбуди, кръвта щеше да нахлуе в пениса му, той щеше да получи онова, което учителката наричаше „ерекция“, а Касандра „надървяне“, и тогава вече положително щеше да я целуне... и щяха да се любят.

Макар и да се ориентираше трудно в цялата тази мъгла от неловкост и думи, Мина мислеше, че е подготвена. Вече не държеше на девствеността си, но искаше първият път да е нещо специално, не някакво бързо сборичкване, както го бе описала Касандра, а прекрасно събитие, което никога не би забравила. Искеше това да е нейният подарък за мъжа, когото обича. А тя обичаше Стар. Разбра го веднага, още в мига, в който той я заговори.

Обаче никакви илюстрации и описания не я бяха подготвили за онова, което последва. Вярно, че беше смутена и изплашена и сигурно допускаше някаква техническа грешка, но когато свали ципа на дънките и взе половия му орган в ръка, та дори и когато започна да го милва, не се случи абсолютно нищо. Очите на Стар оставаха затворени, но той не протестираше, нито ѝ правеше забележки, тъй че тя постепенно престана да се страхува. Милваше красивия му стегнат и плосък корем, после вплете пръсти в тъмното окосмяване на слабините му. Плахо прокара пръст по дължината на мъжествеността му; изненада я големият размер, както и удивителната нежност на кожата. Проследи една вена, после взе това красиво нещо в ръката си. Може би щеше да ѝ е приятно да се наведе и да го целуне, защото бе завладяна от любовта си към Стар и от тайните на неговото тяло, но не се осмели. Продължи да го милва и веднъж усети през меката плът да преминава лека тръпка на живот, но той и след това остана отпуснат, сгушен в дланта ѝ, и тя започна да се отчайва.

„Те се уголемяват — бе казала Касандра. — Уголемяват се и щръкват напред като етажерка. Харесва ми, когато става това. Кара те да се чувстваш толкова силна, Мина. Страхотно е.“

Къде бъркаше? Мина стисна по-силно; установи, че както на илюстрациите, предната кожичка се движи назад и напред. Не издържа и се разплака. Запремигва, за да не капнат сълзите ѝ. Знаеше какво не е наред. Стар не я обичаше. Тя дори не го привличаше, беше глупава, безинтересна и несръчна, не вдъхваше желание.

— Стар... — прошепна тя, когато ѝ стана съвсем непоносимо. — Стар, има ли нещо? Не правя ли това, което искаш?

Той се изправи в леглото с единствено бързо и плавно движение. Изнесе назад ръката си и я удари през лицето. Удари я с длан и с всичка сила. Плесницата я запрати в стената и я събори на пода.

Тя се сви там, твърде изплашена, за да заплаче, а Стар я хвана и грубо я издърпа. Тресеше се от гняв, а очите му бяха придобили онзи блясък, от който тя бе започнала да се бои.

— Няма нищо — каза той, разтърсвайки я. — Нищо, разбра ли? Ти си мислиш, че искам секс? — Отново я разтърси. — Мислиш си, че искам да се чукам? Е, не искам. Не искам нищо от този род, това го искат само обикновените мъже.

Тогава Мина се разплака. Сълзите я задавяха, главата я болеше и тя изпитваше отчаяна нужда да го накара да разбере.

— Но аз те обичам, Стар — прошепна. — Толкова те обичам. Помислих, че може би искаш да ме любиш. Ако искаше, аз щях...

— Правила ли си го някога? — Той я разтърси за трети път и когато тя отговори отрицателно, внезапно я прегърна, много силно, склучи ръце около нея и я залюля. — Това е хубаво — каза. — Това е хубаво, Мина. Трябва да разбереш, ние сме по-специални. Не сме като всички останали. Ние общуваме, Мина. Чукаме се с очите, с умовете, с душите си. Ето това правим ние. Това искам аз.

Мина спря да плаче и се взря в него. Гледаше удивителното му лице, грейнало от увереност, и си мислеше, че казаното от него е забележително, най-странното и прекрасно нещо, което може да каже един мъж. И тогава в дъното на съзнанието ѝ се прокрадна ужасно съмнение. Не го ли е казвал и друг път, на друга?

Но то се изпари почти веднага. Стар беше така мил и така нежен с нея. Взе я в прегръдките си, целуна лицето ѝ и я увери, че тя е най-хубавото и най-сладкото нещо, което му се е случвало през живота. Повтаряше ѝ, че е неговото спасение, и Мина повярва на пламъка в очите и на гласа му. Оттогава не бе имало изблици на гняв, само леки предупреждения от време на време, като тътен на вулкан, които показваха, че макар под контрол, вътре в него кипи дива ярост, която тя не разбираше.

„Някой го е наранил — помисли си Мина и отстъпи в мрака на черковния вход — много го е наранил.“ Затова толкова време нищо не можеше да го успокои, нито милувките, нито нашепването на името му, нито дори играта с каталога на оръжията, която той толкова

обичаше, въпреки че собствените му познания в тази област обикновено връщаха настроението му най-малко за час.

Тя вдигна часовника към очите си и се взря в стрелките. Стар се бавеше вече близо двацет минути. Изведнъж се изплаши, че няма да се върне, че се е уморил от нея и е решил просто да я зареже тук. Погледна осветените прозорци отсреща, но там не се виждаше никой. В този момент в края на улицата спря такси и тя се дръпна в сянката, прикована там от страх и любов, от мъчителна несигурност. Това, разбира се, беше най-силната комбинация от оръжия, която мъжът може да използва срещу жената, ала Мина не го съзнаваше. След по-малко от минута тя възкликна от облекчение. Вратата отсреща се бе отворила и Стар за миг прекоси тясната улица. Мина понечи да тръгне към него, да излезе в светлината от ресторантите, но спря. От таксито бяха слезли двама души, мъж и жена. Сега те вървяха по тротоара, проверяваха номерата на вратите и говореха на английски. До Мина достигна плътният глас на мъжа, а след това и по-тихият на жената.

Стар, обикновено толкова предпазлив, изглежда, не ги забелязваше. Беше застанал пред нея и я гледаше така, сякаш беше невидима, сякаш се беше вторачил в стена. По лицето му се стичаха сълзи.

— Стар, бързо. Тези хора са англичани — прошепна тя и го хвана за ръкава. — Дръпни се от светлината...

Той продължаваше да стои неподвижно, сякаш не я чуваше. Мъжът и жената се приближаваха, вече бяха на десетина метра от тях. Изплашена, Мина отстъпи в сянката на черковния вход, дърпайки след себе си Стар, който бе започнал да издава ужасяващи тихи стонове. Напипа дръжката на вратата зад себе си и я отвори.

— Недей, Стар, недей — пошушна тя и се опита да затвори устата му с ръка. Разтреперена, тя го издърпа в черквата и затвори вратата. Вътре бе слабо осветено и празно. В отдалечена ниша мъждееха свещи. Стар залитна и се блъсна в затворената врата, после се строполи на земята. Сви се там, вече притихнал, и скри лице в ръцете си. Мина стоеше съвсем тихо и се слушваше, разкъсвана между него и стъпките отвън, които идваха все по-близо и накрая спряха.

— Ето, тази е къщата — каза мъжът. Мина го чуваше ясно. — Тази с дантелените пердета. Има някой, лампите са запалени, работи

телевизор...

Мина замръзна, притиснала ухо към вратата.

— Заедно ли ще влезем? — чу се гласът на жената. — Късно е. Да не ги подплашим.

— Опитай първо ти. От жена няма да се стреснат толкова. Внимавай какво говориш. Ако тя е там, и аз ще дойда, нека го направим така. Ще чакам, тук, във входа, няма да се показвам.

Жената, изглежда, се колебаеше.

— Нещо не е наред ли, Роуланд?

— Не, няма нищо. Върви...

Мина чу стъпките ѝ да прекосяват паважа. Мъжът отстъпи назад, тъй че сега се намираше точно от другата страна на вратата. Тя затаи дъх и за своя изненада го чу да дава израз на някакво непонятно вълнение. Стори ѝ се, че даже удари с юмрук стената отстрани. Той промърмори тихо „Господи!“, повтори го още по-тихо, а сетне откъм отсрещната страна на улицата долетя шум от чукане. Настъпи тишина, след това прозвучаха гласове — на жената и на някакво момиче — които говореха бързо на френски.

Разговорът бе кратък. Блъсна се врата. Стъпките на жената се приближаваха.

— Шантал няма ли я?

— Твърди, че я няма. Не живеела тук от месеци и тя не знаела къде е сега. И не беше особено очарована, че една непозната се появява на прага ѝ посред нощ.

— Лъжеше ли?

— Може би. Не знам. Затръшна ми вратата в лицето.

— По дяволите. Какво ще правим сега? Май ще е най-добре да се върнем в хотела, необходимо ми е да помисля.

— Необходимо ти е да поспиш. Изглеждаш преуморен и...

— Добре съм — грубо я прекъсна той. — Хайде. Тук няма надежда. Не можем да влезем насила. Ще трябва да дадем тази информация на полицията. Разбираш ли, че Шантал може да е тук, независимо от твърденията на другото момиче? Както и Стар. А отгоре на всичко и Мина Ландис.

— Знам, Роуланд. По дяволите, сгрешихме. Не биваше да идваме просто така. Ако са тук, тази жена ги познава, само сме ги

предупредили. Беше глупаво. Глупаво. Не разсъждаваме особено трезво.

— Давам си сметка. Да се връщаме в „Сен Режис“...

Стъпките се отдалечиха. Мина постепенно започна отново да диша и да се движи. Погледна Стар и реши, че не е чул нищо. Той още лежеше свит в краката ѝ, заровил лице в дланите си. Приклезна до него и го прегърна. Лицето му беше мокро. Зашепна му нежно, придумвайки го да вдигне глава.

— Стар — мълвеше тя, — недей, моля те. Какво има? Какво се е случило? Не плачи, не мога да те гледам разплакан. Погледни ме, Стар. Не бива да оставаме тук. Някакви хора ме търсят. Споменаха, че ще идат в полицията. Трябва да се махаме...

— Тя е мъртва. — Стар вдигна глава. — Мария Казарес е мъртва. Починала е този следобед. Тази вечер. Току-що чух по телевизията. Умряла е още преди часове, а аз не знаех, не го почувствах. — От гърлото му се изтръгна ужасяващ стон. — Картите ме излъгаха. Трябваше да ме предупредят. Исках тя да умре. Струва ми се, че исках. Но не така. Не по този начин...

Внезапно замахна яростно и блъсна Мина назад. Изправи се.

— Ти си виновна. Ти. И тази шибана стара кранта. Ако не беше ти прилошало, щях да остана. Щях да почакам. Знаех си, че това е денят. Знаех си, че ще дойде — и е дошла. Един-два часа след като си тръгнахме. След като трябваше да си тръгнем заради теб, заради шибания ти тъп хленч, че ти било горещо, че ти се повдигало...

Той дръпна Мина и я изправи на крака, разтърси я, после я сграбчи и я повдигна, тъй че лицето ѝ беше само на сантиметри от неговото. Синкавочерните му очи, отново придобили онзи ужасен блясък, се вторачиха в нея.

— Щях да я видя как умира, разбираш ли? Щях да стоя, точно както го бях планирал, и да я гледам как умира в краката ми. А тъпата шибана Матилд щеше да реве и да пищи, щеше да вика по телефона свещеник. Щеше да се щура наоколо и да търси броеницата си и някаква икона, сякаш тя ще спаси Мария. Можех да видя всичко това. И да ликувам. Да ликувам. От двайсет и пет години чакам този момент... А ти, ти... — Той млъкна. Лицето му се гърчеше. Мина бе толкова изплашена, че не можеше да помръдне. Той вдигна ръце и стисна врата ѝ.

— Да те убия ли, Мина? — каза вече с по-равен глас, а синкавочерните му очи се взираха право в нейните. — Бих могъл. Бих могъл да ти прекърша гръбнака, като нищо. Да ти счупя врата и да те оставя тук, в черквата. Да те сложа на олтара. Легнала, Мина, със свещи до главата и до краката... — Спря, дълбоко и бавно си пое дъх. — Е, да те убия ли? Или да те целуна? Как мислиш, Мина?

Мина не можеше да говори. Опита се да помръдне устни и той стисна врата ѝ още по-силно, но само за миг. После се наведе и я целуна силно по затворената уста.

— Спасена си — обяви той. — Аз съм милостив. И без това си ми нужна. Сега си ми нужна повече от всякога. Налага се да променя плановете си. Да ги коригирам. Мога да го направя. Аз съм изобретателен, имам пъргава мисъл.

Хвана я за ръката, сякаш нищо не се беше случило, изведе я на улицата и я върна в таванската стаичка. По целия път натам Мина усещаше как настроението му отново се променя. По енергичната му походка и по пламъчетата в очите му долавяше, че той отново се зарежда с енергия. Струваше ѝ се някак светъл, сякаш от него струеше непобедимост.

— Чудесно — възкликна той. Още с влизането се бе заловил за картите тарок, така както си беше с палтото. Мина, обзета от ужас, се беше свила на леглото. — Картите са чудесни. Знаех си, че ще е така. Всичко е наред, сега мога да го направя. Имам и с какво, виж.

Извади пистолета. Мина знаеше много малко за оръжията, само онова, което бе научила от игрите с неговия каталог. Този беше малък, с цвят на никел. Стар го хвърли на пъстрия юрган между краката ѝ.

— Не е зареден. Не се страхувай. Вземи го. Нали е красив? Ето какво отидох да взема тази вечер.

Мина докосна пистолета и веднага дръпна ръката си. Стар го взе. Помилва го. Насочи дулото му към слепоочието си.

— Бум! — каза той и се усмихна. — Един куршум в сърцето, един в главата и au revoir^[1], Жан Лазар. Проста работа, а? Това нещо дава петнайсет изстрела в секунда. Куршумите са гадни. След попадение многократно променят посоката си вътре в тялото, вътре в мозъка. Изключено е да оцелееш. Целият те разкъсват, а това никак не е приятно, Мина, аз знам всичко по този въпрос. Животът ми беше

едно безкрайно разкъсване. Изтръгнаха ми сърцето и го разкъсаха на малки, дребни парченца. Някой ден ще ти разкажа за това...

Той продължаваше да говори, а Мина не сваляше очи от него и от пистолета. Беше твърде изплашена, за да каже нещо, но размишляваше усилено. Стар имаше нужда от помощ, сега тя наистина разбираше това; имаше нужда от лекар, но никога нямаше да се съгласи да отиде, беше й съвсем ясно.

— Сряда сутринта. Още два дни, дори по-малко — казваше той, а Мина лежеше до него притихнала. Опитваше се да си представи как и кога би могла да избяга от тази стая, от тази къща. Вратата не бе заключена, но имаше проблем, с който не виждаше как ще се справи. Доколкото знаеше, доколкото можеше да прецени за три дни, Стар никога не спеше.

[1] Довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

13.

— Чакай — каза Марков на Линдзи. — Куест винаги идва в този ресторант. И винаги вечеря късно.

— Марков, приближава един. Чак толкова късно ли?

— Довери ми се. Един и петнайсет, не по-късно. Човек може да си сверява часовника по нея. Тя си е такава.

— Марков, знам каква е. Първо, тя изобщо не говори. Никога не съм я чувала да казва нещо повече от „здрасти“ и „лека нощ“.

— С мен говори. Ако има човек, който да знае нещо за смъртта на Мария Казарес, това ще е Куест. Тя е любимият модел на Жан Лазар. Той я е открил. В сряда, на шоуто на „Казарес“...

— Което ще бъде отменено. Стига, Марков.

— Тя щеше да е коронният номер. Казвам ти, сигурно знае нещо. Каква алтернатива имаш? Или предпочиташ половината нощ да се мотаеш в „Сен Режиc“ с цяла тълпа празноглавци и да слушаш партенки? С Куест сме на основаната линия. Включваме се направо към източника... — Той замълча и тъмните му очила се обърнаха към нея. — Какво става с теб, Линдзи? Цялата вечер си толкова нервна.

— Разстроена съм. Шокирана съм. Не е далеч от ума, нали? Всеки би се разстроил. Не мога да повярвам, че е мъртва. Струва ми се невъзможно...

— И?

— И искам пак да се обадя в „Сен Режиc“. Марков, казах ти, че трябва да говоря с Роуланд Макгуайър.

— Линди, тази вечер пет пъти се опита да се свържеш с Макгуайър.

— Той беше излязъл, Марков. Може вече да се е върнал. Виж...

— И когато го търсиш, Линди, хващам едни леки сигналчета. Сякаш си сериозно развълнувана...

— Той е моят редактор. Необходимо ми е да говоря с него.

— Да бе. — Марков широко се прозя. — Редакторите редактират, нали. Седят си зад бюрото, в нашия случай в Лондон, и си редактират. „Зън-зън, факс-факс, махнете снимките на Марков, не обичам

кльошави модели...“ Поправи ме, ако греша, Линди, но сякаш си спомням, че до вчера бяхте на нож, ти щеше да го убиваш и...

— Това беше миналата седмица, Марков. Промених решението си...

— Само решението ли, Линди? Ами Макгуайър? Чудя се как така си е зарязал бюрото, внезапно е взел самолета и е довтасал в Париж? Ревизирам представата си за този мъж, Линди. Сякаш преди съм го снимал от погрешен ъгъл, с погрешна бленда, погрешна експонация и неподходящ филм.

Какво го накара да дотърчи така набързо в Париж, Линди, любов моя? Работата ли? Жена ли? Ще ми разкажеш всички подробности, нали?

— Не изглупявай, Марков. Разбира се, че не е заради жена. Не знам откъде ти идват подобни идеи.

— Гледам те, сладурано, от там ми идват.

— Е, ако познаваше Макгуайър, щеше да ти е ясно, че грешиш. Работа, Марков, чисто и просто работа. И аз не знам точно защо е дошъл. Заместникът му държи крепостта в Лондон. Говорих с Макс, не с него...

Линдзи замълча. Преди около час най-сетне се бе свързала с Макс, а той беше в дипломатическо настроение. Според него някой трябвало незабавно да замине за Париж и тъй като Джини не била на разположение, те двамата взели съвместно решението този някой да е Роуланд.

— Как така Джини не е на разположение? — бе попитала Линдзи. — Според Пикси тя пристига тук тази вечер, поне такива са били намеренията ѝ.

— Съжалявам, Линдзи, но ще трябва да попиташ Роуланд. Другият ми телефон звъни. Трябва да затварям.

Когато Макс бе споменал името на Джини, Линдзи бе усетила известна студенина в тона му. Тя въздъхна, хвърли поглед към влудяващите тъмни очила на Марков и стана.

— Виж, Марков, остави ме да се обадя още веднъж в „Сен Режис“. Роуланд може вече да се е върнал.

— Линди, Линди, никога не тичай подир тях. Това е най-лошото, което може да ти хрумне. — Марков размаха пръст и ѝ отправи поглед, който можеше да мине за майчински.

— Не тичам подир него, по дяволите. — Линдзи се поколеба и седна на мястото си. — Да сме наясно, Марков. Аз работя с него. Необходимо ми е да поговорим за работата. За Мария Казарес. Това е. Няма друго.

— Мен не можеш да излъжеш, Линди. Никога не си могла. Аз виждам всичко. Виждам блясъка в очите ти, руменината по бузите ти. Чувала си за Афродита, богинята на любовта. А знаеш ли, че тя е имала деца? Знаеш ли как са се наричали?

— Не. Изобщо нямах представа, че е имала потомство.

— Е, имала е. В резултат на изневярата с Арес, бога на войната. Родила е пет деца, Линди. И знаеш ли как ги е нарекла?

— Имам чувството, че ти ще ми кажеш.

— Можеш да не се съмняваш. Нарекла ги Ерос и Антерос, тоест любов и ответна любов; Хармония — това е лесно за разбиране. Но имало още две. Техните имена били Фобус и Деймус.

— Което означава?

— Страх и Ужас. — Марков ѝ отправи една от своите тъжни усмивки, запали цигара и пое дълбоко дима. — Струва си да се запомни, нали? Децата на любовта. От време на време се замислям за тази двойка. Замислям се за потомството от нея. Страх и Ужас, хитро, нали?

— Предупреждаваш ли ме, Марков?

— Да. О, да. Ти не искаш и да чуеш, никой не иска. Затова, така да се каже, вмъквам леко напомняне. Поради факта, че не понасям повечето жени, а към теб съм доста привързан. Освен това ти си нещастна, нали?

Линдзи не отговори. Мислеше за Марков. Не я изненадваше, че е толкова добре запознат с гръцката митология. Въобще нямаше да се изненада дори ако той се надвеси над масата и заговори на гръцки. Марков беше способен да стигне до крайности както във външния си вид, така и в обичайния си маниер на говорене, за да покаже, че е глупак, досадник, жертва на модата, но всъщност не беше нито едно от трите. Той бе проникателен, чувствителен и интелигентен, а също така издръжлив и смел. Преди две години постоянният му партньор бе починал от спин, Марков се бе грижил за него през напредналата фаза на болестта. Той наистина бе в състояние да разбере защо хармонията, страхът и ужасът са рожби на любовта.

Марков, който я наблюдаваше, докато минутите се нижеха, беше с обичайната си дегизировка: черни дрехи от главата до петите, тъмни слънчеви очила, при все че този ресторант, уж предпочитан от Куест, бе малко, неприветливо заведение в забутана уличка на Монмартър, осветено по-слабо дори от повечето мазета. На главата си, както винаги, носеше шапка — Марков рядко можеше да бъде видян без шапка, а тази, според Линдзи, бе особено нелеп екземпляр: гладка като кадифе, с широка периферия, шапка от края на миналия век, а ла Оскар Уайлд. Изпод нея се подаваха дълги руси вълнисти кичури. Завършващият щрих бяха две сребърни обеци с формата на кръстчета и шепи сребърни пръстени. Марков, който беше от Лос Анджелис, но твърдеше, че е роден на „Джамбо джет“, след смъртта на любовника си сякаш беше останал без корен. Прекарваше дните си, обикаляйки света, от снимки на снимки. Той можеше да направи всяка жена, която застане пред обектива му, десет пъти по-красива, отколкото е в действителност. Някои от снимките му, разчупващи стереотипите на занаята, се бяха запечатали в съзнанието на Линдзи, която го считаше за най-добрия моден фотограф в света. Нейното мнение обаче далеч не се споделяше от всички — работите на Марков бяха твърде нестандартни, твърде странни за повечето вкусове. Линдзи считаше, че като човек и фотограф Марков прилича на магьосник. И докато го наблюдаваше, с изненада установи, че той почти със сигурност е най-близкият ѝ приятел, единственият, на когото можеше да се довери.

— Е, добре де, прав си — призна тя, поглеждайки го с безпокойство. — Харесвам Роуланд. Дори може би нещо повече от това. Онзи ден... ходих у тях. Само разговаряхме и... нещо ми стана. Нали знаеш, Марков, един от онези малки бунтове на сърцето.

— Да. Известни са ми. Продължавай.

— Няма нищо повече. Мислех, че съм се излекувала. От години, Марков, от години не ми се е случвало подобно нещо. Не съм дете. Не съм глупачка. Това лято навършвам трийсет и девет години. Имам син, който е на седемнайсет. Кожата ми е разтегната от бременността, Марков. Когато си лягам с някого, внимавам светлината да е достатъчно намалена...

— О, за Бога, Линди...

— Вярно е. Знаем, че е глупаво. Казвам си, че това не е важно, че някъде трябва да има мъж, на когото да не му пука за всичко това.

Мъж, който да няма нищо против бръчките по лицето ми, защото няма да гледа лицето, задника или гърдите ми, а ще се интересува от мен, от човека вътре... — Линдзи спря. Чувстваше, че малко остава да се разкисне съвсем, и се презираше заради това. Махна сърдито с ръка. — Не ти трябва да слушаш тези глупости. Усещам как започвам да се самосъжалявам.

— Искам да чуя. Разбирам те.

— Ами, не срещам такива мъже, това е. Ако съществуват подобни чудеса на природата, никой не ме запознава с тях. Мъжете, на които попадам, спадат към три категории: вече женени, лъжци или досадници. От възрастта ми е, Марков. Останали са само отхвърлените — и негодните. Поне така си мислех. Но после срещнах Роуланд Макгуайър.

— Тъмнокосият, висок и красив Макгуайър — усмихна се Марков.

— Да. Но не това е причината. Надявам се да не е.

— Посочи ми една-две други.

— Той е умен, много умен. Мисля, че е добър. Забавен е. В него има някакъв спотаен плам.

— Чудесно. А основната причина?

— Добре де, нещо го е наранило. Случило му се е нещо, не знам какво е, но го усещам. Той се нуждае от любов. Заслужава да бъде обичан. Трябва му подходяща жена, Марков, подходяща партньорка.

— На кого не му трябва.

Марков погледна часовника си. Куест още не се беше появила — явно щеше да закъснее, ако изобщо възнамеряваше да дойде.

— А защо ти да не си подходящата партньорка? — Той свали тъмните си очила, удостои я с един от своите бързи погледи и пак си ги сложи. — Умна си. Добра си. Харесваш ми по външност. Много хора те харесват по външност, с този твой хлапашки, жизнерадостен вид и тези честни очи. Забавна си, разсмиваш дори мен, имаш слънчев характер, не се цупиш, не капризничиш, създаваш ведро настроение. Интересуваш се от другите хора, не си някоя шибана егоманичка, както повечето хора, които познавам. Ти си великодушна, Линди, не си стисната, не си дребнава — и не говоря за пари, нали така? Ти даваш. Не съм забравил. Преди две години ми даде много.

Линдзи бе трогната. Пое ръката, която Марков и подаде, и я стисна.

— Благодаря ти, Марков. Това е най-добрата характеристика, която някой някога ми е давал. Май няма да е зле да запознаеш с нея Макгуайър.

— Ако е такъв, какъвто го представяш, не му е нужна характеристика. Трябва само да си отвори очите.

— Не. — Линдзи поклати глава и отклони поглед. — Бих искала да е така, но се опасявам, че не е, Марков. Нещата не стават по този начин. Той дори не ме забелязва, пък и без това не съм подходяща за него.

— Защо да не си? И не ми говори за разтяганията от раждането.

— Защото не съм... достатъчно трудна, може би. Ако има мен, винаги ще се стреми към нещо повече. Ще иска... нещо, което аз никога не бих могла да му дам.

— Ясно. — Марков въздъхна и вдигна очи към тавана. — Мислиш, че е от този тип?

— Казах ти, че у него има някакъв спотаен плам, Марков. Тъмна страна на луната.

— В сексуално отношение ли?

— Почти съм сигурна. Както и в емоционално. А също и в интелектуално. Забрави, Марков. Имах време да го обмисля. Почти цял ден мисля само за това. Роуланд и аз — това ще е като да смесиш вино и мляко.

— Може пък да е забавно. — На лицето на Марков отново се появи тъжната трепкаща усмивка. — С такъв човек сигурно ще е много забавно, за известно време.

— Вълнуващо, да. А също и много мъчително. Не искам да знам, Марков. Вече съм минавала по този път един-два пъти.

— Аз също.

— А Роуланд би ме закарал твърде далеч. Такива ще са условията му. Или ще ги приема, или ще ме свали на първия завой. Аз съм почти на четирийсет, Марков. Не ми трябва такива вълнения. Трябва ми... — тя замълча и се усмихна — мир и сигурност. Спокойствие. Хармония, ако предпочиташ...

— А Макгуайър не би ти ги осигурил?

— Не и на мен. Не.

— Хайде, Линди, не можеш да убедиш себе си, нито пък мен. Забелязвам плахия лъч на надеждата малко по-навътре в очите ти...

— Как не. Съмнявам се, че изобщо ме виждаш с тези проклети очила. Сега ще проверим. Кой влезе тук преди около две минути?

— Куест — отвърна Марков, независимо че през целия разговор нито веднъж не бе погледнал настрана. — Очарователната Надя вече е на обичайната си маса, пета маса, точно зад мен в ъгъла. Поръча на обичайния келнер да донесе обичайната гарафа обикновено вино и току-що запали първата от множеството цигари „Голоаз“, които ще изпуши, докато вечеря. Извини ме, *Liebling*^[1], имам да върша работа...

Линдзи наблюдаваше Марков, който стана и се приближи до масата, заета от Куест, в най-тъмния ъгъл на и без това слабо осветеното бистро. Не очакваше тя да обърне внимание на нейното присъствие, макар че се познаваха. И така и стана. Когато Марков се изправи, Куест извърна към него красивите си невиждащи очи, после отклони поглед. А когато той седна неканен срещу нея и, верен на себе си, веднага си наля от нейното вино и запали от нейните цигари, тя се прозя и измърка нежно с гърления си глас:

— Марков, изчезвай.

Марков изглеждаше възхитен от посрещането. Наведе се напред и заговори. Куест му отговаряше, но Линдзи не чуваше какво, само я наблюдаваше очарована.

Истинското ѝ име беше руско и непроизносимо. Тя бе родена в Смоленск, в семейството на леяр и работничка в завод. Беше дошла на Запад преди около четири години. Бе висока над метър и осемдесет и пет, слаба и с едър кокал за модел. Беше тип Грета Гарбо — имаше мъжка конструкция: широки рамене, дълги крака, тесен ханш и големи ръце и стъпала. Имаше най-незабравимото лице, което Линдзи бе виждала: слабо, с високи скули, дебели подвижни вежди и огромни сърдити кафяви очи, толкова тъмни, че създаваха проблеми на осветителите в студиото, защото излизаха прекалено черни, прекалено дълбоки. Тази бе причината, поради която, въпреки че бе открита от Лазар и „Казарес“ я бяха превърнали в топ-манекен на своите ревюта, списанията не бързаха да я използват.

Точно Марков бе открил нейните възможности в това отношение. Куест не се подчиняваше на никакви правила, което и го бе заинтригувало първоначално. Тя беше самотна, рязка, дълбоко

безразлична към парите, славата и — шушукаше се — към двата пола. Не притежаваше обичайната за преуспяващите модели гъвкавост, изобщо не се опитваше да се преструва или да се нагажда. Просто се появяваше навреме, и с върховно безразличие позволяваше да я облекат, да ѝ направят прическата и гримират, а след това щръкваше пред камерата и се вторачваше намръщено в обектива. Имаше само едно изражение — на подозрително и величествено презрение.

Марков я обожаваше. Казваше, в по-екстравагантните си моменти, че тя е полумъж, полужена, жената на двацет и първия век. „Когато издои достатъчно пари от декадентския Запад — с наслада предричаше той, — тя ще се върне в Смоленск. Иска да има ферма. Иска да гледа овце и крави. Сериозно. Тя е невероятна. Знае точно коя е, какво иска и как да го получи. Обожавам я. Уча се от нея. Прекланям се пред нея.“

Линдзи знаеше, че уважението е взаимно. И обещанието на Марков, че Куест ще говори само с него и с никой друг, изглежда, се изпълняваше. Не чуваше какво казва тя, но думите ѝ се лееха бързо и настоятелно.

Надяваше се да получат някаква полезна информация, след като цялата им вечер бе отишла в преследване на Куест. Двамата с Марков най-напред отказаха резервацията си за „Гран Вефур“. Разбира се, салонният управител никак не се зарадва. След това хукнаха да обикалят разни заведения из Париж, за които Марков твърдеше, че са любимите ѝ вечерни свърталища. Така Линдзи посети особено безлюдна част от брега на Сена, трепери от студ по средновековните улички на остров Сен Луи, а след това и в някаква малка руска православна черква, където според него Куест идвала да се моли всяка вечер.

— За какво се моли, Марков? — попита го тя.

— Не знам. — Той запали свещ, каза, че била за Мария Казарес. — Духовно просветление? Крави?

— За Бога, Марков, замръзвам. Няма ли да си тръгваме? Отказвам се от Куест. Тя и без това едва ли ще знае нещо.

— Ще знае. Трябва да я опознаеш по-добре, Линди. Ще я харесаш. Ти също можеш да научиш нещо от нея.

— Какво да науча? — тя тръгна към вратата.

— Как да живееш сама. Струва си, нали?

Линдзи не отговори. Дръпна тежката врата на черквата и вятърът я блъсна. Зад нея горяха и капеха пирамиди от свещи, блестеше златото на иконите. Усещаше се миризма на тамян, дъхът на религията. Тя не ходеше на черква и понякога ѝ се струваше, че Калифорния е оставила твърде силен отпечатък върху Марков.

— Побързай — подкани го и тръгна към улицата, към градския въздух отвън.

Черквата беше предпоследната им спирка. След това дойдоха тук, в този забутан ресторант високо на хълма Монмартър, по алея с изумителен изглед към осветения с прожектори бял купол на Сакре Кьор.

Но обикалянето и разтакаването, изглежда, ѝ се бяха отразили добре. Линдзи чувстваше, че странната екскурзия, която бяха направили в продължение на повече от пет часа, все още занимаваше мислите ѝ. Не след дълго Марков се върна на тяхната маса. Лицето му грееше от откритията, които очевидно бе направил.

— Да вървим — каза той и хвана Линдзи подръка. — Няма да повярваш. Хайде, ще те закарам до хотела. Ще говорим в колата.

Компактдискът се включи още щом Марков запали мотора. „Успокой се, мое глупаво сърце“, изглежда, бе изместена от едно старо парче на Ани Ленъкс, велико парче, от което Линдзи научи, че любовта е непознат в откритата кола. Наведе се и изключи плейъра.

— Точно сега не ми се слушат тези неща.

— Защо? Страхотна песен. Страхотна певица. Много лиричен текст. Характерната устременост на любовта. Усещам, че ми говори, Линди...

— Аз също. Там е проблемът. Така или иначе, предпочитам ти да говориш. Е, какво каза тя?

— Каза... някои доста интересни неща. — Марков, който караше достатъчно добре и който, стига да искаше, можеше да предаде бързо и точно дадена информация, увеличи скоростта. — Ще ти разкажа, Линди, въпреки че Куест ме закле да мълча, но ти си между четиримата човека, които харесвам на този свят. Освен това знам, че ще внимаваш с кого го споделяш. Ако трябва, кажи го на Макгуайър. Но не дрънкай наляво и надясно... Първо, ревюто на „Казарес“ не е

отменено. То ще се проведе вдругиден, сряда, от единайсет часа, точно както бе запланувано. Утре сутринта Лазар дава пресконференция. И всички пропуски са вече разпратени. Посланието ще е, че с шоуто в сряда ѝ се отдава последна почит. Както би искала самата Мария Казарес. Трогателно, нали?

— Наистина е трогателно. И?

— И сега чуй това. Познай къде е била Куест цялата вечер? В ателиетата на „Казарес“, представи си. На проби за три много специални ансамбли, три нови ансамбли...

— Какво? Тази вечер? Та до шоуто остават по-малко от два дни! Не може да е вярно, Марков. Всички облекла от колекцията трябва да са завършени още преди седмица. Лазар винаги държи на това. Най-много да правят малки поправки, за да ги нагодят към фигурите на манекените — подгъви, аксесоари...

— Да. Но нали ти казах, тези тоалети са специални. Те са последните работи на Мария Казарес. Последните ѝ модели. Нарисувани от собствената ѝ ръка в края на миналата седмица. Идеята е на Лазар. Тази вечер и той е бил там, Линди, в ателиетата, взел е страха на всички. Повикали са Куест само час след като е констатирана смъртта на Казарес.

— Какво? Не мога да повярвам.

— Има и още. Помисли, Линди, в колко часа научихме за това? Към девет, нали? А като се обади на Пикси да провериш, тя кога каза, че се е получило съобщението по факса?

— Около седем и четирийсет и пет.

— Точно така. Сети се тогава колко време е било необходимо на Лазар, за да съобщи. Куест е била повикана в пет следобед. Ако е вярно, че Казарес е умряла час преди това, значи е починала около четири, нали така? Тогава какво е ставало през следващите близо четири часа?

— Не знам — Линдзи потръпна. — Мобилизирали са охраната, смазвали са медийната машина, за да са сигурни, че всеки ще съобщи каквото трябва и както трябва...

— Вероятно. Приближените и лакеите положително са се занимавали с това. Но не и Лазар. Представи си, Линди, Казарес е мъртва от час, още не е изстинала, а той отива в ателиетата и подлудява всички. Платовете за роклите се кроят върху модела, както

работеше Шанел, защото няма време да се правят кройки. И най-дребният детайл трябва да е точно както го е нарисувала Казарес. Куест стои, бодат я с карфици, режат парчета от кожата ѝ, защото кроячите са толкова ужасени, че не могат да държат ножиците. Лазар също е там, сред целия този хаос, сред щуращите се във всички посоки хора, и не приема никакви компромиси, прехвърля петнайсет, шестнайсет, седемнайсет мостри от платове, кара ги да слизат до складовете и да носят топове, извикал е бродирачки, сам прецизно подбира копчетата и през цялото време, Линди, през цялото време се държи величествено. Няма сълзи, няма скръб, нито се изказват, нито се приемат съболезнования, само лицето му е бледо и застинало и гласът му смразява кръвта ти...

— Един час след като е починала? Не мога да повярвам, Марков. Той я обичаше. Сигурна съм, че я обичаше. Тя беше единственото нещо, което имаше значение за него.

— О, така е. — Марков удари спирачките, за да не се блъсне в предната кола, после отново набра скорост. — Само да ги беше видяла на летището, Линди, нали ти казах. Косата ми се беше изправила, кожата над гръбнака ми беше настръхнала. Застанал бях зад една палма в саксия и ми се искаше да е истинска палма, защото Лазар всеки момент можеше да ме открие и с мен щеше да е свършено. Този човек... ами, при вида му изпитвам желание да грабна кръст, Линди. Да надяна на врата си наниз чеснов лук и усилено да се моля. През цялото време, докато стоях и надзъртах иззад палмата, си мислех: „О не, сега е след залез и преди изгрев...“

— Хайде, Марков, престани да преувеличаваш. Лазар изглежда в добра форма, деен, със слънчев тен...

— Не и онази нощ. Бяло, Линди, лицето му беше бяло. Имаше безнадеждно жаден поглед. Определено, ама съвсем определено приличаше на вампир. А после, когато тя заговори за деца, за бебета...

— Сигурен ли си, че е казала това, Марков? Да не би да ти се е причуло?

— Аз говоря френски, Линди. Знам как е бебе на френски. И дете. И син. А тя все това повтаряше, отново и отново: „Искам си бебето, искам си сина.“ Той отчаяно се мъчеше да ѝ затвори устата, да я успокои... — Марков замълча нерешително и тихо добави: — Той я целуна, Линди...

— Това не ми го спомена преди.

— Знам. Чувствах го малко като светотатство — да говоря за него. Не биваше да съм там. Не биваше да го виждам. Зарадвах се, а после ми стана неудобно, че се зарадвах...

— Забелязвам, че неудобството не ти е попречило да ми се обадиш...

— Знам. Не ме бива за светец. Но ако беше видяла как я целуна... — Марков отново се поколеба. — Направи го, за да ѝ попречи да говори. Отчасти. Но не само заради това. Виждаше се, че я желае, че я обича. Видът му бе такъв, сякаш би умрял за нея, или пък мисли, че тя умира, не съм сигурен.

— Марков, съчиняваш си... — отбеляза Линдзи. Завиха зад един ъгъл и пред тях блеснаха светлините на „Сен Режиc“. — Твърде много гадаеш.

— Не. Не е така. — Марков спря колата, обърна се към нея и махна тъмните очила.

Като видя изражението на очите му, Линдзи се засрами. Разбра, че се е подвела от неговия тон и хвана ръката му. Марков се усмихна кисело.

— Просто го усетих, разбираш ли? Разпознах страната. Аз говоря езика ѝ, бил съм там преди малко повече от две години. Този език не се забравя, нали?

— Не, не се забравя — отвърна Линдзи, която също бе странствала в такива страни. Наклони се и целуна Марков за лека нощ.

— Внимавай с Макгуайър, внимавай какво ще му кажеш — извика Марков, когато тя слезе от колата. — Ще се видим на шоуто на „Шанел“ утре следобед, нали?

Във все още препълненото фоайе Линдзи се поколеба. Искаше ѝ се да разкаже всичко това на Роуланд и най-вече да го види, но бе почти два часа през нощта. Прикова поглед в телефонните будки и накрая набра номера му; той вдигна на второто позвъняване.

— Не, не, качи се — прекъсна извиненията ѝ той. — Работа. Джини също е тук и работи. Току-що пристигна от Амстердам. Стая 810.

Линдзи бе изненадана да чуе това. Вероятно Джини не е била чак толкова неоткриваема, както мислеше Макс. Роуланд очевидно беше успял да я издири. А тя, разбира се, бе напълно способна да работи цяла нощ върху някой материал, стига той да я е увлякъл. Когато се захванеше за нещо, два след полунощ беше ранен час за нея. Линдзи с усмивка влезе в стая 810 и завари Роуланд на факса. През това време Джини говореше припряно по телефона на френски. И двамата изглеждаха енергични и възбудени. Роуланд взе да ѝ обяснява, че Мина Ландис е била забелязана по-рано същия ден. Новината стигнала до тях със закъснение, тъй като първо минала през английската полиция и отдел „Новини“ на „Кореспондент“. В момента Джини се опитвала да провери подробностите.

Роуланд я заведе до дивана в далечния край на стаята, но не седна до нея, а остана прав. Започна да му разказва какво е научил Марков и през това време той я слушаше много внимателно. Един-два пъти се обърна да погледне Джини, после зададе въпрос. Линдзи продължи да разказва и едва когато стигна до края, почувства, че нещо не е наред.

В стаята сякаш се стъпваше на пръсти. Отсреща имаше врата, вероятно на спалня. Тя беше затворена. Усещаше се някакво скрито напрежение. Линдзи погледна озадачено Роуланд, държанието му изглеждаше същото, каквото е винаги. Хвърли поглед към Джини, която усукваше кабела на телефона, докато говореше. Готвеше се да попита на кой етаж е, дали е намерила стая в този хотел, или някъде другаде, но изведнъж разбра: това бе въпрос, който е по-добре да не задава, тема, която е неразумно да засяга.

Джини бе приключила разговора и остави телефона. Погледна Роуланд, после се извърна и започна да обяснява. Мина Ландис наистина била забелязана. Още не било потвърдено, но момиче, отговарящо на нейното описание, и мъж като Стар били засечени от цивилен полицай в осми район. После тя взе карта на Париж и я разгъна върху бюрото.

— Ето — посочи тя, — видени са на тази улица тук, съвсем близо до предградието Сен Жермен... — Навъси се и добави: — Този район ми е познат. Той е само на няколко преки от къщата, където е починала Мария Казарес. Колко странно.

Роуланд веднага тръгна към бюрото.

— Вече известно ли е къде е умряла? — попита Линдзи.

— Какво? — Той се обърна и я погледна разсеяно. — А... да, очевидно. Дадох го по телевизията, в късните новини. Била е на гости у някаква своя стара прислужница, вече пенсионирана. Пиели чай и тя внезапно се строполила. Според първите съобщения, когато дошла линейката, тя вече агонизирала.

— О, значи все пак са дали някаква информация.

— Струва ми се, че не са имали избор. Не само се говори, но и бе съобщено, че по-малко от час след смъртта ѝ някакъв френски журналист раздал стофранкови банкноти на екипа от линейката. Папараците били плъзнали по цялата болница, това също го казаха в новините.

Роуланд се наведе над бюрото. Насочи лампата. Джини, която изобщо не бе вдигнала очи, докато траеше разговорът, продължаваше да се взира в картата. Роуланд също започна да проследява улиците с дясната си ръка, за миг сложи лявата на облегалката на стола ѝ, но веднага я отдръпна.

— Права си. Съвсем близо е...

Сега ръцете и на двамата лежах на картата, както Линдзи отбеляза, на десетина сантиметра една от друга. Джини поясни тихо, че това е скъп парижки район, не от онези, в които човек би очаквал да се настани една пенсионирана прислужница. Роуланд се съгласи с нея. Погледна часовника си и се отдръпна — поредица най-обикновени движения. Линдзи се изправи, загрижена само как да прикрие шока и огорчението си.

Ако прекараната с Марков вечер беше по-малко странна, помисли си тя, ако не беше разговорът им за любовта и секса, можеше дори да се подведе по тези най-обикновени движения и да ги приеме като такива. Ала сега усещаше вълнението и напрежението, които те трябваше да прикрият, усещаше, че и двамата искат тя да си тръгне, да си тръгне, и то веднага.

Междувременно се налагаше да се преструва, че неудържимото желание на Роуланд да вземе Джини в обятията си не е така разголено и очевидно за нея. За щастие, никой от двамата не ѝ обръщаше особено внимание и ако се наложеше, можеше доста успешно да прикрие истинските си чувства. Стана, протегна се и заяви, че трябва да поспи,

че утре я чакат две ревюта, на „Шанел“ и на „Готие“, както и пресконференцията на „Казарес“. Джини кимна и я погледна замаяно.

Роуланд, който, изглежда, също не беше на себе си, я изпрати до вратата. Спомена, че определено ще се помъчи да присъства на пресконференцията. И Джини обеща да дойде, ако ѝ остане време, макар че нямало изгледи да научат нещо полезно.

— Общи приказки — рече тя. — Все пак, ако говори лично Лазар... ще се опитам да дойда с теб, Роуланд...

— Лека нощ, Линдзи — каза Роуланд, отвори вратата и веднага я затвори след нея. Тя поспря за миг в коридора, беше се разтреперила. Покри лицето си с длани и си помисли: „Не може да е вярно. Роуланд — може би, но Джини? Нима и Джини?“

Не бе направила и две крачки, когато чу Роуланд да заключва и да слага веригата. Прибра се в стаята си и започна да крачи напред-назад. Чувстваше, че не е в състояние да заспи. Положи големи, усилия да не си представя какво може да е казано зад онази затворена врата, след като тя си тръгна.

Всъщност беше казано много малко. Когато вратата се затвори, Джини отново се наведе над картата, не смееше да вдигне очи. Чу щракването на бравата, чу, че Роуланд тръгва към нея, но спира.

За Роуланд разстоянието бе последно спасение. Мислеше си, че ако остане там, на около две крачки от нея, и ако тя не вдигне очи, не срещне погледа му, може би ще успее да скрие онова, което изпитва. „Само веднъж“, бе казала тя, след като вече я бе любил два пъти. Цялата вечер: в таксито, на „Сен Северен“, тук, в тази стая, докато Джини говореше по телефона, а той използваше факса, съзнанието му бе заето само с нея. В мислите си продължаваше да я докосва, да я целува, да я люби.

Но може би тя не изпитваше същото. Роуланд се задържа на тази безопасна дистанция, някакви си две крачки от бюрото. Тялото му бе започнало да се възбужда още в мига, когато заключи вратата. Погледът му се плъзна по наведената глава на Джини, по бледата извивка на врата ѝ, по обикновената бяла блуза, в която беше облечена, семплата черна пола. Тя беше извънредно слаба, можеше да обхване с ръце талията ѝ, но въпреки това имаше едри и много красиви гърди с

широки и тъмни кръгове. Затвори очи, борейки се със спомена как милва и притиска устни към тези гърди. Чувстваше ръцете ѝ върху кожата си, мекотата на разтворената ѝ уста. Изруга тихо, зарея невидящ поглед из стаята, понечи да се извърне, после пристъпи към бюрото.

Застана непосредствено зад нея и, неспособен да се съпротивлява повече на импулса си, сложи ръце на раменете и врата ѝ. Усети как тялото ѝ веднага се вцепени от напрежение. Дори тогава, мислеше си по-късно, дори тогава може би щеше да се овладее, но тя изви глава назад и срещна погледа му. Наведе се, целуна я в устата и моментално се предаде. Тя хвана ръцете му и ги издърпа напред, под блузата си. Роуланд усети заоблеността, тежестта на гърдите ѝ. Зърната им вече се бяха втвърдили. Тя изстена, неизвестно дали от желание, или от отчаяние, надигна се от стола с извито към него тяло и се хвърли в прегръдките му.

Роуланд прочете в очите ѝ нуждата и безразсъдството, които измъчваха и него, и в този момент беше сигурен, че и тя като него е изпитвала отчаяно желание да продължат недовършеното.

Започна да разкопчава блузата ѝ, докато тя несръчно се бореше с копчетата на неговата риза, после с колана. Когато я привлече към себе си и голите ѝ гърди докоснаха кожата му, Джини извика тихо и потръпна в обятията му.

Тя сложи ръка на бедрото, после на слабините му. Изстена, вкопчи се в него и потърси устата му. Роуланд не можеше да мисли за нищо друго, освен час по-скоро да я обладае отново. Смъкна я на пода до себе си, нашепвайки името ѝ; тя легна по гръб сред разпилените книжа и захвърлените дрехи и дръпна ръката му между бедрата си. Беше много влажна, пръстите му с лекота се плъзнаха в нея и тя се изви като дъга от удоволствие.

Разтвори крака, тръпнеца от нетърпение. Роуланд с тласък проникна дълбоко в нея. Знаеше, че тя ще се освободи почти моментално, дори ако той се раздвижи съвсем леко, само веднъж, само два пъти. Целуна голите ѝ гърди, усети как устните ѝ омекнаха под неговите. После гръбнакът ѝ внезапно се изви и той почувства стягането на спазъма ѝ. Повдигна се на ръце, взря се в лицето ѝ, в нейните удивителни очи и видя как вълните на страстта преминават през тях като светлина. Почака, отдръпна се, отново проникна в нея и

започна да се движи внимателно, защото още не бяха свикнали един с друг и искаше тя да нагоди ритъма си към неговия. Отне ѝ известно време. В началото Роуланд помисли, че тя се съпротивлява, че нарочно не реагира навреме. Струваше му се, че знае причината, затова изчака, раздвижи се, пак изчака, макар че му беше трудно. Беше много възбуден и сам щеше скоро да достигне кулминацията. Употребя всичките си умения, всеки начин да ѝ достави удоволствие и най-сетне почувства, че тази странна женска съпротива започва да се топи. Очите ѝ се отвориха и срещнаха неговите. Той наведе глава и зацелува гърдите ѝ, докато навлизаше дълбоко в нея.

— Скъпа, не мога... не ме отблъсквай — прошепна той и съпротивата ѝ окончателно рухна.

Тя започна да се движи заедно него, в идеален синхрон. Беше неопишимо сладко. Роуланд наблюдаваше лицето ѝ, за да улови онзи кратък миг, когато то застиваше. Беше започнал да го разпознава, това бе знак, че Джини е на ръба. После престана да я гледа, не бе в състояние, защото удоволствието беше твърде остро, желанието твърде силно. И двамата достигнаха върха едновременно, той я притисна към себе си и произнесе името ѝ. Имаше и други неща, които искаше да ѝ каже, и в следващия момент бе готов да ги сподели, но се насили да ги премълчи. Хвана ръката ѝ, сигурен, че езикът на тялото вече и го е казал.

По-късно, когато лежаха един до друг в леглото и в стаята се процеждаше частица от светлината на града, образувайки бледи ивици по краищата на пердетата, тя се обърна към него. Устните ѝ бяха отпуснати от удоволствие, а очите ѝ — премалели от сексуална умора. Сложи ръка на корема му, вплете пръсти в окосмяването на слабините и започна да наблюдава как той помръдва и се възбужда.

През тялото ѝ моментално пробягна ответна тръпка. Надвеси се над него, тъй че гърдите ѝ докосваха втвърдения му мускул. Наведе се и го пое в устата си и Роуланд потрепери при допира на езика и устните ѝ.

— Всеки от нас е запазил вкуса на другия — каза тя, вдигна глава и го целуна в устата. — На другия и на твърде много секс. Казахме само веднъж — аз казах само веднъж...

— Когато го каза, вече беше късно. — Той хвана ръката ѝ и пръстите им се преплетоха. — Веднъж, пет пъти. Шест. Сто пъти. Това променя ли нещо?

— Може би не. Аз още те желая толкова много. Виждам, чувствам, че и ти ме желаеш. На „Сен Северен“?

— Да — усмихна се Роуланд. — И пред черквата също.

— В таксито?

— В таксито бях особено зле. И тук, докато се мъчех да слушам Линдзи, а ти беше на телефона. Наистина не чувах какво ми говори...

— И аз не чувах онзи полицай. Чувах само теб. Ръцете ти. Това.

Тя се премести така, че срамните ѝ устни да докосват върха на мъжествеността му. После бавно, с очи впити в неговите, се смъкна надолу по него, сякаш се пронизваше с плътта му. В очите ѝ имаше сълзи. Роуланд я притисна към себе си и пресуши сълзите с целувки. Изпитваше към нея не само желание, а и дълбока нежност.

— Тъжна ли си? А, скъпа? — промълви, допрял устни до нейните. — Недей. Разбирам те. Все още може да е само веднъж, в известен смисъл. Само тази единствена нощ.

— Да, в този смисъл. Една нощ. Време извън времето и...

Не можа да продължи. Затрепери. Роуланд се изпразни с чувство на мъчително облекчение и веднага последвала тъга. След това Джини се сгуши в прегръдките му и заспа, а той остана буден. Притискаше я към себе си, слушаше дишането ѝ, броеше часовете, които им остават, и чакаше късното зимно разсъмване.

През нощта телефонът бе звънял няколко пъти, обажданията бяха приети от администрацията. В шест и половина, когато в стаята проникна първата бледа дневна светлина, Роуланд стана и се запъти към хола. Както се практикуваше в хотела, съобщенията бяха сложени в плик и пъхнати под вратата. Всичките бяха за Джини, и то повече, отколкото бе предполагал, защото пликът беше дебел. Той го остави на бюрото ѝ, събра някои от пръснатите книжа и се взря в картата на града, която бяха разучавали предишната вечер.

„Накъде най-напред?“, помисли си той и се опита да се съсредоточи върху изискванията на работата. Погледна нещата на бюрото: картата, бележника с адреси на Анека, собствените си бележници, бележниците на Джини, касетофона и касетите. Те някак

не се връзваха, струваше му се, че между тях няма почти нищо общо. Прокара ръце по лицето си; чувстваше се сексуално изчерпан, съсипан от умората, от бързия ход на събитията. Възможно ли бе промяната, решителната промяна да е настъпила така внезапно?

Не. Самозаблуждаваше се. Не беше просто въпрос на часове. Тези събития не бяха започнали снощи, когато въведе Джини в апартамента и бе обзет от внезапно и силно желание към жена, която едва познаваше. Кога бе започнало? От колко време е бил подготвен, оформен за събитието, което не бе очаквал?

Той ядосано се вторачи в картата на бюрото, опитвайки се да прогони съмненията. Ето го града реката, пътищата, скоростните магистрали, левия и десния бряг. Телефонът иззвъня и Роуланд го вдигна.

Чу се бучене, после настъпи тишина, после се появиха нови смущения и жиците забръмчаха.

— Да? — нетърпеливо каза Роуланд. — Кой е?

— Паскал Ламартин е. — Гласът бе доста самоуверен, но и някак напрегнат. — Може ли да говоря с Дженъвийв Хънтър, моля?

Роуланд се забави само с част от секундата, поне така му се стори, но когато отвърна, почувства, че е намерил верния тон.

— Съжалявам. Боя се, че са ви свързали погрешно — рече той. — Трябваше да предупредя администрацията.

— Стая 810 ли е?

— Да, и Дженъвийв Хънтър я използва вчера, но я преместиха, когато пристигнах. Аз съм нейният редактор. Струва ми се, че я сложиха на шестия етаж, до Линдзи Дръмонд. Познавате ли Линдзи?

— Да, но от администрацията ми казаха...

— О, те са безнадеждни — с безгрижен тон продължи Роуланд. — Изглежда, нямат представа кой къде е. Целият хотел пращи по шевовите. „Кореспондент“ има сума стаи. Накарайте ги отново да проверят. Може да е на шестия етаж. Струва ми се, че някои от хората ни са и на дванайсетия. Освен ако не са я преместили в друг хотел, разбира се.

— Много добре. Ще опитам пак...

— Работата е там... — побърза да се намеси Роуланд. — Не съм сигурен, че ще я хванете. Тя каза, че ще излезе рано. За някакво интервю, струва ми се...

— Толкова рано? — остро попита Паскал. — Още няма седем.

— Може пък да успеете. Възможно е да греша. Бих могъл да ѝ предам нещо, ако желаете. Трябва да се срещна с нея на една пресконференция, към единайсет. Тя има ли номера ви? Искате ли тя да ви се обади?

— Не, нищо няма да ѝ предавате. По дяволите... — Ламартин замълча, чу се прашене. — Тя няма как да ми се обади. Трябва да вървя. Вижте, ако я срещнете, бихте ли ѝ казали, че следобед ще я потърся пак? Около три или четири?

— Добре. Ще се опитам да ѝ предам... — поде Роуланд, но в слушалката вече се чуваше сигналът.

Напрежението, което му костваха тези лъжи, не му се отрази добре. Изпита моментно отвращение от себе си, после го обзе безпокойство. Ламартин в Сараево ли беше, или на друго място в Босна? Дали това обаждане не означаваше, че възнамерява да се върне?

В спалнята Джини седеше в леглото, лицето ѝ бе бяло като платно, очите — широко отворени и тъмни.

— Паскал беше, нали?

— Да. — Роуланд се поколеба. — Той знаеше ли, че ще идваш тук?

— Не. — Тя бе започнала да трепери. — Трябва да се е обадил в хотела в Амстердам. Или на Макс. След като е разбрал, че съм в Париж, вероятно е предположил, че съм отседнала в хотела на Линдзи. Той... Не успях да се свържа с него от Амстердам. Не е в Сараево. Върнал се е в Мостар и...

— Джини, недей. — Тя вече трепереше неудържимо. Роуланд я прегърна с едната ръка. — Всичко е наред, Джини. Чу ли какво му казах? Трябваше да излъжа...

— Знам. Чух част от разговора ви. Само че... ти лъжеше толкова добре. О, Господи...

— Джини, чуй ме. Той прие онова, което му казах. Ще се обади отново към три-четири часа. До един час ще ти намеря друга стая, обещавам. Всичко е наред, имаме време. Нека се обадя на администрацията. Ще попитам за стаи и ще поръчам да ни донесат кафе...

Роуланд посегна към телефона. Джини го гледаше с разширени от тревога и болка очи. Изглеждаше неспособна да се движи и говори.

— Готово — рече Роуланд, връщайки се отново при нея, — кафето идва. Вероятно ще успеят да ти намерят единична стая, очаквали някакъв гост да си тръгне днес сутринта. Ще ни звъннат. Джини, слушай. Стани, вземи душ, облечи се. Докато той се обади отново, ние... — Гласът му секна. Джини не смееше да го погледне в очите. Кръстоса ръце над гърдите си. Роуланд нежно хвана ръката ѝ.

— Недей, Джини — промълви тихо. — Караш ме да се чувствам много зле. Като плачеш... нали виждаш как ми действа това. Не можем ли просто... да продължим работата си? Все още ли искаш тази работа?

— Би трябвало. Би трябвало... — Тя извика тихо и отскубна ръката си. — Вече не знам какво искам. Не знам коя съм. Не мога да мисля... — Зарови лице в дланите си.

Роуланд мълчеше, бореше се с изкушението да говори. Накрая не издържа и изстреля онова, което от часове искаше да ѝ каже. В думите му имаше възмущение, трупан вече от дни гняв към Ламартин, който не можеше повече да сдържа.

— Джини — поде той. — Аз не спя с омъжени жени. За добро или за зло, превърнал съм това в свое правило. Ти не си омъжена. Имаш избор.

— Грешеш. — Тя рязко вдигна глава и го погледна в очите. — Омъжена съм. Чувствам се омъжена. Не е нужно да носиш халка, за да го чувстваш. Не ти трябва хартийка, не ти трябва свидетели, не ти трябва нищо от този род...

— Знам.

— Ти си мислеше, че е свършило, ясно ми е. Макс също мисли така. И Линдзи, и Шарлот, но всички грешите. Не е свършило. Не може да свърши. Паскал е целият ми живот...

Роуланд се отдръпна, сякаш го бе ударила през лицето. Стана и постоя известно време безмълвно, с вперен в нея поглед. На вратата отвън се почука. Роуланд не реагира. Зелените му очи останаха приковани в лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да. Не. Не съм сигурна в нищо. Ако беше истина, не бих могла да направя това...

— И на мен така ми се струва. — Зелените му очи я гледаха студено. Той повдигна рамене. — Това трябва да е кафето. Ще го взема. А ти ставай и се обличай. След това...

— Ще постъпим, както решихме? Роуланд, лъжите вече започнаха. Ти вече излъга. Следобед ще се наложи аз да лъжа. Мразя това...

— Сами си го докарахме. Сега ще трябва да се измъкнем. — Замълча и добави: — Да ограничим щетите, нали така?

Навлече хавлиен халат и излезе от стаята. Докато стигна вратата към коридора, вече се питаше колко големи са всъщност тези щети.

— Аз ще го взема — поде той с отварянето на вратата, но не беше рум сервисът. Отвън стоеше висок, тъмнокос мъж, облечен в черни дънки и черно кожено яке. От изражението му Роуланд веднага разбра кой е.

— С какво мога да ви помогна? — промълви и сложи ръка на рамката на вратата.

Сивите очи на мъжа го гледаха настойчиво и студено.

— Бих искал да видя Джини — твърдо заяви той. — Спи ли? Бихте ли й казали, че съм тук?

Роуланд го погледна с недоумение. Претегляше факта, който току-що бе установил: че при нужда Ламартин може да лъже не по-малко убедително от него.

— Джини? А, имате предвид Дженъвийв? Съжалявам... Не говорихме ли преди малко по телефона? Разпознавам акцента ви...

— Да, говорихме.

— Предполагах... По дяволите, няма значение. Още не мога да се разсъня. Не ви ли обясних? Със стаите беше голям хаос. Снощи ме настаниха тук, а Дженъвийв преместиха някъде другаде. „Кореспондент“ разполага с почти целия шести етаж. Опитайте ли там?

— Не може ли да престанем с това, и то веднага? — В очите на мъжа се появи гневен блясък. — Не съм пътувал два дни, за да участвам в някакъв смахнат фарс. Бихте ли се дръпнали, ако обичате?

Въпреки учтивия тон Роуланд усещаше неговия гняв и си даваше сметка, че малко остава да се стигне до физическа схватка.

— Вижте, съжалявам — любезно каза той, — но имате грешка. Това е моята стая. Проверете на администрацията. Готвя се да взема

душ...

— Чух, че душът потече — отвърна Ламартин, не толкова любезно. — Чудех се как успявате да го пуснете от тук.

— Да съм казвал, че ще се къпя сам? — Роуланд замълча, усмихна се обезсърчено и понижи глас: — Вижте, малко е неудобно. Ще съм ви благодарен, ако не споменавате това пред Дженъвийв. Приказки в службата, нали знаете. Просто... ами, нали сме в Париж, а и секретарката ми е с мен. Аз съм женен мъж. Сигурен съм, че ме разбирате...

За момент си помисли, че е подействало. По напрегнатото лице на Ламартин се прокрадна съмнение, после надежда, след това презрение. Докато наблюдаваше тази реакция, Роуланд бе обзет от смущение. Още едно завъртане на колелото и човекът отсреща можеше да е той самият. Ламартин беше висок почти колкото него, имаше подобно телосложение, същия цвят на косата и бе приблизително на неговата възраст. При подобни обстоятелства и той самият би изпитал чувствата, които сега се четяха върху лицето на Паскал. Възприемаше го като съперник, но и някак си като близък. „Ние си приличаме“, помисли си той и се напрегна. Ламартин се готвеше да го удари.

Видя, че ръката му се премества в удобна позиция и се стегна да отвърне на удара, а когато той не последва, забеляза още една, последна промяна в лицето на Паскал. Чертите му приеха изражение на любов и болка, каквато можеше да предизвика само един човек. Разбрал какво означава това, Роуланд свали ръката си и безмълвно отстъпи встрани.

Джини бе облякла халат за баня, но краката ѝ бяха боси. Стоеше на около пет метра от вратата, приковала очи в лицето на Ламартин.

— Не лъжи повече, Роуланд — тихо промълви тя. — Не мога да го допусна. Не е редно.

Настъпи крехка тишина. После Паскал влезе в стаята. Мина покрай Роуланд, без да го погледне и спря пред Джини. Нито я докосна, нито повиши тон. Премина на френски и ѝ предложи веднага да се облече и да си тръгне от тук. Щял да я чака пет минути, не повече от пет минути, отвън пред асансьора и щял да ѝ бъде благодарен, ако побърза, тъй като било очевидно — и тук той погледна към Роуланд, — че трябва да обсъдят някои неща.

Роуланд си помисли, че умът му работи бързо дори при изключителен стрес. Ламартин се задържа на вратата и очите им се срещнаха.

— Женен ли сте — остро попита той.

— Не — отвърна Роуланд и преди вратата да се затвори, видя как Паскал осмисля възможните последствия от това.

[1] Любима (нем.). — Б.пр. ↑

14.

— Не ми говори, почакай — промълви Паскал, дърпайки я след себе си в асансьора. Изминаха осемте етажа надолу в мълчание, без да се докосват. Любезни като непознати и сред непознати. При все това другите пътници усещаха вълнението им, Джини знаеше това; улавяше любопитните им погледи, бързо извъръщащите се очи. Запрепъва се като слепец сред тълпата журналисти, вече започнали да се събират във фойето, и се потопи в студения влажен въздух навън. Тогава заизрича някаква несвързана молба, но той не искаше да я слуша. Хвана я за лакътя и я повлече към срещния тротоар, после по първия мост, който се изпречи на пътя им, към левия бряг отгатак широките, сиви и спокойни води на Сена.

Паскал изглеждаше зашеметен, Джини забеляза това, въпреки че и собственото ѝ зрение бе замъглено от сълзи. Той сякаш не виждаше и не чуваше колите, които летяха покрай тях. Щом стигнаха левия бряг, я повлече по кея, после влязоха в къса и тясна уличка, „Сен Жюлиен льо Повр“. Джини разбра, че я води там, където вероятно е прекарал предишната нощ — в малкия хотел, в който миналата година бяха отседнали два пъти заедно. Дръпна се с тих болезнен вопъл, но той хвана още по-здраво ръката ѝ. Въведе я в старата сграда и продължи нагоре по стълбите до стаята с изглед към реката и Нотр Дам, същата, която им бяха дали и при последните два престоая, предшестваци заминаването им за Босна, когато идваха в Париж да видят Мариан. Бяха се любили в това легло, бяха се надвесвали заедно от този прозорец. Миналата пролет, когато и двамата бяха толкова радостни и светът бе така разбираем. С влизането си в стаята тя сякаш видя собствените им призраци. Извърна се, за да скрие лицето си. Паскал затръшна вратата.

— Сега ми кажи... — с усилие промълви той. — Откога продължава това? Кажи ми, Джини, за Бога... откога ме лъжеш? Откакто си тръгна от Босна? Или по-отдавна?

— Не. Не, кълна ти се. — Тя се обърна и го погледна умоляващо. — Паскал, случи се миналата нощ. Само миналата нощ. Никога

преди...

— И очакваш да ти повярвам? — Той рязко се дръпна от нея. — Лицето ти. Очите ти. Не мога да те гледам. Отрязала си косата си. Миришеш на него... Не те познавам. Мили боже, само стой далеч от мен. Бих се заклел в живота си, че не си способна да извършиш това, не и ти...

— Паскал...

— Не казвай нищо. Почакай. За бога, не ме докосвай. Мога да те убия. Мога да убия и него. Просто почакай. Трябва да помисля. Не мога да дишам...

Извърна се, стисна юмруци и закрачи из стаята. Възкликна тихо, през зъби, отвори със замах прозореца и се наведе навън, към ласката на въздуха и лекия дъжд. Вятърът развя пердетата, духна на пода някаква хартийка от масата. На нея бяха написани имената и телефонните номера на десет големи парижки хотела. „Сен Режиc“ беше последен в списъка. Разпознала почерка му, Джини отново заплака.

— По този начин ли ме откри? Мислех, че си говорил с Макс...

— С Макс ли? Не. — Той се обърна и й отправи невиждащ поглед. — Не мога. Пътувал съм две нощи и един ден. Не съм спал. Ходих до Амстердам — щях да се срещна с теб в Амстердам. Мислех... исках да бъде изненада. После, като разбрах, че си заминала, дойдох тук. Пристигнах към два през нощта. Досетих се, че е заради представянето на колекциите, и си казах, че сигурно си в хотела на Линдзи. Когато открих къде си, беше много късно, стаята ти не отговаряше. Реших да почакам до сутринта и... — Нямаше сили да продължи.

Джини видя как лицето му помръкна от мъка и неразбиране. Паскал отново застана с гръб към нея и затвори прозореца.

— Всичко това няма значение. Не е важно. Аз... не мога да мисля. Не мога да проумея. Единственото, което виждам ясно, е онзи мъж, препречващ вратата. Знаех, че лъже. Прочетох го на лицето му. И зърнах палтото ти на един стол. Но дори тогава, дори тогава все още си мислех: „Не, не може да бъде, трябва да е някаква грешка.“ При все че разбирах. Веднага разбрах. Още тази сутрин, почти от първите му думи по телефона. Нещо в гласа му... — Замълча и се помъчи да се

овладее. — Странно беше. Никога няма да го забравя. Стоя в коридора на някакъв хотел. И умирам вътрешно...

— Паскал, моля те... — Джини импулсивно пристъпи към него. — Непоносимо ми е да те гледам такъв. Моля те. Би ли ме изслушал, би ли ми дал възможност да се опитам да обясня...

Спря. Изражението на лицето му я накара да спре. Протегнатите ѝ ръце се свлякоха безсилно.

— Да обясниш? — Той отстъпи още по-далеч от нея. — Защо ли се учудвам? При дадените обстоятелства каквото и да каже човек, ще прозвучи като клише, сякаш двамата с теб сме попаднали в лоша пиеса. И въпреки всичко чувствам... че те обичам толкова много, Джини. Мислех, че и ти ме обичаш.

— Но аз те обичам...

— Моля те, недей... — Той вдигна ръка да я спре. — Не бих понесъл да ми говориш лъжи. Легнала си с друг и... Как можа да го направиш? Защо го направи? Какво, за бога, те накара да го направиш? Говорих с теб в неделя вечерта, у Макс — оттогава не са минали и две денонощия. Тогава не ми каза нищо, изобщо не даде някакъв знак...

— Тогава нямаше нищо за казване. Паскал, тогава не съм те лъгала. Не съм крила нищо.

— Писмата ти... — Той сякаш не я чуваше. Всичко, което Джини се опитваше да каже, като че ли минаваше покрай ушите му. Бръкна в джоба си и извади връзка писма. Захвърли ги на леглото, далеч от себе си.

— Всичко, което пишеш там... Знам тези писма наизуст. Знаеш ли колко пъти съм ги чел и препрочитал? Ти казваше, че „винаги“ е една от твоите думи. Не съм те карал да я използваш. Ти беше свободна и направи своя избор. Джини, как можа да го сториш? Защо? Аз ти вярвах така безгранично. Може би си си мислила, че по някое време през тези два месеца ми е писнало и съм спал с друга? Не бих могъл, не бих могъл дори да си го помисля. Единствената, която желях, беше жената, която обичам.

Джини се извърна и зарея невидещ поглед из тази толкова френска стая. Сините стени бяха покрити с весели картини: нимфи и пастирки се наслаждаваха на романтичните природни красоти; всяка от пасторалните сцени бе означена с дребно хералдично животно. Мотивите се размазваха пред очите ѝ и объркваха мислите ѝ. Нямаше

сили да погледне Паскал; боеше се да погледне лицето, което толкова обичаше.

— Беше непредвидено — възропта тя. — Паскал, може и да ти е все едно, но искам да ми повярваш. Нищо не подсказваше, че това ще се случи, нямаше флирт. Не са ме уговорили, нито прелъстили, изобщо не беше така. Не мога да те оставя да си го мислиш, не е честно по отношение на Роуланд. И той като мен не го бе очаквал. Току-що се бяхме запознали, аз почти не го познавам. Работим заедно, това ти го казах, и когато пристигнах снощи... Карахме се, а после... не помня. Струва ми се, че ме докосна по рамото. Или хвана ръката ми. И тогава... просто се случи. Аз проявих слабост. Вината е моя. Не знам защо го направих. Ти ми липсваше, чувствах се зле, бях самотна. Това не е оправдание, знам...

Спря. Изражението на Паскал най-сетне бе стигнало до нея през пелената на сълзите.

— Току-що си се запознала с него? Кога точно се запознахте?

— Паскал... има ли някакво значение? Моля те...

— Не, ще ми отговориш. Кога?

— Последния петък.

— В петък? — Лицето му се скова от шока. — Искаш да кажеш, че няма и три дни, откакто го познаваш?

— Да.

— Разбирам. — Цветът окончателно се отля от лицето му. — Само толкова време ли му е трябвало? Мили боже! Не мога да го повярвам. Не мога да го повярвам за теб...

— Паскал, моля те... — Той отново бе започнал да крачи из стаята. — Не мога да те оставя да мислиш така. Грешиш. Той не ме е обработвал да го направя, никога, ни най-малко. Просто работехме заедно. И после се случи...

— Не. Ти си позволила да се случи. — Той отново се извърна към нея, лицето му бе сгърчено от гняв. — Нека си го кажем открито. Знаеш не по-зле от мен, че в подобна ситуация винаги има момент, когато можеш да направиш избор, когато все още имаш време да се отдръпнеш. Преди целувката, преди да бъдат изречени думите, преди да бъдат разменени погледите, изборът е твой. Тъй че поне ми спести тези великодушни лъжи, Джини. И не ми разправяй, че можеш да

обичаш един мъж и в същото време да се чукаш с друг. Спести ми това. И двамата знаем, че не е вярно.

— Аз не го знам! — повиши глас тя. — Паскал, невинаги е толкова просто. Не можеш да бъдеш толкова категоричен...

— Напротив, мога. — Той срещна погледа ѝ. — Категоричен съм. А и ти беше такава. Преди.

Джини съзнаваше, че е прав; преди и тя споделяше същото кредо. Обзе я ужас, че той ще продължи да я разпитва и ще трябва да му признае до каква степен му е изневерила. Очакваше въпроси от рода на как, кога, къде, защо и колко пъти. Знаеше, че тя самата не би се поколебала да ги отпрати, ако беше на негово място. Колкото и да засилваха болката, те бяха за предпочитане пред съмнението.

Зачака самите въпроси, но тъй като те не последваха, започна да проумява, че Паскал трябва да е разбрал отговорите от жестовете, изражението и тона ѝ. Или просто бе твърде горд и не желаше да пита за неща, които го отвращаваха.

За нейна изненада, той взе да описва как е пътувал до тук. Джини най-напред помисли, че го прави, защото му е невъзможно да говори за най-неотложното. Но после разбра: това бе своеобразна форма на търсене. Той сякаш я търсеше в обстоятелствата, които описваше. Схвана го, защото в думите му прозираха критериите, наложени от преживяното в Босна, с които и двамата бяха измервали любовта. Паскал я питаше, по заобиколен начин, дали си спомня това.

Разказа, че напуснал Мостар с конвой на ООН, в каросерията на военен камион, евакуиращ жени, деца и тежко ранени. Пътуването по разбитите пътища продължило дълги часове. В тези камиони децата вече не плачели; някои от майките, разделени от мъжете и семействата си, без никаква надежда, че ще ги видят отново, също били претръпнали; други не. Предишния ден на разсъмване най-сетне потеглил от Сараево, с товарен самолет, който го откарал до затънтена военновъздушна база в Германия. Там измислили как да стигне с няколко прехвърляния от самолет на самолет и снощи към единайсет благополучно се озовал в Амстердам, часове след като Джини напуснала града.

В главата му се въртял филм, който го крепял през цялото това пътуване. Как стига до стаята ѝ, как влиза. Думите, които ще си кажат, онова, което ще правят след това. Този филм, с направените поправки,

се прожектирал в мислите му допреди няколко часа, до седем без петнайсет, когато набрал номера на стаята ѝ в „Сен Режиc“ за четвърти път през последните четири часа и чул гласа на Роуланд Макгуайър. Като стигна до този момент, Паскал замълча. Лицето му се промени, прие изражение, което Джини често бе виждала в Босна и бе започнала да определя за себе си като „физиономия пред огневата линия“.

Конкурентите на Паскал и, разбира се, баща ѝ често го обвиняваха, че бил пристрастен към ситуациите, които покачват адреналина, дори се стремял към смъртта. Джини знаеше, че това не е вярно. Паскал винаги претегляше много внимателно риска, който поемаше. Вярно бе, че се грижеше за собствената си безопасност по-малко от повечето хора, но не беше безразсъден. Преди да вземе решение да се изложи на възможна опасност, да излезе на огневата линия, винаги имаше кратък напрегнат момент на преценка. Същото изражение се бе появило на лицето му и сега, когато се обърна и я погледна, за пръв път откакто бе започнал да говори. Стоеше абсолютно неподвижно, светлината от прозореца хвърляше отблясъци върху тясното му и интелигентно лице. Сивите му очи срещнаха твърдо нейните и Джини разбра: той преценяваше тяхното минало, онова, което бяха имали. А може би претегляше нея, сложил от другата страна на везните събитията от сутринта. Сърцето ѝ се сви от страх, защото Паскал не търпеше компромисите и бе напълно способен да излезе от стаята още сега, да сложи край тихо, но твърдо и никога да не отстъпи, никога повече да не се върне.

От гърлото ѝ се изтръгна тих вик, нещо средно между вопъл и протест, и неговото изражение се промени. Паскал отиде при нея и за пръв път я докосна, взе ръката ѝ в своята.

— Чуй ме сега. Погледни ме. — Той повдигна лицето ѝ. — Джини, трябва да превъзмогнем това. В момента не съм в състояние, не разбирам и не мога да разсъждавам. Положението тук трябва да е било ужасно. Скъпа... толкова си отслабнала. Косата ти, лицето ти... — Гласът му затрепери. Притегли я към себе си. — Премълчавала си някои неща пред мен по телефона, в писмата си. Не говоря за онзи мъж, това няма нищо общо с него. Джини, защо го направи? Какво ти се е случило, след като се разделихме? Мислех, че нямаме тайни един от друг...

Изражението му беше объркано, очите му изследваха лицето ѝ. Джини не отговори веднага, той стисна силно двете ѝ ръце и отново я накара да го погледне.

— Точно така. Това ще направим. Ще заминем още сега, нали? Ще напуснем заедно Париж, с първия самолет, който хванем. И ще се върнем в Лондон, в нашия апартамент или на друго тихо място, където да бъдем сами и да говорим. Можем да преодолеем случилото се, но трябва да го направим веднага. Сега. Скъпа, погледни ме. Кажи, че си съгласна.

Джини се колебаеше, мълчеше и той изтълкува мълчанието ѝ посвоему. Пусна ръцете ѝ и веднага се дръпна от нея.

— Не искаш ли?

— Паскал, нека бъде след ден-два. И аз го искам, искам го повече от всичко на света. Но не мога да си тръгна сега, още днес, няма да е правилно да постъпя така. Длъжна съм да разнищя тази история. Казах ти, изчезнало е едно девойче. Аз... трябва да го намеря. Трябва да открия мъжа, с когото е тръгнало. Той е отговорен за смъртта на други две момичета, не мога да оставя това така.

Настъпилото мълчание ужасяваше Джини. В нея се надигаше океан от думи, зашеметяваща вълна, възпирана твърде дълго. Усещаше гнева на Паскал; нежността и загрижеността отпреди минута бяха изчезнали от лицето му.

— Разбирам. — Той я измери с дълъг и студен поглед. — Не можеш да изоставиш тази история или не можеш да изоставиш този мъж? Кое от двете, Джини? Искам да съм наясно, абсолютно наясно по този въпрос.

— Историята — бързо отговори тя. — Това няма нищо общо с Роуланд Макгуайър. Всъщност, ако го помоля, сигурна съм, че ще си тръгне, ще се върне в Лондон...

— Мислиш ли? Не бих се съгласил с теб. По-скоро бих казал, че никак няма да му се иска да се раздели с теб. Много се съмнявам, че ще е така любезен да се върне в Лондон. Ако съдя по изражението му.

— Паскал, моля те. Сигурна съм, че грешиш. Той положително съжалява за случилото се. Ще гледа да се измъкне. Той...

— За пълен идиот ли ме смяташ? — ядосано каза той. — Да не мислиш, че не знам как изглежда мъжът при подобни обстоятелства? Не ме лъжи. Любили сте се цяла нощ, разбрах го още щом отвори

вратата. Разбрах го, когато излъга така галантно заради теб — и когато ти преспокойно му го позволи. Господи... — Паскал разцепи въздуха с яростен жест и Джини трепна. — Той няма да си отиде ей така. Няма никакво желание да се измъква, тъкмо напротив. Показа ми го съвсем ясно, като си тръгнах от онзи проклет апартамент.

— Паскал, не е вярно. Тогава той ти каза само една дума...

— Една дума беше достатъчна. Нямаше значение какво казва. Видях го изписано на лицето му. Дори да ме беше ударил, нямаше да бъде по-ясен. И ти го знаеше много добре. Знаеш го и сега. Не смееш да ме погледнеш в очите. Лъжеш или мен, или себе си. Не е било само бързо изчукване без никакво значение, за което и двамата веднага сте започнали да съжалявате — нали? Прав ли съм?

— Няма да отговарям на подобни...

— Вече отговори. — Той се помъчи да възвърне самообладанието си, извърна се, после пак застана с лице към нея. — Изобщо не се опитвай да прехвърляш решението на него. Ти трябва да решиш. Ти трябва да направиш избора. — Замълча и добави: — И добре помисли, преди да го направиш, защото няма да имаш възможност да се откажеш утре или другата седмица. — Погледът му я прониза чак до сърцето, в което гневът се смесваше с най-дълбоко разкаяние. — Вече сме минавали по този път — твърдо продължи той. — Избирай, Джини. Ако щещ, наречи го избор между мен и този твой материал. След час има самолет и аз ще се кача на него. С теб или без теб. По дяволите... — Най-сетне престана да се владее. Удари с юмрук по стената. — Да не мислиш, че ще ти се моля? Да не мислиш, че ще започна да ти припомням какво сме били и какво сме означавали един за друг? Няма да го направя. Няма да го направя. Ако ме обичаш, ще дойдеш с мен. Ако не ме обичаш, тогава цялата тази последна година, по-голямата част от миналото ми е било грешка. Избирай, Джини, и то веднага. Няма да чакам.

— Как можеш да говориш така. Как можеш да постъпваш така. Аз карала ли съм те някога да правиш подобен избор? — Обърна се рязко и застана пред него, а гласът ѝ се извиси във внезапен укор. — Нямаше те два месеца и една седмица, Паскал. Каза, че ще бъдат три седмици, най-много месец. Станаха повече от два месеца. Аз постъпвала ли съм така с теб? Казвала ли съм ти: „Ако ме обичаш,

Паскал, ще вземеш първия самолет от Сараево и ще се върнеш“? Казвала ли съм ти го някога?

— Намекваш, че ситуацията е същата? Мили боже, какво става с теб? Да не би там да съм бил забъркан с жена? Не, нищо подобно. Бях ти верен, не можеше и да бъде иначе и ти го знаеше много добре. Ти нямаше никакво основание да се съмняваш в чувствата ми, нито когато се разделихме, нито когато разговаряхме по телефона, нито от писмата ми. Сега не те карам да избираш между мен и работата си. Искам да решиш кой е по-важен за теб, аз или мъжът, който те е уговорил да легнеш с него нощес...

— Не ме е уговарял, казах ти. И няма нищо общо с това. Моля те за няколко дни, нищо повече... Паскал, не мога да ти го обясня. В Амстердам се заклекх пред себе си, че ще го направя...

— Клела си се в доста неща. — Той посочи към писмата, които бе захвърлил на леглото. — Искаш ли да си припомниш някои от нещата, в които си ми се клела? Явно си ги забравила. Сигурно не си била много убедена в тях...

— Не е вярно Паскал, не можеш ли да разбереш? Не се опитвам да оправдавам постъпката си. Но трябва да проумееш, че докато те нямаше, животът ми не беше просто спрял. Бях сама, седмица след седмица. Видяното в Босна ме бе променило, а не можех да ти го кажа. Не можех да ти кажа колко болна, отчаяна и обезумяла се чувствам. Искях да си свободен, за да можеш да работиш, и затова изобщо не можех да ти кажа как копнея да те имам до себе си. Знаеш ли колко ми беше трудно да не ти го кажа? Седмица след седмица. Толкова бях сигурна, че ще си дойдеш за Коледа. Сигурна бях... И аз мога да си измислям филми, Паскал, никога ли не ти е минавало през ума? Мога да си фантазирам. Коледният филм бе завладял съзнанието ми. Виждах във въображението си... о, разни глупости... Първата ни Коледа заедно, в нашия апартамент. Елха. Купих елха. И играчки. Накупих ти подаръци и ги опаковах. А после ти не дойде...

— Джини? — Той пристъпи по-близо. — Скъпа, какво говориш? Не си ми споменавала нищо за това. На Коледа... каза, че няма значение, каза, че ще отпразнуваме Коледа, когато се върна. Каза...

— Знам какво съм казала... — Не можеше повече да сдържа сълзите си и те се застичаха по лицето ѝ. — Но то бе различно от онова, което мислех, което чувствах. Надявах се... бях толкова

сигурна, че ти ще разбереш. Мислех си: „Дори Паскал не може да стои там вечно. Сигурно му липсвам. Сигурно иска да се върне. А после се видях с Хелън. Обядвахме заедно и тя каза...“

Той се бе устремил към нея, вече протягаше ръце, но като чу името на бившата си жена, спря като закован.

— Какво? Срещата си се с Хелън? Кога? Не си ми казвала.

— Преди Коледа. Виждаше се, че ме мисли за глупачка. Тя те познава по-добре от мен. Знаеше, че няма да се върнеш нито за Коледа, нито за Нова година. Разказа ми какво е било, когато сте били женени. Как не е успявала да се свърже с теб. Как е трябвало съвсем сама да се справя с Мариан и аз си помислих: „Да, права е. Паскал има призвание, такъв е и затова го обичам.“ Само че... — Замълча. Очите на Паскал бяха потъмнели от гняв. Сграбчи я за рамото.

— Довърши изречението. Хайде. Само че какво?

— Само че това ме съсипваше, Паскал. Никога да не знам къде си, дали си в безопасност. Да не мога да ти кажа какво ми е. Сърцето ми се късаше и когато тя ми разказа какво е било, си помислих: „Ако аз имах дете от Паскал, щеше да е същото. Щях да се превърна във втора Хелън, а малкото — във втора Мариан.“ А ти пак щеше да бъдеш задочен баща, точно както се изрази тя...

— Господи... никога не ми казвай това. — Стисна и двете ѝ рамене толкова силно, че я заболя. После я разтърси. — Погледни се... — Извърна лицето ѝ към себе си. — Виждам следите от ръцете на онзи мъж по врата ти. Виждам къде те е целувал. Усещам миризмата му по теб, а ти ми говориш за жена ми и за детето ми? Знаеш на какво приличаше този брак, знаеш в какъв ад се беше превърнал. Ако не беше дъщеря ми...

— О, знам, че обичаш Мариан... — Джини се опита да се освободи от хватката му. — Защо дойде сега в Париж, Паскал? Не ме лъжи. Не ми разправяй, че изведнъж си решил, че трябва да ме видиш. Знам какво те върна най-сетне — и това съвсем не съм аз. Дошъл си, защото другата седмица е рожденият ден на Мариан...

Тогава Паскал я зашлеви, толкова силно, че тя падна на пода. Плесницата я запрати срещу рамката на леглото и тя остана да лежи свита там, закривайки лицето си с ръце. Той никога досега не я бе удрял. Плесницата бе така неочаквана и толкова болезнена, че ѝ притъмня пред очите. Паскал я сграбчи и отново я изправи на крака.

— Как можа да го кажеш? Как? — Цял се тресеше от гняв. — Нима не вярваш на нищо от онова, което съм ти казвал? Толкова ли ти трябваше, а, за да рухне цялото ти доверие в мен? Един разговор с бившата ми съпруга? Това ли ти е оправданието, за да скочиш в леглото с мъж, когото познаваш от три дни, и да се чукаш с него цяла нощ? Господи... — Отблъсна я от себе си. — Не ми отговаряй. Няма нужда. И не ми говори за Мариан. Обичам дъщеря си. И точно сега не ми е приятно да чувам името ѝ от твоите уста.

— Какво трябва да означава това?

— Знаеш какво. И двамата знаем. — Той спря и си пое въздух да се успокои. — Съжалявам, че те ударих. Не исках да свърши по този начин, но така се получи. По-добре да вървя. Ако остана, може да те ударя пак. Аз... — Огледа се из стаята с невиждащ поглед. — Имаше един момент, в Босна, когато си мислех... Няма значение. Само не говори за Мариан по този начин. Ти нямаш деца. Не можеш да разбереш. Цялата тази радост, вина, угризения. Толкова да се стараяш и винаги да чувстваш, че не си направил достатъчно. Длъжен бях да работя, разбираш ли... — Той я погледна измъчено. — Без съмнение, Хелън е изпуснала тази част от уравнението. Трябваше да издържам жена и дете. Аз съм фотограф. Военен фотограф. Човек не може да се занимава с това от девет до пет и да се прибира за вечеря. Тя знаеше това, когато се омъжи за мен. След като се роди Мариан, планирахме всичко: къде да отида, кога да се върна, как да разпределя живота си, за да изпълнявам отговорностите си като баща. Според Хелън резултатът е бил катастрофален и, разбира се, провалът е бил единствено мой. Може да съм се надявал... — Поколеба се. — Може да съм се надявал, че ти ще погледнеш нещата от друг ъгъл. Няма значение. Изслушала си бившата ми жена и си ме осъдила. Сега разбирам случилото се нощес. Ще вървя. Няма смисъл да го протакаме. Мъчително е и за двама ни.

— Аз исках дете от теб — извика Джини. Понечи да се хвърли към него, но спря. — О, Паскал, не го ли разбра? Не се ли досети? Започна в Босна, в Мостар може би. Защото те обичах толкова много и видяхме толкова много смърт. — Гласът ѝ затрепери, лицето ѝ се сгърчи. — Знаех, че е безумно. Виждах, че ти не го искаш. Но това желание просто ме бе обсебило и не можех да се освободя от него.

Толкова много исках дете от теб, че не бях в състояние да мисля за нищо друго.

Паскал изслуша съсредоточено това изречено със запъване признание, лицето му бе бледо и неподвижно. Накрая направи лек жест с ръцете, красноречив жест, сякаш се готвеше да се откаже от нещо, което много цени.

— Разбирам. — Лицето му се намръщи. — Значи това те е мъчило. Защо не се реши да ми кажеш?

— Защо ли? Защото бях твърде горда. Защото ми бе неприятна мисълта, че трябва да те убеждавам. Защото подобно решение трябва да се взема от двама, не от един — и то да се взема с радост. Всичко това...

Гласът ѝ се прекърши. Отново заговори и тогава постепенно започна да осъзнава, че макар да изливаше пред него най-съкровени чувства, трупани от месеци, и макар че признанието ѝ сякаш го бе развълнувало, той не проявява никаква отстъпчивост.

Запъна се и млъкна. Паскал задържа погледа си върху нея и въздъхна.

— Чудя се дали наистина мислиш така. — Извърна се, после отново се взря в лицето ѝ. — Може и да си искрена. Вече не знам. Искането ми се да ми го бе казала тогава. Може би реакцията ми щеше да е различна от онази, която си очаквала, кой знае? Но май е добре, че стана така. Сигурно след онзи разговор с Хелън желанието ти се е изпарило, нали? Когато изведнъж си разбрала колко неподходящ съм за баща. — Думите бяха изречени хладно и лицето на Джини пламна.

— Не, не е така — възрази тя. — Не разсъждавах по този начин, не точно така. Казах ти, не бях добре. Не бях в състояние да мисля ясно. Боях се, ужасно се боях. Ти вече имаш дъщеря. Възможно бе да не искаш дете от мен. Аз...

— Без съмнение бих възразил да решаваме това в Босна. — Гласът му оставаше хладен. — Такова решение определя следващите осемнайсет-двайсет години от живота. Щеше да е неразумно да избързваме, да го вземаме още тогава, в условията на война, когато и двамата бяхме в стрес. Ти винаги си ми повтаряла колко важна е работата за теб, всъщност и преди малко ми го напомни. Тъй че щях да предложа да почакаме, да. Докато се върнем в Лондон и можем да го обмислим спокойно... — Паскал замълча, наведе се и вдигна чантата с

фотографските си принадлежности. — Но вече не може да става и дума за това. Изключено е. Ти имаш толкова много изисквания към бъдещия баща на децата си, на които не отговарям. Разбрах те много добре.

— Паскал, моля те. Знам какво ще кажеш сега. Не го казвай. Толкова добре те познавам — ако го кажеш, няма да има връщане назад...

— Знам, че е болезнено. Но все пак трябва да бъде казано. — Той ѝ отпрати дълъг, твърд, изпълнен със съжаление поглед и тръгна към вратата. — Аз имам дете, Джини. Знам какво означава това. Ако ти имаш изисквания към бъдещия баща на децата си, не ти ли минава през ум, че и аз имам изисквания? Знам какво искам от бъдещата си съпруга, от майката на децата, които може би ще имам. Този път... Този път ще държа да съм сигурен, че любовта е взаимна. Любов, която не се разколебава, която ще издържи. Отговорност, вяност — всичките тези неща. — В гласа му се прокрадна горчивина. — И преди всичко, както повечето мъже, бих искал да съм напълно сигурен, че ако жена ми роди дете, то ще е наистина мое. — Замълча. — Може и да си много погълната от самата себе си, Джини, но въпреки това ми се струва, че си в състояние да ме разбереш.

Последният упрек бе изречен меко, но Джини никога не се беше чувствала толкова засрамена. Извика тихо и протегна ръка към него.

— Паскал, чакай. Каквото и да съм сторила, аз те обичам. Още те обичам. Не мога да понеса да слушам тези ужасни неща от теб. Бих искала да не се беше случвало. Бих дала всичко да върна времето назад. Но е възможно да ми повярваш. Аз никога не бих... Възможно е отново да започнеш да ми се доверяваш. Моля те, можем постепенно да го преодолеем, нали сам каза...

— Това беше преди един час. Колко странно. — Той се взря в нея, но сякаш не я виждаше. После погледна часовника си. — Да, един час. Имам чувството, че е било цяла вечност. През този час ти ми каза колко горещо си желала дете от мен... и никога няма да забравя лицето ти, докато говореше за това... — Той се извърна. — Но това не ти попречи да легнеш с напълно непознат, нали? Дори му позволи да те прикрива и да ме лъже в лицето... — Гласът му се прекърши. — Нима това е любов, Джини? Аз не признавам такава любов. По-скоро бих умрял, но не бих ти причинил подобно нещо. Аз... Виж, най-добре ще

е да си тръгвам. Не издържам повече това. Променила си се, Джини. — Повдигна лицето ѝ към своето. — Преди беше така... открита. Така пряма. А сега извърташ, променяш мнението си. Твърдиш нещо и на следващия си дъх го отричаш. Какво те направи такава? Войната? Моето отсъствие? Мъжът, когото едва познаваш? Каж ми истината...

Джини дълго се визира в лицето му.

— И трите — тихо отвърна накрая. Виждаше, че признанието ѝ е не по-малко болезнено за него, отколкото бе за нея самата. Лицето му се сгърчи и той се извърна.

— Сега поне си честна. Благодаря ти за това. — Пак тръгна към вратата, откряна я, после погледна назад. — Тогава можех да те целуна. Искях да те целуна, много. Ти разбра ли го?

— Да.

— За предпочитане е да не се размеквам така. — Вдигна рамене. — Ако ще късаме, по-добре да го свършим чисто, не мислиш ли? Трябва да хващам самолета. Докато си дойдеш, ще съм си изнесъл нещата от апартамента. Довиждане, Джини.

И с тези думи, както бе и очаквала, Паскал си тръгна. Вратата се затвори тихо след него и Джини чу стъпките му надолу по стълбите. Затича се първо към вратата, после към прозореца и го видя да излиза от изхода. Той прекоси с бързи крачки тясната уличка, градинката отгатак. Високата му решителна фигура бързо се отдалечаваше. На кея зад градинката спря такси и се качи в него. Наистина беше категоричен, нито веднъж не погледна назад.

Със замъглени от сълзи очи Джини изтича до леглото. Взе писмата, които му бе писала, и ги притисна силно до гърдите си. Чувстваше се дълбоко наранена от думите му; сърцето я болеше, задето бе оставил тук своите талисмани. Вторачи се в стените, в безгрижните нимфи и пастирки. Срам, самообвинения и несигурност заляха съзнанието ѝ като дъжд. „Бих могла да тръгна след него“. Почувства как при тази мисъл в гърдите ѝ се надига негодувание, дори протест, спотайван някъде дълбоко в нея.

Вече беше почти на трийсет. Годините, през които можеше да стане майка, намаляваха месец след месец. Желанието ѝ за дете... Паскал беше ли я разбрал, беше ли я разбрал истински, когато му каза за него? Може би, да; може би, не. „Решавай“, напомни си тя и закрачи из стаята, заставяйки се да мисли. И тогава ѝ мина през ума, както (ако

трябваше да е честна пред себе си) и предишната нощ, че може да е забременяла, че е възможно в нея вече да има безкрайно малко начало на нов живот.

Тази възможност я ужаси. Застанала изведнъж неподвижно, тя разбра, че каквото и решение да вземе сега умът ѝ, тялото ѝ може вече да е направило необратимия избор вместо нея. Страхът ѝ се задълбочи, а след това във вените ѝ се прокрадна скрита екзалтация, неблагоприятна радост.

Опита се да изследва идеята за майчинството, за майчинството при тези обстоятелства, и да предвиди последствията от него, но те бяха твърде мащабни и умът ѝ не бе в състояние да ги обхване. Видя се да търси спасение в определен фатализъм, вечното женско оправдание.

„Изчакай — каза си, — изчакай“. Защото не можеше да вземе каквото и да било решение, докато не е сигурна, а дотогава не беше необходимо да се посвещава нито на Паскал, нито на Роуланд. Чувстваше смътно, че е загубила правото на това.

Като си даде сметка, че, общо взето, ще трябва да се справи с това сама, равновесието ѝ донякъде се възстанови. Стиснала писмата на Паскал, отиде до прозореца и погледна навън към Сена, към Нотр Дам. Онова, което се виждаше от катедралата, напомняше нос на голям кораб.

Спомни си за майката на Анека и обещанието, което бе дала пред себе си. Излезе от стаята, втурна се надолу по стълбите и се озова на улицата. Работата, повтаряше си, докато бързаше към „Сен Режи“. Стая 810 се оказа празна. Придържайки се към графика си, Роуланд Макгуайър вече беше излязъл.

15.

„Смъртта на една легенда“ гласеше едрото заглавие от първата страница на вестника, доставен тази сутрин в стаята на Линдзи. Под него беше знаменитата снимка на Бийтън, на която се виждаше усмихната млада жена с къса коса, закрила наполовина лицето си с ръце. Линдзи започна да превежда дългата информация.

Френският ѝ вършеше работа, но не беше особено богат, трудно се справяше с лириката, с превземките. Все пак успя да разбере, че изложените факти повтарят официалната версия за живота на прочутата дизайнерка. Наред с това ѝ стана ясно, че вече се правят опити Мария Казарес да бъде превърната в символ, преди да са минали и двайсет и четири часа от смъртта ѝ.

Но символ на какво? Пребори се с непознатите думи, със синтаксиса. Изглежда, на няколко неща. На съвременната жена, която, според твърденията на автора, тя била освободила, като променила представата ѝ за себе си. На Франция, тъй като въплъщавала френската елегантност, изискан вкус и изящество. Към края на материала хвалебствията набъбваха неудържимо, сякаш авторът се опиваше от собствената си проза. *Leternelle feminine*, прочете Линдзи, опитвайки се да свърже трудните фрази. Реши, че е схванала най-същественото. Мария Казарес, *une femme solitaire, unique et mysterieuse*^[1]... Да, да, това го разбираше: Тя е еди-какво си, еди-какво си и въплъщение на вечното женско начало — „каквото и да означава това“, помисли си Линдзи, внезапно загубила търпение. Отказа се и бутна вестника настрана. „Колко типично, колко предсказуемо — каза си тя. — Решават, че Казарес е загадъчна личност, загадъчна жена, и възлагат на мъж да я разгадае.“

Линдзи бе спала зле и още се чувстваше неспокойна. Отиде до прозореца и погледна навън. Беше рано, но се виждаше, че времето няма да е хубаво. Небето беше прихлупено, облаците препускаха бързо, вятърът брулеше клоните на дърветата и набраздяваше сивите спокойни води на Сена. Въздухът беше влажен, сив и сякаш обещаваеше дъжд. Денят щеше да е мъглив и мрачен. Забеляза в

далечината, на отсрещния бряг, висок тъмнокоп мъж, който спря такси и се качи в него. „Колко странно“, помисли си тя и се отдръпна от прозореца. За миг ѝ се бе сторило, че е Паскал.

В тази хотелска стая започваше да се чувства като в затвор. Уби малко време, като първо се обади вкъщи и поговори с Том, а след това изпрати втори факс до своя човек от Метрополитън Мюзийм в Ню Йорк, който още не бе отговорил на въпроса ѝ от предишния ден. После, след като се колеба известно време и накрая реши да рискува, позвъни в стаята на Роуланд. Вече бе девет часът и нямаше да се получи конфуз, ако Джини вдигнеше телефона.

Почака, докато сигнальт прозвуча няколко пъти, но никой не отговори. Все още крайно изнервена, слезе до стаята, която се ползваше като щаб на „Кореспондент“. Пикси вече бе там, издокарана в дреха, сякаш изплетена от въжета. Линдзи взе пропускат си за пресконференцията на „Казарес“, прегледа това-онова и вече се готвеше да тръгне, когато все пак попита:

— Провери ли дали има пропуски за Роуланд и Джини? Пикси, която по природа не беше дискретна и трудно задържаше нещо за себе си, се поусмихна.

— О, да, изпратих им ги в стаята снощи. — Замълча деликатно и добави: — Колко умно от страна на Макгуайър да намери тази стая. Аз плаках, умолявах, предлагам на управата да продам тялото си, но нищо не се получи.

— Е, и? Роуланд има по-голяма тежест от теб — Усмивката на Пикси стана по-широка и Линдзи се досети какво означава това — трябваше да се очакват сплетни, догадки, нов кръг в спиралата на служебното интригантство.

— Е, нищо чудно — рече Пикси. — Той е от мъжете, на които не се отказва лесно...

— За какво намекваш?

— Все пак ми се стори доста странно. Да дели апартамента с нея. Тъй де, нали я беше изхвърлил само няколко часа преди това.

— Какво? Роуланд я е изхвърлил? — Линдзи поклати глава. — Не, Пикси, видях ги и двамата снощи. Греша.

— О, всички са ги видели снощи — небрежно отбеляза Пикси. — В края на краищата този хотел е пълен с журналисти, какво друго може да се очаква? Видели са ги да излизат късно вечерта, видели са

ги и когато са се прибрали. Явно изражението ѝ е било такова, че... с една дума, в бара е имало, така да се каже, груби шеги.

— Що за щуротии — остро я прекъсна Линдзи. — По-късно се отбих при тях. Работеха, нищо повече.

— Така ли? И докога?

— Виж, Пикси, бях в апартамента с тях два часа, може би и повече. И тримата имахме работа. Сега не е зле и ти да посвършиш нещо.

Тръгна към вратата, надявайки се тази лъжа да сложи край на клюките, но все пак се спря и попита:

— Какво те накара да мислиш, че Роуланд е отстранил Джини?

— Не мисля, а знам. Тони ми се обади от Лондон късно снощи. Макгуайър говорел по телефона в кабинета си, вратата била затворена, но Тони чул. Няма как да не чуе, Макгуайър бил толкова бесен, че сигурно се е чувало чак на площад „Пикадили“.

Линдзи въздъхна. Тони беше последното гадже на Пикси, толкова влюбен в нея, че я гледаше право в очите. Той беше сътрудник от най-нисък ранг в отдел „Очерци и репортажи“ и работеше в стаята срещу кабинета на Макгуайър.

— Е, съжалявам, Пикси, но този път Тони не е чул добре. Казах ти, бях с тях. Джини определено не е отстранена.

— О, възстановили са я. — Пикси я погледна накриво. — Това го разбраха всички във фоайето снощи. Но той наистина я е отстранил. Хич не ѝ е цепил басма. Тони каза, че в Амстердам тя нещо оплела конците и Макгуайър побеснял. После подхванал Паскал Ламартин. Тони каза, че ако бил на нейно място, щял да умре. Каза, че когато Макгуайър се ядосал, винаги било ужасно, направо ти се искало да потънеш в земята, бил язвителен и страшно студен, но този път било по-лошо от всякога. Накрая треснал телефона, но преди това вече я бил натирил няколко пъти. Изхвърчал от кабинета като фурия, зелените му очи направо хвърляли мънии. Тръгнал си, но преди това изведнъж притихнал и... — Пикси въздъхна. — Как ми се иска да съм била там! Казах ти, че е страхотен. Представяш ли си колко страхотен трябва да е, когато е вбесен? Обожавам разярените мъже...

— Пикси, за Бога...

— Ами, така си е. Покажи ми една жена, която не ги обожава. Просто съм честна, това е. Само като си представя Макгуайър, вбесен

и зърната ми се втвърдяват.

— Достатъчно, Пикси...

— Главно заради очите му... — Винаги неудържимата Пикси потръпна от удоволствие. — И тази черна коса. И гласът му. И мускулите. И това, че е толкова висок. А чувам също, че бил невероятен в леглото. Ама наистина невероятен, тъй че на другия ден почти не можеш да ходиш. Да ходя ли? Ще ти кажа, че не би ми минало и през ума да ходя някъде, щях просто да си лежа там и да чакам за още...

— Пикси, престани, престани веднага. Не ме интересуват тези фантазии.

— Не са фантазии. Всичко това е добре документирано. Имам една позната...

— Пикси...

— Тя им слага точки, нали разбираш. И най-високата ѝ оценка е двайсет и пет. Слага им точки за изобретателност, издръжливост, интуиция, големина, нежност, сила, внимание...

— Интуиция ли? Кое е това момиче?

— И знаеш ли колко е събрал Макгуайър? Сто. Скъсал е всички рекорди. Тя беше направо шашардисана. И си има собствени правила, това също е потвърдено, защото тя е проверила, не е било само при нея.

— Правила ли? — едва продума Линдзи.

— Да. — Пикси снижи глас и заговори с поверителен тон. — Например преди това винаги държи положението да е напълно ясно. Че става дума за секс, може би за приятелство, но нищо повече. Връзката няма да има бъдеще, никакви ангажменти от двете страни. Това са му условията. И си ги спазва. Без всякакви нежности, никакво „скъпа“, нито дума за личния му живот. Моята позната каза, че когато сложил край на връзката им, не знаела нищо повече за него, отколкото в началото. Това я карало направо да излиза от кожата си.

Пикси ѝ отправи дълъг многозначителен поглед. Линдзи влезе в кратко стълкновение с най-вулгарните си инстинкти и те победиха.

— Тя колко време е...

— Два месеца. Както разбирам, рекордът е два месеца и половина. Било е преди доста години, точно след като се е върнал от Вашингтон. Тя каза, че минавал през жените като машина. В началото,

когато я запознал със своя правилник за ограниченията, това се оказало фатално за нея. Влюбила се в него, преди да е довършил и първото изречение. И на следващата сутрин, когато станала от леглото и, както казахме, едва се държала на крака, си обещала да промени нещата. Била решена, ама твърдо решена да бъде жената, която ще го накара да изостави тези правила.

— Е, очевидно не е успяла — рече Линдзи. — Виж, Пикси...

— Наистина се старала много — продължи Пикси, вече набрала скорост. — Мислела си, че ако успее да скрие факта, че е луда по него, ще има шанс. Все се надявала, че другата седмица той ще я нарече „скъпа“. Получавала най-невероятния секс през живота си и се надявала, че има някакъв напредък. Само че не било така. — Пикси въздъхна. — В мига, в който разбрал какви са чувствата ѝ, защото една нощ била така увлечена, че направо му го казала, всичко свършило. Любезно, но непреклонно. Завеса. Край.

Линдзи отново се запъти към вратата.

— Опитала всичко — добави Пикси. — Толкова била отчаяна, така лудо влюбена, че измислила онзи наистина откачен план. Да забременее. Била сигурна, че само да успее, той ще промени отношението си. Престанала да взема таблетките си и не му казала дума. Само че и това не помогнало, разбира се. Презервативи. — Пикси я погледна многозначително. — Винаги. Защото е не само страстен, но и предпазлив. И тя по никакъв начин не могла да се справи с това. Повярвай ми, изобретателна е и е опитала какво ли не.

Линдзи се беше изчервила до ушите. Спря до вратата и се обърна.

— Пикси, прекрати това веднага. Не биваше да водим този разговор.

— Защо?

— Просто защото не биваше. Не очаквам от теб да разбереш. Нека го отдадем на пропастта между поколенията. Става дума за човек, когото и двете познаваме и харесваме. Става дума за частния му живот. Бъркаме се, където не ни е работа, и...

— Мислех, че не харесваш Макгуайър? Нали каза, че е арогантен и...

— Няма значение. Все едно е дали го харесвам, или не. Накрая такива сплетни винаги причиняват неприятности и болка. Не искам да

чувам нищо повече. Не искам да разпространяваш тези слухове.

— Значи да не споменавам за Джини? Да не споменавам за стаята?

— Определено. Първо, това не е твоя работа. И второ, ако се говори нещо, то не е вярно.

— Щом казваш — повдигна рамене Пикси. — Затварям си устата, готово.

— Сериозно ти говоря, Пикси. Просто остави предположенията за себе си и не окуражавай други хора да се впускат в клюки, по дяволите. Доколкото разбирам, имаш да вършиш работа. Защото ако нямаш, никак не е на хубаво...

Пикси я погледна изненадано.

— Всичко е под контрол, Линдзи.

— Гледай само да ми осигуриш диапозитивите от ревютата на „Шанел“ и Готие до девет довечера. Провери дали Марков е в хотела си, преди да тръгнеш с велосипеда да му носиш поканите. И запомни, Пикси, без засечки и размотаване, иначе оставащ без работа. Пикси се бе изчервила.

— Аз съм добра в работата си. Всичко ще върви като по часовник.

— Дано — каза Линдзи и излезе, едва сдържайки се да не блъсне вратата. Сигурна бе, че Пикси веднага е направила някаква физиономия. И, разбира се, беше напълно права. Бузите ѝ още пламтяха. Бързо напусна хотела, гмурна се в мъглата и тихия дъжд и пое дълбоко влажния въздух.

Беше бясна на себе си. Как можа да смъмри Пикси, че клюкарства, когато сама бе изслушала жадно сплетните ѝ? Нещо повече — утежни прегрешението си, като се заяде с нейната работа, която винаги бе отлична. Току-що бе дала на момичето лош пример, а дори и да бе успяла да спре вълната от слухове за Роуланд и Джини, това нямаше да е за дълго. Обърна се и погледна към „Сан Режис“. Фоайето гъмжеше от журналисти и телевизионни екипи. В такава парникова атмосфера клюките кълнях по-бързо от семената.

Чувстваше се омърсена от собственото си любопитство, гадеше ѝ се от подробностите, в които се ровеха хората. Но зад всичко това се криеха други чувства. За Роуланд можеше и да не се тревожи, той бе много по-лош, отколкото бе предполагала. Славата му явно се носеше

надалеч. Без съмнение, той бе напълно способен да се справи с положението и доколкото можеше да се вярва на приказките на Пикси, не беше от мъжете, на които би навредила една връзка повече.

Но се безпокоеше за Джини, която бе пламенна, стремителна, идеалистка и дори понякога наивна. Първо, тя никога не бе разбирала и обикновено дори не забелязваше въздействието, което имаше върху мъжете; второ, Джини намираше за привлекателни твърде малко мъже и беше последната жена, която би се впуснала в случайно приключение, но хлътнеше ли, хлътваше яко.

Линдзи спря, вече сериозно загрижена; прекоси кея и се облегна на парапета, взирайки се във водите на Сена. Преди разговора с Пикси се беше опитала да убеди сама себе си, че предишната вечер инстинктите са я подвели. Сега се чувстваше двойно по-несигурна. Тревожеше я едно нещо от разказа на Пикси, отстраняването на Джини и начинът, по който е станало това.

Знаеше колко чувствителна е приятелката ѝ към критики от страна на хората, които харесва и от които се възхищава. Това, разбира се, беше наследство от баща ѝ, от всичките онези години, през които се бе опитвала да докаже цената си и да спечели любовта му — уви, безуспешно.

Линдзи се навъси: не бе посмяла да го каже на Джини, но винаги бе считала, че това наследство е допринесло значително да бъде така запленена от Паскал Ламартин. Може и да не знаеше всички подробности от началото на тяхната връзка, защото Джини беше потайна, но бе чувала как са се запознали в онзи бар в Бейрут, където се събирали журналистите, и ѝ се струваше, че в тази история имаше един очевиден факт, който Джини, а вероятно и Паскал изобщо не забелязваха.

Какво бе сложило началото на тяхната връзка? Враждебността на Паскал към бащата на Джини и нейното интуитивно чувство, впоследствие потвърдено, че Паскал Ламартин се отнася с презрение към идола, пред когото тя толкова време страдалчески се е прекланяла. Точно в момента, когато самата Джини започвала да се съмнява в баща си, се появил красив, емоционален и много романтичен мъж, който от пръв поглед намразил и презрял Сам Хънтър — и без заобикалки казал това на Джини.

Когато авторитетът на единия започнал да се топи пред очите ѝ, Джини го заменила с друг. Ами ако и сега се готвеше или вече беше започнала да заменя този втори наставник с трети?

Линдзи въздъхна и закрачи напред-назад, почувствала се още по-разтревожена. Мислеше си, че за да обича, Джини, както много жени, изпитва потребност не само да се възхищава, но и да чувства, че има какво да научи. Беше ѝ нужно мъжът, когото обича, да я превъзхожда, да може да се възхищава от способностите, характера, интелекта, моралните му качества и винаги да вярва, че той е по-надарен от нея във всяко отношение.

Типично женска слабост, каза си, съзнавайки, че и самата тя страда от нея. При все че Джини проповядваше равенство и си въобразяваше, че живее според изискванията му, твърде голямото равенство в любовта едва ли би ѝ харесало. Нямахше нищо, което да ѝ се нрави повече от авторитета на учителя, и нищо не би я привлякло по-силно към даден мъж от порицанието му, стига да знае, че го е заслужила.

Дали това жестоко нахокване от страна на Роуланд Макгуайър бе упражнило дълбоко въздействие върху Джини? Линдзи се взираше навъсено в сивите води. Ако трябваше да е честна пред себе си, на нея самата подобно нещо определено бий повлияло. После си даде сметка, че в случая с Джини отговорът на този въпрос вече е даден, и то пред очите ѝ.

Тъкмо острите и гневни укори на Роуланд Макгуайър в къщата на Макс, когато я обвини, че се държи егоистично, бяха изтръгнали Джини от продължилото с месеци боледуване, от терзанията и самообвиненията. С няколко изречения той бе предизвикал промяна, каквато Линдзи не бе успяла да постигне за месеци със съчувствие и съвети.

Струваше ѝ се, че вече различава схемата, по която се развиват нещата. Ставаше ѝ ясно, че ако връзката на Джини с Паскал се е разклатила, ако Паскал я е разочаровал по някакъв начин в Босна, приятелката ѝ може накрая да се хвърли в прегръдките на Роуланд.

А колкото до мотивите на Роуланд... „Е, стига толкова“, каза си Линдзи и се обърна ядосано. Джини беше красива и през годините Линдзи бе имала възможност да забележи колко силно е сексуалното ѝ въздействие върху мъжете. Виждаше и как реагира Роуланд

Макгуайър, Макгуайър, който минава през жените като машина. За него това щяха да са два-три месеца усърдни упражнения, към които сърцето остава безучастно.

Обзеха я гняв и възмущение. В такива случаи симпатиите ѝ винаги бяха на страната на жените, а Джини бе най-близката ѝ приятелка. Гневът към Макгуайър бе попаднал в подготвена почва и по пътя ѝ към централния офис на „Казарес“ за пресконференцията на Лазар непрестанно растеше.

Когато стигна там, Линдзи се бе самонавила до такава степен, че, както сама си внушаваше, той вече изобщо не я привличаше, дори не ѝ харесваше. Думите на Пикси още звънтяха в ушите ѝ и тя си каза, че Роуланд Макгуайър е безотговорен и безсърдечен манипулатор на жени, Казанова, донжуан, мъж от най-противния ѝ тип... После го видя през тълпата. И един поглед към лицето му бе достатъчен веднага да промени мнението си.

Не го забеляза веднага. Когато пристигна пред офиса на „Казарес“, до началото на пресконференцията оставаше още половин час, но цялата паплач вече се беше събрала. Улицата пред сградата и вътрешният двор бяха пълни с фургони, с никнещи като гъби бели сателитни чинии и кабели на различните телевизионни компании. Там бяха екипите на Си Ен Ен и другите по-големи американски канали, виждаха се познати физиономии на колеги от Би Би Си и Ай Ти Ен. Французите, италианците, германците, испанците, японците — всички те се бяха изпратили внушителни екипи. Линдзи си запробива път през стената от хора. В предното фоайе врявата беше дори още по-силна. И тези, които имаха, и тези, които нямаха пропуски, се натискаха да влязат. Приличаше на мелето преди ревиюта, беше даже по-лошо. Линдзи усещаше особената истерия, но в допълнение към неистовото желание просто да влезеш и да си намериш място, имаше и други, по-силни емоции. Съприкосновението с драмата на чуждата внезапна смърт беше вълнуващо и пораждаше известна скръб: доста от жените вече плачеха.

Линдзи бе блъскана, ръгана и настъпвана, а когато наближи входа на залата, където щеше да се състои пресконференцията, едва не я събориха на земята. Служители на „Казарес“ в черни костюми се мъчеха да обуздаят тълпата и да проверяват пропуските, но бяха твърде малко, за да възпрат стихията. Висок глас гръмна в ухото ѝ;

жена с остри токчета настъпи болезнено крака ѝ; огромен масивен мъж от някоя американска телевизия заби лакът в ребрата ѝ и я избута встрани. Линдзи се остави човешката маса да я повдигне и понесе. Сега вече виждаше залата отгатак, ослепително осветена от телевизионните прожектори. В дъното зърна черен подиум, маса, трибуна, микрофони, камери и над всичко останало — огромно увеличено копие на популярната Бийтънова фотография на Мария Казарес. Вълната от хора я пое, натика я вътре, понесе я напред и в този момент тя забеляза Роуланд Макгуайър.

Той стоеше само на няколко стъпки от нея, в завихрения край на тълпата. Възползваше се от предимството на високия си ръст, за да наблюдава над главите на хората и да следи кой влиза в залата. Беше облечен в черен балтон, черен костюм и черна вратовръзка. Официалното му облекло го открояваше от множеството. Лицето му беше бледо и сковано. Той и за миг не откъсваше поглед от вратата и Линдзи веднага разбра кого търси сред прииждащото гъмжило.

Трябва да беше видял Линдзи, макар че не ѝ даде никакъв знак, защото направи бързо движение към нея, все още без да откъсва очи от вратата. Тежкият американец, избутал Линдзи преди малко, сега бе блъснат толкова силно, че едва не се прекатури; Роуланд хвана ръката ѝ и я издърпа от блъсканицата.

— Виждаш ли онзи разпоредител там? — посочи към един от служителите на „Казарес“. — Той ни пази три места, средната пътека, четвъртия ред. Седни там веднага. Аз идвам след минута...

— Три места? И ни ги пазят? Роуланд, как, за Бога, го уреди?

— Има си начини — усмихна се той сковано. — Хайде, върви, Линдзи.

Линдзи се отдалечи. Въпросният служител едва ли би се отнесъл с повече внимание към нея, дори ако беше редакторка от американския „Вог“. Тя се огледа озадачено и установи, че редакторите от американските „Вог“ и „Харпърс Базар“, френските „Вог“, „Пари Мач“ и „Ало!“ бяха на същия ред. Те я поздравиха с повдигане на веждите, а някои от тях и с бързи целувчици по посока на въздуха. След пет минути Роуланд се присъедини към нея.

— Виждала ли си Джини тази сутрин? Връщала ли се е в хотела? — попита, докато се настаняваше до нея.

— Не. Дори не знаех, че е излязла.

— Имаше да прави някои проучвания. — Той изви врат и хвърли поглед към входа. — Може нещо да я е задържало. Мислех, че ще дойде...

Линдзи замълча. От него струеше напрежение. Погледна бледото му лице, твърдата му брадичка; очите ѝ се плъзнаха надолу към силните сръчни ръце, почти свити в юмруци. И тогава усети дълбоката му тревога. Очевидно се беше случило нещо, нещо далеч по-сериозно от сценария, който тя си рисуваше. Засрами се от собствената си дребнавост и последните остатъци от въздействието на клюките, чути от Пикси, се изпариха.

Ако Джини щеше да идва, бе твърде закъсняла. Вече затваряха вратите в задната част на залата. Отпред пред подиума редиците на фотографите и телевизионните екипи се раздвижиха.

— Винаги ли носиш черно в случаи като този, Роуланд? — попита Линдзи предпазливо.

— Какво? — Той ѝ хвърли бърз поглед, после отново се извърна.

— Повечето хора вече не си правят труда. Дори и на погребенията напоследък...

— Всъщност не знам. Не съм се замислял особено за това... — Отново се обърна да погледне към задните врати. — По навик, може би. Възпитание. Когато бях малък, в Ирландия, хората се обличаха официално при смъртен случай. Това е знак на уважение. Защо?

— Просто така. — Линдзи бе трогната. — Харесва ми. Старомодно е, но ми се струва редно.

Той дори не я слушаше. Стана, свали балтона си и го захвърли на пода. Когато се изправи, независимо от обстоятелствата, доста женски глави се извърнаха към него. Линдзи също го погледна. Тъмната му непокорна коса падаше на челото, черният костюм и бялата риза подчертаваха ръста и красотата му. Някъде от същия ред се чу остър американски шепот: „Скъпа, кой е този божествен мъж?“

Очевидно Роуланд не бе забелязал нищо от това.

— По дяволите — той отново зае мястото си, когато група служители се качиха на трибуната пред тях. — Вече е твърде късно, а аз трябваше да говоря с нея.

— Да не си попаднал на някаква следа? — попита Линдзи с неутрален тон. Допускаше, че може да става дума и за следа, макар първата ѝ мисъл да не беше такава.

— Какво? Да, така е. А сега всичко ще се забави... — Обърна се и погледна към трибуната, към групата облечени в черно мъже. Линдзи също насочи вниманието си натам, почти възхитена от начина, по който е режисирано всичко. После се напрегна, Жан Лазар току-що бе влязъл и бързо крачеше към трибуната. В залата настъпи тишина.

Словото му бе кратко и той го повтори четири пъти: първо на френски, после на английски, след това на испански и накрая на немски. Докато говореше, залата беше притихнала, единственият звук беше тихото бръмчене на камерите. И чак когато свърши, засвяткаха безбройните светкавици на фотоапаратите.

Линдзи схвана някои неща от френската версия, но далеч не всичко. Роуланд явно разбираше езика по-добре от нея, слушаше много съсредоточено и един-два пъти се навъси. Когато Лазар мина на английски, той сякаш продължаваше да следи думите му, но Линдзи не беше сигурна, че наистина е така. Тя се напругаше да не изпусне нито едно изречение, но независимо от това имаше чувството, че макар Роуланд да не откъсва очи от Лазар, едва ли го вижда. Всъщност мислите му като че ли отдавна бяха другаде.

— Както знаете — започна Лазар, — вчера следобед Мария Казарес получи инфаркт. Намираше се в дома на бившата си прислужница, към която беше много привързана. Утешава ме фактът, че когато това се е случило, така внезапно, тя не е била сама, а с приятелка. Бих искал да се възползвам от случая, за да благодаря на лекарите от болница „Сен Етиен“, които направиха всичко по силите си, за да я върнат към живота, положиха всички възможни грижи за нея. За нещастие усилията им бяха безуспешни. Госпожица Казарес почина малко след като беше докарана в болницата. Аз бях до нея.

Лазар направи пауза.

— Бих искал да съобщя, че модната колекция на Мария Казарес ще бъде показана утре, както беше планирано, каквото щеше да е и нейното желание. Ще включа три модела, нейните последни работи, скицирани в деня преди смъртта ѝ. Мария Казарес беше творец по рождение и докрай остана вярна на себе си.

— Утре сутринта във фирма „Казарес“ ще тържествува духът на радостта, не на тъгата — произнесе той с повелителен тон и отново направи пауза. — Ще честваме една от най-невероятните жени на нашето време и определено най-невероятната, най-талантливата и най-

далновидната жена, която аз съм познавал. Тя беше умна, оригинална и вълнуваща дизайнерка. Беше жена, която разбираше и изкуството, и науката в облеклото, както сама се изрази веднъж...

При тези думи Линдзи хвърли многозначителен поглед на Роуланд.

— Знам — тихо каза той. — Тихо. Слушай нататък.

Лазар обиколи с поглед притихналата зала, това море от вдигнати лица, и после продължи. Гласът със странния груб акцент бе абсолютно равен, безстрастен и овладян.

— Не е моя работа да пиша некролог за нея. Но бих искал да кажа следното: познавах Мария Казарес и работих в тясно сътрудничество с нея в продължение на много-много години. През това време никога не съм я виждал друга, освен изцяло отдадена на професионалните си задачи. За нея, както за всяка жена, това бе свързано с много жертви. Мария Казарес не се омъжи и нямаше деца. В миналото някои хора, които не я познаваха и бяха зле информирани, изказваха мнението, че ѝ е било лесно да направи този избор. Но не беше така. Посвещаването на професията не бе постигнато без жертви и без борба. В този смисъл можем да кажем, че както за повечето големи творци, изкуството беше религия за Мария Казарес. Тя беше също така... — Лазар за пръв път леко се поколеба — жена, която изпълва с радост сърцата на хората. В личния си живот показваше искреност, разбиране, състрадание, смелост и великодушие. Притежаваше детинска прямота и непосредственост и остана докрай неповлияна от славата... В професионалния си живот — тук гласът му набра сила — тя беше голяма рядкост: жена, която създава модели за жени в един свят, където почти всички практикуващи нейното изкуство са мъже. Тя промени облика, в който съвременната жена предпочита да се представя пред света, а променяйки външността ѝ, може би е помогнала да се промени и начинът, по който тя възприема себе си. Оставям други да преценят това, но ще кажа следното: за мен, като мъж, работата с нея беше цял университет. Тя откри пред мен един свят, в който инстинктите на тялото и сърцето са също толкова важни, колкото и съветите на ума — казано накратко, света на жените. — Той сведе поглед, при все че говореше, без да ползва бележки. После вдигна глава и застана изправен и някак скован. — Сега ѝ отдавам последна почит, ще кажа само още едно, последно изречение.

За света Мария Казарес беше чародейка на модата, за мен тя бе и винаги ще бъде скъпа приятелка.

Той замълча, тъмните му очи бяха отправени към препълнената зала. Сърцето на Линдзи се сви от жалост и съчувствие. Какво ли му бе струвало да говори така, да слее толкова гладко истината с лъжата? Да говори с този равен, отмерен, нетрепващ глас? Все още без да показва никакви чувства, Лазар премина към испанската версия на словото си, а след това и към немската. В мига, в който приключи, се обърна и напусна сцената.

Роуланд бе скочил на крака още преди служителите на подиума да са си тръгнали. Хвана Линдзи за ръката и бързо я поведе по пътеката. Тълпата бавно започваше да се раздвижва, да бърбори; вълната на реакцията постепенно набираше сила. Тя се учуди, че бърза толкова, но скоро разбра защо: Джини стоеше до врата, в самото дъно на залата.

Успя да зърне само бледото ѝ лице, но забеляза, че Роуланд хвърли към нея остър и въпросителен поглед. Той изведе и двете навън във фойето, после на двора, повлече ги по улицата и спря едва когато се отдалечиха и завиха зад един ъгъл. Намираха се на тиха и тясна странична уличка, отсреща имаше редица жилищни сгради, а зад тях — висока стена.

— Чу ли? — попита Роуланд и Линдзи разбра, че въпросът е адресиран единствено към Джини, че и за двама им тя просто не съществува.

— Да. — Джини отстъпи към стената и заговори бързо. — Пуснаха ме да вляза точно когато той привършваше с френската версия. Какво самообладание, какво изключително самообладание. Откъде намери тези сили? Как издържа да говори по този начин? Така официално... И дори не използваше бележки. Аз... — Млъкна и за пръв път погледна Линдзи. — Роуланд ми разказа твоята нюорлианска история. През цялото време мислех за нея. Чувах я зад думите му, в думите му...

Линдзи установи, че не е в състояние да говори. Бе приковала очи в лицето на Джини. Скоро някой я бе ударил, и то силно. През скулата и надолу по бузата ѝ имаше потъмняваща синина. Забеляза, че тя се опитва да я скрие, като обръща тази страна на лицето си към стената. Но тактиката ѝ бе безуспешна. Сега и Роуланд се беше

вторачил в синината. Изражението му се промени, той започна да прави несъзнателни бързи движения. Джини вдигна очи към него, после отново ги сведе. Настъпи мълчание. Линдзи имаше чувството, че то е изпълнено с шумове, с напрежение, което не може да се разсее. Джини отново заговори и Линдзи я съжали; тя сякаш вярваше, че ако продължава, естеството на този момент ще остане скрито.

— Как само описа характера ѝ — рече Джини. — После спомена нещо за искреност...

— Искреност, разбиране, състрадание, смелост и великодушие. — Очите на Роуланд не се откъсваха от лицето ѝ. — Тези бяха думите му.

— Да. И че работата била за нея религия. Че му открила света на жените... Точно накрая беше. И заобиколи въпроса от колко време са заедно, откога я познава.

— От много, много години — рече Роуланд. — Времето е без значение, в заключителните си думи той ясно го каза. Че смъртта ѝ не променя нищо. Тя си остава...

— Ще издадат ли този текст? — побърза да го прекъсне Джини. — Не съм си водила бележки. Имах това намерение, но не бях...

— Ще го издадат. Вероятно вече го печатат. Но ние нямаме нужда от него. Помня най-важното...

Джини въздъхна тихо, ръцете ѝ се свиваха в юмруци и пак се отпуснаха. Линдзи погледна единия, после другия и безмълвно се отдръпна. Знаеше, че тук няма място за нея. Стараеше се да се оттегли колкото може по-тихо, по-бързо и по-благовидно. Каза, че трябва да се срещне с Марков, което всъщност беше вярно, че трябва да се види с него преди ревюто на „Шанел“ следобед. Спокойно можеше да заяви и че потегля за Марс. Нито Джини, нито Роуланд щяха да забележат. Те бяха потънали в безмълвен разговор, по-красноречив от словесен порой.

Обърна се и бързо закрачи нататък. На ъгъла им хвърли последен поглед. Джини беше опряла гръб на стената и бе навела глава. Роуланд стоеше точно пред нея, ръцете му бяха протегнати край тялото ѝ, с длани на стената. Говореше ѝ настоятелно.

Линдзи хвана мига, когато той замълча, а Джини бавно вдигна глава и го погледна в очите. Нямахше желание да ги шпионира, нито да вижда нещо повече. Зави зад ъгъла, запробива си път през тълпата,

която още се носеше от „Казарес“. За миг се потопи във вавилонското стълпотворение, но побърза да избяга от него.

Почувства, че ѝ се иска да види Марков. Трябваше ѝ доза от неговия целебен здрав разум, преди да се изправи лице в лице с останалата част от този дълъг ден. Марков щеше не само да я разведри, но и да ѝ върне ясения поглед към света. Щеше да смени фокуса и да изтласка последните събития на заден план. И с малко късмет може би щеше дори да изкорени тази толкова остра, досадна като главоболие болка, която в някои моменти тази сутрин сякаш се наслаяваше около сърцето ѝ.

Колко време бе минало, откакто Линдзи си тръгна? Джини нямаше точна представа. Десет минути? Петнайсет? Възможно бе да са и повече, и по-малко. Времето отказваше да се подчинява на обичайния си ход. Тя отново се обърна Към Роуланд, който сега стоеше до нея, опрял гръб на стената, извърнал лице. Дишаше учестено, сякаш бе тичал. Джини усещаше гнева и вълнението му.

— Искам само да работя, Роуланд — каза тя и докосна ръката му. — Моля те. Може да не ставам за нищо друго, но за това ме бива. Искам да съсредоточа мислите си само върху тази история. Искам да съединя отделните части и най-вече да намеря Мина. Ти беше съгласен с мен, Роуланд, беше съгласен, че можем да го направим.

— Знам.

Той се поколеба, после се обърна и я погледна. Бледото ѝ лице бе вдигнато към неговото. Непоносимо му беше да вижда тази синина. Красивите ѝ очи бяха широко разтворени ѝ в тях се четеше молба. Когато го гледаше така, Роуланд не можеше да ѝ откаже нищо. Питаше се дали тя разбира това. Имаше чувството, че е напълно прозрачен за нея, едва ли бе пропуснала да го забележи.

— Моля те, Роуланд — продължаваше Джини. — Не бива да говоря с теб за случилото се. Би било непочтено. Няма защо да се забъркваш. Аз трябва да се справя сама, да приема фактите, когато мога и както мога. Струва ми се дори, че не съм в състояние да говоря за него. Твърде много неща се случиха твърде бързо. Сега искам да се съсредоточа върху сравнително прост и ясен въпрос. В каква последователност да действам, с кого да се срещна най-напред и с кого

след това. Моля те, помогни ми да го направя, Роуланд. Би трябвало да мога и сама, но не мога. Не и днес. Не и сега.

Роуланд я считаше за жена, която никога не би допуснала да я мислят за слаба, и безкрайно се трогна от признанието ѝ. В този момент най-много от всичко му се искаше да я грабне в прегръдките си, но разбираше, че това би било погрешно и може би нечестно — самата Джини се опитваше да му го каже.

— Чудесно. — Той се отдръпна още малко и Джини, която го наблюдаваше и забеляза предпазливото изражение, появило се на лицето му, си помисли, че той е склонен да изпълни желанието ѝ.

— След като излезе, аз поработих. — Погледът му бе отправен край нея, надолу по улицата. — Понеже ми забрани да остана с теб или да дойда с теб...

— Роуланд, недей.

— Нямах друг избор. Тъй че поработих. Криво-ляво. Говорих с френската полиция. Обадих се и на няколко други места. Разбрах нещо, което снощи бяхме пропуснали и което всъщност е било съвсем очевидно. — Той замълча, после погледна часовника си. — Бих казал, че имаме две възможности. Разполагаме с две следи. Можем или да се опитаме да говорим с онази прислужница, у която Казарес е била на гости вчера — макар да съм сигурен, че Лазар се е погрижил да я държи настрана от журналистите, поставил я е под охрана. Или... — Той отново се обърна и я погледна. — Или да поговорим с онова момиче, Шантал. Тя сега е в полицията, би трябвало да я заварим, ако побързаме...

Джини се изненада.

— Уредил си да я приберат? Кога? Сутринта ли?

— Да. — Той ѝ отправи един от своите хладни и неразгадаеми погледи. — В състояние съм да работя добре и при трудни обстоятелства...

— Виждам. Трябва да се поуча от теб... — За миг лицето ѝ помръкна, после тя махна рязко с ръка. — Прав си. Обръщаме страницата. Хайде да поговорим с Шантал...

Шантал се оказа дребна и слаба, сърдита жена, с кестенява, подстригана по момчешки коса и очи на уличница. Роуланд и Джини я

зърнаха най-напред през стъклото на вратата към полицейската стая за разпити. Френският цивилен инспектор, който ги заведе там, се наричаше Мартини. Той беше нисък тъмнокос мъж, с пронизателни очи и спокоен маниер. И тук продължаваше да допълва историята на Шантал, която бе започнал да им разказва в кабинета си преди малко. Тя беше кратка и в много отношения предсказуема.

Шантал бе двацет и две годишна, с майка от Френска Канада и баща американец, когото никога не бе виждала. Майка ѝ имала още две незаконни деца, от които Шантал била отделена на осемгодишна възраст, когато за пръв път била взета под попечителство.

Нейното детство, доколкото изобщо бе имала такова, бе преминало в цяла поредица домове за деца и сиропиталища, откъдето многократно бе бягала. На четиринайсет бе излежала първата си присъда за кражба от магазин в дом за малолетни нарушители в Квебек. На шестнайсет бе арестувана в Детройт за кражба на кола, а на осемнайсет, в Ню Йорк за проституция и притежаване на наркотици. На практика беше необразована и полуграмотна, през последните три години се беше установила във Франция. Бе регистрирана като наркоманка на хероин, отпаднала от метадоновата програма. Миналата година на два пъти бе изправяна пред съда по обвинения в проституция и търговия с наркотици и впоследствие освобождавана поради липса на доказателства. Заплашваше я депортиране, тъй като никой от документите ѝ не беше в изправност и, както можеше да се очаква, не оказваше съдействие на полицията.

Мартини каза, че двама от най-добрите му полицаи, мъж и жена, я разпитвали вече от два часа. Тъй като не можели да ѝ предявят никакво обвинение, скоро щели да я освободят. Изтръгнатите ѝ със заплахи показания били, че не познава и никога не е познавала човек на име Стар. Не можела да обясни как името и адресът ѝ са попаднали в бележника на някакво починало момиче от Холандия. Да, срещала сума чужденци из Париж и било напълно възможно тя или някоя от приятелките ѝ да са дали адреса. В това отношение тя била великодушна — имала стая, хубава стая, а хората понякога се нуждаели от място, където да пренощуват. Не можела да си спомни тази Анека, която и да била тя. За престъпление ли се считало вече, ако дадеш адреса си на друго момиче?

Мартини замълча и се взря в тези двама журналисти, които според английския колега помогнали на тамошната полиция. Те го озадачаваха. Мъжът изглеждаше така, сякаш не беше спал цяла седмица, а жената имаше синина от страни на лицето, от която можеше да се съди, че е била ударена, и то наскоро. Между тях се чувстваше напрежение, еднакво възможно бе то да се дължи както на професионални, така и на емоционални или сексуални причини. Жената имаше красиво и необикновено лице.

Мартини вдигна рамене, прогони тези мисли и се върна към Шантал. Тя говорела гладко английски и френски, тъй че можели да използват и двата езика. Бил готов да им отпусне двацет минути, но дори да им даде целия ден, пак нямало да накарат тази жена да проговори.

Мартини се сбогува с тях, а полицайката остана до вратата. Роуланд и Джини седнаха срещу Шантал, от другата страна на тясната маса, цялата обгорена от забравени фасове. Тя пушеше цигара след цигара, гризеше ноктите си, избягваше погледите им, прозяваше се, почукваше по масата с тънките си пръсти и от време на време кафявите ѝ очички ги стрелкаха предизвикателно и с ненавист.

Белегът на лицето ѝ бе един от най-грозните, които Джини бе виждала. Той се простираше от външния ъгъл на лявото ѝ око до ъгъла на устата. Раната бе зараснала лошо, и бе оставила кожата нагърчена и възпалена. Това придаваше на лицето ѝ много смущаващ вид, сякаш срещу тях имаше две, а не една жена. Някога хубавичка — и все още хубавичка, когато беше обърната на другата страна — тя, изглежда, приемаше нанесената ѝ грозота като предизвикателство. Джини забеляза, че всеки път, когато отговаряше на някой от въпросите на Роуланд — той ѝ говореше тихо, на отличен френски — обръщаше към него страната с белега. Виждаше се, че безпокойството и нетърпението ѝ растат, и Джини се питаше дали не е станало време за поредната доза.

Колкото и да е странно, тя се чувстваше много спокойна, сякаш беше сама на остров сред океана, далеч от всякакви емоции. Това ѝ помагаше да вижда по-ясно нещата около себе си, така че възприемаше момичето и неговите реакции с изключителна точност. Струваше ѝ се, че ако продължи да го наблюдава, ще си спести необходимостта да си спомня или да мисли за каквото и да било друго.

Нейното мълчание — откакто влязоха, тя не бе проронила и дума — изглежда, изнервяше Шантал. В началото тя не ѝ обръщаше внимание. Бе приковала очи в красивото лице на Роуланд и му отговаряше охотно, но и безочливо. Джини си мислеше, че може би се държи така и с клиентите си, с някаква странна смесица от флирт и презрение. Сякаш изгаряше от желание да сложи Роуланд в същата категория като всички останали мъже — досадник, който сега иска от нея само отговори, но ако му падне, ще си поиска нещо по-съществено и по-специално. Всичките търпеливи въпроси на Роуланд удряха на камък. Очите на Шантал отново се стрелнаха към Джини. Тя се прозя, запали нова цигара и изведнъж го прекъсна на английски.

— Ами тя защо е дошла? — посочи към нея. — Има ли глас, или няма?

— Работим заедно, нали обясних — с безизразен тон отвърна Роуланд. Джини си помисли, че момичето говори английски с интересен акцент. Той издаваше смесения ѝ произход — не беше нито канадски, нито американски, нито от острова или от Европа, а нещо средно между четирите. Роуланд явно също го бе забелязал.

— Какво е станало с лицето ти? — Шантал се извърна да разгледа по-добре Джини. — Да не си се блъснала в някоя врата? Или в нечий юмрук? — Ухили се нагло и вдигна палец към Роуланд. — Неговия ли?

— А какво е станало с твоето лице, Шантал? — отвърна Джини и почувства как Роуланд се напрегна, сякаш се опасяваше, че това е грешка.

В очите на Шантал се появи гняв. Тя измери с поглед Джини.

— Ходи се чукай — изруга и дръпна от цигарата. — Това си е моя работа, разбра ли? — Сви устни и отново се обърна към Роуланд. Отправи му дълъг и откровено предизвикателен поглед. — Що не ѝ кажеш да се чупи? И на оная зла кучка до вратата. Ако двамата с теб бяхме сами, кой знае, може би щях да си отворя устата...

При тези думи тя прокара език по устните си и се наведе напред, тъй че износеният пуловер, в който беше облечена, се опъна и очерта малките ѝ гърди. Вероятно се беше надявала да смути Роуланд, или поне да го разконцентрира. Когато ходовете ѝ не дадоха резултат, тя като че ли изгуби присъствие на духа. Извърна се, сведе поглед и сякаш се сви в себе си. Прегърби рамене и кръстоса ръце пред гърдите.

Изведнъж започна да изглежда много по-неуверена в себе си, дори уязвима, езикът на тялото беше красноречив. Наблюдавайки всичко това — опитът ѝ за сексуално предизвикателство, несигурността ѝ, след като той бе отблъснат, Джини разбра как да подходи. Наведе се напред и самоуверено заяви:

— И без това знам откъде имаш белега. Направил ти го е мъж на име Стар, с бръснач, в Англия, миналата година. Вече имам чувството, че познавам Стар доста добре. Той е нестабилен, нали? Пристрастен е към кокаина и настроението му бързо скача от една крайност в друга. Когато се разгневи, е способен да среже лицето на жена с бръснач и да я обезобрази, дори и нещо повече. На какво се дължи това, Шантал? Той мрази ли жените? Или може би има сексуални проблеми с тях? — Замълча.

Шантал се беше напрегнала. Бе навела глава и чоплеше ноктите си. Джини стрелна с поглед Роуланд и той кимна.

— Знаеш ли какво мисля, че ти е казал, Шантал? — Джини не сваляше очи от наведената глава на момичето. — Казал ти е, че имаш дарбата да успокояваш. Така говори той на жените, нали? Казал го е и на Анека. Предполагам, че в момента го казва и на Мина Ландис. И съм сигурна, че тя ще му повярва. В края на краищата е само на петнайсет години. Много по-наивна е от теб, защото, за разлика от теб, цял живот е била защитена. Макар че дори ти си му повярвала, нали, Шантал? Вярвала си, че можеш да го контролираш — до деня, в който ти е срязал лицето.

Шантал рязко вдигна глава и погледна злобно Джини.

— Виж какво, аз не го познавам, глупава кучко, колко пъти трябва да го повтарям, мамка му?

— Познаваш го, Шантал. — Джини въздъхна. — А също знаеш и как лъже. Не ти е казал истината за другите момичета, нали? Знаеше ли, че е довел Мина със себе си, тук в Париж? Защото я е довел, видели са ги заедно вчера следобед. Призна ли го пред теб? Или те излъга, че Мина е като Анека, като всички останали момиченца — за еднократна употреба? Докато ти, ти си постоянната жена в живота му? Така ли ти казва, Шантал?

Беше интуиция, къщичка от карти, построена съвсем импулсивно, но щом думите излязоха от устата ѝ, Джини разбра, че е улучила. Лицето на Шантал преbledня. Само ръката ѝ направи леко

конвулсивно движение, но след това, тъй като беше добре обучена, тя съумя да прикрие чувствата си. Изгаси фаса в препълнения пепелник пред себе си и запали последната цигара.

— Да ви го начукам. Почва да ми се гади от вас. Ще ви го кажа за последен път. Не познавам никакъв Стар. Никога не съм го виждала. Вашите описания не ми говорят нищо, нищичко. Така че, махайте ми се от главата.

— Нека ти покажа снимките им. — Джини бръкна в чантата си, извади снимките на Мина и Анека и ги подаде на Роуланд, който мълчешком ги постави пред Шантал.

Тя се дръпна назад.

— Погледни ги, Шантал — тихо промълви Джини. — Мисля, че никога не си ги виждала. Но си знаела за тях, нали? Знаела си за тях и сигурно си се питала как изглеждат. Питала си се какво толкова е намерил у тях Стар, след като има теб. — Замълча за миг и продължи: — Погледни ги и ще разбереш. Две различни момичета, но в едно отношение си приличат. И двете изглеждат по-млади от възрастта си. И двете изглеждат като деца... Нещата тогава ли тръгнаха зле за теб, Шантал? Когато заприлича твърде много на жена? Така ли беше?

Роуланд тихо бе сложил ръка на рамото ѝ, даваше ѝ знак да спре. Шантал наведе глава над снимките. Бе станала бяла като платно и започваше да трепери.

— На колко години си била, когато си изглеждала така невинна, Шантал? На осем? На девет? На десет?

— Шибана гаднярка. — Шантал бутна назад стола и се изправи несигурно на крака. — Слушайте... — обърна се тя към безучастната полицайка. — Махнете я от тук. Изведете ме. Не можете да ме държите тук, да ви го начукам. Аз имам права...

Вече трепереше силно.

— Джини, тя има нужда от инжекцията си — прошепна ѝ Роуланд.

— Знам. Разбрах го още когато влязохме. Шантал, покажи ми ръцете си. Покажи ми какво още ти е направил...

Джини стана. Нито Роуланд, нито полицайката помръднаха от местата си, всички мълчаха. За изненада на Роуланд, Шантал позволи на Джини да хване ръцете ѝ и внимателно да вдигне протритите

ръкави на пуловера. Следите от иглата се точеха по двете ѝ ръце като бодлива тел — от лактите до китките.

Джини безмълвно свали отново ръкавите. Пръстите на Шантал се гърчеха, тя хапеше устни. Бе започнала да се поти и треперенето на крайниците ѝ се засилваше. Джини погледна Роуланд и той веднага разбра какво се очаква от него. Мина от другата страна на масата и каза тихо:

— Ако те отведем у вас, това ще помогне ли?

Шантал хвърли бърз поглед към полицайката, която старателно се правеше на глуха. Кимна.

Роуланд я подхвана през кръста и я помъкна към вратата.

— Хайде тогава да тръгваме. Полицаяте са приключили с теб. Ще вземем такси. Така ще стане по-бързо, нали?

Когато излязоха от участъка, Джини погледна Шантал. Цялата кръв се бе оттеглила от лицето ѝ, челото ѝ лепнеше от пот.

— Закъсняла ли си? — попита тя. — Колко си късняла?

— Повече от час. Близо два. Това е редовният номер на тези свине...

На Джини ѝ дожаля за нея. Цялата ѝ наглост и нафуканост се бяха изпарили. Не можеше да фокусира очите си; имаше онзи поглед, който Мичъл им бе описал — мъртъв и все пак трескав поглед на животинска нужда. Залиташе. Роуланд бе успял да спре такси надолу по улицата. Качи се, колата бързо тръгна на заден ход и спря пред тях. Момичето изплува за миг от вцепенението си и хвърли на Джини бърз проницателен поглед на уличница.

— Ти и той. Той е...

— Беше, да.

— Така си и мислех. Винаги познавам. Той страда по същия начин, както аз без моето боцкане. — Отново залитна. — Почти толкова силно. Сексът е... Господи. — Потръпна. — Само ме върнете в стаята ми...

С тези думи тя се настани, или по-скоро се строполи на задната седалка до Роуланд. Отпусна се назад със затворени очи. Треперенето ѝ се засили и премина в поредица спазматични гърчове. Джини държеше ръката ѝ и се стараеше да не я гледа. Питаше се дали проституирането не изостря наблюдателността за тези неща и дали

Шантал не бе права. Хвърли поглед към мрачната физиономия на Роуланд. Не, изключено беше.

Пристигнаха на улица „Сен Северен“. Наложиха се Роуланд да придържа Шантал през улицата и нагоре по стълбите, тя едва се държеше на краката си. Джини ги следваше.

Стаята беше ужасна. На пространство от пет квадратни метра бяха сместени двойно легло, маса, столове, кашони, купища дрехи, огромен телевизор. Миришеше на бедност и усилия да се създаде дом без пари. От ресторанта долу се носеха миризми на готвено. Джини си даде сметка, че Шантал не е единствената стопанка, тук вероятно живееше и по-възрастната жена, която се бе показала на вратата снощи. На масата имаше остатъци от закуска: две чаши, две чинии, няколко кроасана и конфитюр. Върху неоправеното легло бяха захвърлени две нощници, едната синя, другата розова. Стаичката бе много студена и влажна. Забелязваше се, че се полагат усилия да се поддържа чиста. Съдовете в умивалника бяха подредени грижливо един върху друг. На пода имаше табла, пригодена за котешко креватче, а самата котка се опитваше да се скрие зад купа евтини романчета в ъгъла. На леглото се беше свило на кравай кротко и мършаво куче без определена порода. Джини се наведе и помилва щръкналата му козина. После застана до прозореца, зад дантелените пердета, и се загледа в очертанията на черквата „Сен Северен“. Продължаваше да вали, бледата дневна светлина вече започваше да помръква. Джини все още се взираше в пердетата и в гледката навън, защото не бе в състояние да наблюдава онова, което ставаше зад гърба ѝ.

— Помогни ми — казваше Шантал. — Трябва да ми помогнеш. Ще го разлея. Ръката ми трепери... Господи. Изгорих се.

Джини се обърна за миг, почувствала, че ѝ се повдига. Шантал бе направила разтвора, виждаха се малкото найлоново пликче с белия прах, синия пламък на газовия котлон, четвъртитото късче алуминиево фолио. Момичето взе спринцовката в треперещата си ръка, но веднага я изпусна. Тя се изтърколи по пода и спря до котешкото креватче. Джини извърна очи.

Чу как Роуланд я вдига, после до нея достигна и съскащият звук от всмукването на течността.

— Огледалото — рече Шантал. — Трябва да съм пред огледалото. Иначе ще оплескам работата. Само...

Настъпи тишина, после Роуланд изстена.

— О, Господи...

Джини се обърна. Шантал стоеше пред огледалото, вдигнала спринцовката към лицето си. За момент не можа да схване какво става, после разбра. Тя инжектираше хероиновия разтвор в окото си. С едната ръка дърпаше надолу долния си клепач, а с другата забиваше иглата. Прозрачната течност в спринцовката стана розова. Джини отново застана с гръб, покрила лицето си с длани, и се разтрепери. Роуланд пристъпи към нея и тя почувства ръцете му около раменете си. Обърна се към него и се взря в мрачното му лице.

— И така става — тихо каза той. — Правят го понякога. Когато вените им са много надупчени. Почакай. След минута тя ще бъде добре. После вероятно ще заспи.

— Добре ли? — Джини беше потресена. — Няма да е добре. Колко часа ще минат, докато почувства нужда от нова доза? Роуланд...

— Да не си мислиш, че ние ще я излекуваме — тук и сега? Хайде, Джини, ако не бяхме я довели, тя все щеше да намери някакъв начин. Била е и в по-лошо състояние...

Шантал въздъхна дълбоко. Джини се обърна и видя, че треперенето е престанало и лицето ѝ е придобило съвсем мъничко цвят. Момичето заговори, бързо и с нисък глас, обръщайки се към Роуланд, сякаш са сами в стаята.

— Виж, трябва да поспя, нали разбираш. Всичко ще бъде наред. Приятелката ми Жан ще се върне. Ще зарежа това, накрая ще го зарежа. Тя ми помага. Аз внимавам. Внимавам какво купувам. Не се боцкам с чужда игла. Когато Жан се върне, вече ще съм добре... — Залитна назад към умивалника и затвори очи. — Ти беше много любезен с мен. Това ми хареса и ще ти кажа. Стар... познавам го от половината си живот. Той е като мен, кръстоска. Твърде много възпитатели, твърде много страни, твърде много домове, твърде много бой. Затова и аз не съм наред, и той не е наред. И на двамата ни хлопа дъската...

Тя изпусна спринцовката. Нито Роуланд, нито Джини казаха нещо.

— И не знам къде е, кълна ти се. Някъде в Париж, но не знам къде. Видях го снощи. Каза ми, че е сам, но той... доста лъже и ако онова момиче е с него, най-вероятно го крие някъде. Той така прави. Няма защо да се тревожите, тя сигурно е добре. Само ще ѝ даде малко трева и ще ѝ говори... Най-много и едно-две хапчета. В това отношение всичко е наред, дрогата му винаги е качествена. Няма да я изчука или да я изнасили, бъдете спокойни... — Тя се разсмя тихо, после спря и отвори очи. Вече фокусираше погледа по-добре. Вдигна ръка към бузата си. — Само че... По-добре да ти кажа, защото онова, което спомена тя... — Шантал посочи към Джини. — Права е. Той може да се разгневи. Понякога побеснява ужасно, наистина ужасно, като дрогиран. А снощи... му набавих оръжие. Искаше оръжие, от месеци търсеше. Имаше парите, аз пък имах връзките, тъй че го уредих. Взе го снощи, точно преди вие да дойдете да чукате на вратата. — Тя се обърна към Джини. — Ти беше, нали?

— Да, аз. — Почувства, че Роуланд се напрегна. — Какво оръжие, Шантал?

— Не знам. Просто оръжие. Каза ми, че иска, и аз му намерих. Показа ми някаква снимка и ме накара да си запиша името.

— Пистолет ли? — попита Роуланд.

— Да. Малък. С някакви специални куршуми. Не е хубав на вид. Записах името на едно листче. Изхвърлих го още преди седмици. Немски беше... не, май италиански...

— Защо ще му трябва пистолет? — Роуланд пристъпи към нея. Очите ѝ отново се бяха затворили.

— Не знам. Той харесва оръжията. Винаги ги е харесвал. Откача по тях, дори и като ги гледа на картинка. Скъп беше, знам това. Почти четири хиляди франка... Сериозен. Той така каза: „сериозен пистолет“. Само че после... — Тя отново залитна. — Само че после... Не знам. Докато говорехме, телевизорът в ъгъла работеше и той изведнъж стана странен. На лицето му се появи онова изражение. Изражението му понякога става особено, очите му стават особени. Такова беше и когато ми направи това... — Шантал докосна белега на лицето си. — Тъй че, на момичето може и да му се случи нещо. Не знам. Виж, трябва да полегна.

Тя се дотътри до леглото и се просна на него с плътно затворени очи. Роуланд хвърли поглед на Джини и се наведе над нея.

— Шантал, само се помъчи да не заспиваш. Чуваш ли ме? Той има ли име, друго име, освен Стар? Как се наричаше, когато се срещнахте за пръв път?

Роуланд млъкна и отстъпи назад. По стълбите се чуваха тичащи нагоре стъпки, после вратата се отвори със замах. Жената, с която Джини бе говорила предишната вечер, влезе в стаята с преbledняло от страх лице. Спря, погледна ги, после се провря край тях и коленичи до леглото.

Прегърна Шантал и замилова косата ѝ, като през цялото време ѝ говореше с тих, напевен глас. Когато отново се обърна да ги погледне, на лицето ѝ се четеше любов и неприкрит гняв.

— Колко време са я държали там? Зверове такива, нарочно го правят...

Говореше на френски и Роуланд ѝ отговори на същия език.

— Около час, може би и повече.

Жената избухна в поток от яростни обвинения, очевидно насочени към полицията, към тях двамата, към света и държавата.

— Жан, чакай... — Шантал опита да се надигне, но рухна назад. — Той е наред. Помогна ми. Не мога да говоря. Трябва им информация за Стар. Кажете им името му, обяснете им, нали?

Тя отново затвори очи и сякаш изпадна в състояние, подобно на сън. Жената, наречена Жан, се изправи. Започна да им обяснява с явна омраза на ужасен английски.

Каза, че Стар бил виновен за всичко това. Той приучил Шантал към хероина, той обезобразил лицето ѝ. И това било само едно от имената му, последното, което си избрал и което сега му харесвало най-много. Имал множество фамилии, които можела да им изброи: Ламонт, Паркър, Нюман, Д'Амико, Ривиер, Адамс, Дюма — те да си изберат, което им харесва.

Що се отнасяло до първите имена, изборът бил ограничен. Той понякога използвал английския вариант, но предпочитал френския. Миналата година твърдял, че това е истинското му име, името от удостоверение за раждане. Тя се съмнявала, че притежава подобен документ, но, истинско или не, името било Кристоф.

[1] Самотна, неповторима, тайнствена жена (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Навън сред влажния въздух и сгъстяващия се здрач пред входа на черквата „Сен Северен“ Роуланд заяви:

— Имам нужда да пийна нещо. Ти също. Трябва и да хапнем. Не, не ми възразявай. Знам едно ресторантче...

Пое бързо към Сорбоната, после сви от булевард „Сен Мишел“ в една тиха уличка и я доведе тук. Намираха се в малко старомодно и почти празно бистро, бяха ги настанили в сепаре с високи облегалки и сега се чувстваха като затворени в тясна корабна кабина. Покривката беше на червени и бели карета, а върху нея по диагонал бе застлана друга, от бяла хартия. Два ножа, две вилици, две обикновени чаши за вино. Роуланд поръча бренди и за двамата и накара Джини да пийне малко от него. Наблюдаваше я безмълвно. За пръв път този ден тялото ѝ се поотпусна и по страните ѝ се появи лека руменина.

Виждаше му се толкова хубава, че си наложи да откъсне очи от лицето ѝ. Разучи менюто, посъветва се с нея, а след това и с niskия и закръглен собственик. Опита всичко, за да отклони вниманието си от устните ѝ, от моравата следа на скулата, от блясъка на очите ѝ, нейните големи, изразителни и много красиви очи, които сякаш му задаваха неизречен въпрос, но се бояха от възможния отговор.

Поръча храната. Работата, помисли си, не биваше да се отклонява от тази тема... Заговори, тя също, и двамата едновременно.

Роуланд се усмихна, замълча и се облегна назад.

— Първо ти.

— Нищо, щях само да кажа, че беше много добър с Шантал. Тя те хареса, доколкото изобщо е способна да харесва мъж. Разбра ли това?

— Не. — Роуланд вдигна рамене. — Струваше ми се, че няма да стигна доникъде с нея. Всеки въпрос удряше на камък.

— Не, не си прав. Беше много търпелив, спокоен и учтив. Тя ти бе благодарна за това. Вероятно не ѝ се случва често. Или пък... — Очите ѝ за миг се вторачиха в лицето му.

— Или пък какво?

— Или пък е харесала външността ти. Предполагам, че си свикнал с това.

Роуланд се наведе напред.

— Да ти кажа ли какво я накара да проговори? Не беше заради мен или заради онова, което казах. Не беше дори заради инжекцията, от която отчаяно се нуждаеше. Наблюдавах я и знам точно секундата, когато се реши...

— Когато ѝ показахме снимките?

— Не. — Роуланд я погледна, трогнат от факта, че тя дори не се досеща. — Не. Ти употреби определена фраза, която моментално засегна някаква струна. Може да си улучила нещо, което Стар действително ѝ е казвал, а може и причината да е друга, но така или иначе, думите ти попаднаха право в сърцето ѝ. — Замълча и добави: — Попита я дали вярва, че е постоянната жена в живота му.

— Тогава ли? — Бузите ѝ поруменяха. — Сигурен ли си?

— Абсолютно съм сигурен. Във всяко интервю, във всеки разговор като този, винаги има момент, когато питащият сломява съпротивата. Точно това се случи. Как ти дойде наум да го кажеш?

— Не знам. Просто ми хрумна. Известно ни бе, че тя се различава от другите момичета, по-възрастна е. Познава Стар отдавна, Мичъл го каза. И просто започнах да се питам дали не вижда по този начин своята роля в живота на Стар. На жените това им харесва.

— Така ли?

— Разбира се. — Джини отклони поглед. — Жените са по-моногамни от мъжете. Затова намират извинения за партньора си, когато той кривне. След като им е казал, че са от някаква по-специална категория, започват да вярват, че наистина представляват нещо по-постоянно и по-сериозно за него. Това е един от защитните им механизми. Виждала съм го достатъчно често. — Замълча и лицето ѝ прие маската на резервираност, твърде характерна за нея, както Роуланд започваше да разбира. — Както и да е... — Джини отпи от брендито си. — Сигурна съм в едно...

— Че Анека не е писала на Стар чрез Шантал? Съгласен съм. Аз също си го помислих.

— А в такъв случай отново се връщаме на изходните позиции. Разполагаме с куп фалшиви фамилии и с име, което може да е, но може и да не е истинско. Разбрахме, че Стар има пистолет, което още повече

влошава нещата. Не знаем за какво му е трябвал и все още нямаме представа къде е той.

— Не, знаем повече от това. Знаем нещо интересно и твърде любопитно... — Роуланд замълча, тъй като собственикът на ресторанта се върна и започна да ги отрупва с храна, с блюда, които изглеждаха прекрасно: прясно изпечен хляб, салати, пържени картофи и два омлета, за които каза, че са приготвени с диворастящи гъби и току-що снесени яйца от собствените му кокошки.

Роуланд се усмихна на този толкова френски стремеж към съвършенство, почака, докато човекът се отдалечи и се наведе напред. Джини започна да хапва безразборно от чиниите, сякаш за да създаде впечатление, че е гладна.

— Знаем повече, отколкото си давахме сметка — продължи Роуланд. — Направо ни е било под носа. Помисли. Мария Казарес е умряла вчера следобед в апартамента на бившата си прислужница, нали така?

— В апартамента близо до Фобур Сен Жермен, да. Говорихме за това. Познавам този район. Знам дори улицата...

— Така ли?

— Да. — Подвоуми се, но добави: — Бившата жена на Паскал Ламартин сега живее там. Апартаментът е на новия ѝ съпруг. Ходили сме там два пъти миналата година, за да вземем дъщерята на Паскал. Кварталът наистина е много елегантен... — Замълча и отново започна да се храни, сякаш за да провери дали може да спомене името на Ламартин, без да показва емоции. Почти успя, но не напълно.

„По-добре да не питам — помисли си Роуланд, — по-добре да го оставя без коментар“, но не пропусна да отбележи, че докато бившата съпруга на Ламартин се е омъжила повторно, самият Ламартин не го е сторил.

— Също така знаем — продължи той, — че вчера следобед Мина Ландис и Стар са забелязани близо до този апартамент.

— Да. Около два следобед. И това го обсъдихме.

— Но не обсъдихме дали е било съвпадение, или нещо повече. Доколкото си спомням, когато стигнахме до там, нещо отвлече вниманието ни...

— Роуланд...

— Добре. Но наистина беше така. — Погледна я сериозно. — Всъщност името на прислужницата не бе споменато в новините по телевизията. Обаче във вестниците тази сутрин го имаше. То е Матилд Дювал. Говори ли ти нещо? Сега схващаш ли?

— О, боже мой! — Тя изпусна вилицата, която издрънча леко, и се вторачи в него. — Бележника с адресите на Анека. Онези седем адреса на момичета, които си преписах. Имаше една Матилд.

— Точно така. Матилд Дювал на същия адрес, където Мария Казарес е починала вчера следобед. Мисля, че Анека е изпращала писмата си до Стар чрез нея, а не чрез Шантал. Предполагам, че ѝ е дал адреса на Шантал за всеки случай, за двойна застраховка. Не знам, но определено има връзка между Стар и Матилд Дювал.

— Която съвсем не е момиче. Която е възрастна жена. По дяволите, колко съм глупава...

— А след разговора с Шантал вече съм напълно сигурен, че съществува такава връзка. Взех бележника на Анека със себе си. Виж това.

Извади го от джоба на балтона си и го подаде през масата. Джини обърна на страницата, където беше записана Матилд Дювал. Тя бе осеяна от горе до долу с дребни йероглифи и драскулки, а до името на Матилд имаше съвсем бледо очертано разпятие.

— Кристофър — каза Роуланд. — Кристоф. Означава носец Христос. Анека е знаела другото име на Стар, което може и да е истинското, и е поставила малък знак до адреса, на който му е писала. Сигурен съм в това, Джини. Разбираш ли до какви изводи води то?

— Че ако Стар е познавал прислужницата на Мария Казарес, не е изключено да е познавал и самата Мария Казарес? Роуланд, така ли мислиш?

— Да. Мисля, че вчера е посетил прислужницата и точно тогава са ги видели с Мина, вероятно когато са си тръгвали. А два часа след като си е тръгнал, Мария Казарес също е била там. Не схващаш ли, Джини? Има някаква връзка между Стар и Мария Казарес, между Стар и Жан Лазар. Първо, Стар се снабдява с „Бели гълъби“ от същото място като Лазар. Второ, решава да дойде в Париж, където живеят те двамата. Трето, има някаква връзка с прислужницата, към която Казарес е била привързана и която често е посещавала. И тя не е от вчера, Джини. Ако сме прави и Анека наистина е писала на Стар чрез

Матилд, то тази връзка трябва да съществува поне от март миналата година. — Замълча за момент и добави: — Е, възможно е това да са само съвпадения, но не ми се вярва.

Джини го наблюдаваше внимателно.

— Роуланд, нали не смяташ, че е възможно...

— Стар да е изчезналото дете от нюорлианската история на Линдзи? Срам ме е да си призная, но ми е минавало през ума. Още когато Линдзи ми я разказа. Така или иначе, вчера се свързах с дописника на „Кореспондент“ в Маями и той е заминал за Ню Орлиънс да провери някои неща. Точно затова исках от теб да попиташ майката на Анека дали Стар не е американец и дали няма връзки с Америка.

— И открил ли е нещо?

— Засега не. Главната му задача е да разбере фамилното им име. Имаше намерение да опита в онзи манастир и у семейство Лафит-Грант. Но са минали почти трийсет години и не съм много оптимистично настроен относно успеха на мисията му.

— Каза, че те е срам? Роуланд, наистина има някаква връзка, сам признаваш това. Възрастта на Стар отговаря. Тъмнокос е, като Казарес и Лазар. И биографията му е подходяща: сиропиталища, домове за деца — поне Шантал твърдеше така.

— Знам. Общо взето, данните му отговарят, както и данните на хиляди други мъже. Не, Джини. Твърде удобно и твърде невероятно е.

— Случват се и невероятни неща. Отвори който си искаш вестник в който и да е ден от седмицата, пълни са с невероятни истории. Освен това, толкова ли е невероятно? Да предположим, че Стар е техен син и че е даден за отглеждане в сиропиталище скоро след раждането му. Тогава би имал право да научи имената на родителите си, когато достигне определена възраст. Възможно е да се е опитал да ги издири... — Джини замълча и поклати глава. — Не, прав си. Не звучи правдоподобно. Как би могъл да ги издири? Лазар и Казарес много внимателно са заличили следите си.

— Съгласен съм с теб. — Роуланд вдигна рамене. — Все пак реших, че си струва да се направят някои проверки. Но не вярвам особено, че връзката между Лазар, Казарес и Стар е такава. Дори не бих се и замислил над подобна възможност, но тогава бях прекарал две почти безсънни нощи. Мислех за Касандра, не можех да забравя как я

намерих, как изглеждаше... — Роуланд извърна очи. — Заради това, а и по други причини, не бях в състояние да разсъждавам трезво, добре съзнавам това.

— Какви други причини?

— Работата. Напрежението в работата. Все още се приспособявам към сравнително нова длъжност, кабинетна длъжност, каквато никога досега не съм изпълнявал, и която Макс ме уговори да приема... — Той се поколеба, после отново се обърна с лице към нея. — Приспособявам се и към други промени в живота си. Много неохотно, разбира се.

За момент му се стори, че Джини е разбрала за какво ѝ загатва, след това му стана ясно, че не е така. Но нещо от казаното я бе накарало изведнъж да се замисли. Тя отново взе вилицата, после я остави. Бе изяла само половината от порцията си. Бутна чинията настрани с извинителен жест, сетне сякаш забрави за нея. Вдигна очи към него.

— Хората съпротивляват ли се на промените? Мислиш ли, че винаги е така? Защо, Роуланд? Защото се боят или...

— Вероятно от страх. Промените може да са за лошо, както и за добро — отвърна той, внимателно подбирайки думите си. — Затова се вкопчват в познатото. Пазят се от пропастта, която може да ги дебне в неизвестното.

— Мислиш ли, че... не приемат и промените у другите, или само тези у себе си?

Роуланд виждаше колко важен е този въпрос за нея.

— Да, мисля — отвърна тихо. — И у себе си, и у другите.

— Защо? Защо се държат така?

— По стотици причини, знаеш това. Заради непредсказуемостта на промяната. Заради това, че тя понякога прилича на предателство, на измяна спрямо собственото си предишно аз... — Гласът му секна и Джини разбра, че внезапно се е върнал към някакво свое мъчително преживяване. Явно бе решил да не говори за него, защото лицето му стана безизразно. — Излишно е да се съпротивляваш — тихо продължи той. — Ако промяната е дълбока, а не повърхностна, несъществена, дори не съм сигурен, че съпротивата е възможна. Промяната ще настъпи независимо дали ти харесва, или не. И

понякога... — Той се извърна. — Ако е настъпила много бързо, докато осъзнаеш какво се е случило, вече е твърде късно.

Джини замълча. Наведе глава. Премести ножа на два сантиметра, после го върна обратно.

— Значи според теб може да стане бързо? — попита накрая тя.

— О, понякога е изненадващо бърза. Може да настъпи, преди да си довършил изречението, наред вечерята, както си вървиш по улицата, нощем, докато спиш... — Гласът му стана сух. — Без съмнение, известно време те е дебнала, впримчвала те е неусетно, докато накрая не ти остане друго, освен да се признаеш за победен. И, разбира се, тогава вече е непоправима.

— Сигурен ли си?

Роуланд я погледна тъжно, нейните мисли очевидно бяха следвали своя посока. Бе ѝ говорил така откровено, както на никого друго от шест години насам, но въпреки това тя не бе схванала онова, което искаше да ѝ каже. Питаше се дали не го прави нарочно, но разбра, че съмненията му са неоснователни. Мина му през ума, че може би трябва да бъде по-ясен, ала отхвърли тази идея като форма на натрапване.

— Така ли? Непоправима ли е? — Сега тя се беше навела към него, очите ѝ проблясваха, лицето ѝ бе напрегнато и умоляващо.

Роуланд въздъхна.

— Според мен е непоправима — тъжно отвърна той. — Джини, този часовник не може да бъде върнат назад.

Почувства как тя се отдръпна, вече посягаше към шала и палтото си. Направи знак да донесат сметката. Джини се бе овладяла и се опитваше да си придаде делови вид. Роуланд я наблюдаваше как връзва тревистозеления шал около врата си. После протегна ръка и докосна нейната, но веднага се отдръпна.

— Е, какво смяташ да правиш сега, Джини? Да продължиш? Да спреш? Да си починеш?

— Продължавам. — Тя взе чантата си. — Най-напред ще отидем при Матилд, нали?

— И аз бих предложил същото. Ако предпочиташ да се прибереш в хотела, намерили са ти отделна стая... Мога сам да отида у Матилд. Изглеждаш уморена, Джини...

— Не, не съм уморена. Казах ти, искам да работя. Роуланд, трябва да продължим. Напредваме. Пък и Стар сега има пистолет. Трябва да намеря Мина... — На лицето ѝ се появи упорито изражение. — Твърдо съм решила да го направя. Обещах си го, когато говорих с майката на Анека. Тъй че... — Джини се изправи и се усмихна — да отидем заедно при Матилд и да пробием охраната на Лазар, ако има такава, нали?

Роуланд я последва. На улицата тя вдигна очи към небето. Косата ѝ още бе влажна от дъжда. Беше се мръкнало съвсем. Покрай тях мина студент на колело, от отсрещната къща дете викаше майка си, в далечината се чуваше приглушеният грохот от натовареното в този час градско движение.

— Колко е тъмно — отбеляза сухо тя.

Когато стигнаха до улица „Рене“, вече минаваше пет. На Роуланд улицата се стори скучна, скъпа и крайно буржоазна, една от онези крепости на богатите, които се срещат във всеки голям град; парижки вариант на Мейфеър или Парк Авеню: широк булевард с дървета по края и от двете страни пищни десететажни жилищни сгради от началото на века. Редиците прозорци светеха ярко. Минувачите бяха малцина. Джини, която вървеше до него, внезапно спря.

— Ето, тази сграда отсреща е. Точно до къщата на Хелън.

— Хелън?

— Хелън Ламартин. Тези апартаменти са огромни, Роуланд... — Тя замълча нерешително и на него не му убягна колко напрегната бе станала изведнъж.

— Няма смисъл да се качваме и двамата.

— Искаш да отида сам?

— Бих предпочела. Давам ти десет минути, след това ще те чакам зад ъгъла. Там има кафене, малко по-нагоре вдясно. Не можеш да го отминеш.

— Добре. Така или иначе, Лазар си върши работата перфектно. Съмнявам се, че ще се бавя и десет минути...

Оказа се прав. Долу Джини го чакаше, зъзнейки. Вдигна яката на палтото си и закрачи напред-назад. Упорито се взираше в паважа, в клоните на дърветата, в арките над входовете на сградите, само и само

да не позволи на мислите си да я върнат към миналото. Роуланд се появи след около шест минути.

— Както и предполагаме. Пази я някаква жена от рекламния отдел на „Казарес“. Даде ми визитната си картичка и каза, ако имам някакви въпроси, да ѝ се обадя утре в службата. Беше изключително мила. После ми затръшна вратата в лицето.

— Нима? — Джини го погледна някак странно, сякаш обмисляше нещо. — На каква възраст беше?

— Възраст ли? Бог знае. Четирийсет? Четирийсет и пет? Какво значение има?

— Може и да има значение. — Гласът ѝ бе сух. — Ти имаш известни предимства, Роуланд, и си склонен да ги подценяваш...

— Какво? — Той вече бе тръгнал да си върви. — За какво говориш?

Джини се загледа във високата му фигура, в удивителните му очи и в косата му. Хвана го подръка.

— Точно зад ъгъла, Роуланд, до кафенето, за което ти споменах, има цветарски магазин. Един от най-добрите в Париж. Пълен с изящни рози, лилии, нарциси...

— И какво от това?

— Може да работиш в много солиден вестник, Роуланд, и да си много добър в професията си, но дори ти има какво още да учиш. Ела с мен. — Тя се усмихна. — Помниш ли какво ми каза по телефона в Амстердам? Е, нека да ти покажа някои таблоидни прийоми...

Още нямаше шест вечерта, а Матилд Дювал, жена с установени навици, вече се готвеше да си ляга. Жюлиет дьо Нервал, определена от самия Жан Лазар за нейна пазачка и защитница, наблюдаваше тази процедура с известно състрадание, лека погнуса и възмущение.

Не знаеше точната възраст на Матилд Дювал, но старицата изглеждаше най-малко на осемдесет. Тя, разбира се, беше със селски произход, а селянките, най-вече тези от юга, остаряваха бързо, така че, не беше изключено и да е по-млада. Но каквато и да бе истинската ѝ възраст, Матилд бе въплъщение на всичко онова, от което Жюлиет най-много се боеше. Каквото и да ѝ струваше, каза си, докато я наблюдаваше, тя самата никога нямаше да стане такава.

Матилд не бе по-висока от метър и петдесет и пет и бе прегърбена като вещица. Черни селски дрехи от главата до петите; оредяла коса, опъната назад по черепа; набола четина по брадата; бръчки — едва ли биха могли да се нарекат бръчки, лицето на Матилд бе насечено от дълбоки бразди, не само около очите и покрай устата, а навсякъде. Ръцете ѝ бяха разкривени от артрит; ставите ѝ бяха подути; на практика беше сляпа; движеше се из този ужасен апартамент със скоростта на охлюв, премятайки зърната на броеница, докосвайки малките икони и мърморейки под носа си.

Температурата беше над трийсет градуса и въпреки че старицата вечно се суетеше, бършеше прах и метеше, вътре миришеше. Миришеше на нафталин, какъвто Жюлиет бе забравила, че съществува; миришеше на загоряла мазнина, на прах и на стари дрехи. От време на време — тя вече започваше да подозира, че Матилд се изпуска — засмърдяваше силно на урина. Тогава старицата изчезваше за дълго в някоя от баните и се появяваше от там по-свежа. Жюлиет знаеше, че ако падне и извика за помощ от банята, ще ѝ е много трудно да влезе и да ѝ помогне. Съжаляваше я, но само при мисълта да я докосне я побиваха тръпки. Дежурството ѝ свършваше в седем. А вече не можеше да диша и ѝ се повдигаше.

Приготовленията на Матилд за лягане изглеждаха безкрайни. Първо вечерята, после топло мляко, после оправи леглото в стаята си и сложи в него бутилка гореща вода, за да се стоплят чаршафите. После си каза молитвата — на колене до леглото. След това влезе в съседната стая, в този ужасен параклис на Мария, и настоя да приготви леглото, сякаш нейната любимка щеше да спи там, сякаш очакваше жената, която знаеше, че е мъртва.

Тази част от вечерния ритуал накара Жюлиет да потръпне. Завладя я смразяващото чувство, че двете със старицата са наблюдавани, че не са сами, че някакъв дух приближава потайно и безшумно към тях.

Когато Матилд започна да пали множеството кандила под портретите на Мария Казарес, тя набързо се измъкна от розовата стая. В трепкащата светлина на пламъците стените и картините като че ли се движеха. Леглото с чудовищния пухен юрган от розова коприна сякаш всеки момент щеше да се размърда. Жюлиет, която бе смятала, че не вярва в призраци, сега ги усещаше. Чувстваше присъствие в ъглите на

стаята, милувка на студена ръка по гръбнака си. Избяга. Разтреперена се върна в дневната и изпуши няколко цигари.

Старицата сега се миеше. Жюлиет се вслушваше в шума от течащата вода, в бръмченето на тръбите. Опитваше се да не гледа часовника. Стоеше в средата на безразборно наблъсканата с мебели стая и се мъчеше да не забелязва разпятията, иконите на светците и на Христос. Над камината имаше огромно негово изображение, в зеленикаво и розово. Той сочеше голяма дупка в областта на сърцето си, в която гореше пламък.

Жюлиет извърна очи. Нито един от прозорците не можеше да се отвори. Искаше ѝ се да си тръгне. Искаше ѝ се дори онзи английски журналист, онзи необикновено красив английски журналист да се върне. Никой, който да я измъкне от тук. „Още час — каза си, — дори по-малко.“ Тогава щеше да си отиде вкъщи, да се изкъпе, да си налее едно голямо питие и да разговаря със съпруга си — ако е там, разбира се. Биха могли да поговорят за Вашингтон, където той скоро щеше да получи назначение като дипломат. „Само още един месец“, мислеше си Жюлиет. Нямахше търпение да напусне Париж, да напусне „Казарес“. Бе работила там близо десет години и внезапно бе осъзнала, преди около шест месеца, че отговорностите вече не я блазнят и заеманият пост не я радва. Духът на „Казарес“ се бе загубил, отсъстваше от доста време, може би някъде от около пет години, само че тя бе забелязала това със закъснение. Лазар, разбира се, бе замаскирал промяната — с неотслабващата енергия, която, струваше ѝ се, постепенно го унищожаваше. Той продължаваше да ги контролира строго, без и за миг да намалява изискванията, без да обръща внимание на колективните им претенции. Много добре знаеше, че душата на цялото предприятие вече я няма, че се опитват да вдъхнат живот на мъртво тяло, ала хладният му отказ да признае този факт дори в най-малка степен респектиреше всички им. Никой не се осмеляваше да задава въпроси, да изразява съмнение или несъгласие.

Жюлиет неспокойно закрочи напред-назад. Изведнъж ѝ мина през ума, че Мария Казарес почти със сигурност е умряла в тази стая, и се вцепени от ужас. Къде? На дивана? На онзи стол ей там, на който Матилд бе казала, че позволява да сядат само обичната ѝ Мария? На това килимче пред камината? Жюлиет се отмести от килимчето и с треперещи ръце запали нова цигара.

Толкова много лъжи. Сега работата ѝ се състоеше точно в това: плащаха ѝ тлъста заплата, за да разпространява неистини. Не, нямало нищо вярно в глупавите слухове, че Мария Казарес не била добре. Не, определено, не били назначавани нови хора, които да помагат в дизайна; всичко, до последния модел за висшата мода и конфекцията, било дело на самата Мария Казарес... Дори и пресконференцията днес — голяма част от словото на Лазар, което я бе трогнало до сълзи, беше или откровена лъжа, или грижливо избягване на истината.

Мария Казарес не бе починала в болницата „Сен Етиен“. Жюлиет бе разговаряла с хората от линейката, с лекаря, който я бе приел, а те бяха категорични. Когато бедната обезумяла и почти изкуфяла Матилд успяла да телефонира, Казарес вероятно е била вече мъртва; определено била мъртва, когато екипът от бърза помощ влязъл в апартамента, опитите да я съживят не дали никакъв резултат. Значи не бе починала в „Сен Етиен“, с Жан Лазар до себе си. Жюлиет дори не разбираше защо Лазар твърди това — освен ако не искаше сам да повярва.

Тя бе прекарала предишната нощ, опитвайки да запуши празнотите, та да е сигурна, че заедно с останалите от екипа си ще предостави на пресата предпочитания от Лазар вариант на трагичните събития — по начин и време, избрани от него. А днес, през всичките тези часове, докато бе задължена да стои тук, за да пази Матилд и да не допуска никого до нея, екипът ѝ подготвяше различни ходове за отвлечане на вниманието. Лазар считаше, обикновено основателно, че те са най-добрият начин да се справят с обсадата от страна на световната преса.

Да ги прати за зелен хайвер в обратната посока, такъв бе подходът на Лазар. По всяка вероятност хората ѝ цял ден бяха подхвърляли въображаеми примамки: че е възможно да се влезе в някоя от къщите на Мария Казарес, че може би, вече ще бъдат направени разкрития за ранните ѝ години, точно къде в Испания е родена — което със сигурност никога нямаше да се случи — и така нататък.

Лекарят от „Сен Етиен“, вече подготвен, бе на разположение за интервюта. Лазар бе опитен, знаеше как да даде информация на журналистите, тъй че те по-трудно да забележат какво крие. А онова, което криеше, бе преди всичко Матилд — при все че Жюлиет изобщо

не разбираше, защо го прави. Тази мънкаща, полуизкуфяла старица едва ли щеше да каже на журналистите нещо полезно или скандално. Тя беше вярна прислужница на Мария, двете бяха пили заедно чай и Мария бе получила внезапен и масивен сърдечен инфаркт — какви тайни имаше тук?

Така или иначе, целият ден беше на практика загубен. Сутринта Жюлиет се бе отървала от няколко френски репортери, а следобед бе прогонила някакъв фотограф от английски таблоид и доста поинтелигентен италиански папарак. Италианецът бе поискал да снима стаята, в която Казарес е получила удара; изглежда, не хранеше никакви надежди, тъй че не се огорчи особено, когато му бе отказано. Последва затишие. Докато не се появи английският журналист от много уважаван вестник, какъвто Жюлиет не бе очаквала да прояви интерес към подобна сензация.

С други думи, задачата ѝ беше неприятна, безкрайна и отгоре на всичко твърде безсмислена. Тя се заслуша, някаква врата се беше отворила. За свое голямо облекчение разбра, че старицата най-сетне се е измила и вече тътри крака по коридора на път към леглото. Дъските на пода изскърцаха, после се чу мънкане. Отново се моли, помисли си Жюлиет и погледна часовника. Този последен час от дежурството сякаш бе най-дългият през целия ѝ живот.

А утре сутринта, в десет и трийсет, я очакваха нови задължения. Трябваше да изпрати някоя от лимузините на „Казарес“, която да вземе госпожа Дювал и да я докара във фирмата; тя щеше да бъде настанена зад кулисите и да остане там до края на ревюто. Това бе традиция, от която Лазар не желаше да се отказва, независимо от смъртта на Мария. Матилд Дювал винаги бе присъствала при представянето на колекциите, беше го правила в продължение на двайсет години, дори повече. В миналото тя пристигаше с Мария Казарес и през цялото време стоеше до нея, успокояваше я, говореше ѝ, грижеше се за нея, скрита от очите на останалите в личната си стаичка отзад. Докато настъпи моментът, от който Мария изпитваше истински ужас: когато трябваше да излезе и да се изправи лице в лице с публиката, камерите, аплодисментите.

„Фактът, че Мария е мъртва, не променя нищо“, бе казал Лазар. Матилд трябвало да присъства, такова щяло да е желанието на Мария. Жюлиет отново потръпна и се приближи до вратата. Мърморенето

продължаваше. През отворената врата отсреща се виждаше ужасния розов параклис. Тя се намръщи и отново се върна в дневната. Имаше ли тук нещо за криене? Досега ѝ се струваше, че единствената причина да я натоварят с неприятната задача, е направо патологичната потайност на Лазар по отношение на Мария. Ами ако той имаше сериозна причина да не допуска журналистите до Матилд? И самата Матилд ли го безпокоеше, или този апартамент?

Досега тази мисъл не ѝ бе минавала през ума. Огледа се повнимателно около себе си. Приближи се до камината и разучи наредените там грозни предмети. После застана до масата, на която бяха оставени множество снимки на Мария, всичките правени сравнително скоро. Промъкна се между разнебитените масички към дъното на стаята, заето от огромно и много грозно бюро. То бе отрупано с боклуци и книжа, както всяка друга мебел тук. Имаше писалки и парчета канап, ножици, пръчки червен восък и шишета с мастило. Старицата бе разляла едно от тях, на лист хартия се виждаше засъхнало синьо петно. Изглежда, се беше опитвала да пише писмо. Жюлиет се наведе над листа. Както можеше да се очаква, почеркът на Матилд бе невъзможен. Успя да прочете само встъпителните думи: „Мой скъпи приятелю Кристоф, трябва да те видя, спешно е... Тежко ми е на сърцето, липсваш ми...“

Кой беше този Кристоф? Може би внук? Останалата част от писмото бе размазана от разлятото мастило, сякаш, докато бе писала, старата жена бе обърнала мастилницата и се беше отказала. „Бедната“, помисли си Жюлиет.

Подреди някои неща по бюрото, внезапно почувствала се виновна заради любопитството си. Зад куп вестници забеляза няколко кутийки. Пръснатите край тях опаковки несъмнено бяха от „Казарес“, Жюлиет разпозна копринения шнур, златистия шантунг, късчетата фирмена бяла коприна. Вероятно Мария бе донесла някакви дребни подаръци на старата жена вчера и ѝ ги бе дала, преди да седнат на чай, преди да получи удара. Колко тъжно. Каквото и да бе имало в тях, трите кутийки сега бяха празни. Може би някакви дребни бижута в знак на обич. Но ако беше така, Матилд със сигурност нямаше да ги изпусне от погледа си.

Върна се обратно и излезе в коридора. Мърморенето бе престанало. Отиде на пръсти до вратата на старицата и надникна в

стаята. Тя си бе легнала. Дишаше равномерно, но очите ѝ бяха отворени и гледаха в празното пространство. Изглеждаше така, сякаш очаква нещо или някого. Жюлиет тихичко се прибра в дневната. Тъкмо си мислеше, че трябва да поукроти въображението си, когато звънецът на вратата иззвъня силно и я стресна, почти я изплаши. Явно нервите ѝ вече не издържаха.

Отиде до входната врата, надзърна през шпионката, поколеба се, но внезапно настроението ѝ се повиши. Красивият английски журналист бе дошъл отново.

Свали веригата на вратата и веднага отвори. Изражението на Роуланд Макгуайър, чиято визитна картичка в момента се намираще в джоба ѝ, бе отчасти закачливо, отчасти дръзко. Жюлиет установи, че това ѝ харесва. В ръцете му имаше, или по-точно от ръцете му преливаше букет цветя, един от най-изящните букети, които бе виждала през живота си. Това ѝ хареса дори още повече.

— За вас — каза той. — Тъкмо се питах, след като свърши дежурството ви, ще може ли да ви почерпя едно питие?

Жюлиет си помисли, че той притежава най-умопомрачителните зелени очи на света, а също и най-ослепителната усмивка.

— Уважавам упорството — отвърна тя. — И след днешния ден едно питие ще ми дойде добре. Само да си взема палтото...

От прозореца на мансардния апартамент на Хелън, Паскал виждаше ясно улицата долу. Застанал в полумрака на стаята, в която спеше Мариан, той видя Роуланд Макгуайър да излиза от съседната сграда и да се спуска по широките стъпала пред входа. Беше с висока, елегантна жена на средна възраст. Паскал успя да зърне обувките с висок ток, бледорусата ѝ коса. Тя като че ли направи някаква забележка по адрес на лошото време и загърна дългото кожено палто по-плътно около себе си. Макгуайър ѝ отговори и тя се усмихна. Дватама тръгнаха един до друг надолу по улицата и се загубиха от погледа му.

Паскал опря чело в студеното тъмно стъкло на прозореца. Зад гърба му Мариан дишаше спокойно. Стаята беше тиха, пълна с любимите ѝ плюшени играчки. Книгата, от която ѝ бе чел, бе оставена край леглото, до малката нощна лампа във форма на сова с прибрани

криле. Бе ѝ я купил при едно от пътуванията си, тъй като знаеше, че тя се страхува от тъмното. Откъде ли беше? От Лондон? От Ню Йорк? От Мадрид? От Рим? Не можеше да си спомни. Не бе в състояние да върне мислите си към това дребно събитие, както не бе успял и да се съсредоточи върху приказката, докато ѝ четеше. Преди да се залови с книгата, бе стоял тук, до прозореца, както сега, и изведнъж бе разбрал кои са мъжът и жената отсреща, високият мъж и стройната жена, която грижливо извърщаше лице от тази къща, докато говореше.

Сърцето му се смрази и той остана на мястото си, неспособен да помръдне. Видя как Макгуайър остави Джини на отсрещния тротоар и влезе в съседната сграда. И точно когато реши да слезе, да отиде и да говори с нея, Макгуайър отново се появи. Дватама тръгнаха и когато приближиха ъгъла, Джини го хвана подръка. Жестът бе дружески, сякаш не бяха любовници, а само колеги, но неговата непринудена фамилиарност дълбоко нарани Паскал. Бяха му отнели и това.

Сега той се отдръпна от прозореца, мислейки си колко добре е станало, че не е взел онзи самолет, колко е хубаво, че ги е видял и че не се е поддал на импулса да слезе долу и да говори с нея. Джини очевидно продължаваше да работи с Макгуайър, въпреки сцената от тази сутрин, която почти го бе парализирала, отнела му бе способността да мисли. Ненавиждаше, отвращаваше се от протакането на края. Да, бе решил да остане в Париж, но всичко, което трябваше да се каже, бе вече казано. И нямаше връщане назад.

С преливащо от любов сърце сведе поглед към спящата си дъщеря, наведе се и я целуна по челото, после бързо излезе от стаята. Върна се в пищния салон; Хелън си седеше спокойно и четеше книга.

— Доста се забави... — Вдигна очи към него с усмивка, видя изражението му и затвори книгата. Паскал взе балтона си.

— Да. Прочетох цялата приказка два пъти. После поговорихме. Струва ми се, че я е страх от посещението при зъболекаря утре. Нали я знаеш каква е...

— О, няма да я боли. Само пломбичка е. Ти ще я водиш, затова ѝ се струва страшно. — Хелън се изправи. Паскал се питаше дали някога ще се откаже от този свой навик да превръща положителното в отрицателно, т.е. да превръща всичко, което би могло да мине за комплимент, в упрек. След повторната ѝ женитба отношенията им бяха

станали по-непринудени, но дори и сега тя не устояваше на изкушението да го клъвне.

— Ще пийнеш ли нещо? — Хелън бе отишла при подноса с напитките. — Хайде, Паскал, Ралф ще се прибере най-рано след час. Сигурно ще издържиш компанията ми десет минути. Ако се съди по вида ти, имаш нужда от едно питие.

— Добре. Уиски, чисто. Благодаря. Не трябва да се бавя... — Той закри безцелно из стаята, докато Хелън наливаше питиетата. Мислеше си, че вторият ѝ съпруг е успял да ѝ даде всичко онова, което тя винаги бе искала, материалните блага, които той самият не бе могъл да ѝ предложи. Гледаше луксозните мебели в стаята, килимите от стена до стена, отговарящите на вкуса ѝ картини, скъпите тапицерии и завеси и те му се струваха бездушни и някак фалшиви — като декор за салонен водевил от трийсетте години. Според Хелън интериорът бил променен по нейно желание от известен парижки дизайнер. Изглежда, съпругът ѝ Ралф бе имал по-непретенциозен вкус, но тя му бе отворила очите, разбира се.

Паскал седна на диван, покрит с кретон на цветя от „Бенисън“, подпря лакът на пищна китка избелели рози и пое питието си. Хелън бутна към него няколко малки сребърни блюда с ядки и черни маслини. Те бяха наредени на огромна стъклена маса за кафе, на която имаше ваза с лилии и няколко купчини подходящи за такава маса книги. Илюстрирани книги. Книги за къщи, порцелан, килими, картини и мебели, за неща, които човек би могъл да си купи. Дали и те ѝ бяха препоръчани от именития дизайнер? Паскал не вярваше някой да ги е чел.

Хелън носеше подчертаваща фигурата ѝ виненочервена вълнена рокля. Тъмната ѝ коса бе подстригана по нов начин, прическата ѝ отиваше. Бижутата ѝ бяха дискретни. Изглеждаше добре — самоуверена, богата, привлекателна.

Като съпруга на състоятелен мъж. Както, помисли си бегло той, винаги бе искала да изглежда.

Как беше възможно да е бил женен за нея пет години и да я познава толкова малко? Мисълта за собствената му погрешна представа за нея още повече задълбочи депресията му. Хелън просто обичаше материалните блага. Паскал бе безразличен към вещите и имотите, интересуваеше се от изкуство например, но напълно се

задоволяваше да посещава музеите и галериите и да ги разглежда, без да изпитва желание да притежава нещо от изложеното там. Бе предполагал, че Хелън възприема нещата по същия начин. Нали когато се запознаха, тя мислеше и за друго, не само за покупки? Спомняше си, че бе разговарял с нея за политика, представления, книги, филми — и бе вярвал, че това наистина я интересува, така както го интересуваше него. Но може да не е било така. Може от самото начало просто да не е успял да я опознае, да я разбере. Вероятно същото се отнасяше и за Джини. „Аз съм фотограф — мислеше си Паскал, — работата ми, животът ми е да виждам, а въпреки това съм бил сляп.“ Погълна на един път половината уиски и без да обръща внимание, че Хелън се понацупи неодобрително, запали цигара.

Тя го бе наблюдавала внимателно.

— Какво не е наред Паскал? Защото има нещо. Пристигна тук като черен облак. Виждам, че и сега си мрачен. — Тя замълча, вирайки се в него замислено. — Скарал си се с Джини, така ли?

— Остави това, Хелън. Уморен съм и не съм в настроение да отговарям на безкрайните ти въпроси.

— Както искаш — повдигна тя рамене. — И все пак е съвсем очевидно. Трябва да се научиш да говориш с хората за проблемите си, Паскал. Не е полезно да криеш всичко в себе си.

— О, за бога. Кой казва, че имам проблеми? — Стана и закричи из стаята, после ѝ хвърли хладен поглед и си наля още едно питие.

— Когато имаш проблеми — отбеляза Хелън с невинен тон, — гледаш страшно и почваш да се разхождаш напред-назад. Можеш да го отричаш колкото си искаш. И в сегашното ти настроение не бих те съветвала да пиеш второ уиски.

— Защо? — Той се обърна и я изгледа студено. — Може и аз да искам да се напия веднъж в живота си.

— Твоя работа. Само не се напивай тук. — Тя отново вдигна рамене ядосано. — Още колко ще стоиш в Париж?

— Ще остана до рождения ден на Мариан, до другия понеделник. Искам да я видя на рождения ѝ ден. Ако не възразяваш.

— Не, Паскал, не възразявам. Можеш да дойдеш за празничния чай, казах ти. Вече няма причини да враждуваме, можем всички да бъдем приятели. Ралф и ти, Джини и аз. Можем да се държим цивилизовано...

— О, да. — Той отново я изглежда студено. — Можем да се срещнем мило и цивилизовано в някой ресторант. На лек цивилизован обяд например...

— О, разбирам. — Тя веднага улови скрития смисъл на думите му. — В това е проблемът, нали? Прегреших. Дръзнах да изляза, да обядвам нормално и да водя нормален разговор с друга жена. Извинявай, Паскал. Грешката е моя.

— Не с коя да е друга жена. С Джини. И знам точно какво си казала на твоя нормален обяд, тъй че не си прави труда да отричаш. Създавала си неприятности, както обикновено.

— В интерес на истината, това не е вярно. — Тя се обърна и му се усмихна. — Поканих Джини на обяд, защото исках да я опозная по-добре. Сметнах, че ще е разумно да поема такъв курс, след като тя ще ти помага да се грижиш за дъщеря ми, когато Мариан е при теб.

— О, така ли? Толкова ли беше необходимо? Беше се срещала с Джини вече два пъти. Не ме лъжи. Твърде добре те познавам. И прекрасно знам защо си говорила така на Джини...

— За Бога, идеята ми бе просто да опитам да я опозная по-добре. И направо ще ти кажа, Паскал, бях шокирана, когато я видях.

— Шокирана ли? Защо? Не се съмнявам, че женската ти интуиция е действала с пълна пара. Обикновено е така.

— Не е нужна интуиция, за да видиш, че някой е болен, че се чувства безкрайно зле и е дълбоко отчаян. Бях ужасена от нейното състояние. — Тя замълча ядосано, обърна се да долее чашата си, после отново се нахвърли възмутено върху него. — И представи си, бях трогната от нейната лоялност към теб, от усилията ѝ да скрие колко нещастна се чувства и колко е зле. Тъй че, спести си назиданията, Паскал. Толкова си сляп. Това не се е случило с нея за ден-два.

Явно от месеци е в това състояние. Защо тогава не си го забелязал, докато бяхте заедно в Босна? Защо, както винаги, не си се прибрал, когато си обещал? Тя си мислеше, че ще си дойдеш за Коледа. Едва не се разплаках...

— Не съм длъжен да ти давам отчет за действията си. Джини се съгласи, че трябва да остана. Имаше страни на тази война, които още не бях отразил. И тя го разбираше много по-добре, отколкото ти изобщо си ме разбирала някога.

— Нима? — Хелън стисна устни. — Господи, Паскал, изобщо не си се променил. Започвам да мисля, че това няма да стане никога. Не ти ли е идвало до гуша от твоите безкрайни войни? Не ти ли е минавало през ума, че не можеш цял живот да жертваш всички, включително, себе си, заради тази твоя идея фикс? Мислех, че си си взел поука. Мислех, че си започнал да проумяваш, че не може вечно да слагаш работата на първо, второ и трето място, а всичко останало на жалкото четвърто. Очевидно съм се лъгала. Би трябвало да го знам. Трите години, през които не фотографираше войни, не са те научили на нищо. Още в мига, в който си се озовал в Босна, си станал отново същият.

— Да, ти, естествено, не би го разбрала. — Той тръсна чашата си на масата. — За теб моята работа никога не е имала значение. Единствената полза от нея е била плащането на проклетия наем. Щеше да е толкова по-хубаво, разбира се, ако се беше омъжила за обикновен бизнесмен, който има определено работно време, печели много пари и тича вкъщи при теб в шест часа всяка скапана вечер. Моята работа винаги ти е била неприятна — досадна нелепост, проява на ексцентричност. Милион пъти сме го обсъждали, по дяволите, не искам отново да подхващам тази тема...

— Мислиш ли, че аз искам? Когато говориш за това, винаги се нервираш, започваш да се защитаваш и ставаш досаден, ако искаш да знаеш. Човек ужасно се уморява от непрестанните караници, Паскал, аз определено се уморих. Внимавай и с Джини да не стане същото. — Погледна го остро. — Сдърпали сте се, нали, Паскал?

— Всъщност всичко свърши. — Лицето му помръкна. — Не се съмнявам, че се радваш да го чуеш. Давай. Предлага ти се прекрасна възможност. Винаги те е бивало да удряш падналия. В това отношение нямаш равна на себе си.

— Каквото повикало, такова се обадило — отвърна тя. — Нямам намерение да отричам казаното от теб. Ако си се скарал с Джини, без съмнение ще се помирите. Този път. И следващия. И по-следващия. Както преди се помиряваше с мен. С тази разлика, че сега вероятно ще ти бъде по-лесно, защото я обичаш много повече, отколкото си обичал някога мен. И с нея се чувстваш по-добре, отколкото с мен. — Тя замълча и като видя измъченото му изражение, въздъхна.

— Обаче кавги ще има, Паскал, тя е млада. Още няма и трийсет. Страшно е влюбена в теб. В даден момент ще поиска да има деца, мислил ли си за това?

— Не е твоя работа какво съм мислил аз и какво е мислила Джини. Просто не се бъркай, по дяволите...

— Тя не е жената, която ти трябва, Паскал — подхвърли Хелън точно когато той се запъти към вратата.

„Винаги съумява да улучи момента“, каза си вбесено той. Обърна се и я изгледа презрително.

— Да не си въобразяваш, че ме интересува твоето мнение за Джини? Запази го за себе си.

— Както искаш. — Лицето ѝ стана безизразно. — Но все пак ще ти го кажа, Паскал, и този път ще ме изслушаш. Знаеш ли какво ти трябва на теб? Трябва ти нещо много старомодно, което вече е на изчезване. Трябва ти съпруга, Паскал, и то определен тип съпруга. Трябва ти жена с кротък нрав, която притежава голяма вътрешна сила. Трябва ти някоя, която да изпитва истинско удовлетворение, когато си стои вкъщи с децата. Някоя, която да търпи твоите вечни пътувания. Някоя, която да не се тревожи непрекъснато дали няма да те улучи куршум на снайперист, или да се окажеш в камион, попаднал на мина. Не ти е нужна изключително чувствителна, високоинтелигентна жена, която е толкова лесно уязвима. А Джини е тъкмо такава, дори ти ще признаеш това. — Хвърли му хладен поглед. — Всъщност, за да съм откровена докрай, на теб, Паскал, ти трябва по-възрастна жена, която не се интересува от кариера и в която ти самият не си лудо влюбен. Трябва ти спокойствие и приятелство. Трябва ти непретенциозна жена. Твоят живот, твоята работа, твоят характер изискват твърде много от теб. А когато изискванията са прекалено много, те започват да се изместват взаимно.

— Ясно. — Той я погледна с откровена враждебност. — Ще се ожена за някоя, която не е особено интелигентна, особено интересна и в която не съм влюбен. Чудесно. Само ми посочи този образец на безличието. Нямам търпение.

Отговорът му накара Хелън да се разсмее; после лицето ѝ стана сериозно.

— Не съм казвала, че няма да можеш да я обичаш, Паскал. Казах, че е по-добре да не си лудо влюбен в нея. — Поколеба се, но добави:

— Да не мислиш, че аз съм лудо влюбена в Ралф?

— Не съм се замислял. Честно казано, това изобщо не ме интересува.

— Е, не съм. Обичам го кротко, спокойно, по приятелски...

— О, сигурно. И би изпитвала същите чувства дори ако той не беше толкова богат, нали?

Тя се изчерви, замълча нерешително, после, за изненада на Паскал, го погледна печално.

— Най-вероятно не. Аз съм реалистка. Ние с теб имаме различни приоритети, Паскал, винаги е било така. Аз не мисля, че е толкова голям грях да искаш хубави дрехи, хубав апартамент. И не само заради мен самата. Ралф има възможност да даде на Мариан толкова много. Прекрасна къща в Англия, понита, най-добрите училища — с твое съгласие, разбира се. Благодарение на парите на Ралф тя ще има идилично детство. Стабилно и привилегировано. С ръка на сърцето, ти би ли могъл някога да й предложиш това?

Настъпи мълчание, продължително мълчание, през което Хелън съжали за тона си и си даде сметка, че може би е направила стратегическа грешка. Гневът на Паскал сякаш се бе стопил, очите му се бяха втренчили в лицето ѝ, наблюдаваха я с неодобрение и съжаление и това я смути.

— Аз ѝ давам своята любов — каза накрая той. — Нима любовта не е най-хубавият подарък?

Произнесе го много тихо. Хелън се извърна с лек жест на отчаяние.

— Е, да — побърза да отвърне тя, — прав си. Не го оспорвам, никой не го оспорва. Не ме карай да се чувствам като нищожество, Паскал...

— Не съм имал подобно намерение.

— Да. Може би. О, по дяволите, винаги си успявал да го постигнеш. А мислех, че съм се излекувала... — За своя изненада, той забеляза, че Хелън е на път да се разплаче. Тя ядосано изтри сълзите и каза с по-твърд глас: — Не биваше да казвам онова за Мариан. Евтино беше. А колкото до Джини... — Поколеба се. — Опитвам се да бъда безпристрастна. Наистина я харесвам. Искане ми се нещата да тръгнат добре и за двама ви, а не в крайна сметка тя да страда като мен, а ти да

останеш нещастен, огорчен и самотен. Искам тази приказка да има щастлив край... в по-добрите си моменти наистина го искам.

Тя замълча и го погледна с тъжна усмивка.

— Някои от нещата, които ти казах, не бяха много далече от истината, нали?

— Да. — Паскал вдигна рамене. — Поне анализът на моите недостатъци беше точен. Хелън, виж, трябва да тръгвам...

— Не забравяй за утре... — Тя пристъпи към него. — Трябва да вземеш Мариан, да стоиш до нея и да я доведеш обратно. От теб се очаква бащинска морална подкрепа, а ти прекрасно се справяш с това, когато поискаш.

Той ѝ хвърли строг поглед, в който проблесна весело пламъче, но не възрази.

— Добре — каза той. — Ще се видим утре сутринта. Ще взема Мариан към девет и половина. Лека нощ.

Паскал си бе уредил да ползва апартамента на свой приятел в Монпарнас. Бе седнал до прозореца с прекрасна гледка към Париж и мислеше за казаното от Хелън. Чувстваше, че е съвсем близо до отчаянието. Ядосано отвори бутилка уиски, наля си голяма чаша и я погълна.

Зачака, вбесен на себе си. Алкохолът отказваше да подейства. Остана напълно трезв и хладно започна да анализира собственото си поведение, закономерностите в своя живот.

Виждаше с мъчителна яснота, че ако Джини бе прегрешила, и той самият не беше безгрешен. Не биваше да допуска тази негова пристрастеност към работата да го задържи толкова дълго в Босна; трябваше да се досети колко дълбоко е страданието ѝ. Удобно му бе, разбира се, да се успокоява с писмата и телефонните ѝ обаждания, да си казва, че след като тя проявява такова разбиране, много по-голямо, отколкото бе очаквал, няма да има нищо лошо, ако остане още седмица, а после и още една. Постепенно губеше представа за времето; измерваше го по направените снимки. Изключваше личния си живот и изцяло се съсредоточаваше в документирането на събития, които след време щяха да станат част от историята. Хелън бе права, наистина се

бе върнал към този начин на съществуване твърде леко и твърде бързо. И сега дълбоко съжаляваше за това.

А зад заболяването на Джини се криеше и друго, по-дълбоко и по-трудно за откриване страдание. Трябваше да забележи желанието ѝ да има дете, трябваше да разбере какво го е породило. С развитието на тяхната връзка и взаимното им приспособяване той неизбежно бе попаднал под влиянието на нейните качества, както и тя бе повлияна от неговите. Но твърде женската ѝ реакция на събитията, на които ставаха свидетели, реакция, която той усещаше, ала не успяваше да анализира точно, му се струваше присъща само на нейния пол. Опитвайки се да я дефинира, той си я представяше водниста, избликваща от земята, помитаща всичко пред себе си, образуваща течения, подвижна, тъй че между хората, които срещаше Джини — онова момче в Мостар например — и нея самата нямаше разделителна линия. От тях ѝ се предаваше нещо, което Паскал не можеше да определи, някакво душевно излъчване може би, и то нахлуваше право в сърцето ѝ.

Неговата вътрешна нагласа не беше такава. В миналото винаги се беше осланял на онези качества, които бе приемал за мъжки: способност да се дистанцираш, рационалност, отричане на чувствата като тактика за оцеляване. Невъзможно бе да рониш сълзи и да правиш добри снимки; възмущението и гневът не помагаша, когато решаваш под обстрел или в стресова ситуация технически въпроси като фокус, филм и експонация. Съзнаваше, че се дехуманизира, поне за времето, докато траеха командировките. Тази стратегия винаги му бе служила добре, но сега, като я преценяваше отново, го изпълваше със съмнения.

„В последна сметка нищо от това не е истински важно“, мислеше си той. Стана и закрачи из стаята. Можеше да тълкува своите и нейни минали действия по хиляди начини, но не и да си обясни измяната ѝ. Силно се съмняваше, че и тя може да я обясни. Постъпката ѝ бе толкова несвойствена и така неочаквана и за двамата им, че още беше замаян от болка и несигурност, полусляп и полуглух.

Това, разбира се, не му пречеше да я обича, дори не намаляваше любовта, която изпитваше към нея. Напротив, от породилите се съмнения тя коварно ставаше още по-мъчително силна. Дребна или значителна беше тази случка? Той отново закрачи напред-назад, докато накрая съзря плах лъч на надежда и си възвърна способността да гледа

в бъдещето, в дългите години напред, през които продължаващата близост помежду им ще превърне изневярата ѝ в маловажно събитие, което само ги е сближило още повече, направило ги е по-богати в любовта им.

Обзет от предишната си увереност, той не можеше повече да се примирява с тенденциите, които бе забелязал в собствения си живот. Грабна телефона и избра номера на хотел „Сен Режиc“. Джини се бе преместила в стая 615. Тя вдигна на третото позвъняване.

Разговорът им бе кратък. Никакви извинения, никакви обвинения, никакви въпроси от двете страни. Паскал се боеше, че твърде многото думи може само да навредят. Освен това долавяше болка в гласа ѝ, а може би и промяна, дори упорство.

Предложи да се срещнат веднага. Джини тихо отказа. Предложи ѝ да се видят на другата сутрин, като ѝ обясни, че има ангажимент с Мариан, но след това е свободен. Тя отново отказа. Заяви, че и двамата имат нужда от малко време, после се извини за шаблонния израз. Помълча и добави, че сутринта ще работи.

Паскал откри, че не може дори да продума. Беше надзърнал в празнотата, зейнала в неговия живот.

— Обичам те — промълви накрая, първо на английски, а после и на френски. Очакваше, или поне се надяваше, тя да го преведе. Но не се получи. Джини издаде тихо възклицание, което той не успя да разтълкува, и затвори телефона.

На другата сутрин, преди да тръгне за Мариан, Паскал, който накрая се бе заставил да поспи, вече правеше планове. Веднага щом прибере дъщеря си вкъщи, отива право в „Сен Режиc“. Ако Джини не е там, ще я открие. До края на деня ще е уредил този въпрос.

Ала когато пристигна на улица „Рене“, с учудване установи, че няма да се наложи да търси Джини. Още щом излезе от пресечката, я видя да чака на тротоара срещу къщата на Хелън, на същото място, където я бе зърнал предишната вечер. Тя го забеляза и се шмугна в някакъв вход. Паскал спря.

Като я видя, нещо сякаш го прободеше право в сърцето. Дори не му мина през ума, че може да е дошла тук по някаква друга причина, освен да се види с него. Но предположението му се оказа погрешно.

Тя обясни, че наблюдавала някакъв апартамент, че била тук по работа и предпочитала той да си тръгне. Друг на негово място

вероятно би възразил, но не и Паскал, който я познаваше твърде добре.

Той безмълвно се подчини, взе Мариан и излезе с нея. Джини ги наблюдава от входа на отсрещната сграда, докато завиха зад по-отдалечения ъгъл и се загубиха от погледа ѝ. Очите ѝ се замъглиха и тя отстъпи по-навътре, докато се поуспокои. Погледна часовника си.

Когато Паскал се скри зад ъгъла, беше девет и трийсет и пет. В девет и четирийсет тя най-сетне видя лично Стар.

Той пристигна в голям черен мерцедес, спря на забранено за паркиране място отсреща и слезе. Хвърли поглед по булеварда в двете посоки и преди да влезе в сградата на Матилд Дювал се взря в часовника си.

17.

До десет часа сутринта в сряда Роуланд все още вярваше, че може да им отнеме седмици, в най-добрия случай няколко дни, докато разнищят всичко. В десет и четирийсет и пет му стана ясно, че много греши. Финалът щеше да настъпи всеки момент. До ревюто на „Казарес“ оставаха само петнайсет минути и той се изплаши да не би да закъснее.

В десет сутринта той въртеше телефона, все още опитвайки да открие Джини, която не беше в стаята си. Вече два пъти бе слизал да проверява: нямаше я нито в ресторанта, нито във фоайето. Не отговаряше и на повикванията по пейджъра. Служителят от рецепцията, третият, с когото говореше, каза, че не бил много сигурен, но му се струвало, че я видял да излиза.

— Кога? — попита Роуланд. — В колко часа?

Човекът отговори раздражено, че според него било малко преди осем, около осем или, може би, към осем и половина.

Роуланд тресна слушалката. Вторачи се в стената. Бе убеден, че това внезапно изчезване може да се дължи само на един човек — Паскал Ламартин. Не можеше да е заради работата — ако беше така, Джини щеше да му каже къде отива и защо. В това със сигурност имаше пръст Ламартин. Закрачи напред-назад, после спря. Ами, разбира се, сега вече му ставаше ясно. Вероятно се бяха свързали още снощи. Дали Ламартин се е обадил снощи на Джини? Може дори да са се видели? Роуланд започна да си припомня часовете, които бе прекарал сам, след като се раздели с нея. Час след час. И всяка минута от тези часове изведнъж се изпълни със съмнения.

Докато бе разговарял с Жюлиет дьо Нервал, Джини се беше върнала в хотела, в новата си стая, както се бяха разбрали. Той също бе побързал да се прибере и бе разменил няколко думи с нея на прага ѝ, малко преди девет часа. Знаеше, че тя може да го пусне да влезе и страстно го желаше. Гледаше бледото ѝ лице, широко отворените ѝ тъмни очи и си мислеше, че едно докосване, една дума вероятно ще я накарат да отстъпи. Но се пребори с желанието, което изпитваше,

съобразявайки се с нещо в погледа ѝ. Почувства, че друг път може да бъде по-настоятелен, но не и сега. Накрая се оттегли и прекара по-голямата част от нощта в спор със самия себе си дали е било правилно да се въздържа. Към четири сутринта мислите му се укротиха и той най-сетне заспа.

Сега компасът на съзнанието му се мятеше във всички посоки. Той отново и отново се връщаше към часовете, които бе прекарал сам, подреждаше ги ту по един, ту по друг начин. На моменти се чувстваше абсолютно сигурен, че неговият път, както и този на Джини, трябва да води в определена посока, но веднага губеше вяра в интуицията и въображението си и съзираше множество други мрачни перспективи.

Върна се при телефона, взе бележник, прегледа получения през нощта факс от дописника в Ню Орлиънс, който сякаш доказваше, че, що се отнася до работата, винаги може да разчита на своята интуиция и че начинът му на мислене е правилен. Реши да се обади на информаторката си Сандра от Амстердам, Сандра Лукас, най-близката приятелка на Естер в друга държава, в друг живот. Набра кода за Холандия и остави слушалката. Завъртя първите цифри на деривата в стаята на Джини и в този момент някой почука силно на вратата. Роуланд рязко се обърна, сигурен, че Джини се е върнала.

Отвори с видимо нетърпение и Линдзи видя разочарованието, което се изписа на лицето му. Тя си наложи да не обръща внимание. И без това беше прекалено нервна — от една страна заради факса, който държеше в ръката си, а от друга, защото в никакъв случай не искаше да закъснява за ревюто на „Казарес“. Все още ѝ беше трудно да не се вълнува, когато види Роуланд Макгуайър, но твърдо бе решила да преодолее тази своя слабост.

Втурна се в стаята, поглеждайки часовника си, и размаха факса. Набързо запозна Роуланд с най-важното. Това едва ли щеше да му послужи, но така или иначе, тя се беше добрала до фамилното име на Мари-Терез и брат ѝ Жан-Пол.

— Облеклата от висшата мода имат фирмени етикетчета, Роуланд — поде тя, — както всички останали облекла. Разбира се, техните са по-престижни. Мари-Терез е поправяла дрехи от висшата мода. Те са я респектирвали. Изучила ги е до най-малкия детайл. Просто си знаех, че като е ушила онази рокля за Литиша, трябва да е поставила името си на нея. Това е била първата истинска рокля, която е

изработила. Сигурна бях, че е пожелала да остави името си. Ако можех да намеря тази рокля, ако тя още съществуваше, все някъде щях да открия подписа ѝ, името ѝ. И го открих. Уредникът на Метрополитън Мюзийм провери по моя молба. Роклята е там, Литиша е поставила условието да бъде запазена. И наистина има етикетче — с името, избродирано на ръка. Ето го, Роуланд, в този факс е.

Роуланд вече бе прочел факса. Намръщи се и поклати глава.

— Какво има, Роуланд? — разколебано попита тя. — Трябва да тръгвам. Ще закъснея за „Казарес“... Името има ли някакво значение за теб?

— Много умно от твоя страна. Благодаря ти, Линдзи — усмихна се той. — Изобщо не бих се сетил да го направя...

— Ами, ти си мъж. И, струва ми се, не си от онези, които се интересуват от етикетчетата на дрехите... — Линдзи замълча, искаше ѝ се усмивката му да не е само от любезност. „Аз съм невидимата жена“, помисли си тя и се запъти към вратата, извинявайки се отново с ревюто и с Марков.

Роуланд продължаваше да се взира във факса. Името, което Мари-Терез с такава гордост бе избродирала от вътрешната страна на роклята преди близо трийсет години, му беше познато. Ривиер. Това, разбира се, беше и едно от фалшивите имена, избрани от Стар. Сега много ясно разбираше, че Стар наистина би могъл да бъде изчезналото дете от Ню Орлиънс. Но все пак не му се вярваше.

Телефонът иззвъня. Роуланд грабна слушалката, но се оказа, че е заместник-директорът на хотела. Тонът му бе притеснен и възмутен. Каза, че имало някаква млада жена, която вдигнала голяма връва; отказвала да си тръгне и настоявала да говори с англичанин на име Роуланд. Не била облечена по начина, който „Сен Режиc“ окуражавал у своите клиенти и техните гости, и говорела доста несвързано. Желаете ли господин Макгуайър охраната да се заеме с този случай, или предпочита да говори с нея? В момента тя била при него, в офиса му...

Човекът предаде слушалката. Щом чу акцента на момичето, Роуланд започна да разбира. Веднага изтича долу и в кабинета на заместник-директора за пръв път видя Мина Ландис. Тя плачеше и сякаш не беше на себе си. Историята се лееше от устата ѝ несвързано и объркано. Стигаше донякъде, отклоняваше се по несъществени неща, после се връщаше назад и повтаряше вече казаното. Някъде към

средата Роуланд схвана, че трябва да се действа бързо. Не седмици, не дни, не им оставаше дори час. Беше десет и четирийсет и пет. Колекцията на „Казарес“ щеше да бъде представена пред журналистите от цял свят след петнайсет минути.

„Стар“, помисли си той. Защо не бе разбрал до какви усложнения може да доведе изборът на онова име?

Вдигна очи към заместник-директора, който до този момент бе слушал безмълвно и с пребледняло лице. Подаде му картичка с телефонен номер и каза:

— Наберете го. Намерете ми Люк Мартини. Свържете се с полицията.

На Мина ѝ се бе струвало, че нощта никога няма да свърши, че никога няма да ѝ се отвори възможност. Най-напред, часове наред Стар беше страшно надрусан. Усети го, че се рее някъде, и погледна очите му — те излъчваха синьо-черна светлина, а зениците им бяха като топлийки.

Трябва да бе хвърлил картите тарок най-малко три пъти. Взе вана два пъти и душ веднъж, като през това време я заключваше в спалнята. Когато се върна след душа, беше някъде около два сутринта. Мина не бе сигурна, защото часовникът ѝ беше спрял. Тя продължаваше да го тръска, да го доближава до ухото си и да наблюдава стрелките, но те не помръдваха. Стар не забелязваше нищо.

Той се бе заровил в стенния гардероб и вадеше дрехи върху един стол: черен костюм, съвсем нова бяла риза, още неразопакована, вратовръзка, черни чорапи, черни обувки. Три пъти лъска обувките, после застана пред малкото огледало на стената и взе да се оглежда. Мина си помисли, че е суетен като жена. Той опъна косата си назад, после я пусна да се пръсне около лицето и по раменете му, завъртя се на едната страна, после на другата. Усмихна се на образа си в огледалото и Мина, свита на леглото, си помисли, че изглежда по-красив от когато и да било... и абсолютно побъркан. Стар пофлиртува със собственото си отражение, спусна гъстите черни ресници над красивите си очи и отново се огледа продължително.

— Бих могъл да бъда филмова звезда — заключи той. — Наистина голяма звезда, не мислиш ли?

— Да — плахо отвърна Мина. — Предполагам, че все още можеш...

Стар се обърна и се навъси.

— О, не — почти любезно рече той. — Това не е в плановете ми. Знаем какво ще е бъдещето ми. Всичко съм набеязал.

И ѝ разказа какво ще направи на другата сутрин и точно в кой момент. Вече ѝ го бе казал веднъж, а сега го повтори още няколко пъти. Мина осъзнаваше колко грижливо го е планирал. Не знаеше обаче какви са изгледите му за успех.

— Разбираш ли — обясняваше ѝ той, — ревюто на „Казарес“ ще продължи един час. Започва в одинайсет и свършва в дванайсет. Аз ще съм там, по-назад, и ще го гледам. Е, не е лесно да се влезе, разбира се. Само с покани. И тези покани се проверяват много внимателно. Навсякъде има охрана, яки мъже. Но мога да я заобиколя. Направих го веднъж за тренировка, миналата есен. Мина по мед и масло. И сега ще стане, сигурен съм. Картите го показват...

Той замълча, изражението му бе замечтано и доволно.

— Разбираш ли, повечето места се запазват за знаменитости, филмови звезди, богати клиенти, редактори на модни списания, купувачи, репортери и фотографи, нали така?

— Да. Предполагам. Всъщност не съм особено запозната с тези неща...

— Но публиката ще е такава, нали? — В гласа му се долавяше раздражение. — Е, бих могъл да вляза по този начин, можех да го уредя. Но си казах, не. Не искам да ме настанят на прекалено видно място, нали така? Искам да съм незабележим, нали? Докато настъпи моментът. Тогава ще ме забележат, разбира се. Ще ме гледат, всички онези видни личности. Всички онези богаташи. Дори може да ме заснемат, докато го правя, което би било хубаво. Ще ме покажат по всички телевизии на света, Мина, представяш ли си? В най-гледаното време. Целият свят ще види как го застрелвам.

Когато каза това, Стар вече бе легнал до нея. Беше извадил трева и някакви малки таблетки и ги редеше на фигурки върху масичката до леглото.

— Но не разбирам как ще влезеш, Стар? — тихо попита Мина.

— О, имам поканата — стрелна я с очи той. — Всички модни къщи, включително „Казарес“, дават по няколко покани на студенти,

студенти по изкуствата, талантите на бъдещето. Те са ценни като злато, Мина, като диаманти. И аз имам такава. Набавена лично от самата Мария Казарес. Тъй че ще вляза заедно с другите студенти и ще седя — или стоя — с другите студенти, тоест, най-отзад, откъдето нищо не се вижда. — Изсмя се тихо. — Това не ме притеснява особено. Няма да гледам дрехите. Ще чакам края. Защото мястото на студентите е до пътеката, която използват фотографите. А тя стига точно до края на подиума. И когато след дефилетата Жан Лазар излезе да се поклони на публиката и всички пощурят — цялата зала ще пощурее, винаги е така, а тази година овациите ще са особено бурни заради смъртта на Мария Казарес — точно в този момент аз ще направя своя ход...

Стар се усмихна особено.

— Да не мислиш, че тогава някой ще следи какво става наоколо? Не, Мина. Ще отида точно до него, точно до него и ще му видя сметката. Един куршум в сърцето. Един куршум в главата. Дори няма да видят пистолета, освен ако не снимат в момента и не извадят късмет, та когато върнат назад лентата, да си кажат: „Господи, ето го пистолета, ето го и човека...“ — Той направи странно въртливо движение. — Искам да изглеждам добре, Мина. Искам да изглеждам като... ангел на смъртта.

Мина сложи ръка на рамото му.

— Стар — поде тя, опитвайки се да накара гласа си да звучи нормално. — Сигурен ли си, че това може да стане? Имам предвид след това в никакъв случай няма да успееш да се измъкнеш. Положението ти ще е безнадеждно. Тълпите, хората от охраната, всички ще се нахвърлят върху теб.

Мина започваше тайно да се надява, че не е възможно целият му план да успее, и това донякъде я успокояваше; но знаеше, че ако му го каже, той вероятно ще се разгневи — вече усещаше, че става напрегнат.

— Не. Това няма да се случи. Имам план как да се справя. — Вдигна пръст към устните си. — Ще ти кажа останалото след това, Мина. Ще се върна право тук да те взема. Ще се преоблека, ще сваля студентските дрехи, защото трябва да изглеждам като студент, нали? Ще бъда облечен в старото си палто, червения шал и мръсните дънки, но след това веднага ще се прибера тук и ще се измия, в случай че по мен има кръв. И ще се преоблека. Ще си сложа онзи костюм там и

онази риза, а после, Мина, тръгваме да пътешествуваме, ти и аз, защото ще бъда свободен, разбираш ли? Свободен за пръв път през живота си.

След това той престана да говори. Вече не отговаряше на въпросите ѝ. Времето летеше и Мина не можеше да мисли за нищо друго, освен как да се измъкне незабелязано от него и час по-скоро да избяга от тази къща.

Стар взе две от таблетките и ги глътна; каза, че едната е „Бял гълъб“, а другата метедрин. Мина бе изненадана и изплашена от това — като се изключи марихуаната, Стар за пръв път вземаше наркотици пред нея. Той изпи няколко чаши вода, после отново я заключи и отиде в банята. Когато се върна и легна до нея, тя забеляза, че се е мил... Но не беше се измил добре, около ноздрите и по горната му устна имаше странни следи от бял прах.

Той каза, че има още една розова перла за нея и Мина се изплаши още повече. Знаеше защо я кара да вземе това нещо: защото от него щеше да се почувства сънлива и замаяна и накрая щеше да ѝ се приспи. За часове.

Взе от него таблетката и я сложи в устата си. Трябваше да отвлече вниманието му. Помоли го да ѝ покаже пак пистолета и той се хвана. Имаше на разположение само няколко секунди, докато той ставаше от леглото. Едва успя да изплюе хапчето на дланта си, после остави ръката си да виси отстрани до леглото. Напъха таблетката под дюшека. Стар не забеляза абсолютно нищо.

След това той попуши трева — онази толкова силна трева, от която ѝ се повдигаше, после накара и нея да пуши, а когато забеляза, че тя не вдишва, очите му придобиха специфичния стъклен блясък. Застави я да вдишва, като извиваше нагоре лявата ѝ ръка зад гърба и ѝ причиняваше мъчителна болка. Трябваше да изпуши почти цяла цигара, а не бе хапвала нищо целия ден. Почувства, че главата ѝ се върти и започват да я преследват кошмари: огромни същества, страховити птици, се спускаха стремително върху нея, понасяха я над бездна и я пускаха в някаква дупка.

Лежеше до него и се опитваше да пропъди птиците. Стар беше зает, занимаваше се с нещо, което тя не държеше да гледа. Чу го да сваля ципа си, усети движенията на ръцете, на тялото му и долови промяната в дишането му. Почувства потайност, но също и ярост. Накрая, когато не можеше повече да издържа и птиците се бяха

оттеглили за известно време, предпазливо отвори очи и погледна изпод клепачи надолу.

Този път Стар бе получил ерекция. Изглежда, все пак знаеше как да го постигне. Докато Мина го наблюдаваше, той отново взе пистолета и тя се скова от страх. После видя, че оръжието е част от ритуала. Той започна да милва пениса си с цевта и плътта му потръпна. Мина стисна очи. Последваха още спотаени моменти, после тялото му се разтърси от внезапна конвулсия.

— Господи — промърмори той. — Господи...

На Мина ѝ се повръщаше. Цялата трепереше от страх, отвращение, жалост и любов. Непрекъснато си повтаряше: „Трябва да изчакам, трябва да изчакам.“ Най-сетне, някъде на разсъмване, моментът настъпи. Птиците навън започваха да пеят, по краищата на пердетата се появиха бледи ивици сивкава светлина. Трябва да беше седем и половина, може би дори приближаваше осем. Очите на Стар бяха затворени, дишането му бе равномерно. Тя започна да се отмества сантиметър по сантиметър към ръба на леглото. Тъкмо щеше да се изправи, когато ръката му се метна и я сграбчи за китката.

— Стар — каза тя шепнешком, — не се чувствам много добре. От онази трева е. Ще повърна...

Мислеше, че ще иска да дойде с нея до банята, но той не настоя. Обърна се и тъмните му очи се взираха в нея дълго и неподвижно. „Той знае, знае, че ще го предам“ — помисли си ужасена Мина.

Но едва ли знаеше, защото ѝ позволи да отиде. Тя влезе в малката баня; беше облечена, но краката ѝ бяха боси. Не посмя да вземе обувките си, тогава той положително щеше да се усъмни. Вълните на световъртежа я поеха и я заподмятаха насам-натам. Потеше се силно, изпитваше ужас, че може да загуби съзнание. Повърна няколко пъти и се почувства малко по-добре. Погледна крадешком през рамо и пусна почти едновременно всички кранове — и на умивалника, и на ваната. Както се бе надявала, тръбите започнаха да дрънчат и да кашлят. Дано шумът беше достатъчно силен, за да погълне звуците от нейното бягство.

Втурна се надолу по стълбите, очаквайки всеки момент той да изкрещи, да я сграбчи изотзад. Пребори се с резетата и ключалките на външната врата и когато тя се отвори, едва не се строполи на улицата. Затича, накъдето ѝ видят очите, първо в една посока, после в друга,

докато се озова в лабиринт от улички и най-сетне се убеди, че не е възможно той да я преследва. Облегна се на някаква стена с обляно от сълзи лице. Помъчи се да успокои дишането си, но не ѝ се удаваше. Започна да поема студения въздух на едри глътки и почувства, че пак ще повърне. Надвеси се над канавката и, давейки се, изплю жлъчна течност. Някаква жена, разхождаща кученце на каишка, я изгледа с погнуса и се обърна на другата страна.

Единствената мисъл на Мина бе да се обади вкъщи. В ушите ѝ звучеше гласът на баща ѝ. Но когато най-сетне откри телефон, операторът не можа да я разбере. Опитва отново и отново и загуби доста време. Тогава ѝ хрумна друга идея, която през цялото време се бе спотайвала в дъното на съзнанието ѝ. Мъжът и жената, които бе подслушала на „Сен Северен“ — знаеше името на мъжа, защото жената го бе споменала. Знаеше името на хотела им, „Сен Режиc“. Бе убедена, че знае дори кои са, беше се досетила през нощта. Те сигурно бяха частни детективи, наети от баща ѝ. Доколкото познаваше баща си, вероятно и той беше с тях в Париж и точно в този момент я търсеше, издирваше я.

Мина нямаше никаква представа къде се намира „Сен Режиc“, отне ѝ доста време, докато открие хотела. Непрекъснато спираше минувачи и ги питаше на смесица от английски и развален френски, но щом видеха дрехите, босите ѝ крака, боядисаната коса и сълзите ѝ, щом усетеха миризмата на повръщано, израженията им ставаха каменни. Не искаха и да знаят, тръгваха си и когато тя се опитваше да ги задържи, се ядосваха и бързо се отдалечаваха.

Можеше да отиде при някой полицай, разбира се. Видя двама, докато се влачеше, а после пробяга последните метри от някаква улица, наречена булевард „Сен Мишел“. Те стояха на широкото пътно платно, което гъмжеше от коли. Мина погледна реката оттатък, погледна и полицаите. Покрай нея профуча автобус и едва не я помете. Тя отскочи, ужасена. „Не — помисли си — не полицията“. Не искаше Стар да пострада, да бъде арестуван; искаше да бъде спрял и да му се помогне. Да бъде заведен на лекар, в някое тихо болнично заведение. „Не, не полицията“, повтори и затича през платното към моста, лъкатушейки между бибипкащите коли. Не видя хотела дори когато беше вече на моста. Някаква жена, по-любезна от останалите, спря и иго показва.

— Mais, il est là. En face, vous voyez...^[1] — каза тя и като забеляза, че Мина не е разбрала дори тези прости думи, я хвана през раменете и ѝ го посочи — сграда като величествен сив замък. „Сен Режи“, името бе изписано с огромни калиграфски бронзови букви над входната площадка.

Затича се, но я забавиха още. Портиерът се опита да ѝ попречи да влезе, а когато се промъкна край него и се шмугна сред тълпата във фойето, никой не искаше да разбере и да я изслуша. Всичко това продължи дълго, ужасно дълго. Дори мъжът на име Роуланд, който се появи по някое време и беше мил с нея — говореше ѝ кротко, мъчеше се да я успокои, за да престане да трепери, да плаче и да се задъхва — дори той сякаш схващаше бавно. Може би защото тя не успяваше да обясни добре и мислите ѝ непрекъснато скачаха от случка на случка.

Забеляза точно в кой момент той най-сетне разбра за какво му говори — когато си спомни за каталога с оръжията, който бе навила и напъхала в джоба на полата си нощес, докато Стар беше в банята. Знаеше, че това сигурно ще помогне, ще го убеди, затова извади проклетия каталог и с трепереща ръка показа пистолета, който бе купил Стар.

— Той ще отиде като студент — каза Мина. — Ще седне отзад и ще чака края на ревюто. После, когато този Лазар излезе напред, ще използва ето това. — Забоде пръст в страницата. Видя как лицето на мъжа стана решително и напрегнато. — Той няма да го направи наистина, сигурна съм, че няма. Работата е там, че е болен и взема всичките тези наркотици. Не ми е сторил нищо лошо. И дори не ги мрази, онези Жан Лазар и Мария Казарес. Плака, когато тя умря, мисля, че всъщност обича и двамата. Но не иска да го признае, затова купи този...

Роуланд погледна снимката на пистолета, която момичето сочеше трескаво. Чувстваше как секундите се изнизват, докато детайлите от сценария на Стар идваха на местата си. Пистолетът, който му показваше Мина, бе черен „Берета 93 R“, изстрелващ петнайсет деветмилиметрови куршума без зареждане. Имаше настройка за изпразване на магазина в серии от по три изстрела и ефективен обсег седемдесет и пет метра. Амунициите, които му показва тя, бяха сини деветмилиметрови кухи патрони GECO, специално предназначени за максимално поразяване на тъканите. Те имаха пластмасова сърцевина,

която се изместваше при изстрелването и дебалансираше куршума, тъй че, когато удари целта, той многократно да смени посоката си. Куршумът рядко напускаше тялото на жертвата, целта на конструкцията му беше именно такава.

Роуланд вдигна очи към Мина. Тя трепереше силно, всеки момент щеше да рухне. Всички въпроси, дори и най-важните, трябваше да се задават спокойно и предпазливо.

— Мина — поде той, — виждаш ли тези пачки за пистолет тук? Можеш ли да си спомниш колко от тях купи Стар?

— Пачките ли? Онези неща, които се пъхат в дръжката на пистолета? — Тя явно се колебаеше, очите ѝ шареха из стаята. — Купи пет. Точно така, пет. Нареди ги на леглото...

В този момент Роуланд се увери, че няма време за любезности. Обърна се към заместник-директора и му каза да се обади на Мартини и в полицията. Докато чакаше да го свържат, а Мина отново се разплака, умолявайки го да не прави това.

Отблизо, от ръката на опитен човек, и един изстрел щеше да е смъртоносен. От ръката на някой не чак толкова опитен, работа щяха да свършат една-две серии.

Стар потегляше с пет пачки, всяка съдържаща петнайсет патрона. Общо седемдесет и пет, въпреки че, за да изстреля всичките, трябваше да презарежда.

Роуланд си представи за миг мрачната картина на очертаващата се касапница. „Жан Лазар и кой още?“ — запита се той.

Мерцедесът, който караше Стар, бе много скъпа кола, 600 SEL. Джини огледа тапицерията от светла кожа. Колата вероятно бе крадена. Премести се така, че да не я виждат от прозорците горе, и си записа регистрационния номер.

В първия момент, когато автомобилът спря и младият мъж излезе от него, тя не разбра, че това е Стар. Той носеше черен костюм, бяла риза и вратовръзка; наистина имаше дълга черна коса, но тя бе вчесана назад и вързана на тила му. Приличаше на млад и преуспяващ мениджър в някоя от не до там строгите професии — би могъл да е специалист по рекламата или звукозаписен продуцент, нещо от този род. После, докато той затваряше вратата на колата, го зърна за няколко

секунди анфас и съмненията ѝ изчезнаха. Точно както го бяха описали битниците: лице на филмова звезда.

Определено беше Стар. Тя се беше подготвила за дълго чакане, интуицията ѝ подсказваше, че ако той посещава редовно Матилд Дювал, рано или късно ще се появи тук. Е, излезе права, обаче времето на появяването му я изненадваше. Жюлиет дьо Нервал бе казала на Роуланд, че в десет и половина тази сутрин ще бъде изпратена лимузина за Матилд Дювал, която ще я закара за ревюто на „Казарес“ и после ще я върне обратно.

Апартаментът на Матилд — отново по думите на Роуланд — бе на последния етаж на сградата. Джини хвърли поглед към редиците от прозорци, после се взря навъсено в мерцедеса. Фактът, че Стар бе оставил колата така безцеремонно в забранена за паркиране зона, показваше, че няма намерение да се бави. Джини се разтревожи. Госпожа Дювал бе възрастна и слаба — и живееше сама. Поколеба се, после се втурна по покритото стълбище.

Пътят ѝ бе преграден от масивна заключена врата. Надникна през стъклата в голямо фоайе, покрито с мраморни плочи, над което се извисяваше великолепен открит асансьор с цвят на бронз. Фоайето и асансьорът бяха същите както в сградата на Хелън; и тук липсваше портиер, който да следи кой влиза и излиза. Беше някак безлюдно и тихо. Джини допускаше, че жилищата са собственост на хора, достатъчно богати, за да притежават по няколко къщи. Вероятно и тук, както в сградата на Хелън, болшинството апартаменти повечето време стояха празни, понякога дори с месеци.

Погледна таблото със звънциите и монтирания в стената интерком. Натисна бутоните за другите два апартамента на десетия етаж, но никой не отговори. Започна да звъни на по-долните етажи и на шестия опит ѝ провървя. Обади се нетърпелив женски глас. Със силен американски акцент и, както се надяваше, на убедително лош френски Джини бързо обясни, че гостува на приятели тук. Те ѝ дали ключ за апартамента, но не и за външната врата.

— О, колко глупаво, тези идиоти... — Жената се впусна в кратка изобличителна реч по повод на досадната ситуация, която се повтаряла средно по четири пъти седмично. После, след още няколко плахи молби на Джини, стори онова, което никой жител на американски град

не би направил: натисна бутона на автомата. Джини бутна вратата и влезе.

Отиде при асансьора и погледна нагоре, усещайки как по гърба ѝ полазват тръпки от страх. Стрелката за етажите сочеше десет, тя виждаше само дъното на клетката, високо над себе си. Не се чуваше абсолютно нищо.

Замисли се какво да предприеме. Можеше да чака; можеше да блъска по вратите на апартаментите, докато открие някой, който да ѝ позволи да използва телефона му; можеше да се качи до десетия етаж по аварийното стълбище.

Представи си възрастната жена самичка, представи си Стар, който току-що бе купил онзи сериозен пистолет от Шантал. Тръгна към вратата за аварийното стълбище, но след две крачки замръзна на място. Асансьорът бе забръмчал. Погледна — кабелите и противотежестите бяха започнали да се движат. Стар слизаше.

„Почакай — каза си тя, — дръж се, сякаш живееш тук. Просто си стой до асансьора, какво по-естествено от това? Почакай и виж дали слиза сам.“

Не слизаше сам. До него стоеше жена, която със сигурност беше Матилд Дювал; ръката му я обгръщаше и крепеше. Когато клетката спря и Джини видя през решетката старата жена, сърцето ѝ се сви от жалост и страх за нея. Тя беше съвсем дребна и явно немощна. Бе се облякла изцяло в черни дрехи, които преди четирийсет години може и да са били модерни. Носеше нови черни ръкавици и ръцете ѝ трепереха, Джини не можеше да прецени дали това се дължи на старостта ѝ, или е от страх. Когато Стар посегна към вратата, старицата вдигна лицето си и Джини се сепна. Матилд Дювал имаше остра глаукома, очите ѝ бяха синкави, мътни, почти непрозрачни.

— Добър ден, госпожо, господине — каза Джини, когато вратата се отвори. Кимна учтиво на възрастната жена. Матилд Дювал не отговори, дори не обърна глава. „На практика сляпа — помисли си Джини, — а също и глуха.“

Чувстваше, че Стар не откъсва очи от нея още от мига, в който я бе съзрял. Мислите ѝ продължаваха да се лутат в съзнанието ѝ. Да говори или да си мълчи? Да не предприема нищо сега или да се намеси?

Самата Матилд Дювал направи намесата ѝ неизбежна. Щом пристъпи навън във фоайето, тя залитна и едва не падна. Ръката на Стар я прихвана по-здраво, той я изправи на крака и опита да я накара да се движи по-бързо.

Само след няколко стъпки старицата спря и притисна ръка към гърдите си.

— Един момент, Кристоф — чу я да казва Джини. — Вървиш твърде бързо за мен... Не забравяй, аз вече съм стара...

Той пренебрегна молбата ѝ. Личеше си, че ако трябва, ще я влачи, но ще я изкара навън. Изруга тихо, хвана я подръка и я задърпа. Джини се приближи.

— Госпожа Дювал? — поде тя. — Болна ли сте? Може ли да ви помогна? Един момент, господине...

Устните на Матилд Дювал бяха сини, дишаше трудно. Джини вдигна очи и срещна нетрепващия поглед на Стар. Посочи му пейката и предложи госпожа Дювал да поседне за малко. Стар се поколеба, но отстъпи. Хвърли бърз поглед към старицата и помогна на Джини да я заведе до пейката, Джини седна до нея, а той се отдръпна.

Джини взе ръцете на госпожа Дювал в своите и започна да ѝ говори. Стремеше се да печели време. Дали не трябва да извикат лекар? Дали не е неразумно от страна на госпожа Дювал да излиза в такъв ден, когато започва да вали и е страшно студено?... Това продължи приблизително трийсет секунди. Очите на Стар не се откъсваха от лицето ѝ нито за миг.

— Вие не сте францужойка. Американка сте, нали? — Той бъркаше в джоба си. Извади флаконче с таблетки.

— О... да, американка съм. — Джини го стрелна с поглед. — Не бях разбрала... Слушайте, тя наистина не изглежда добре. Устните ѝ са сини и...

— В тази сграда ли живеете?

Той изсипа на дланта си една таблетка, очите му продължаваха внимателно да се взират в лицето ѝ. „Гласът му — помисли си Джини, — този странен нисък и въздействащ, но неподлежащ на определение глас, отговаря точно на описанието.“

— Какво? О, да, тук живея. — Този отговор ѝ се струваше най-безопасен. Едва ли можеше да твърди, че е на гости, но познава госпожа Дювал. Така или иначе, Стар сякаш прие отговора ѝ.

— Тя има стенокардия — осведоми я той с равен тон. — На осемдесет и пет години е. Просто ѝ трябва една от тези таблетки. Слага ги под езика си. Те правят чудеса. След една-две минути ще е добре...

При тези думи мушна таблетката между устните на госпожа Дювал. Тя се усмихна леко от благодарност, мътните ѝ очи се впериха в пространството, на две стъпки от него. Стар се изправи и каза:

— Покажете ми ключа си.

— Моля? — Джини вдигна очи към лицето му. То не издаваше абсолютно никакви чувства.

— Ключа ви. Живеете тук, тъй че, предполагам, имате ключ, нали?

— О, за Бога... — Джини стана. — Какво е това? Разбира се, че имам. Живея на шестия етаж. Вижте, наистина мисля, че трябва да извикаме лекар...

— Съгласен съм. — Той се усмихна. — Хайде да се качим в апартамента ви и веднага да се обадим. Ще дойда с вас. Така добре ли е?

Джини се изплаши; съзнаваше, че страхът и нерешителността се четат на лицето ѝ.

Той дори не се замисли. Навъси се леко и пъкна ръка в джоба на черния панталон.

— О, по дяволите — каза меко. — Картите ми показаха, че трябва да очаквам неочакваното. Тази сутрин. Това ми се падна. Струва ми се, че вярно са показали.

Говореше с хладен, лишен от емоции тон. Въздъхна леко, после вдигна рамене и извади пистолета. Вдигна го с нетрепваща ръка и леко раздражено изражение. Джини се вторачи в пистолета, който беше насочен право в гърдите ѝ от разстояние един метър.

— Вижте, моля ви... — заговори тя. — Не разбирам. Просто исках да помогна на госпожа Дювал и...

Стар не я слушаше.

— Можеш ли да караш кола? — намръщено я попита той.

Джини се опитваше да спазва правилата: да не го гледа в очите, да говори разумно, да не показва страх.

— Да, мога, но... чуйте...

Млъкна. Разбра, че току-що бе направила глупава грешка и Стар бе забелязал реакцията ѝ. Той имаше изключително пъргав ум.

— Няма нищо — отвърна едва ли не учтиво. — Отговорът ти беше правилен. Ако беше казала, че не можеш, трябваше да те застрелям веднага. Всъщност засега не искам да го правя. Може да се вдигне шум, да стане бъркотия. И плановете ми да се провалят... Трябва да се застраховам от всичко, което може да ми попречи, нали разбираш. Трябва да бъда гъвкав, изобретателен. Роден съм си такъв, тъй че няма проблеми. Сега иди при онзи мерцедес отвън. Не е заключен. Седни на шофьорското място. Аз ще се кача отзад с госпожа Дювал...

Той замълча и отново се понамръщи. „Като човек, който планира нормалните си занимания за деня, леко раздразнен при мисълта за възможните дребни спънки“, помисли си Джини.

— Умна ли си? — С леко щракване той свали предпазителя на пистолета.

Джини се вторачи в оръжието. Преглътна.

— Не съм безразсъдна, ако това имате предвид.

— Добре. Тогава не прави глупости, нали? Като например да се разпишиш или да се опиташ да бягаш. Щом ти дам ключовете, включваш мотора и караш, и то както трябва. Иначе ще стрелям и госпожа Дювал ще престане да получава пристъпи на стенокардия...

Старата жена, изглежда, долови собственото си име. Лицето ѝ бе възвърнало цвета си и тя за пръв път прояви интерес. Вдигна синкавите си очи и се усмихна. Джини ѝ помогна да стане и тя замърмори под нос. Докато прекосяваше фоайето със скорост на костенурка, каза на любимия си Кристоф, че е добро момче, след като проявява такова търпение...

Излязоха навън и Джини огледа улицата. Тя беше пуста. Ръцете ѝ бяха започнали да треперят. Отвори вратата до шофьорското място и седна. Погледна седалката, пода около педалите и тихо изстена. Стар и госпожа Дювал се настаниха зад нея. Старата жена извади броеница. Джини не смееше да се обърне, но чуваше тракането на зърната. Устата ѝ бе пресъхнала от ужас. Още с влизането си в колата бе забелязала, че по кожената седалка е разплискано нещо лепкаво и кафеникаво; до краката ѝ имаше все още влажна локва от...

— Да, кръв е. — Стар се бе навел напред и тъкмо опираше дулото на пистолета в тила ѝ. — Знаеш ли колко човека съм убил тази сутрин? Трима. Третият беше шофьорът. Кръвта на седалката е от него. В момента тялото му е в багажника. Включи мотора, карай до края на булеварда, после завий надясно.

Джини се чудеше дали не може да задави мотора. Натисна силно педала за газта и наpomпа, преди да завърти ключа за запалването. Стар се разсмя.

— Няма да стане. Не и с мерцедес. Карала ли си някога мерцедес? Те са най-добрите, коли. Моят баща иска най-доброто. Мерцедеси, ролс-ройси. Има четири, знаеше ли това?

Моторът забръмча. Джини се поколеба, после внимателно потегли по булеварда. Зад гърба ѝ зърната на броеницата продължаваха да потракват.

— Тя не се моли за теб. Нито за мен — словоохотливо поде Стар. — Моли се за майка ми. Майка ми умря. Почина съвсем ненадейно в понеделник следобед. Вероятно е прекалила с малките хапчета. Матилд го твърди. Пишела ми писмо и взела три от специалните си таблетки. Доста глупаво от нейна страна. Така и не довършила писмото. Загубила съзнание. Започнала да се гърчи. Според Матилд това продължило доста време. Не е било особено красиво. Но смъртта никога не е красива, предполагам.

Джини не отговори и това, изглежда, го бе подразнило. Поглеждайки в огледалото за обратно виждане, забеляза, че отново се е навъсил.

— Майка ми беше много известна жена — каза той с настоятелен тон. — Световноизвестна. Сигурно знаеш името ѝ. Мария Казарес. — Замълча, после ѝ нареди: — На следващото кръстовище завий наляво. Ти каква си? От полицията, от някаква служба в полицията? Частен детектив? Да не би да те е наел бащата на Мина?

— Не. Журналистка съм — отвърна Джини, опитвайки се да говори спокойно. — Проучвах изчезването на Мина.

— О, така ли? И смъртта на Касандра? Много лошо се е получило. Прочетох във вестника. Мина не знае, разбира се. — Замълча за момент. — Журналистка. Това е хубаво. За американски вестници ли пишеш?

— Понякога. Но живея в Лондон. И работя в английски вестник. „Кореспондент“...

— О, знам го. — Тонът му беше доволен. — Това е влиятелен вестник, нали? Като „Таймс“?

— Да. Може да се каже.

— Хей, това е чудесно. Завий надясно тук, после продължавай по булеварда... — Сега ѝ се усмихваше от огледалото за обратно виждане. Усмивката му смразяваше кръвта ѝ. — Знаеш ли, преди малко във фоайето за момент бях озадачен. Защото, както ти споменах, картите ми показаха да очаквам неочакваното, но също и че неочакваното ще бъде нещо хубаво, нещо полезно... — Отново се навъси. — Знаеш ли каква е истинската причина да не те застрелям още там? Няма нищо общо с шофирането. Поизлъгах те малко. Не те застрелях, защото изчаках. Очевидно ти беше изненадата, но в началото тя не изглеждаше особено приятна. Струваше ми се, че може да провалиш всичките ми планове. Ала се доверих на картите, нали разбираш. И не сгреших, като им се доверих. Защото ти си случайност, да, но също така си точно онова, което ми трябва. Намали скоростта. Завий тук наляво.

Джини едва държеше волана. Знаеше, че се поти от напрежението и се надяваше той да не забележи това. Все още усещаше дулото на пистолета на тила си. Той го движеше нагоре-надолу в нещо като милувка. Джини много се боеше от пистолети. В Босна, а и на други места бе виждала отблизо какво могат да причинят на човека съвременните оръжия. Преглътна и се помъчи да говори спокойно.

— Защо аз да съм онова, което ти трябва?

— Защо ли? — изненада се той. — Не се ли досещаш? Защото можеш да напишеш моята история, разбира се. Можеш да обясниш. Ще ти дам изключителните права, ако желаеш. За да можеш да я публикуваш по целия свят. Така се прави, нали?

— Да. Прави се. С най-сензационните истории. Понякога.

— О, тази ще бъде много сензационна. — Въздъхна. — Когато се разчуе, ще стана известна личност. Знаменитост. Хората ще знаят името ми, тук, в цяла Европа, в Америка. Ти ще ми помогнеш да се превърна в звезда, нали?

Джини започваше да разбира. Досещаше се накъде я води той, във всякакъв смисъл. Намираха се съвсем близо до Фобур Сен Оноре и тя вече виждаше прочутия частен хотел, превърнал се в седалище на фирма „Казарес“. Виждаше сградата непосредствено до двора, където щеше да бъде представена колекцията. Виждаше сателитните антени, телевизионните екипи, тълпите модерно облечени хора, сновящи напред-назад по платното, в очакване да бъдат пуснати вътре. Подвоуми се и каза тихо:

— Звезда ли? Стар е едно от имената, които използваш, нали? Понякога се наричаш Стар?

— Точно така. Можеш да ми казваш Стар, ако искаш. Нали разбираш, докато разговаряме, докато ме интервюиращ. Но когато пишеш историята, трябва да използваш истинското ми име, името от акта ми за раждане: Кристоф Ривиер. Намали, намали скоростта. Дай надясно. Спри пред онези врати там...

Джини изпълни нареждането му. Погледна високите железни порти, на които бе прикрепена табелка с надпис „Казарес“. Зад тях имаше тясно дворче и редица от двайсетина гаража, които навремето вероятно са били конюшни и помещения за каляски. Стар вдигна някакво малко електронно устройство и портите се отвориха. Каза й да кара до последния гараж, където отвори стоманената врата със същото устройство. Тя вкара колата, спря и изключи двигателя.

Гаражът бе малък. Имаше място само колкото Стар да помогне на госпожа Дювал да слезе. Той замъкна старата жена до входа и веднага се върна.

Джини седеше съвсем неподвижно и гледаше пред себе си. Знаеше какво ще последва. Той щеше да заключи вратата и да я остави тук с мъртвеца в багажника.

— Моля ви — поде тя, когато Стар се върна до отворения й прозорец. — Моля ви, не ме заключвайте тук.

— Няма да се бавя — отвърна той с успокояващ тон. — Ще се върна да те взема. Дай ми ключовете от колата. Така. Сега слушай. Няма телефон, махнах го. Не можеш да помръднеш колата, вратата е от петсантиметрова стоманена плоча, високо качество. Никой няма да те чуе, ако викаш или блъскаш по вратите, защото всички останали коли на „Казарес“ са навън, строени са на „Сен Оноре“ и чакат да откарат важните персони след края на ревюто. Никой няма да се върне тук още

най-малко час и половина. Освен мен, разбира се. Няма да се бавя. Трябва само да отида и да убия баща си. Дълго време съм чакал този миг. Планирам го още откакто разбрах, че той е моят баща, а това стана преди повече от година. Като свърша тази работа, веднага се връщам тук и...

Той за пръв път се поколеба. Цевта на пистолета трепна леко. Джини забеляза тревожното изражение, което се появи в красивите му очи.

— И ако тогава съм малко нервен, не се плаши, разбра ли? Това просто ми се случва понякога. Получавам онова главоболие, точно зад очите. Ще ти покажа какво да правиш. Трябва просто да ме милваш, за да ми мине. Освен това имам таблетки, специални таблетки. Може да взема една, за да го отпразнувам, нали разбираш? — Той се усмихна. — Може да дам и на теб. Ще видим. А сега, имаш ли часовник? Ще се върна към единайсет и дващест, най-късно единайсет и половина. Аз... ей, за малко да забравя. Как се казваш?

— Дженъвийв. Казват ми Джини. Стар, моля те... — Джини замълча. Питаше се дали ако внезапно блъсне вратата навън, това ще го свари неподготвен, дали ще успее да избие пистолета от ръката му. Боеше се да рискува, пистолетът бе на пет сантиметра от лицето ѝ. — Виж, защо не ми позволиш да дойда с теб? Така ще напиша историята ти по-добре...

Стар, изглежда, се колебаеше и за момент Джини си помисли, че идеята ѝ ще свърши работа. Но той поклати глава и със същия нисък, ужасяващо разумен глас обясни:

— Не, не мога. В „Казарес“ са сложили хора на вратите, отпред и отзад. Наистина сериозна охрана. Аз мога да вляза с Матилд, това е уредено. Но теб няма да те пуснат, Джини. Не те познават, нали разбираш? Единайсет и дващест, нали? Времето е най-важното нещо за свободния човек...

Той затвори вратата още преди да бе излязла от колата. Когато стигна до нея, Джини чу щракането на ключалката и резетата. Сега в гаража бе тъмно като в рог. Протегна ръка да напипа колата и докосна нещо, което трябва да бе багажника. Вцепени се и се заслуша. Чуваше нещо, сигурна бе, че чува шум от движение, вътре в багажника. Непостоянен потаен шум. Изстена от страх и отстъпи. После се хвърли върху вратите и ги задърпа. Те не помръднаха и на сантиметър. Откъм

колата долиташе тих звън на падащи капки. Джини се сви до вратите. Отвън Стар отвеждаше госпожа Дювал и с нотки на нетърпение в гласа я подканяше да върви малко по-бързо. Нали не искала да закъснее за големия ден на любимата си Мария?

Джини зачака. Чуваше как стъпките се отдалечават. Знаеше какво трябва да направи, но минаха няколко минути, докато събра кураж. Трябваше да отвори багажника, непременно трябваше да го отвори. След малко вдигна капака с треперещи ръце и вътре светна лампичка. Всичко се виждаше ясно. Моментално ѝ се прииска да не беше така. Нададе сподавен вик и отскочи назад. Онова в багажника се движеше. Затисна устата си с ръце. Много трудно ѝ беше да не изпищи и още по-трудно — да не затръшне капака.

[1] Но ето го там. Отсреща, виждате го... (фр.). — Б.пр. ↑

18.

— Какво става? — Марков се обърна и се опита да надникне през тълпата, притиснала ги отзад.

Линдзи се бе хванала здраво за ръката му. Почти бяха стигнали до входа на големия салон, където щеше да бъде показана последната колекция на „Казарес“. Намираха се сред декор от класическа архитектура, красиви покриви, прозорци, корнизи и фризове, образец на строителството от седемнайсети век в най-изящния му вид. Наоколо цареше хаос, истеричната тълпа се блъскаше и крещеше. Най-отпред се виждаха служители в черни костюми и мускулести мъже от охраната. Около тях се разливаше сърдита вълна от хора, готови на всичко, за да минат през вратата. По някаква необяснима причина всеки се буташе и натискаше да влезе пръв. Линдзи зърна трима нашумели редактори на модни списания, главния закупчик на „Блумингдейл“, френска филмова звезда, която бе отдавнашна клиентка на „Казарес“ и се славеше със своята загадъчна красота и елегантност, световноизвестен рокмузикант заедно с петата си жена и множество непознати й рамене, глави, гърбове и махащи ръце. Мяркаха се бели покани. Не преставаше да я удивлява обстоятелството, че всички, известни и неизвестни, влиятелни и незначителни, богати и бедни, възрастни и млади, бяха подлагани на това изпитание. Марков твърдеше, че служителите поощряват боричкането, подклаждат паниката и нарочно унижават онези, на които се стремят да направят впечатление. „Искат да ни напомпат адреналина — казваше той. — И страха, че може да си английската кралица и пак да не влезеш. Искат всички да им паднем на колене, Линди, и да молим да ни допуснат сред избраните. Така приспиват критичните ни наклонности още преди да сме влезли в залата. Отнемат ни силата. Това е противно.“

Линдзи беше съгласна с него, но въпреки всичко се примиряваше с положението. Вече от трийсет и пет минути бе в плен на тази манипулирана истерия. Тялото я болеше от ръгането и блъскането. Главата започваше да я цепа. Не можеше да диша и бе сигурна, че

когато влезеше в салона и най-сетне се добереше до лелеяния първи ред, щеше да продължава да се задъхва от жегата, телата и парфюми. Но нямаше да има нищо против. Собственото ѝ положение щеше да бъде затвърдено от същите хора, които сега я унижаваха, нея и всички останали. За Линдзи това означаваше много, или поне бе означавало. В момента, докато си спомняше коментарите на Роуланд Макгуайър по въпроса, тя се презираше.

При все това усети, че паниката расте, имаше чувството, че побеснялото множество отзад всеки момент може да я събори и да я стъпче. Изобщо не възнамеряваше да поглежда назад, за да види какво е привлякло вниманието на Марков. „Само ме оставете да вляза, само ме оставете да седна“, мислеше си.

— Охо, виж ти! Полиция. — Марков продължаваше да извива врат. Дори си махна за момент тъмните очила, за да види по-добре. — Специални части. От службата за борба с тероризма са, Линди, виж!

Линдзи рискува да хвърли възможно най-бърз поглед назад и се изненада. През пролуките в набъбващата тълпа успя да зърне как познатите и заплашителни черни фургони спират и преграждат улицата отгатык двора. Възникваха спорове, правеха се опити да бъдат преместени струпаните черни мерцедеси на „Казарес“ и колите на телевизионните екипи. Чу се кратък вой на сирена. Черните врати в задната част на полицейските фургони се отваряха и бълваха мъже с шлемове и черни униформи. Някой отзад я блъсна силно. Линдзи едва не падна, но успя да се задържи на крака и се вкопчи още по-здраво в Марков.

— Какво става, по дяволите? Мислех, че ги използват само при размирици, против терористи?

— Не бива да им се възразява, това е сигурно. — Марков бегло се усмихна. — С тях няма шега. Не се славят с чувството си за хумор. И без съмнение са въоръжени до зъби. Обаче са възхитителни, не мислиш ли, Линди? Всичките тези дрехи от черна кожа? Тези страшни фашистки ботуши?

— Какво правят? И престани да се перчиш...

Марков, присъстващ тук в качеството си на известна личност, отново пушна тънка усмивка. Той наистина имаше склонност да заиграва с тълпата и коментарите му бяха направени на висок глас.

— Струва ми се — рече по-тихо, — че пресяват хората. В момента тръгват към „кошарата“. Не, не се обръщай, почти сме влезли...

Тълпата ги понесе към входа. През отворената врата Линдзи видя редиците позлатени столове, множеството камери, блестящите полилеи. Облечени в черно служителки на „Казарес“ патрулираха в залата и пръскаха парфюми от кристални шишета. Линдзи усети дъх на пролет, аромат на нарциси и зюмбюли: „ЛО-роп“, ръсен в такива количества, че човек направо можеше да се задави. Тя за последен път хвърли поглед назад. „Кошарата“ беше малко, оградено с вериги пространство отатък двора. То беше пълно с младежи — бедни, но горещи почитатели: студенти по изкуствата, начинаещи в модния бизнес, просто фенове. Някои от тях може и да имаха пропуски, но повечето — едва ли. Всяка година, при представянето на всяка колекция част от тези хора успяваха да влязат и без покани. Прибягваха до хитрости, измами, кражби, фалшификации, понякога дори до сила. Тяхното безразсъдство плашеше Линдзи. То не бе различно от нейното, но, противно на всякаква логика, тя го считаше за по-лошо.

Марков бе прав. Изглежда, вниманието на облечените в черно полицаи от специалните части наистина бе насочено към тях. Линдзи успя да зърне как дръпнаха настрани висок дългокос младеж. Той ругаеше на висок глас, тъй като го теглеха за косата. Когато я тласнаха напред през входа, той изкрещя от болка, после виковете му стихнаха.

Минаваше единайсет. Дори в „Казарес“, където проявите обикновено се организираха с почти военна прецизност, ревюто щеше да започне със закъснение. Салонът все още не беше пълен и наполовина, вътре бе хаос от багри и суетня, от въздушни целувки, прегръдки, възклицания. Започваха обичайните препирни за места, обичайните обвинения и малки скандали. Вчера в „Шанел“ две елегантно облечени дами бяха стигнали дори до сбиване, бяха си разменили удари със своите еднакви чанти на баклавички със златни верижки от „Шанел“. И Марков, и Линдзи доста се забавляваха.

Беше както обикновено, но все пак имаше нещо различно. Линдзи го забеляза, след като седна и голямата зала започна да се пълни. Полицаи имаше не само отвън, но и тук, макар да не бяха от специалните части, а цивилни. Минаваха по задните редове и водеха

куче със себе си. Тя се изненада и изви врат. Трудно бе да се види какво точно става, защото пред последните редове имаше преграда и лампите заслепяваха очите ѝ, но явно ставаше дума за сериозна опасност. Линдзи усети как залата се изпълва с напрежение, надигна се тревожно жужене от приглушени гласове. То тръгна от фотографите, струпани в края на подиума, набра сила и постепенно обхвана цялото помещение. Долови откъслечни думи, произнесени шепнешком, внезапно изплашени погледи: „бомба, заплаха от терористи, полицейски кучета...“

— Е, простолюдието явно не им харесва — рече Марков, сочейки назад. — Гледай последния ред, Линди. Това е вторият, когото хващат...

Линдзи присви очи. Заслони ги от светлината и видя как отвеждат още един младеж. Той беше висок, с дълга черна коса, носеше черни дънки и червен шал на врата си. Намръщи се. Колко странно, колко изключително странно!

Ревюто най-сетне започна, с половин час закъснение. По това време действията на последния ред бяха почти прекратени. Залата се успокояваше и въздухът бе изпълнен с очакване. Вниманието се връщаше към подиума. Постепенно всички притихнаха. Линдзи погледна още веднъж назад. Каквато и да беше причината за тази акция, предпазните мерки още бяха в ход. Зад редовете и тук-там по централната пътека, която водеше до мястото за фотографите, имаше цивилни полицаи. Плътна редица мъже със защитни жилетки и шлемове опасваше преградената секция в дъното. Линдзи потръпна и погледна програмата си. Последните три модела на Мария Казарес щяха да представляват нещо като рамка на ревюто: един щеше да бъде показан в самото начало, вторият — да бележи средата, а третият беше оставен за финала на шоуто. Лазар, който винаги излизаше непосредствено преди самата Мария Казарес и стоеше до нея, докато тя се покланяше на публиката, този път щеше да се появи последен от всички и, разбира се, сам.

Осветлението се промени; внезапно прозвуча прекрасна музика от Бах. Линдзи и Марков вдигнаха лица към подиума. Точно преди да се появи първият манекен — Куест, с бърза ритмична походка, с обичайните си презрителни погледи към публиката и камерите, носеща шапка с воал до средата на лицето и великолепна рокля в ослепително

виолетово с червеникав оттенък — точно преди това на Линдзи ѝ се стори, че вижда Роуланд Макгуайър. Зърна го само за миг да разговаря на пътеката отстрани с някакъв мъж, вероятно полицаи. После музиката, движението по подиума, красотата на създадената от Казарес рокля отвлякоха вниманието ѝ. От залата се надигна тиха въздишка на всеобща възхита. Когато Линдзи отново се сети да погледне към пътеката, Роуланд вече никакъв не се виждаше. Тя отново се съсредоточи в облеклата и елементите им и, както винаги, нахвърли набързо някои скици и бележки. Почувства как въздухът се изпълва с вълнение, носталгия, тъга и възторг.

По-късно, когато всичко свърши, двамата с Марков бяха принудени да признаят, че до самия край не са чули и забелязали нищо. Куест знаеше, една-две от другите манекенки знаеха, режисьорката зад кулисите знаеше, полицаите също. Но това бе театър и шоуто трябваше да продължи — както Лазар и Мария Казарес биха желали.

В единайсет и десет Жан Лазар за пръв път видя младия мъж редом с Матилд Дювал. Жюлиет дьо Нервал привлече вниманието му към него, като обясни, че той бил внук на сестрата на госпожа Дювал. Старата жена, разплакана и разстроена, ѝ телефонираше късно предишната вечер и заявила, че сама няма да понесе това тъжно събитие. Любимият ѝ племенник бил пристигнал специално от провинцията, за да я подкрепи в трудния за нея момент, и тя не искала да дойде без него. Макар и неохотно, Жюлиет дала съгласието си. И се надявала, че е постъпила правилно, добави тя, поглеждайки неспокойно Лазар.

Лазар хвърли на младежа поглед, който се стори странен на Жюлиет — дълъг, замислен и студен поглед. Но накрая се развесели. Да, да, приключи разговора той, разбира се, решението било правилно. И нямало ли някой да заведе младия господин и госпожа Дювал до обичайната стая и нейното обичайно място?

Жюлиет, объркана от внезапната акция на полицията, побърза да изпълни нареждането. Госпожа Дювал и младежът в момента се намираха в ъгъла на голямата разхвърляна стая, в която светкавично обличаха и преобличаха участничките в ревюто. Пред тях се вихреше

море от гримьори, фризьори, гардеробиери, манекени и асистенти. Заобикаляха ги закачалки с дрехи и стрелкащи се насам-натам хора. Въздухът бе натежал от парфюми и лепнеше от лаковете за коса. Възрастната жена, придържана за лакътя от красивия си племенник, изглеждаше замаяна и немощна.

Жюлиет успя да ги убеди да се върнат през лабиринта от коридори до тихата стаичка, в която госпожа Дювал винаги бе придружавала Мария Казарес. Настани ги там, увери се, че тя се чувства удобно, че видеоекранът, показващ подиума, е обърнат към нея, че чаят, кафето, закуските и напитките са достатъчно близо — не че госпожа Дювал някога се докосваше до нещо — и се втурна към другата част на сградата и новите неприятности с тези невъзможни, паникьосани и толкова тъпи полицаи.

В единайсет и дваисет и пет вниманието на Жан Лазар за втори път бе привлечено към племенника на госпожа Дювал, този път от старшия му помощник Кристиан Бертран. Както можеше да се очаква, Лазар се намираше в стаята за преобличане, единственият спокоен човек сред развълнуваното море от хора. Стоеше до Куест, неприятна на Бертран манекенка, която изглеждаше удивително красива в удивително красивата рокля. Виолетово като фуксия, в съчетание с четири пръста широко колие от аметисти. Лазар собственоръчно оправяше воала на приказната ѝ шапка. Искаше го с два милиметра пониско. Отдръпна се от Куест едва след като постигна това.

— Господин Лазар... — тихо поде Кристиан Бертран. — Извинете ме, че ви прекъсвам в такъв момент...

— Да?

— Но като се имат предвид обстоятелствата, полицията, специалните части отвън... Казаха ми да взема всички възможни предпазни мерки, господин Лазар, и... младежът с госпожа Дювал... Той, изглежда, я е оставил сама, господине. И никой не знае къде е.

— Аз знам къде е. — Лазар хвърли на Бертран гневен поглед. — Той е в офиса ми и ме чака. След малко ще трябва да отида при него. Бъдете така добър и се грижете за по-наложителните неща, а не за племенника на госпожа Дювал. Ревюто започва след... — погледна часовника си — три и половина минути. Ако започне и с половин минута по-късно, считайте се освободен от поста си...

— Да, господин Лазар.

Бертран отстъпи заднишком. Изсипа гнева си върху режисьорката, която имаше четирийсетгодишна практика в поставянето на място на хора като Бертран.

— Прибирайте се в кабинета си, господин Бертран — рече тя. — Вие не можете да се разпореждате тук, нито пък някой малоумник от полицията. Заповеди приемам единствено от господин Лазар, както е било винаги досега. Стойте настрана, ако обичате. Сега, госпожице Куест...

Бертран за втори път отстъпи заднишком. На мястото му веднага щръкна Куест, която на токчета бе с осем сантиметра по-висока от него. Тук, зад кулисите, врявата от залата се чуваше приглушено, меко, примамливо като шум на море в раковина. Манекенките бяха готови, обслужващият персонал беше готов, всички бяха готови. Гръмна музиката на Бах, тромпетите тръбяха възторг, увереност, очарование и успех. Куест изкачи стъпалата, пое си дъх и излезе на подиума. Публиката реагира бурно, после притихна. Бертран погледна часовника си, беше точно единайсет и трийсет. Запъти се към своя кабинет, където щеше да гледа ревюто на монитора. Когато мина през стаята за преобличане, установи за своя изненада, че Жан Лазар, който винаги оставаше тук да проверява и най-дребния детайл на всяка дреха, също поема към кабинета си в края на дългия коридор, близо до изхода. И това отклонение от традицията сякаш му доставяше удоволствие, Бертран забеляза облекченото му изражение на тръгване.

Кабинетът на Лазар тук, също както и този в централата на „Казарес“, бе аскетичен. И също както всичките му останали работни места, бе звукоизолиран. Той влезе и затвори тапицираната врата зад гърба си, питайки се дали младежът, който твърди, че е племенник на госпожа Дювал, е разбрал това.

Той бе седнал — точно както бе очаквал Лазар — на стол с лице към семплото голямо черно бюро. Очите му бяха приковани в двайсет и четири инчовия видеомонитор, на който се виждаше подиумът и красивата арогантна Куест, облечена в рокля с цвят на фуксия. При влизането му той се обърна и после учтиво се изправи. Изглеждаше объркан. Явно не бе очаквал Лазар сега да е тук, не бе очаквал да е толкова лесно, може би.

Лазар огледа младия мъж, който бе по-висок от него поне с петнайсет сантиметра. Обърна внимание на черния костюм — той също беше облечен в черно — и грижливо огладената бяла риза. Обувките бяха току-що излъскани, вратовръзката дискретна. Младежът, който имаше красиво лице, започна бързо да се извинява и да обяснява присъствието си. Лазар го прекъсна рязко.

— Знам защо сте тук. — Въздъхна, отиде при масичката до стената и си наля питие. Предложи и на него, но той побърза да поклати глава. Виждаше се, че без съмнение е дрогиран, зениците му се бяха свили до големината на иглено острие; от него се излъчваше особено напрежение. „Бели гълъби“, помисли си Лазар, но отхвърли това предположение. Не, по-скоро не. Вероятно бе кокаин или хероин, а в такъв случай младият мъж щеше да направи добре, ако внимава. Щеше да е загубил трезвата си преценка, реакциите му щяха да са забавени.

Взе чашата бренди със себе си, седна зад бюрото и се взря в младия човек. Питаше се дали той ще е хладнокръвен, или възбуден, бавен или бърз. Възможно бе да има вкус към драматизъм, изглеждаше такъв тип. При тази мисъл Лазар бе обзет от нетърпение, досада и известно презрение.

— Знаете ли кой съм? — поде непознатият с онзи стремеж непременно да вземе инициативата, който Лазар намираще така неприятен у младите.

— Досещам се, че не сте племенник на госпожа Дювал — отвърна той и отпи от брендито. — Също така се досещам, че ще ми кажете кой сте в действителност. Постарайте се да бъдете кратък.

Отговорът му не се хареса на неканения гост. „Наистина има вкус към драматизъм“, помисли си Лазар, докато го наблюдаваше. Реакцията му бе да извади пистолета от джоба си и да го сложи на бюрото, с ръката върху него.

Лазар хвърли поглед на оръжието, установи, че е „Берета“. Предпазителят беше свален.

— Продължавайте.

— Тук вътре имате ли някакви охранителни съоръжения? — Погледът на младежа се премести встрани, стана напрегнат. — Имате ли някаква алармена система, нещо от този род?

— Разбира се. — Лазар посочи малко табло, вградено в плота на бюрото му. — Бих могъл да го задействам. Бих могъл да натисна и бутона, монтиран на пода до краката ми. Излишно е да се безпокоите. Нямам намерение да използвам никое от двете. Освен това, ако не се окажете лош стрелец, ще съм мъртъв или в агония още преди да ми се притекат на помощ, тъй че няма никакъв смисъл.

Очите на младежа шареха наоколо, лицето му ту пребледняваше, ту възвръщаше цвета си. Лазар разбра, че продължава да го обърква, дори да го плаши, а това не влизаше в сметките му. Безмълвно избута стола си назад, далеч от бюрото. Въздъхна.

— Сега не мога да достигна никоя от алармените инсталации. Така ли предпочитате?

— Разбира се, че предпочитам. Останете там.

— Е, кажете ми кой сте. — Лазар замълча. — Трябва да ви кажа, че вече знам каква е била ролята ви в смъртта на Мария Казарес. Вие сте й казали за онзи химик в Амстердам, нали? За вашия приятел, който можел да й набави единственото хапче, способно да възстанови доброто й самочувствие, да я върне към работата? Мария ми каза — о, вече има близо година оттогава — че някакъв приятел открил този човек. Каза ми, че приятелят й бил дизайнер. Аз всъщност не й повярвах, но това няма значение. Дори известно време хранех надежди в експериментите на онзи човек, това ме накара да го финансирам. Искаше ми се да вярвам, разбира се...

— Финансирали ли сте го? — Младият мъж го зяпна изумено. — Защо?

— Защото бяхме опитали всичко друго. Безброй лекари, клиници, методи на лечение. Бях прекарал пет години в изучаване на все нови и нови сфери на медицината с помощта на нелегални и полулегални лечители, както и на някои от най-добрите лекари в Европа. Бях отчаян. — Замълча за момент. — А когато човек е отчаян, е готов да опита всичко, нали?

Младежът направи лек конвулсивен жест с ръката. Лазар се навъси.

— Има едно нещо, което не разбирам обаче. Когато втълпихте на Мария идеята, че този химик и тези хапчета ще бъдат нейното спасение, давахте ли си сметка, че са смъртоносни?

— Не са смъртоносни. — Младият мъж погледна предизвикателно Лазар. — Тя е постъпила много тъпо. Вие сте постъпили тъпо. Позволили сте ѝ да се добере до твърде много от тях наведнъж и тя ги е взела. Четири за един ден, едно от вас и три у Матилд. Без да се храни. Без да пие вода. Тя вече беше болна, много слаба... — Той вдигна рамене. — И както можеше да се очаква — инфаркт. — Замълча и добави: — Но на вас умът ви сече, признавам. Не исках таблетките да я убиват. Тъкмо напротив.

— Искали сте с тяхна помощ да се почувства достатъчно добре, за да присъства на днешното ревю, това ли е? Разбирам. Точно така. — Лазар леко се навъси. — Искали сте да излезе на подиума...

— О, исках и двамата да излезете на подиума. — Младежът се усмихна любезно. — За вас нямаше проблем, но виждах, че тя отпада бързо. Разбрах го още миналата година. А не го исках. Не исках да съсипе плановете ми за днес. Трябваше да се появи. „Белите гълъби“ трябваше да осигурят появяването ѝ... — Той се поколеба, присви очи. — Странно е, нали? Вие сте внимателен човек, човек на детайлите, всички го твърдят. Във всяка статия, която съм прочел, се казва точно това. И все пак сте допуснали тя да вземе свръхдоза. Защо така?

По безучастното лице на Лазар премина едва забележим проблясък на вълнение. „Младежът не е чак толкова глупав“, помисли си той.

— Да кажем просто... — отвърна с въздишка — че съм го направил трудно, но не невъзможно за Мария. Таблетките бяха в чекмеджето на бюрото ми. Тя знаеше в кое чекмедже и в кое бюро. Знаеше, че чекмеджето е заключено и че ключът е у мен. Накрая я оставих сама да направи избора и, естествено, не можех да съм сигурен какъв ще е резултатът. Ако решише да разбие бюрото, ако решише да увеличи дозата, след като ясно ѝ бях казал каква трябва да бъде тази доза, това щеше да си е неин избор. Разбирате ли... — Той отклони погледа си и го насочи към празната стена отсреща. — Разбирате ли, бях стигнал до края на силите си. Не можех да продължавам повече. Не бях очаквал, че някога ще кажа това. Не съм от хората, които се предават лесно или са склонни да се отказват. Но бях достигнал онази точка. Може би и Мария я беше достигнала. Смъртта понякога е спасение, разбирате ли? Настъпва момент, когато е

най-добре просто да теглиш чертата, да закриеш сметката, да затвориш книгата... Може би сте твърде млад, за да го разберете.

Лазар се понадигна, но като видя, че раздвижването му повишава възбудата на младежа, отново седна. Погледна часовника си и вдигна очи към видеоекрана.

— Така. Струва ми се, че знам какво сте казали на Мария. Струва ми се, че знам за кого сте я убедили да ви приема. Матилд Дювал също ми каза някои неща. Известно ми е как сте се запознали с нея и как сте се промъкнали първо в живота на госпожа Дювал, после и в живота на Мария. Едва ли е било трудно, една полусляпа и вече почти малоумна старица и друга жена, която е безнадеждно болна. Убедете мен. Ще ви е доста по-трудно, предполагам.

Младият мъж стана и взе пистолета. Отстъпи на крачка от бюрото и прикова поглед в Лазар. Лазар се питаше колко ли пъти е репетирал този момент, колко ли пъти е разигравал наум сценария му. И наблюдавайки го безстрастно, си помисли: „Много пъти, вероятно и пред огледалото.“ Младежът започваше да се държи така, сякаш играе пред камера, пред някаква невидима публика.

— Аз съм вашият син — каза той.

Лазар продължаваше да го наблюдава, безмълвно и без да реагира по някакъв начин. Устните на младежа се свиха, очите му започнаха да стават неподвижни и изцъклени.

— Аз съм вашият син. Мария Казарес беше моя майка. Името ми е Кристоф Ривиер. И вашето име някога е било Ривиер. Роден съм в Ню Орлиънс през декември 1969 година. Вие сте я накарали да ме зарече там. Били сте бедни. Затова сте я накарали да ме даде в сиропиталище, където да чакам някой да ме осинови. Само че никой не ме осинови. Виждал съм удостоверение си за раждане, Мария ми го показва. Каза ми колко не е искала, колко е плакала и ви е умолявала, но вие не сте я послушали. Увили сте ме като вързоп и сте се отървали от мен, сякаш съм някакъв боклук...

— Разбирам. — Лазар скръсти ръце. Тихият му тон задържахше напирания ураган от думи. Младежът го гледаше, блед като платно. — Мария ви е показала вашето удостоверение за раждане. А показва ли ви и смъртния ви акт?

Младежът на мига опъна устни в подигравателна усмивка.

— О да, показа ми го. И знаеше много добре, че е шибан фалшификат. Не е имало такъв смъртен акт, появил се е години покъсно. Минали са години, преди да ѝ го покажете. По това време вече сте били достатъчно богат, за да купите всичко, което поискате. Смъртен акт със задна дата? Детето да е умряло? Няма проблеми. Колко платихте за него? Петстотин долара? Хиляда?

— Петстотин — отвърна Лазар със същия тих и спокоен глас, с който говореше и досега. Лицето на младежа се изкриви от гняв и възбуда. Той силно затрепери, цевта на пистолета заподскача към тавана.

— Знаех си... — поде той, повишавайки глас. — Знаех го много добре. Шибан задник такъв, копеле...

— Дръжте здраво пистолета — рече Лазар. — Ако го размахвате така, като нищо ще гръмне. Не съм въоръжен. Вижте... — Той пъкна ръка под сакото си и в очите на младежа се появи страх. — Искях само да взема портфейла си. Ето. — Сложи черния кожен портфейл на бюрото. — А сега ще ви покажа една снимка, която бих искал да разгледате.

Извади малка цветна любителска снимка и я плъзна по бюрото. Младежът я грабна, после я хвърли обратно.

— Кой е това? Някакво шибано болно хлапе. Някакво уродливо хлапе...

— Това е моят син. — Лазар почувства такъв гняв, че му се искаше да стане, да замахне и да стовари юмрук в лицето на този негодник. Почака яростта му да се поуталожил и продължи със студен, безизразен глас: — Това е моят син. Името му е Кристоф Ривиер — точно както казвате. Беше роден с мозъчна парализа. Знаете ли какво е това? Това е една от най-жестоките болести, които сполетяват децата. Невинаги засяга умствените способности, но осакатява телесните мускули, както можете да се уверите от тази снимка. Прогресира и уврежданията не се възстановяват. Моите пари, когато ги спечелих, осигуриха на сина ми възможно най-добрите грижи. Преди това той се намираше в католическо сиропиталище за болни деца в Ню Орлиънс, а после беше преместен в много хубава клиника в щата Ню Йорк. Посещавах го четири пъти в годината, всяка година от живота му. Накрая почина, малко преди дванайсетия си рожден ден, през 1981 година.

Той сведе очи към снимката, после безмълвно я прибра обратно и върна портфейла във вътрешния си джоб. Младежът стоеше абсолютно неподвижно.

Лазар се поколеба, после направи съвсем леко движение с ръката.

— Аз обичах силно сина си. И винаги страшно съм се гордял с него. Не бих могъл да изразя пред вас, нито пред когото и да било, колко много се възхищавах от куража му. Решението да го оставя в Америка беше най-трудното, което съм вземал през живота си. Когато тръгнах да печеля пари, направих го заради него. Неговото благополучие — и благополучието на майка му — винаги е било ръководно начало в моя живот... — Той въздъхна и гласът му стана суров. — Виждам, че не ми вярвате. Ваша воля. По причини, които не ви засягат, предпочетох да спестя това на Мария. Не виждам основание да го спестявам и на вас. Вие сте фантазьор. Не сте мой син. Моят син, колкото и да ми се иска, няма да се върне от мъртвите.

След тези думи той се приготви, защото виждаше какъв е ефектът от тях. Лицето на младежа се гърчеше, ръцете му се тресяха, цялото му тяло трепереше неудържимо. Изражението му показваше ужасна комбинация от чувства: гняв, недоверие, страх, скръб. Лазар очакваше, че ще стреля в този момент, и изпита неприязнено уважение, когато не го направи.

Наведе глава и прокара ръка по лицето си. Разбра, че цялата енергия, отприщена в него при появата на това момче, вече се е изчерпала. Обзела го бе абсолютна умора на тялото и душата, летаргия и безразличие, така дълбоки, че бе изненадващо как упоритото му тяло още продължава да функционира, как дробовете му поемат кислород и сърцето му бие.

Замисли се за своя син, когото бе обичал така горещо, за безкрайните му страдания, направили любовта му мъчителна от самото начало. Ако можеше да върне времето назад, знаеше, че би се погрижил синът му да прекара краткия си живот с Мария и него, дори ако тя, по-слабата от двамата, рухне от тази болка. Ала това не беше възможно.

Решението бе взето по време, когато Лазар бе млад, разкъсван между любовта, срама и вината — а чувството за вина бе така разяждащо, така силно. За Мария също, разбира се. Той вдигна поглед

към младежа насреща. Възможно ли беше тя наистина да е повярвала на твърденията му? Може би, поне с част от бедното си накъсано съзнание. Въпреки че все пак бе внимавала какво му разкрива. Момчето очевидно нямаше представа, че хората, които претендираше да са негови родители, са брат и сестра. Или Мария просто бе забравила този факт, изхвърлила го бе от главата си, както постъпваше с всичко, което ѝ причиняваше болка? Може би.

Неговият собствен най-голям недостатък бе липсата на гъвкавост. Веднъж взел решение за посоката на действията си, винаги бе считал за проява на слабост да допуска промени. Опитвайки се да защити Мария, се беше лишил от близостта на сина си, при все че — сега разбираше това — през целия се живот не бе копнял за нищо друго толкова силно.

Лазар отново вдигна поглед към високия, силен и красив младеж. „Каква ирония — помисли си, — на него отчаяно му липсва баща, както на мен отчаяно ми липсва син. Не разбира ли, че ако ставаха чудеса и той беше мое дете, щях да онемея от радост? Щях да стана, да го прегърна и животът ми щеше напълно да се промени? И може би щях наистина да повярвам, че в края на краищата има Бог.“

— Е, кажете — вдигна глава той. — Кажете защо сте тук и какво искате...

И младият човек му го каза, надут и със запъване. Лазар си помисли, че е дълбоко неадекватен. Той, изглежда, нямаше и представа колко невъзможен бе планът му. Като че ли единственото, което го занимаваше, бе екзекуцията, която наричаше убийство, да е публична. Искаше тя да бъде видяна, фотографирана, дори филмирана. Това за кратко събуди интереса му. Докато слушаше неговата тирада, Лазар се замисли за изкушенията на славата, към които, както бе споменал в последното слово за нея, Мария бе абсолютно безразлична — както и той самият.

Младежът страдаше от маниакален стремеж към слава, сега това се виждаше ясно. Личеше си по бледото му лице, по блясъка в очите му, по трескавата жестикуляция. Очевидно единственото му желание бе да стане известен, световноизвестен, с помощта на един-два изстрела. За път към славата той бе избрал отцеубийството, за сцена — модния подиум, за публика — журналистите от цял свят. Лазар въздъхна. Той лично считаше всяка слава за крайно коварна, но

младежът очевидно вярваше, че чрез нея ще открие загубената си идентичност, ще разбере кой е.

Лазар нямаше намерение да умира по такъв начин, нито пък бе готов да чака. Той вдигна очи към видеоекрана: Куест дефилираше по подиума в едно от последните творения на Казарес, черен костюм, обточен със самур. На ръката ѝ бе праметнат дълъг черен самурен шал, който се влачеше по земята. Обръщайки се, тя го подритна с отработено движение на крака.

Ревюто бе стигнало до средата. Костюмът бе прекрасен във всяко отношение, при все че Лазар никога не бе споделял вкуса на Мария към кожата. Той се навъси и стана.

— Не очаквайте да ви съдействам — каза той.

Младежът го гледаше втренчено. Размаха пистолета.

— Нямате избор. Ще излезете от тази стая, когато аз кажа. Ще минете по коридора, през стаята за преобличане и ще излезете на подиума. С мен. И тогава ще го направя.

— Благодарение на вашата некадърност салонът ми е пълен с въоръжена полиция...

— Толкова по-добре.

— Искате кървава баня? — Лазар му отправи дълъг студен поглед. — Е, може и да искате. Но няма да я получите с моя помощ. Това е последната колекция на Мария и тя ще бъде показана по същия начин, както всички останали. Безупречно. С дисциплина. Трябва да разберете едно... — Лазар го погледна в очите. — Никога през живота си не съм се подчинявал на чужда заповед. Тук заповедите давам аз.

— Вече не. — Младият мъж се усмихна и отново размаха пистолета.

Лазар отвърна на усмивката и тръгна към него, заобикаляйки бюрото. Видя как пистолетът трепна, младежът отстъпи и погледна към вратата, явно започвайки да се паникьосва. Сега беше моментът да каже каквото трябва, точно каквото трябва, и то бързо.

Дали да не каже на този млад ненормалник, че иска да умре, че е готов да умре и ако той не му направи тази услуга веднага, сам ще намери начин? Не, помисли си, докато внимателно се взираше в него, той искаше нещо повече от удоволствието да натисне спусъка и ако му признаеше, че сам желае смъртта си, със сигурност щеше да го накара да се забави, дори да се откаже от намеренията си.

Каза си, че може би ще успее да го провокира, като го разгневи още повече, защото усещаше яростта му, даже я поддушваше.

„Гняв, оскърбление...“ Вдигна леко рамене. Беше готов на всичко.

— Какъв глупак сте. — Постара се да придаде острота на гласа си. — Вие не можете да ме накарате да направя каквото и да било. Какво ще сторите, ако не пожелае да изляза от стаята с вас? Какво можете да сторите? Да стреляте? Ръцете ви треперят. Нямате този кураж. Не ви стиска, нали? А дори и да стреляте, няма да ме улучите. Боравили ли сте досега с огнестрелно оръжие? Не, мисля, че не сте.

Мина покрай него и той не се опита да го спре. Тръгна към вратата, бавно, много бавно. Младежът все още не предприемаше нищо. Обърна се да го погледне. Той държеше пистолета с опънати ръце, но дулото бе насочено не накъдето трябва и потрепваше. Лицето му беше бяло като платно, изкривено от гняв. На Лазар почти му дожаля за него. Погледна го презрително.

— Моят син беше много смело момче — каза той. — Обожавах куража му. През всичките години на краткия му живот изпитах уважение, възхищение и смирение пред него.

— Аз съм вашият син. Аз съм Кристоф. Престанете с тези шибани лъжи... Мария ме позна. Моята майка знаеше кой съм...

— Мария не беше с ума си. — Лазар го изгледа студено. — Накрая беше почти толкова луда, колкото сте и вие. Страх ви е, нали? Дори не можете да държите неподвижно пистолета, камо ли пък да стреляте. За разлика от моя син, вие сте страхливец — когато трябва да покажете на дело колко струвате. Страхливец, фукльо и глупак. Нищожество. Ясно ми е какво представлявате.

С тези думи той му обърна гръб. Посегна към дръжката на вратата, разочарован, че не е успял и че в края на краищата ще трябва да изтърпи следващите няколко часа — безсмислените аплодисменти, емоциите, похвалите и празнотата след това. Колко жалко, каза си леко развеселен, защото ако имаше някакъв начин последната колекция на Мария Казарес никога да не бъде забравена, той бе точно този. Но всъщност това не променяше нищо. Довечера можеше да отиде в някоя от къщите си; във всичките имаше запаси от сънотворните и болкоуспокояващи лекарства на Мария, няколко вида от които, взети в

подходящи количества, за предпочитане с алкохол, щяха да са не по-малко ефикасни.

Натисна дръжката на вратата и в гърба му избухна болка. Стаята кънтеше оглушително. Падайки, той си помисли, че младият мъж, безименният млад мъж, е стрелял повече от веднъж. Свлече се по стената и се чу да издава някакви странни гърлени звуци.

Наблюдаваше процеса на умирането с изненадваща яснота, фаза след фаза: яркото петно кръв отпред на бялата риза; бликналата от слабините му топла кръв, която го заблуди, че е престанал да контролира пикочния си мехур, та за секунда изпита неловкост и отвращение; думите, които ставаха на кръв в устата му; загубата на зрението, след като стаята полетя срещу него, а сетне потъмня и се отдръпна.

Съзнаваше смътно, че младият мъж е изпаднал в истерия. Беше започнал да крещи нещо, думи на любов може би, или пък ругатни. Докосваше го, Лазар усети ръцете му по гръдния си кош, после по врата и лицето си и почти в несвяст си помисли, че единственото, което ще постигне, е да се омаже с кръв.

Опита да се надигне до седнало положение. Сега изпитваше обич към този младеж. И благодарност. Искаше той да знае, че стаята е звукоизолирана, че може да му е провървяло и никой да не е чул изстрелите. Искаше да му каже, че ако се измъкне тихо през задния вход, ревюто ще продължи и той ще има шанс да избяга, поне за известно време. Искаше да му каже и нещо друго, нещо безкрайно хубаво, което усещаше да намира в мислите и сърцето му, някаква безценна тайна на живота.

Точното естество на това нещо обаче му убягваше. Стар, надвесен над него, вкопчил се в него, видя как лицето му се изкриви от усилието да говори. Започна да целува умирация си баща, устните на който се опитваха да оформят някаква дума, и зачака да чуе последното му послание, вярвайки, че то ще съдържа признание и любов.

Устните на Лазар се движеха. Той се закашля леко и между тях бликна ярка артериална кръв. Стар чакаше. Но нищо не се случи. Главата на Лазар не клюмна, очите му не се затвориха. Не беше както във филмите. Стар го разтърси. Все още се надяваше. Стаята се

размазваше и подскачаше пред очите му. Постепенно разбра, че няма да има думи, няма да има финален жест, че Жан Лазар е мъртъв.

Разплака се, стана и закрачи напред-назад. „Лошо, лошо, лошо“, кънтеше в главата му. Усети, че мозъкът му боксува. Бе обзет от обида и мъка. И тогава от дъното на съзнанието му се изстреля и набра скорост друга мисъл: Беше ограбен!

Тя го накара да затрепери, да се разсмее и отново да се разплаче. Наведе се над тялото на баща си и открадна часовника му, въпреки че не харесваше особено дизайна му. Сложи го на собствената си китка. Взе от закачалката черния балтон на Жан Лазар и надяна черните му кожени ръкавици. Бяха му тесни, ала скриваха кръвта по ръцете му. И балтонът му беше къс и тесен, но Стар установи, че като го наметне на раменете, кървавите петна по ризата не се виждат. Сложи нова пачка в пистолета, пъкна го в джоба си и отвори вратата.

Далечният шум от залата долиташе на талази, а бедната, полусляпа и полуглуха Матилд седеше в отсрещната стая, обърнала мътни очи към видеоекрана. Коридорът бе пуст. Той влезе, взе бяла копринена възглавница, притисна в нея дулото на пистолета и стреля два пъти в тила ѝ. Право в целта. Тя умря по-добре от баща му. Веднага се свлече на стола. Никакъв шум, само тази бяла открита тишина, голямо небе от тишина. Отново го завладя чувството на непобедимост, на божественост.

Излезе от стаята, тръгна наляво и мина през вратата за персонала. Тя излизаше на малка алея, в края на която имаше портал и пазач в стражева будка от стъкло и дърво.

От тази страна не се виждаха никакви полицаи. Гаражите и славата бяха на по-малко от четири минути пеша.

Стар почувства как лукавството му се връща, започва да струи във вените му. Спря пред будката и се усмихна на пазача, който трябваше да го е запомнил от сутринта. За да провери, попита къде е най-близката аптека. Заобяснява, че госпожа Дювал се чувствала малко уморена. После му мина през ума, че при дадените обстоятелства това звучи смешно, и прихна. Облегна се на отворения прозорец и, наблюдавайки пазача, добави, че всъщност искала специалния си билков чай. Човекът отвърна — малко припряно — че възрастните жени понякога били такива, не се отказвали лесно от привичките си и че наблизо имало аптека, много добра аптека, само на две преки вляво.

Стар го наблюдаваше, завладян от чувството, че Бог се е вселил в черепа му. Помисли си, че ако човекът не бе подчертал колко добра е аптеката, може би щеше да го остави жив. Така или иначе, той изглеждаше подплашен като заек, което никак не му се нравеше. Извади пистолета и стреля два пъти право в лицето му. Видя как то се пръсна, стана на каша и се разхвърча наоколо. После отново зареди, прибра пистолета в джоба и измина тичешком няколкостотинте метра до гаражите.

Нямаше сирени, нямаше викове, нямаше шум от тичащи крака. „Лесно, лесно, много лесно — повтаряше си Стар. — Толкова е лесно да станеш велик!“ Отвори вратите и пробяга последните метри до крайния гараж. Ослуша се, но не долови нищо, освен спокойствието на Бога в главата си. Понечи да отвори вратата на гаража, ала си каза, че е заслужил малка награда.

Извади флакончето „Бели гълъби“. Оставаха му шест. Един бе взел с метедрин нощес, докато Мина лежеше до него, преструвайки се, че не се бои, че не е будна, че няма да го предаде, както всички останали. Хапчето бе повишило рязко самочувствието му, бе предизвикало и някои други интересни, приятни ефекти.

Изсипа на дланта си една таблетка, добави втора, после ги глътна. „Вода — помисли си — трябва да пия вода.“ Но това не представляваше проблем. Можеше да пие вода, докато дава интервюто, в апартамента на Матилд.

— Джини — тихо извика той през затворената врата. — Джини, всичко е наред. Аз съм. Извинявай, че закъснях.

19.

— Сладка работа — рече Стар, когато вратата на гаража се вдигна. Беше застанал точно пред Джини, преграждайки пътя ѝ за бягство. Тя го гледаше вцепенена. Целият беше в кръв — по ризата, по ръцете, под ноктите, по врата, по лицето. Отпред косата му бе сплъстена от кръв, по падаща над челото му къдрица се виждаха остри бели частици. „Кости, дребни частици от кости“, помисли си Джини и затисна устата си с ръце. Прогизнал в кръв, с широка усмивка на лицето, той захвърли някакъв балтон и чифт черни ръкавици.

Тя отстъпи назад разтреперена и се подпря на стената. Колко хора още беше убил? Само Жан Лазар, само шофьора на тази кола или, както твърдеше, повече? Шофьорът беше млад мъж, доколкото можеше да се прецени възрастта на човек, на когото е отнесено половината лице. Тя бе свалила зеления шал и го бе притиснала към ужасните рани. Знаеше какво ще стане, защото в Босна бе виждала подобни неща; нищо не можеше да го спаси и беше безсмислено да се мъчи да спира кръвта. Въпреки това се опита, измина повече от час, преди човекът да умре.

Сега и тя бе изцапана с кръв. Облечена бе с пуловер и дебело палто, но от шока ѝ беше страшно студено. Не можеше да спре да трепери и Стар, когато най-сетне забеляза това, изглеждаше доволен.

— Няма нищо. Няма нищо — каза той. — И аз се бях разтреперил. Съвсем мъничко. Точно преди... точно преди да го направя, нали разбираш. Не се срамувай, Джини, това е в реда на нещата.

— Не мога да шофирам. — Тя се дръпна от него, после протегна ръце. — Виж. Не мога да шофирам с тези ръце...

Той я зашлеви, силно и без предупреждение. Джини залитна и едва не падна. Когато го погледна отново, на лицето му се бе появило изражението, което Шантал бе описала: кожата бяла, очите блестящи... В него имаше нещо ужасно, нещо, което дълбоко я отвращаваше.

— Ще караш, мамка му. Ще караш, и то още сега.

Хвана я за реверите на палтото и я блъсна във вратата на автомобила. Щеше да добави заплашителното „иначе“, но се отказа. Бе видял страха ѝ, бе усетил нейното примирение. Джини се почувства засрамена, а срамът я накара да се ядоса. Изпълни нарежданията му колкото можеше по-бавно. Сега до тях долиташе далечен вой на сирени, но Стар сякаш не го чуваше, сякаш не осъзнаваше опасността.

Седеше изправен на седалката до нея, насочил пистолета към стомаха ѝ. Джини изкара мерцедеса на улицата толкова бавно, колкото посмя, молейки се да види полицейски коли, да чуе шум от тичащи крака. Стар я насочваше през лабиринт от тесни улички и тя все се надяваше, че ще стигнат до някаква преграда. Но напразно. Воят на сирените бе много силен, после се отдалечи, а той сякаш продължаваше да не го чува. Беше се вгълбил в нещо, в някакъв свой собствен филм на ужасите, но въпреки това беше нащрек и ѝ нареждаше да кара първо наляво, после направо, а след това да завие надясно.

Веднъж, когато ѝ се стори, че Стар не следи действията ѝ, когато погледът му беше фиксиран, но сякаш незрящ, Джини рискува да включи всички фарове и мигачи, опитвайки се да привлече вниманието. Но той забеляза веднага.

— Не го прави — каза. — Само недей да ми въртиш шибани номера. Изключи ги. Ще ти дам историята на живота ти. Искаш я, нали? Дай надясно.

Тогава Джини разбра къде отиват. Той я водеше по по-пряк път от онзи, който бяха използвали сутринта, но определено се връщаха на улицата на Матилд, в нейния апартамент. Мозъкът ѝ вече работеше по-добре, страхът и гневът отстъпваха място на изключителна яснота и точност. Тя съвсем ясно си даде сметка, че ако се качи с него в онзи апартамент, той рано или късно ще я убие. Това трябваше да се предотврати, но не виждаше по какъв начин да го стори. Ако откажеше, той щеше да я застреля в колата, на улицата, във фойето или в асансьора. Поколеба се.

— Стар — поде след малко, намалявайки леко скоростта, — чу ли сирените, докато бяхме там?

— Не. Защо?

— Ами, просто си мислех. У Матилд ли се връщаме?

— Да.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? Трябва да са ни видели, нищо чудно в момента да ни преследват и ако се задържим прекалено в апартамента... той може да се превърне в клопка за теб. Знаеш какво ще стане. Ще обкръжат сградата, ще ти отрежат пътя, за да не можеш да избягаш...

— О, но аз не искам да бягам. — Той ѝ се усмихна широко.

— Не беше ли го разбрала?

— Не. Струва ми се, че не. Но, Стар...

— Виж, аз не съм глупак, ясно ли е? — В гласа му прозвуча поредният от непредсказуемите му гневни изблици. — Никой не успява да избяга. Днес, утре, другата седмица те затварят кръга и те довършват. А дотогава ти си моя заложница, ситуацията е такава, нали? Ти знаеш как действат и аз знам как действат. Евакуират сградата. Обкръжават я. Разполагат най-добрите си снайперисти по покривите. Заемат апартаментите отсреща, в съседство и отдолу. Инсталират подслушвателните си устройства, за да разберат в коя стая си. Обаждат се по телефона. Карат някой мазен гадняр, някой шибан психиатър да разговаря с теб. Захващат се да ти правят психологически портрет, нали така? И са толкова мили, толкова отзивчиви. Казваш, че искаш кола, самолет, хеликоптер — някаква такава щуротия, а на тях не им мигва окото. „Разбира се, Стар, няма проблем. Не искаш ли да ти набавим още нещо? Яхта например? «Конкорд»? Какво ще кажеш да те уредим за Ориент експреса?“ — Той се разсмя. — Да не мислиш, че съм толкова тъп да повярвам на всичко това? Гледал съм го на видео милион пъти... Свий тук наляво... Знаем ги какво правят. Оставят те да се изпотиш. Чакат напрежението да те съсипе. Изтощават те. Правят си сметката, че рано или късно ще ти се доспи и ще започнеш да се пречупваш. После, когато решат, че подходящият момент е настъпил, изпращат щурмоваците си вътре. Тези мъже са добри. Ще те измъкнат от тук за по-малко от трийсет секунди. А аз... Знаеш ли какво ще стане с мен? Същото, каквото става с всичките други нещастници — ще умра като шибан плъх в шибаната си дупка... — Въздъхна дълбоко. — Е, в моите планове не влиза да умирам така. Никога.

Джини безмълвно изслуша продължителния му монолог, той беше толкова правдоподобен, че я побиваха студени тръпки. Вкопчи се във волана, току-що бяха навлезли в далечния край на улица „Рене“.

Къщата на Матилд Дювал беше само на три пресечки. Намали скоростта.

— Но си планирал да умреш? — попита тихо. — Така ли е?

— Може би. — Погледна я загадъчно и се усмихна. — Това те безпокои, нали?

— Разбира се. Умреш ли ти, умирам и аз. Имам чувството, че ти току-що произнесе смъртната ми присъда. — Джини лека-полека възвръщаше самообладанието си. Погледна го и добави: — Макар да не ми е много ясно как ще напиша историята ти, ако съм мъртва.

— Ще разбереш. Съвсем скоро. — На устата му отново се появи загадъчна усмивка. — Само не задавай въпроси, нали? Не обичам жени, които непрекъснато ме засипват с шибани въпроси. Аз... Какво правиш, мамка му?

Джини току-що бе видяла минувачите пред себе си и ги бе разпознала. По тротоара на около четирийсет метра от нея и на двайсетина метра от къщата на госпожа Дювал вървяха Паскал и Мариан.

Бяха хванати за ръка. Паскал бе преметнал през рамо чантата с фотоапаратите и обективите. Леко се бе наклонил към Мариан и я слушаше, а тя подскачаше и бърбореше, вдигнала лице към баща си. Джини натисна педала на газта. Стар ръгна пистолета в слабините й.

— Там има някакви хора, Стар...

— Удряй спирачките! Веднага!

— Стар, ще те видят. Целият си в кръв. Те ще...

— Спирай! Тук. Броя до три и стрелям. Едно, Две...

Джини спря. Намираха се точно пред къщата на Матилд Дювал. Паскал и Мариан бяха на десетина метра зад колата, на тротоара откъм нейната страна. Виждаше ги в страничното огледало как приближават.

— Стар, чакай... — Още няколко секунди и щяха да ги отминат, щяха да отминат сградата на Дювал и да влязат в съседната. Те продължаваха да говорят, да се смеят, възможно бе да не забележат нищо. — Стар, сега не ти трябват неприятности. Само...

Той се беше пресегнал, бе дръпнал ключовете от таблото и вече слизаше. Джини не откъсваше очи от страничното огледало. Чуваше високото детско гласче. Сърцевидното лице на Мариан все още бе вдигнато към баща й. Тя бе облечена с морскосин вълнен чорапогащник, плисирана пола на червени и морскосини карета и

морскосиньо яке. Тъмната ѝ коса бе наскоро подстригана късо с бретон. Сивите очи, които толкова приличаха на бащините ѝ, бяха вдигнати към Паскал. „Тя е само на девет години“, помисли си Джини. Стар затвори отсрещната врата и тръгна да обикаля колата. Само още няколко секунди. Все още беше възможно да не го забележат. Ако тя остане в колата и седи съвсем неподвижно, ако Паскал не я види и Стар не каже нещо. „Моля те, Господи!“, безмълвно призова тя Всевишния.

Един метър, половин метър. „Хайде, минавайте“, подканваше ги мислено. „Погледни, татко... онзи човек там...“ Реакцията на Паскал, изострена от годините, прекарани във военни зони, бе мигновена. Още преди Мариан да забави крачка, преди да произнесе озадачената си забележка, той беше спрял и я бе грабнал в ръцете си. Тъкмо се готвеше да се обърне и да се отдалечи, когато Стар стигна до вратата, отвори я и каза:

— Хайде, Джини, слизай.

Джини не помръдна. Виждаше как бледото лице на Стар се навежда към нея, как се надвесва в колата, виждаше пистолета и си мислеше, че той не само е оглушал, но и е ослепял. Не бе чул сирените, а сега не виждаше Паскал и Мариан. Да можеше да им даде само още петнайсет-двайсет секунди, това щеше да е достатъчно. Вторачи се в пистолета, в очакване да чуе отдалечаващите се стъпки. Но не се чуваха никакви стъпки, цареше ужасна бяла и безкрайна тишина. Тогава Стар се развика. Крясъците му пронизваха сърцето ѝ и отекваха в улицата.

— Вън от шибаната кола, вън, веднага! Излизай или ще ти пръсна шибаната глава. Вън! Вън!

Тя побърза да слезе, защото разбра, че отговорът може да е в бързината, не в бавенето. Измъкна се и се изправи, право в ръцете на Стар, а той изви нейните зад гърба, забивайки пистолета в гърлото ѝ. С ъгълчетата на очите си Джини зърна Паскал на метър и нещо вляво, стиснал Мариан в прегръдките си, едната ръка около кръста ѝ, другата, с разперени пръсти, притиснала главата ѝ към рамото му. Видя лицето му като в мярнал ѝ се за миг кадър от филм: преbledняло, напрегнато, уверено — неговото изражение пред огневата линия. Дали Стар ги бе забелязал? Съзнаваше ли, че са тук?

— Моля те, Стар — поде тя, промъквайки се между него и тях. Опита се да привлече погледа му върху себе си и вдигна свободната си ръка към неговата. — Просто ме отведи вътре. Искам да съм вътре, с теб...

Нещо ставаше с лицето, с очите на Стар, нещо се прокрадваше в тях и му придаваше ново, съсредоточено и жадно изражение. Сега ръката му обгръщаше рамото ѝ и хватката му беше по-нежна. Той я задърпа към стълбището, търкайки пистолета по врата ѝ. Нагоре, по всичките осем стъпала на входа под арката. Взе да рови с лявата ръка в джоба си, извади ключовете и ѝ ги даде.

— Ти ще отключиш. Отваряй скапаната врата и викай асансьора, бързо!

„Всичко е наред“, помисли си Джини. Наоколо не се забелязваше никакво движение. Нямаше никой, само тя, Стар и ключовете. Светът се бе свил до това тясно претъпкано пространство. Ръцете ѝ трепереха, не можеше да ги спре. Трепереха толкова силно, че не успяваше да напъха ключа в ключалката, той дращеше и потракваше по метала.

— Дай да ти помогна, Джини — каза студен глас вдясно зад нея и тя почувства ръката на Паскал да обхваща нейната. Ключът веднага влезе в ключалката.

Паскал усещаше как фотоапаратът в съзнанието му щрака и запечатва серия от бързи, наситени с динамика кадри. Елегантната кола, шофирана някак странно, набираща скорост, после спираща рязко, само на няколко метра пред тях. С част от съзнанието си той продължаваше да слуша бърборенето на Мариан за предстоящия чай по случай рождения ѝ ден, за фокусниците, които вадят зайци от шапки, но същевременно виждаше мъжа, който слизаше от предната врата на колата, виждаше кръвта по него, а после и блясъка на метал в ръката му. И все още всичко е наред, защото държи Мариан в ръцете си и ей сега ще се обърне и ще тръгне към входа отзад, на по-малко от пет метра зад тях, а човекът, някакъв луд с отсечени движения като на марионетка, сякаш дори не осъзнава присъствието им на улицата. Все още има време да прикрие с тялото си Мариан. „Трябва да вървя, не да тичам“, каза си. В този момент чу името на Джини, не се обърна, нито

помръдна от мястото си — което би било единствената правилна реакция, но също така и най-ужасната грешка.

Джини печелеше време за него. За миг, който не продължи повече от десет секунди, но му се стори вечност, Паскал остана да наблюдава усилията ѝ. Тя ги закри с тялото си, после влезе под арката заедно с онзи мъж и тръгна по стълбището, давайки му време да свали Мариан на тротоара и да я бутне във входа на предишната къща.

— Не мърдай — каза ѝ той. — Изчакай, докато вляза в съседната сграда с Джини и онзи човек и вратата се затвори. Тогава тичай вкъщи при мама. Предай ѝ да се обади в полицията, веднага. Разкажи ѝ какво си видяла. Къде съм. Разбра ли ме, Мариан?

Тя вдигна пребледнялото си лице и впи разширените си от страх очи в неговите.

За миг Паскал изпита ужас, че тя ще се разплаче, ще започне да възразява или ще се вкопчи в него, но изражението ѝ стана спокойно и решително. Мариан кимна и сърцето на Паскал, който за пръв път забелязваше колко прилича дъщеря му на него, внезапно се сви от болезнена любов. Стисна ръката ѝ и изтича безшумно назад по тротоара и по стълбите. Докато помагаше на Джини да пъкне ключа в ключалката, в съзнанието му се трупаха нови късчета информация. Пистолетът беше „Берета“, „Берета 93R“, а мъжът, който го държеше, не бе свикнал да борава с огнестрелно оръжие, бе превъзбуден, но със забавени реакции. Паскал наблюдаваше бледото му лице и неспокойните му очи. Струваше му се, че той всъщност не осъзнава неговото присъствие, не го вижда. И тримата влязоха във фойето, вратата зад тях се затвори и тогава, в средата на шахматния под от черни и бели плочки, с лице към асансьора, стиснал Джини пред себе си и опрял дулото на пистолета до шията ѝ, той като че ли за пръв път забеляза Паскал. „Пусни лентата по-бавно“, мислеше си Паскал, защото пред очите на човека сякаш се въртеше някакъв филм. Въртеше се на твърде високи обороти, с прекалено много кадри за секунда, така че картината се мяркаше и веднага изчезваше.

Паскал срещна погледа му и се усмихна, сякаш бяха стари познати. Преметна фотографската чанта през рамо и попита:

— Искате ли да извикам асансьора? За кой етаж?

Простотата на въпроса като че ли помогна на мъжа.

— Само отворете вратата — каза той.

Паскал отвори с бавни движения, за да не се почувства той заплашен. Мъжът влезе заднишком, продължавайки да държи Джини и да тика пистолета в шията ѝ. Паскал си даде вид, че затваря вратата, но в последния момент я задържа и пхна крак в отвора.

Опитваше се да разгадае изражението на Джини, да открие нещичко, което да го ориентира. Не можеше да действа със сила, нито пък да заплашва. Очите на Джини, разширени от страх, бяха приковани в него. Когато задържа вратата, видя, че чертите ѝ се напрегнаха от усилие да му внуши нещо. Забеляза съвсем преднамерения ѝ поглед към неговата фотографска чанта.

— Мога ли да помогна с нещо? — рече, опитвайки се да дешифрира посланието. — Аз работя с Джини, нали разбирате, и... — Намръщи се. Колебаеше се как да продължи и изведнъж се досети. — Аз съм фотограф...

— Така ли? — Мъжът впери в него размътения си поглед, но после сякаш очите му се избистриха. Направи леко гърчещо се движение. — Това фотоапарати ли са? — Той отсечено кимна с глава към чантата на Паскал. — Фотоапарати ли носите вътре?

В гласа му имаше нещо едва доловимо, нещо, което би могло да се изтълкува като възхищение, дори като благоговение.

— Да, фотоапарати, обективи, филми — цветни и черно-бели...

— Я виж ти! Какво ще кажеш, а?

Мъжът потръпна леко. Пистолетът си оставаше под брадичката на Джини, но погледът му бе прикован в него.

— Това е Паскал Ламартин — тихо се обади Джини. — Двамата с него работим заедно...

— Вижте, защо да не се кача с вас? — Паскал влезе в асансьора. Застана колкото бе възможно по-назад, до самата врата. — Кой етаж?

Наблюдаваше внимателно изражението на мъжа. Бе очаквал някаква реакция, когато влезе в асансьора, но такава не последва. Човекът, изглежда, беше впечатлен от името му. Когато Джини го спомена, на лицето му се появи недоверие, последвано от леко изразено недоумение, а сетне — докато пътуваха нагоре и сякаш успя да задържи вниманието си върху него — го завладя странен възторг и облекчение.

„Не в асансьора — мислеше си Паскал, — нито пък в коридора на десетия етаж.“ Пространството там бе твърде тясно, а мъжът

продължаваше да държи Джини твърде близо до себе си. „В апартамента, каза си, когато мъжът му подхвърли ключове и му нареди да отвори вратата. Да, тук — реши още щом влязоха в голяма, претъпкана с мебели стая, — когато най-сетне се отдръпне от нея, когато се поотпусне и стане по-разсеян, тогава.“

— Аз те знам, Паскал... — Изражението на мъжа сега бе ликуващо, сякаш бе дочакал появата на месията. Бе проявил разум, застанал бе с гръб към стената на камината и все още държеше Джини пред себе си с пистолета на шията ѝ. — Знам те. Следил съм работата ти. Имам твои снимки. Онези, които си правил на Каролин от Монако. Помниш ли ги? Изрязал съм си ги. И на онази американска кинозвезда, Соня Суон. Страхотни бяха. И тях съм си изрязал. Ти работиш за всичките ми любими списания: „Пари Мач“, „Пийпъл“... — Той се навъси. — Напоследък не срещам много твои неща.

— Да. Напоследък се занимавам с друго. Нали знаеш как е.

— Да, да. Знам. Трябва да е било трудно да се добереш толкова близо до всичките тези знаменитости, да се промъкнеш покрай охраната, покрай кучетата. Да правиш снимки, които светът не е трябвало да вижда... Това много ми допадна. Тази кучка Соня Суон не е нищо повече от курва. Ти ни показва какво представлява тя всъщност.

Мъжът замълча; трепереше от възбуда. Каква ирония, мислеше си Паскал. Това бяха трите години от неговия живот, които най-много презираше, трите години, от които още се срамуваше, а ето че сега точно те вършеха работа. Гледаше младежа и си даваше сметка, че той е от манаците на тема слава, и то от най-опасните. Човек със специфично психическо разстройство, фанатик.

— Още пазя твои снимки, които съм си изрязвал. — Той се изсмя пискливо. — Донесъл съм ги тук. Държа тук някои от нещата си, в стаята на майка ми отсреща. По-късно може да ги разгледаме, нали? Те са в куфара, под леглото... — Отново замълча и пак направи онова гърчещо се движение. — Сега слушай, Паскал. Разумен мъж си, нали? Ето какво искам от теб. Искам да обиколиш този апартамент, стая по стая, и да спуснеш щорите и пердетата. Запали лампите и ги остави да светят. После иди в кухнята и ми донеси вода. Бутилирана вода, нали? От хладилника. Матилд я държи там за мен. Донеси запечатаната бутилка и чаша. И продължавай да бъдеш разумен, Паскал, защото...

— Да, да. Разбирам...

Паскал тръгна към прозореца в същата стая. Пресмяташе времето. Пет минути? Десет? Дали щяха да включат сирените, или ще предпочетат да приближат незабелязано?

Движеше се бързо из апартамента, запознавайки се с разположението му. Дълъг централен коридор без прозорци; от всяка страна по две големи стаи; вдясно две спални, всяка с отделна баня; вляво хол, в който влязоха най-напред, след него трапезария; накрая, в дъното на коридора, голяма старомодна кухня. Макар и по-малко, жилището имаше почти същото разпределение като апартамента на Хелън. След като установи това, Паскал се изпълни с надежда.

Но когато влезе в кухнята, тя бе попарена. Наистина и тук, както в апартамента на Хелън, имаше врата за прислугата, която излизаше на аварийното стълбище — и той бе разчитал на нея — ала от там не можеше да се мине. Тя бе блокирана от огромен, непосилно тежък хладилник.

Освободи резетата на всички прозорци, както бе сторил и в останалите стаи, макар да се съмняваше, че това ще помогне. Тук прозорците изглеждаха неизползвани, като нарисувани на стената. Натисна с рамо този над умивалника, но той изобщо не помръдна.

Огледа се наоколо и тихичко заотваря чекмеджетата. Накрая откри инструмента, който му трябваше: дълъг, тънък и много остър нож за обезкостяване. Пъхна го във вътрешния джоб на якето си, без особен оптимизъм. Ножът бе оръжие с малък обseg на действие, за разлика от пистолета.

Вече се връщаше с водата (защо ли вода?), когато чу откъм хола звук, който накара сърцето му да замре: тихо стенание, после и приглушения вик на Джини.

— Моля те, недей... — чуваше се от там. — Стар, не... Чуй ме, моля те, не още. Трябва да поговорим. Нали искаш да направим интервюто. Имам касетофон в чантата си, касети и...

Паскал бе стигнал до вратата. Може би само с пет секунди закъснение. Вероятно бе имало благоприятна възможност, но сега вече нямаше. Каквото и да бе вършил Стар, той бе чул стъпките му и бе престанал. Пребледнял, Паскал спря на прага.

Веднага се ориентира в сцената и тя страшно го изплаши. Джини бе принудена да коленичи пред Стар. Цялото ѝ тяло трепереше. Коланът на Стар бе разкопчан. Той държеше пистолета с дясната ръка

опрян в слепоочието ѝ. С лявата я бе хванал за тила. На лицето му съвсем ясно се четеше възбуда и силно желание. При влизането на Паскал той дръпна Джини и я изправи на крака.

— Сложи водата там. Връщай се на мястото си. Веднага! — Почака, докато Паскал изпълни нареждането му. — Добре. Започваме интервюто. Паскал може да направи и няколко снимки. Би било хубаво да има снимки, нали? Трябва да ти разкажа цялата история и... — Очите му леко се изцъклиха, после отново се фокусираха. — Имах сума неща, които исках да ти кажа, но не знам. Май ще е по-добре да карам накратко. Аз... Може да ми се приискат и други неща. Нали знаеш, онова преди малко...

Изведнъж млъкна и заобръща в различни посоки като усетило опасност животно. Моментално застана нащрек. Бе чул вой на множество сирени, Джини и Паскал също ги бяха чули.

Те приближаваха, ставаха оглушително силни, после изведнъж замлъкнаха. Стар издаде дълга тиха въздишка, отново дръпна Джини до тялото си. Паскал, който наблюдаваше с ужас лицето ѝ, знаеше защо го прави. Видя ужаса, който обхвана Джини. Тя затвори очи и стисна юмруци. Дясната ръка на Стар държеше пистолета на врата ѝ, а лявата се плъзна върху гърдите ѝ.

Сега Стар сякаш слушаше тишината, както преди малко бе слушал сирените.

— Струва ми се, че публиката току-що пристигна — рече той.

В единайсет и половина, когато облечената в рокля с цвят на фуксия Куест дефилираше по подиума, Роуланд вървеше по пътеката към изхода на салона. Взираше се в бледите лица по редовете, във веригата полицаи, обградила последния сектор, и интуицията му подсказваше, че са подведени. Този сценарий бе прекалено гладък, прекалено удобен, каквото и да бе казал Стар на Мина. Веднага напусна сградата. Това бе театрална пиеска и където и да се намираше нейният режисьор, той нямаше и никога не бе имал намерение да излиза на подиума.

Навън чувството му, че е фигурант в нечия чужда постановка, се засили. Появата на специалните части неизбежно бе повишила интереса на журналистите. Пред двора на централата на „Казарес“ се

бе струпала гълпа репортери, фотографи и телевизионни екипи, които непрекъснато влизаха в стълкновения с полицията. От време на време се изсипваха през веригата униформени мъже, биваха отблъснати и отново тръгваха напред. Роуланд заобиколи зад тях и пое по страничните улички. Мина край затворените врати на някогашните конюшни, превърнати в гаражи, където се предполагаше, че сега се държи автомобилният парк на „Казарес“, после намери пътя към задния, служебния вход на сградата.

Едва ли щеше да мине много време, преди журналистите да обсадят и него, но засега тук беше спокойно. Киселият пазач на портала не прие радушно появяването му. Осведоми го, че от тук влиза само персонал с право на достъп и е влязъл само персоналят с право на достъп. Посягайки към телефона, той предупреди Роуланд да си върви, и то веднага, преди да е повикал своите хора от охраната.

Роуланд си тръгна. Сещаше се само за още две места, където можеше да е отишъл Стар: у Матилд Дювал или у Шантал. Но Матилд Дювал сега сигурно беше в „Казарес“ и гледаше ревюто от задната стая, която Жюлиет дьо Нервал му бе описала. Тогава е у Шантал, реши той. След по-малко от десет минути вече слизаше от таксито на улица „Сен Северен“. Поспря пред черквата, после прекоси платното. Външната врата беше отворена. Преди да влезе, хвърли поглед на стълбището, което водеше към жилището на Шантал. И горе врата беше откряната. Нервите му се изопнаха. Веднага разбра, че нещо не е наред, изобщо не е наред.

Изкачи стъпалата и още преди да бутне вратата се досети какво се е случило. Стената отсреща бе изцапана с кръв; чуваше се отчаяно драскане и мяукане на котка.

Котката бе затворена в един от шкафове под умивалника. По някаква причина тя бе пощадена, но на Шантал, Жан и тяхното мършаво сиво кученце не се бе разминало. Едната от тях, Жан, очевидно се бе опитала да се съпротивлява и сега лежеше край опръсканата с кръв стена. Шантал, която може би изобщо не бе разбрала какво става, бе застреляна в леглото. То бе прогизнало от кръв. Кръв имаше и по пода, по дантелените пердета и стените. Само Стар можеше да го е извършил, пък и беше оставил подписа си — на стената над тялото на Жан бе начертана с кръв нескопосна звезда. До Шантал също имаше кървав знак, кръст, точно над леглото. Кучето

лежеше край купчина дрехи: черни дънки, червен шал, студентското облекло, с което Стар бе казал, че ще отиде в „Казарес“. Роуланд извърна очи на другата страна. Умивалникът, металните плоскости до него и подът бяха покрити с петна от кървава вода. „Това е било планирано; той е дошъл тук, застрелял ги е, а после се е измил и преоблякъл.“

Недоумението и гневът надделяха над шока. Роуланд уви около ръката си носна кърпа и се обади на Люк Мартини, после отвори вратата на шкафа и пусна котката, тъй като шумът бе нетърпим. Тя се шмугна край него и се стрелна надолу по стълбите. Роуланд излезе заднишком от стаята. Проснатите неподвижни тела изпращаха към него сигнали, разказваха му цяла история и тя не бе просто история на убийство — жестокостите тук бяха много по-комплексни.

Слезе по стълбите с подкосени крака и остана да чака полицията долу на входа. Помъчи се да успокои дишането си и да се вслуша в онова, което му подсказваше собствената памет. И Шантал предишния ден, и Мина тази сутрин му бяха обяснявали, макар и на доста различен език, че въпреки гневните си пристъпи Стар не представлява сексуална заплаха. „Моля ви — бе казала Мина, — моля ви, той всъщност не е лош. Не ми е направил нищо, с нищо не ми е навредил, разбирате ме, нали?“

Роуланд се взираше упорито в черните очертания на черквата „Сен Северен“. Бе започнало да ръми. Чу приближаващите сирени и като през мъгла регистрира пристигането на Мартини и колегите му, влизането им в сградата, стъпките им по стълбището и приглушените възклицания, изтръгнаха се дори от тези обръгнали професионалисти. Бе обзет от засилващо се предчувствие и страх, от нарастваща тревога. Къде беше Джини?

Все пак му направи впечатление, че Мартини остана в жилището на Шантал само няколко минути. Когато излезе, инспекторът го хвана подръка и го поведе към една от полицейските коли.

— Ще ви обясня в колата — каза той и докато се носеха с бясна скорост през града, го запозна с последните събития. Роуланд слушаше безмълвно. Във въздуха проблясваха тревожните сини и бели светлини, сирените виеха пронизително и сякаш се забиваха в мозъка му.

— Не са само двете жени там — напрегнато поде Мартини. — Има петима убити: самият Лазар, онази прислужница, госпожа Дювал, и пазачът на портала отзад...

— И? — нетърпеливо попита Роуланд.

— И вече знаем къде е този Стар. Обадиха се преди около пет минути. Намира се в апартамента на Матилд Дювал. И се опасявам, че не е сам. Вашата колежка Дженъвийв Хънтър, тя е с него. Не, чакайте, изслушайте ме. Държи я на прицел като заложница, вярно, но пък не е сама. С нея е един фотограф, когото може би познавате, Паскал Ламартин... — Мартини се позапъна.

Роуланд мълчеше.

— Присъствието на друг мъж... може би облекчава донякъде положението. — Инспекторът вдигна очи към него. — То, разбира се, е сериозно. Без съмнение. Убити са пет човека. Онези жени там... — Мартини отново се запъна.

Роуланд го погледна в очите.

— Изнасилил ги е, нали?

— Да. Опасявам се, че е така. Може да го е направил, преди да ги убие, може и след това... — Изражението на Мартини стана непроницаемо. — Междувременно имаме нужда от помощта ви.

Когато пристигнаха на улица „Рене“, мрачният Мартини изчезна някъде. Но се върна, за да допълни списъка на убитите.

— Не пет, а шест — каза той. — Току-що изтеглиха мерцедеса. И повярвайте, няма да искате да видите какво има в багажника...

Той запали цигара и дръпна дълбоко. Двамата с Роуланд стояха един до друг под ситния дъжд, зареяли погледи по булеварда. Все още евакуираха сградите, все още набавяха необходимото за обсадата. Ограничителните ленти плющяха на вятъра, струпваха се полицейски коли и черни камионетки, улицата кънтеше от тропот на ботуши.

Роуланд бавно плъзна поглед по фасадата. По покрива, както и по покривите на сградите отсреща, пробягваха черните силуети на полицейските снайперисти, които заемаха позиции.

— Ето онзи апартамент горе е — посочи Мартини. — Онзи със спуснатите щори...

— Знам кой е — отвърна Роуланд.

— След десетина минути ще се свържем с него по телефона. Той явно не е прекъснал кабелите, което е хубаво. Не искаме да избързваме

с обаждането. Когато говорим с него, трябва да сме подготвени. Нуждаем се от вашата помощ. Английски? Френски? Какъв подход да изберем? Вие знаете повече от всеки друг за него...

— Да. Разбира се.

— Вижте... — Мартини го хвана подръка. — Нали ви казах, тя не е сама, по-друго е.

— Така ли мислите? От около осем сутринта досега е убил шест човека...

— Независимо от това. При създадената ситуация изобщо не се знае какво може да стане. Най-вероятно тя е добре, и двамата са добре. Трябват му живи. Те са неговият пропуск за излизане от тук. Слушайте, защо не запалите една цигара...

Роуланд поклати глава, без да сваля очи от сградата. Мартини въздъхна, не беше глупак.

— Добре де, може да не му трябват и двамата, признавам това...

— Знаете много добре, че не му трябват — ядосано се нахвърли върху него Роуланд. — По-лошо е, че са двама, не по-хубаво. Той си умира за публика. Ще убие единия от тях и ще остави другия жив — за известно време...

— Ще остави жива жената — въздъхна Мартини. — Така е. И двамата го знаем. Това е съвсем очевидно — жената е по-слаба физически, по-лесна за сплашване...

Той срещна студения поглед на Роуланд и веднага разбра какво му минава през ума — той самият мислеше за същото.

— Недейте — каза тихо. — Няма смисъл да си представяте най-лошото. Изчакайте. До половин час ще сме говорили с тях, ще сме инсталирали подслушвателните устройства, ще имаме плана на апартамента, ще знаем къде точно стои той. Дори да мигне, ще разберем. — Вдигна рамене. — Е, почти. Елате насам. Това е фургонът, където ще се осъществяват подслушването и телефонната връзка.

Роуланд бавно тръгна след него. Докато разговаряха, се бяха появили още три фургона и пет пожарни коли. Пристигаха и първите телевизионни екипи, първата партида оператори с камери. Прескачайки жици и кабели, той забеляза и нов отряд полицаи от специалните части с шлемове и предпазни жилетки. Виждаше тази картина в стотици филми и безброй телевизионни новини. Отново го обзе мрачното предчувствие, което го бе споходило преди малко.

Мислеше си, че всичко е като на кино, защото Стар е искал да е така и защото все още той дърпа конците, във всяко отношение.

— Нима не разбирате? — каза на кроткия психолог в тъмен костюм, който щеше да осъществи контакта по телефона и който сега седеше срещу него и чакаше. — Нима не разбирате? Той иска точно това. Максимално отразяване, репортажи в най-гледаното време. Това е неговият сценарий. Неговият филм. Така най-сетне получава възможност да се превърне в звезда, след като цял живот е бил нищо и никой.

— Ласкателства? — попита психологът.

— Може би. Определено никаква открита критика. И не обича да му се задават въпроси. Момичето от Холандия го е казало. Но промените в настроението му са много бързи и е почти сигурно, че взема наркотици. Вероятно кокаин, а може и нещо друго... — Роуланд спря. Беше отчаян и ядосан. И тогава му хрумна идеята. Мислеше си за мъртвата Касандра, за мъртвата Мария Казарес. — Има една възможност — поде той, но веднага поклати глава. — Не, твърде опасно е. Психологът и Мартини си размениха погледи.

— Господин Макгуайър — обади се психологът, докато нагласяваше слушалките си, — при тази ситуация всичко е...

— Отвори куфара, Паскал! — нареди Стар. — Застани там до масата и го отвори. Чудесно.

Паскал го бе открил — както му бе казал Стар — под розовото легло в розовата стая, пълна със снимки на жена, в която бе разпознал моделиерката Мария Казарес.

Отвори го и вдигна поглед. Стар беше нервен, но вниманието му бе все така будно. Беше на пет метра от него и продължаваше да държи Джини пред себе си, опрял пистолета във врата ѝ. Касетофонът на Джини беше на масичката до него, с монтиран микрофон и заредена касета. В момента беше включен на запис.

Паскал знаеше — Джини също, виждаше се по лицето ѝ — че този запис никак не им помага. Точно той щеше да е пътят на Стар към славата, към безсмъртието, а не някакво там интервю, което Джини уж щяла да пише. Достатъчно бе да събереш две и две, за да ти стане ясно, че каквото и да ѝ бе казвал Стар, в намеренията му никога не бе

влизало Джини да описва тази сцена впоследствие. На нея ѝ бе отредена ролята да води бележки за думите му, а още по-добре, ако ги запише на касетофон, та по-късно светът да чуе гласа му, но не и да остане жива, за да разказва за станалото от своя гледна точка. Паскал също нямаше шанс да надживее снимките, които евентуално щеше да направи.

Сега те двамата му бяха полезни, но когато снимките бъдат направени и записът приключи, той щеше да ги убие. Паскал бе абсолютно сигурен в това. Знаеше също и кой от двамата ще умре пръв.

Куфарът бе претърпан с бележници, изрезки от вестници и снимки, нахвърляни в пълен безпорядък. Той започна да ги вади крайно внимателно и да ги подрежда на масата пред себе си.

— Не ги обърквай! — остро го предупреди Стар. — Те са си подредени. Най-отгоре са всичките неща за майка ми и баща ми. И бележките, които съм писал, когато разбрах, когато всичко започна да си идва на мястото...

Изглежда, майка му и баща му бяха Мария Казарес и Жан Лазар. Паскал подреди бележниците в една купчина, изрезките с подгънати краища в друга. Под тях се виждаха орфани връзки различни вестници и още изрезки. Имаше цяла колекция за кралското семейство от Монако, включително и собствените му, правени без разрешение снимки на принцеса Каролин, за които бе споменал Стар. Имаше материали и снимки и за семейство Кенеди, за някакъв английски херцог и канадската му съпруга, за австралийско-американски вестникарски магнат и за няколко американски филмови звезди. Нареди и тях на спретнати купчини върху масата. Най-отдолу, на дъното на куфара, се мъдреха протрити от употреба порнографски снимки с крайни извращения и насилие. Паскал затвори капака на куфара, без да ги вади. Стар направи онова специфично гърчещо се движение, посочи към последните купчини и се усмихна.

— Това бяха фалшивите ми идоли, нали разбираш. Този херцог, филмовите звезди... Винаги съм знаел, че в мен има нещо различно, че не съм кой да е, схващаш ли? Опитах да открия майка си, опитах веднага след като станах достатъчно голям, за да имам право. Но, разбира се, Мария бе заличила следите си. Знаете ли какво се опитаха да ми пробутат?

— Тонът му бе насмешлив и презрителен. — Опитаха се да ми пробутат, че моята майка е някаква курва, някаква шибана евтина курва, вече покойница. Е, нямаше начин да го повярвам. В Монреал се срещнах с онази шибана кучка, социалната работничка. Тя извади куп документи, акта за раждане — в шибаната хартийка нямаше дори името на бащата — и взе да ми разправя, че не съм можел да видя майка си, защото майка ми била умряла, пребил я бил един от клиентите ѝ, такива тъпотии... И как ме гледаше само, толкова жалостиво, че ми идеше да я убия на място, да ѝ прекърша шибания врат, задето ми разправя тези шибани измишльотини. Но ми стана ясно, че тя просто е част от заговора, нищо повече. Затова я оставих да живее. Надута шибана тъпа лъжлива кучка...

Той потръпна и Джини се сепна.

— След това трябваше да намеря родителите си, нали така.

А те се бяха погрижили да ме затруднят доста, затова тръгнах по няколко погрешни следи, но накрая ми провървя, чисто и просто ми провървя. Запознах се с Матилд. Бях в Париж, току-що бях пристигнал от Амстердам и го бях закъсал. Картите не бяха добри, нямах пари и с онази моя приятелка, Шантал, се бяхме скарали, тъй че нямаше къде да отида. И тогава срещнах Матилд. Само на няколко преки от тук. Беше в градинката и хранеше гълъбите. Заприказвах се с нея. Намерението ми беше само да се нахраня, да си намеря място за спане. Не се чувствах много добре, понякога получавам главоболия. Тя ме доведе тук и ми сготви. Матилд беше сваятна жена. Харесвах я. Беше самотна и се разприказва за Мария. Аз знаех коя е Мария, разбира се, бях чел за нея в списанията, и така, лека-полека, започнах да схващам. След седмица, може да е било и по-скоро, може да е било на другия ден, не си спомням, но Матилд ми разказа, че Мария загубила сина си като бебе, много отдавна, в Ню Орлиънс, и тогава на мен ми просветна. Всичко съвпаднаше. Датите съвпадаха. Навремето съм бил в Ню Орлиънс — за малко. Косата ми е черна, като нейната, като на онази свиня Лазар. Да, косата ми и очите ми... Приличам на майка си, нали?

— Определено забелязвам прилика — отзова се Паскал.

Той не сваляше очи от Стар. Концентрацията му, изглежда, вече бе нарушена. И погледът му бе отнесен като думите, блуждаеше между Паскал, Джини и пистолета, а на моменти се вторачваше в празното

пространство. Паскал имаше чувството, че онова, което разказва, е научно наизуст, че е повтаряно много пъти и в общи линии представлява разговор на Стар със самия себе си.

Предпазливо заобиколи масата, така че разстоянието помежду им леко се скъси. Стар не реагира. Отново бе започнал да опипва Джини. Стискаше гърдата ѝ несръчно и някак некоординирано.

— Стар, нека само проверя касетата. — Джини се раздвижи. Очите ѝ бяха приковани в Паскал. Виждаше го как реагира на посегателствата на Стар; имаше вид на човек, готов да убие. Мъчеше се да му внуши с поглед да не мърда, да не протестира. — Стар... първата касета всеки момент ще свърши. Не се тревожи, имам още много. Позволи ми да сложа нова...

— Не, не ни трябва друга. Приключихме. Това е всичко...

— Не, Стар, не може да бъде. Аз... има толкова неща, за които трябва да те питам. Хората ще искат да разберат как е реагирала Мария Казарес, когато си ѝ казал кой си. Защото положително си ѝ казал, нали, Стар?

— Да, казах ѝ.

— Ще искат да знаят как тя го е приела. А също и какво е станало след това... — Джини се намръщи и продължи настоятелно да гледа Паскал. — Ще искат да знаят защо си решил да убиеш Жан Лазар и какво се е случило, когато си го застрелял...

Паскал бе замръзнал на мястото си. Досецаше се, че Джини се опитва да му даде информация, както и да печели време. Дали кръвта, която още покриваше ръцете и лицето на Стар, беше на Лазар?

— Хората ще искат да научат фактите, Стар... — продължаваше тя. — Паскал може да прецени най-добре. И ти мислиш, че ще проявят интерес, нали, Паскал?

— Разбира се — отвърна с безучастен глас той. — Детайлите правят историята...

— Защо съм го убил? — Стар се изсмя. — Как съм го убил? Как щях да убия и нея, мамка му, стига да имах и най-малката възможност? Да, ще го обясня...

Той размаха пистолета, после отново го тикна във врата на Джини и Паскал установи, че реакциите му стават още позабавени. Преди да отговори на Джини, минаха близо петнайсет секунди, ала той

явно не бе забелязал това. „Мозъкът му дава на късо“, помисли си Паскал.

Сега Стар позволи на Джини да смени касетата. Паскал чакаше удобен момент, но такъв не му се представяше. Двайсетина секунди след като Джини включи на запис, Стар отново я дръпна пред себе си и заговори.

— Знаеш ли какво? Той ме умоляваше... — Гласът му се извиси. — Великият Жан Лазар. Самият император ме молеше на колене, предлагаше ми всичко, каквото поискам, само и само да не стрелям. Това ми хареса. Нека ти кажа, че ми достави огромно удоволствие. Шибаният ми баща да пълзи на колене пред мен. Толкова дълго съм чакал този момент. Аз...

Паскал разбра, че този подход е погрешен, че изборът на темата е неразумен, може би дори фатален. Стар отново се бе възбудил. Сякаш в главата му имаше пряка връзка между унижението на Лазар и секса.

Той спря да говори, дръпна грубо Джини към себе си и ръцете му засноваха по тялото ѝ. Отърка се в гърба ѝ, без и за миг да изпуска от погледа си Паскал. Усмихна се, а очите му станаха неподвижни и блестящи.

— Не се и опитвай, Паскал. Предпазителят е свален. Пистолетът е готов за стрелба. Разбираш ли от пистолети? Това е пачка с петнайсет патрона. Гадни патрони. С тях човек може да се разгърне истински, за секунда може да ги пръсне на всички страни... Преди да си направил и две шибани стъпки, тя ще е мъртва. И ти ще си мъртъв. — Стар повиши глас. — Това не ти харесва, а, Паскал? Обърква те, нали? Кара те да се чувстваш малко непълноценен, малко импотентен може би. Е, много жалко. Аз години наред съм се чувствал така. Години наред са ме прецаквали, отхвърляли, командвали и заключвали. Години наред съм пълзял пред тези педали, правил съм кефа на шибаните копелета по приютите нощем, а знаеш ли на колко години съм бил? Първия път на пет. През задника, та чак в устата. Прекарал съм десет, не дванайсет шибани години по този начин, третиран като отрепка, сякаш съм някакво нищожество, тъй че...

Паскал се вцепени. Джини изстена тихо и затисна устата си с ръце. Понечи да се завтече към нея, но Стар щеше да стреля, видя как лицето му се сгърчи. Телефонът започна да звъни. Стар вече завираше дулото в устата на Джини, но изведнъж, на петото иззвъняване,

изглежда, го чу и спря. През тялото му премина тръпка, дръпна се от нея, лицето му стана безизразно и сковано, после сякаш се поотпусна. Тикна пистолета в ребрата на Джини.

— Върви там, при него. От другата страна на масата, та да ви виждам и двамата. Никой да не мърда. Трябва да вдигна телефона... — Потръпна, после се разсмя. — Да си побъбря с моя психоаналитик.

Проследи с поглед препъващата се през стаята Джини, почака двамата да минат от другата страна на масата, на около шест метра от него. С насочен към тях пистолет вдигна слушалката и я закрепил между главата и рамото си. Слушаше и се усмихваше. Макар и слабо, Паскал долавяше гласа на човека, който се обръщаше към Стар. Бе тих и спокоен.

Притисна Джини до себе си. Който и да бе мъжът на телефона, молеше се да е достатъчно добър, за да разбере, че трябва да побързат.

Сключи ръце около Джини. Пресуши с устни сълзите ѝ и зацелува вдигнатото ѝ нагоре лице, опитвайки се да укроти тръпките на страх в тялото ѝ. Когато Стар заговори и гласът му щеше да заглуши неговия, притисна уста към ухото ѝ и зашепна съвсем тихичко. Почувства как тялото ѝ се вцепени в прегръдките му. И двамата знаеха, че това може да е последният им разговор. Имаха толкова малко време и толкова много да си казват...

— Джини? Нали разбираш? Не ни остава много...

— Знам. Преди малко мислех, че ще стреля.

— Щеше. Готов е да го направи. Но иска снимките. И има нещо, което бих могъл да опитам... — Той замълча, изчака, докато Стар отново заговори, и продължи да шепне. Джини го слушаше, приковала поглед в очите му. Усещаше устните му на кожата и косата си. Идеята му страшно я изплаши.

— Не — запротестира, опряла устни в лицето му. — Не, Паскал, моля те. Той ще те убие. Исква да убие първо теб. По-добре да изчакаме, да го караме да говори...

— Трябва да опитаме. Виждаш колко е нестабилен. Полицията ще се мъчи да протака нещата, да го изтощи, да сломи съпротивата му. Нямаме време за подобни експерименти...

Стар се разсмя, слуша известно време и отново заговори. Паскал се взираше в преbledнялото лице на Джини. Колко ли време им

оставаше? Десет минути, петнайсет, а може би и по-малко. Почувства ръката ѝ върху своята.

— Паскал, защо не си тръгна? Преди малко на улицата, с Мариан. Имаше време, можеше да се измъкнеш. О, Господи...

Тя замълча, беше си отговорила сама. А дори и да имаше някакви съмнения, тъгата и нежността, появили се на лицето му, бяха достатъчно красноречиви.

— Не съм се и замислял — простичко отвърна той. Джини усети, че гласът му засяда на гърлото. — Нищо не се е променило, Джини. Толкова те обичам. Ти знаеш. — Наведе се и я целуна в устата, обръщайки я така, че да е скрита от погледа на Стар. Устните ѝ се разтвориха под неговите. Паскал почувства любовта в прегръдката ѝ, нейното неистово желание да му предаде тази любов.

Целуна я силно, мислейки си, че може да е за последен път. Вслуша се в езика на тялото ѝ. Погледна я и забеляза промяната, появилата се на лицето ѝ решителност.

Стар говореше високо, отново се разсмя. Паскал се дръпна леко назад и пошушна в тила ѝ:

— Розовата спалня, Джини. Влизай там. Искам го в стаята, която най-много го разстройва. Стаята с най-слабото осветление...

В специално оборудвания фургон Роуланд настрои слушалките си. Полицейският психолог, който се бе представил на Стар само с първото си име, Люсиен, говореше с него вече пет минути. Роуланд разбираше много добре каква е целта му — той се стараеше да успокоява Стар, като същевременно извлича информация, но най-вече да му наложи отношение на зависимост и доверие. Ала Роуланд имаше впечатлението, както вероятно и психологът, че той прекрасно разбира това.

Стар беше твърде отзивчив, но тонът на отзивчивите му отговори (и двамата бяха минали от френски на английски) ставаше все по-оскърбителен и подигравателен.

— Храна ли? — Стар се изсмя. — О, да, разбира се. Чудесно ще е да изпратите храна. Тук има шкаф и хладилник, натъпкани с провизии. Предполагам, че ако реша, мога да си стоя тук с дни, дори със седмици. Мисълта ми е, че няма опасност да гладувам, нали така?

Нито пък Джини и Паскал. Бих поделил всичко с тях. Но като казвате храна, сигурно имате предвид нещо много специално, нали? Знаете ли какво обичам най-много? Лангусти. На „Сен Жермен“ има един ресторант, нарича се „Златният век“. Там приготвят лангустите наистина превъзходно. Е, ако наредите да изпратят няколко... Не, не веднага. Да кажем, след час. Обадете ми се след час. Не, след половин час. Не, след двайсет минути. Е, май ще е по-добре да го отложим заради дъжда, нали?

Психологът хвърли поглед на Мартини и се намръщи.

— Разбира се. Може да се уреди — отвърна с все същия спокоен глас.

— И колата. — Стар се изкиска. — Не забравяйте за колата. Ще ми трябва. Искан ролсът на Жан Лазар от 1938 година да ме закара до летището. Но още не ми трябва. Твърде добре се забавлявам. Ами, чакайте да прегледам пак списъка...

Той започна да изброява куп абсурдни искания, които преди това вече бе поставил. Психологът изключи микрофона. Погледна Мартини, после Роуланд и поклати глава.

Мартини се обърна и започна да разговаря с полицаия от специалните части, който стоеше до него. Гласът на Стар продължаваше да изрежда. Когато във фургона най-сетне настъпи тишина, психологът отново включи микрофона. Роуланд погледна как се въртят ролките и чувството му за безпомощност и страх моментално се засили.

— Впрочем... — Стар направи пауза — Много съжалявам, но сме спуснали щорите и пердетата и затова не можем да поглеждаме навън както, разбира се, и вашите снайперисти не могат да надничат вътре... — Изкикоти се. — Тъй че вие ще трябва да ми кажете, голям шум се е вдигнал, нали? Журналистите пристигнаха ли вече? Телевизионните екипи? Не, не си правете труда да отговаряте. Вие сте честен човек, чувствам го, но този път може да излъжете. Няма нищо. Кажете им, че ще се появя лично, на балкона отпред, по-късно вечерта. А междувременно ще накарам Джини да хвърли един поглед, да не вземете да стреляте или нещо такова. Джини, ще погледнеш ли? От онзи прозорец. Какво? Си Ен Ен? И всички останали? Страхотно. Наистина страхотно. Можеш да се върнеш при Паскал. Бавно. Точно така. Умно момиче. Всичко е наред, не плачи. Паскал, не искаш ли пак

да я целунеш? Няма защо да се притесняваш от мен. Давай. Можеш и да я изчукаш, ако искаш. Първо ти, после аз... Не бе, шегувам се. От малките хапчета, които вземам, е, нали разбираш. Те ми вдъхват тези... мераци за живот. Може да си взема едно допълнително, още сега... О, чудесно е. Тези са наистина върхът... Виж, Паскал, неприятно ми е да го казвам на французин, но техниката ти не е особено добра. Много нежно го даваш. Знаеш ли какво възбужда истински жените? Твърдите хватки. Те много, ама много обичат да ги пердашиш...

Роуланд наведе глава. Психологът прекъсна Стар.

— Кристоф — поде той, — може ли да направя едно предложение? Не мислиш ли, че ще е по-лесно, по-добре във всяко отношение, ако направиш един жест на добра воля? Да кажем, в замяна на колата да освободиш единия от зложниците си...

— Джини ли? — Стар отново се изкиска. — Искате Джини, нали? Не съм много сигурен. Ние с нея се разбираме добре. Трябва да си помисля...

Психологът направи знак на Мартини с вдигнат пръст.

— Тогава, ето какво предлагам, ще ти се обадя пак точно след двайсет минути, нали? Така ще имаш време да обмислиш предложението ми. И да си спомниш за нещо друго, от което евентуално имаш нужда. Може да ти се иска да разговаряш с някого, ние бихме могли да го уредим...

— Не мисля. — Стар пак прихна. — Едва ли ще успеете. Те всички са мъртви.

— Добре. Двайсет минути. Ще ти се обадя точно в два часа...

Той прекъсна връзката, въздъхна и се обърна към Мартини и човека от специалните части.

— Ще бъдете ли готови да влезете преди това? Да кажем, след петнайсет минути?

Двамата полицаи тихо заговориха.

— По-добре ще е след половин час — отговори Мартини, — а още по-добре след четирийсет и пет минути.

— Не ви съветвам.

— Значи не мислите, че ще го убедите да освободи Дженъвийв Хънтър?

— Той няма намерение да освобождава никого. Нито пък да използва колата или самолета. Нали го чухте, намира се в състояние на силна възбуда. Разиграва ни.

— Добре.

Роуланд присъства мълчаливо при вземането на решението. Полицаят от специалните части излезе и хората отвън се раздвижиха. Чувахе се как премятат оръжията през рамо и тръгват.

Психологът прокара ръка по челото си. Мартини седна и запали цигара.

И тримата мълчаха. Гледаха как стрелката на часовника отмерва минутите. Приемникът, който щеше да предава шумовете от апартамента, бучеше тихо. Изведнъж изпраця и Роуланд се вцепени. Бе чул гласа на Джини. Мартини въздъхна.

— Най-сетне. Монтирали са подслушвателните устройства. Когато атакуват, ще влязат едновременно от двете страни. Телефонът ще звънне трийсет секунди преди атаката. След петнайсет секунди ще изключим осветлението в апартамента. После...

Излишно беше да му обяснява. Роуланд предполагаше какво ще последва. Хората от специалните части ще се спуснат от покрива. Ще има шум за отвличане на вниманието и ослепителни светлини; те ще са с шлемове, с пълно защитно облекло, всеки от тях ще има очила за нощно виждане и аудиовръзка. На теория имаха подготовката светкавично да нахълтат в тъмно непознато помещение, светкавично да определят кои са заложниците и, използвайки автоматично оръжие, светкавично да изведат Стар — само Стар. Понякога действията им водеха до успешен завършек, друг път не.

Паскал Ламартин и Стар бяха с приблизително еднакъв ръст; и двамата бяха тъмнокоси; единият щеше да държи оръжие, другият — не.

Роуланд прикова очи в часовника, монтиран на стената на фургона над множеството магнетофони и други прибори. Улавяният от апартамента звук съвсем не беше безупречен. Беше накъсан, сякаш е включено зле настроено радио. Приемникът изпраця и Роуланд внезапно чу гласа на Ламартин; звучеше овладяно, дори спокойно.

— Не тук — казваше той, — отгатък в стаята на майка ти, в розовата стая. Там има цяла стена с нейни снимки. Ако застанеш пред тях... може да опитам да те снимам отдалече. Само че...

— Какво? Какъв е проблемът?

— За кориците ми трябва портрет. Поне една хубава снимка в едър план.

— Корици ли?

— Ами да. „Таим“, „Нюзуик“, „Пари Мач“. Трябва ми черно-бяла и цветна — черно-бяла за вестниците и цветна за списанията...

— Не ми харесва онази стая. Това е стаята на майка ми. Майка ми... може да се върне...

— Добре. Както желаш. Ще я направим тук. Няма да стане толкова хубаво...

— Не, не. Ще отидем там, само не се опитвай да ми въртиш номера, защото ще стрелям, мамка му, и тя...

Звукът отново се загуби. В полицейския фургон настана тишина.

— Този човек какво си мисли, че прави, за бога? — избухна Роуланд.

Мартини въздъхна и сложи ръка на рамото му. Психологът поклати глава.

— Аз не бих препоръчал онази стая. Нито пък да се споменава майката. Но...

— И фотоапаратите. — Роуланд стана. — Най-малко от всичко фотоапаратите. Той си умира да го снимат, обожава популярността, нали видяхте. Като нищо е способен да убие Джини пред обектива. Това е най-лошото, което можеше да измисли Ламартин. Обадете се пак на Стар. Веднага му се обадете. Трябва да го предотвратите.

И Мартини, и психологът погледнаха часовника. Бяха изминали пет минути. Мартини защрака разни превключватели и заговори в един от микрофоните; магнетофоните се завъртяха с тихо бръмчене. В апартамента на госпожа Дювал телефонът иззвъня. Тримата мъже сложиха слушалките. Никой не вдигаше.

— Остави го да звъни — каза Стар. — Остави го да звъни и си гледай работата. Побързай...

Паскал знаеше какво може да очаква от него, опитваше се да усети и стаята. Както беше очаквал, с влизането си тук Стар моментално бе станал по-неспокоен. По всичко личеше, че в съзнанието му продължава да се върти с голяма скорост онзи негов си

филм. И колкото по-бързо се въртеше филмът, толкова по-забавени ставаха сякаш реакциите му. Той стоеше с гръб към стената, която Паскал му бе посочил, ограден отвсякъде със снимки на майка си. Държеше Джини пред себе си, опрял пистолета във врата ѝ. Осветлението тук беше дори по-слабо отколкото в хола. Паскал взе един от фотоапаратите и погледна през визьора. Фокусира върху странните очи на Стар. Не биваше да избързва; трябваше да изчака те да се адаптират към слабата светлина, зениците им да се разширят.

Към този фотоапарат беше монтирано специално устройство, познато като кръгова светкавица, което той рядко използваше. То произвеждаше мигновен взрив от ослепителна светлина. Ако го щракнеше право в очите му, отблизо, щеше да спечели петнайсет, двайсет, дори трийсет секунди предимство, които може би щяха да са достатъчни. Но никак не беше сигурно. Определено нямаше да му стигнат, ако Джини останеше в това положение, с опрян във врата пистолет.

Паскал свали фотоапарата. Очите на Стар сега бяха приковани в огромното розово легло зад него. Въздъхна и каза със спокоен, изпълнен със съжаление глас:

— Така няма да излезе нищо. Джини е твърде висока. Не виждам лицето ти...

— Майната ти. А така става ли?

С едно-единствено бързо и силно движение той събори Джини на колене и опря пистолета в главата ѝ.

— Не. — Паскал го погледна в очите. — Няма да направя такава снимка. А дори и да направя, никой няма да я публикува.

— Майната ви и на двамата. Аз... Какво беше това?

Стар се разтрепери. Очите му се стрелкаха във всички посоки. Джини изстена тихо от страх. Паскал, който също бе чул шума, звук от плъзгане, погледна недоумяващо Стар.

— Кое? Не чувам нищо...

— Ще го чуеш, ето! — Лицето на Стар застина. — Нещо се движи. Чувам, че нещо мърда. Ето там, до леглото...

Паскал беше съвсем наясно, че шумът идва отгоре, най-вероятно от покрива. Повдигна леко фотоапарата, направи стъпка напред. Стар се беше притиснал в стената с изкривено от ужас лице. От гърлото му започваха да излизат ниски задавени звуци. Времето сякаш бе спряло,

а после стремително се понесе напред. Паскал си помисли: „Ако чуе само още един звук, ще започне да стреля.“

— Тя се е върнала... Майка ми се е върнала. Тя... Трябваше да се измия. Исках да се измия. Тя сигурно ще усети миризмата на кръв по мен. Тук е... — Очите му продължаваха да се мятат, поглеждаха неспокойно ту към Джини, ту пак се връщаха към леглото. — Ти... — Подритна я. — Провери леглото. Махни онази кувертюра, онази розовата. Тя мърда, Господи, мърда, мамка му...

„Сега!“, каза си Паскал, когато Джини се претърколи извън обсега на Стар и скочи на крака. И докато тя вървеше към леглото, докато посягаше към кувертюрата, бързо тръгна напред. Две крачки... три крачки. Стар още притискаше гръб в стената, пребледнял като платно. Трепереше от главата до петите, а пистолетът подскачаше в ръката му. Устата му се отвори в беззвучен писък. От покрива долетя продължителен шум от влачене и тътрузене. Джини, която тъкмо отмяташе розовата покривка, възкликна тихо. И част от секундата преди Стар да натисне спусъка, Паскал включи светкавицата.

Стаята сякаш избухна в светлина и звуци, сякаш се пръсна на късчета. Той се наведе и се хвърли напред. Дясното му рамо се вряза с хрущене в ребрата на Стар, който вече беше започнал да стреля. Стар нададе ужасен вой, като животно в скотобойна, но продължаваше да натиска спусъка. Макар да беше зашеметен от писъците му, от трясъка на изстрелите, Паскал все пак успя, падайки, да изрита ръката с пистолета и той изрева от болка. Оръжието излетя във въздуха, сеейки куршуми във всички посоки. Някъде се пръсна стъкло. После юмрукът на Стар се стовари в устата му.

Опита се да извика на Джини, но никъде не я виждаше — не беше изключено някой от куршумите да я е засегнал. В следващия миг Стар отново го цапардоса, хвана го за гърлото и заби пръсти в артерията на врата му. Ако продължаваше да го натиска така, след десетина секунди щеше да загуби съзнание. Паскал блъсна силно коляното си в чатала на Стар. Усети го как се сгърчи, сумтейки от болка, хватката му се разхлаби. Нанесе му още един як удар, ниско в шията. Стар се олюля, но бързо се съвзе и го сграбчи. Вкопчени един в друг, двамата се треснаха в снимките на стената, събориха стол, препънаха се в една от малките паянтови масички, с каквито апартаментът бе пълен, и се стовариха на земята. Паскал падна

непохватно, с единия крак извит назад, и моментното му неизгодно положение бе напълно достатъчно за Стар. Той за миг скочи на крака и започна да го рита с всичка сила. Нетърпима болка прониза ръката и гръдния кош на Паскал. Почти загуби съзнание, опита да се надигне, но стаята се въртеше и люлееше пред очите му. Тогава някакъв женски глас, глас, който с усилие разпозна, каза:

— Само го ритни още веднъж, и си мъртъв...

„Мили боже, горката Джини“, помисли си Паскал и отново опита да се изправи, но го прониза жестока болка. Разбра, че ръката му, дясната му ръка, е счупена. Започна да вижда нещата някак много отчетливо, с противната яснота на забавен каданс. Знаеше какво ще последва. Стар вече не трепереше, изведнъж беше станал много съсредоточен. На устните му играеше лека усмивка.

— Колко мило — каза той. — Хайде, стреляй тогава. Нищо не можеш да ми направиш, картите ми показаха. И да стреляш, няма да ме улучиш...

„Сигурно няма да улучи“, Паскал разбираше това, колкото и да бе замаян от болката. Джини мразеше оръжията и се боеше от тях, не знаеше дори как се държи такъв пистолет.

„Беретата“ трябваше да се хване с двете ръце, а тя я държеше по възможно най-лошия начин, по женски — опряна в таблата на леглото, бе хванала пистолета с едната ръка, която беше съвсем опъната, тъй че от тежестта и от ужаса дулото му трепереше и се люшкеше. Виждаше се, че е скована от страх, очите ѝ бяха широко разтворени, а лицето ѝ пребледняло. Стар бавно пристъпи крачка напред и тя трепна. Отнякъде, от много далече се чуваше шум: стъпки, произнесени шепнешком команди. Явно се бяха разбързали. „Чудесно, но вече е твърде късно“ — помисли си хладно Паскал. Опита да се изправи. Стар направи още една крачка, сега от него се излъчваше самоувереност.

— Тъпа шибана женска — тихо заговори той. — Знаеш ли какво ще направя с теб? Онова, което не свърших преди малко. А шибаното ти гадже може да гледа. Да видим как ще се чувствате и двамата. Защото щом се изпразня, ще ви пръсна шибаните мозъци. На колене, кучко! Дай шибания пистолет...

Опряла гръб в леглото, Джини го наблюдаваше как приближава с чувството, че са му трябвали векове, за да измине тези три метра. Ясно

възприемаше всичко: разбитата стая, счупената ръка на Паскал, кръвта по бледото му лице. Той още се мъчеше да се изправи, а Стар продължаваше да напредва с гадната влажна усмивка на необикновеното си лице.

Едно изплашено гласче ѝ нашепваше отвътре, че Паскал не може да стигне до нея навреме, че никой няма да нахълта през вратата или през прозорците, за да ѝ се притече на помощ. Така че остават само тя, тази неумолимо приближаваща заплаха и тежкия инструмент в ръката ѝ, в който бе напълно възможно да няма или да има съвсем малко патрони. Затова, ако стреля, трябваше много да внимава да не пропусне.

Стар продължаваше да се движи, от устата му продължаваха да се сипят думи, ала в един момент допусна мъничка грешка. Минавайки край Паскал, той го ритна за последно в краката. След това вече беше лесно. Джини сви пръст около спусъка. Сякаш отново стоеше на моста в Амстердам и цялата латентна женска сила у майката на Анека, както и у нея самата, я прониза като вятър и изпълни тялото ѝ. Тази сила затъмни страха и жалостта и когато Стар приближи на метър и нещо от нея, Джини натисна спусъка.

Пистолетът риташе като живо същество, тя продължаваше да стреля, но независимо че Стар представляваше такава голяма мишена и беше толкова близо, като че ли не го бе улучила, защото той продължаваше да върви. Прибра пистолета по-близо до себе си, хвана го с двете ръце и когато Стар посегна към нея, стреля право в кървавите петна на гърдите му.

Онова, което стана после, беше ужасно. Той се люшна назад с широко отворени от изненада очи и тялото му затанцува под сипещите се куршуми с леки, подскачащи, спазматични движения на марионетка. Джини очакваше, че той всеки момент ще прекрати своя зловец куклен танц и пак ще тръгне към нея. Натисна спусъка, но се чу само тихо изщракване. Примирено зачака Стар да я сграбчи. „Не улучих. Сега двамата с Паскал ще умрем“ — ужасено си помисли тя.

Понечи да се обърне към Паскал, но в този момент Стар издаде отвратителен гъргорещ звук. Вторачи се в него; той политна напред, падна на колене и започна да се опипва, сякаш в него имаше нещо живо, някакво животно, което се разхождаше из тялото му — най-напред в стомаха, после в гръдния кош, после в гърлото. Той прикова

очи в лицето ѝ и отвори широко уста да каже нещо, но думите сякаш заседнаха в гърлото му.

Паскал се изправи, най-сетне се добра до нея и безмълвно взе пистолета от ръката ѝ. На Джини ѝ се стори, че го захвърли, ала единственото, което възприемаше истински, бе лицето на Стар. Чакаше да чуе думите му, следеше устните му, но той повърна и от устата му плисна силна струя кръв. Падна напред, с лицето надолу и с разперени ръце. Тя продължаваше да го гледа с напрегнато очакване.

После Паскал изведнъж я дръпна към себе си. Лампите бяха угаснали, отникъде не проникваше светлина, телефонът звънеше, чу се трясък и звън от разбито стъкло.

— Джини, не гледай — предупреди я Паскал. — Само стой неподвижно. Дай да те прегърна. Почакай. Това са...

— Убих ли го?

„Поне няколко пъти“, помисли си той, но не го каза.

Дръпна я настрана. Стаята кънтеше от викове. Бутна я до стената, закри я с тялото си и остави закъснялата акция да следва своя ход.

По някое време отново включиха осветлението. Когато облечените в черно мъже ги извеждаха, Джини хвърли поглед назад. Мъртвият Стар беше проснат върху купчина отломки от дърво, порцелан и стъкло с разперени ръце и стиснати юмруци. До лявата му ръка имаше разпятие и порцеланова фигурка без глава; до дясната се въргалаше скъсана снимка на Мария Казарес. При сбиването от джоба му бяха изпаднали разни неща, между които кутия изтрити от употреба карти тарок и флаконче с последните три неизползвани „Бели гълъби“.

20.

Роуланд стоеше и чакаше на улицата. Небето бе притъмняло, бе започнало да ръми. Сумрачният ден бе зает от изкуствения блясък на уличните лампи. Той се намръщи, заслепен от светлината им, и зае удобна позиция в сянката на полицейските камиони. Въпреки тълпата любопитни, репортери и полицаи, от тук можеше да наблюдава несмущавано сградата на госпожа Дювал и закритото стълбище пред нея. Знаеше, че Джини е жива и здрава, но искаше да види това с очите си. Чувстваше, че в момента за него няма нищо по-важно.

Докато изчакваше в спокойното и тихо защитено пространство отвъд шока и силните емоции, собственото му положение се разкри пред него с необикновена яснота, сякаш гледаше кадри от живота на друг човек. Мислеше някак дистанцирано за естеството на героизма — в който вярваше, макар да знаеше, че тази вяра е старомодна и, за повечето хора подозрителна. Той се възхищаваше от куража, независимо дали е духовен, или физически. Даде си сметка, че сега и от него се изискваше малко кураж, за да признае, че е много задължен на Паскал, заедно Джини е жива и здрава.

— Ще слязат след няколко минути... — Мартини се бе появил отнякъде, потропваше с крака, за да се стопли, и дърпаше от цигарата си. Той въздъхна и погледна Роуланд с угълчетата на очите си.

— Жени. Толкова са непредсказуеми, нали? Знаете ли, когато слушахме какво става в апартамента, когато мислехме, че тя няма да стреля...

— Да?

— Ами, нещо трябва да я е подтикнало. Наблъскала е в него дванайсет куршума. Когато го закарат в моргата... не бих искал да съм на мястото на лекаря, който ще прави аутопсията.

— Разбирам ви.

— Кожата си стои, но вътре... — Мартини вдигна рамене и хвърли фаса в канавката. — А вече се опасявах, че с тях е свършено. Чудя се, от страх ли? Мислите ли, че е било от страх?

— Или от гняв.

— Да, предполагам.

Мартини си тръгна, но след няколко крачки спря и се обърна.

— Видът ви е... Искате ли да пийнете нещо? Мога да ви намеря. Коняк? Уиски? Ще се почувствате по-добре...

— Не, благодаря.

— Няма да можете да говорите с нея. — Погледна го съчувствено. — Разбирате това, нали? И двамата трябва да отидат на медицински преглед. После ще ги разпитват. Ламартин е за болница. Има спукани ребра и ръката му е лошо счупена. Тя... зависи колко дълбок е шокът ѝ. Няма да я видите най-малко до утре сутринта. Разбирате ли това?

— Разбирам го, да.

— Впрочем, аз съм ви длъжник. Затова, ако искате, може да дойдете с мен, докато се оправяме в онзи апартамент... — Мартини изведнъж се усмихна. Вдигна палец към тайфата журналисти отгатык заграждението. — Предпочитам вие да отразите цялата история. Онези копелета цял ден ми лазят по нервите и ми се плетат в краката. Тъкмо ще разберат колко неотзивчиви можем да бъдем, когато искаме. Е, колко време ви трябва? Шест часа? Осем? До утре? А те нека гонят собствените си опашки до пресконференцията утре сутринта, защото със сигурност няма да давам такава тази вечер...

Двамата се спогледаха. Роуланд се усмихна безрадостно.

— До утре би било повече от щедро. И определено искам да видя този апартамент. Трябва да се свържа с редакцията и да предам материала.

— Няма проблем. Горѐ има купища негови книжа. Бележки, писма, някакъв странен дневник, който си е водил. Там са и записите на колежката ви, разбира се. Само че те са веществени доказателства...

— Естествено.

— Ще бъдат освободени за публикуване на много по-късен етап. И ако някой журналист случайно попадне на някое от тези веществени доказателства — в бъркотията, докато съм с гръб към него... ще трябва да започна разследване, разбира се...

— Без съмнение.

— Макар че неприятното на тези разследвания е, че все не стигат доникъде. Твърде много писане... Нали знаете как е.

— Благодарен съм ви.

— Няма защо. — Мартини потръпна и загърна по-плътено балтона си. — Искате ли по-късно да дойде у нас на обяд? В три часа? В четири, когато кажете. Жена ми ще ни приготви нещо. Тя обича да готви...

— С удоволствие. — Роуланд го погледна закачливо. — А след това можем да видим сметката и на онова бренди...

Мартини се разсмя. Тупна Роуланд по рамото, после направи много изразителен и типично френски жест.

— Вече ги извеждат. Ще ви оставя сам, докато ги откарат. Така предпочитате, нали?

— Толкова ли е очебийно, по дяволите? — Роуланд се извърна.

— За жена може и да не е, но за друг мъж, да. — Мартини му хвърли поглед, изпълнен с тиха и леко насмешлива симпатия, и се отдалечи.

„Проницателен човек — помисли си Роуланд, — и много тактичен.“ На входа вече се забелязваше раздвижване, репортерите заподвикваха, телевизионните прожектори внезапно блеснаха.

Полицейската кола бе спряла пред самото стълбище. Джини и Паскал Ламартин бяха изведени бързо, през кордон от мъже в черно. Роуланд зърна бледото ѝ лице. Лявата ръка на Ламартин обгръщаше раменете ѝ; русата ѝ глава беше наведена. Ламартин изчака тя първа да влезе в колата и Роуланд успя за миг да види ясно лицето ѝ. На него се четеше любов и загриженост. Изражението ѝ бе достатъчно красноречиво, независимо от разстоянието; то говореше, че двамата си принадлежали очертаваше граница, която при дадените обстоятелства Роуланд не бе готов да прекрачи.

Или поне така си внушаваше тогава, докато се взираше навъсено в ситния дъжд, налагайки си да остане в сянката, скрит от погледа ѝ. Колко благородно от негова страна: да стои и да гледа как колата потегля и бързо се отдалечава. Воят на сирените раздираше влажния въздух. Собственото му решение — взето тогава, взето по-рано? — го вбесяваше, но той бе доволен от неговата етичност, дори когато почувства първото бодване на остро и горчиво съжаление.

Щом колата зави зад ъгъла и изчезна от погледа му, Роуланд започна да планира как да се освободи от собствената си обвързаност с Джини. Трябваше да го направи така, че да причини възможно най-слабо чувство за вина, възможно най-малко последствия, поне що се

отнася до нея. Щеше да му се наложи да я излъже. Запита се дали когато настъпи моментът, ще е способен да го направи убедително. Наистина ли умееше да лъже така добре, както се бе похвалил пред нея? Не беше много сигурен. Можеше ли да я излъже така, че тя да не се усъмни? Вероятно би могъл. В края на краищата имаше на разположение цяла нощ, за да подготви сценария.

— Готов ли сте? — викна му Мартини.

Роуланд кимна и се присъедини към него на отсрещния тротоар. Двамата влязоха във фойето тъкмо когато изкарваха количката с тялото. Светлината играеше по черния найлонов чувал; хората трябваше да направят няколко маневри, докато успеят да я измъкнат от асансьорната клетка. Какъв позорен край, помисли си Роуланд и извърна очи.

Горе, озовал се до прага на розовата спалня-параклис, Роуланд спря. Беше си представял тази стая, когато Жюлиет дъо Нервал му я описваше; беше си я представял и докато чакаше в полицейския фургон; но тя не беше такава, каквато я бе видял във въображението си. Не бе очаквал толкова много кръв, толкова опустошение. Прокара ръка над очите си. Стаята му изглеждаше нереална, както и собственият му живот.

Той дълго се взира в отломките, после Мартини му махна и минаха в хола. Инспекторът тихо го дръпна встрани и пъхна в ръцете му куп изрезки от вестници и изписани на ръка листове.

„Моята биография“, бе написал Стар със спретнат дребен почерк.

„Те се опитаха да ми кажат, че моята майка е онази проститутка, а баща ми — един от нейните клиенти. След като умряла, когато съм бил на около две години, аз съм бил даден за отглеждане на нейната сестра, която била омъжена за някакъв военен и живеела близо до Батън Руж, Луизиана. Предполагам, че не са ме харесали, защото доста скоро са ме дали на други хора, а когато съм станал на около четири, съм бил оставен в първото сиропиталище. Тази версия не е нищо друго, освен една голяма лъжа. Сега

знам истината и чувството е наистина много приятно.
Затова нека обясня: ето кой съм аз...“

На Роуланд му дожаля. Нима всички ние не жадуваме да получим отговор на този въпрос? Нима не ни се иска да кажем уверено: „Ето кой съм аз“? Прерови листовете и установи, че колкото повече напредваше описанието на това търсене, тръгнало в убийствено погрешна посока, толкова почеркът на Стар ставаше по-нечетлив и разкривен. Включи касетофона на Джини, но като чу гласа ѝ, набързо го изключи отново. Разполагаше с всичко необходимо, за да започне веднага да пише. Беше приучен на самодисциплина, така че без видими следи на безпокойство се оттегли в един тих ъгъл и се захвана за работа.

На другата сутрин най-сетне разрешиха на Джини да напусне болницата. Към седем, когато Паскал спеше под въздействието на болкоуспокояващи, беше изпратена кола да я закара в хотела. Тя покорно се качи в нея, но за своя радост почувства, че на шофьора му е безразлично, и го убеди да я остави. Жадуваше да бъде сама, просто да върви, да диша, да мисли. Без да бърза, пое по някакъв обиколен път. Поемаше дълбоко студения влажен въздух, наблюдаваше как небето на изток светлее, вслушваше се в ехото на собствените си стъпки по пустите улици.

Една от тях я изведе до Сена и тя стоя известно време на кея, вирайки се в спокойните води на реката, в събитията от предишния ден и последната нощ. Вникваше във въпросите, които бе прочела в очите на Паскал, въпросите, които той бе достатъчно мъдър да не изрече. Връщаше се към своите търпеливи отговори на задаваните ѝ от полицаите въпроси, които усещаше като правилни, но не и верни. Виждаше консултанта по ортопедия, който обясняваше, сочейки сенките на рентгеновата снимка, че това е сложно счупване, изискващо комплексна операция, при която в костта ще трябва да бъдат вкарани стоманени игли. Виждаше себе си, вече сама с консултанта в малката чакалня. „Той трябва да си служи добре с тази ръка — повтаряше му тя, — счупена му е дясната ръка. Той е фотограф. Много добър

фотограф. Трябва да може да работи бързо. Трябва да е сръчен. Нали разбирате?“

Лекарят, изтъкнат специалист в тази област, отвърна, че много добре разбира, че вече знае това.

Успокоителните му думи стигаха до нея сякаш от много далеч. Възприемаше смисъла им накъсано. Чувстваше, че този човек не я слуша или не я разбира напълно, тъй че пропусна покрай ушите си приказките му за следоперационна терапия, търпеливо съдействие и период на възстановяване, който щял да трае най-малко шест месеца.

Повтаряше и повтаряше опасенията си, аргументите си, докато внезапно, в средата на едно изречение, разбра, че не иска от този изтъкнат специалист да излекува раните на Паскал, нанесени му от Стар; изискваше от него да излекува всички рани, особено онези, които сама му бе нанесла.

Не го бе изрекла с думи, но чувстваше, че човекът в общи линии схваща какво се върти в главата ѝ; може би бе усетил болката, вината и отчаянието ѝ. Той предпочете да отдаде реакцията ѝ изцяло на шока, което бе мъдро от негова страна. Джини знаеше, че това не е вярно, ала не възрази. Съгласи се и с предписаните ѝ на първо време спокойствие и почивка. Отведоха я в малка стая и я накараха да легне на тясното болнично легло; престори се на заспала, само и само прикрепената към нея сестра да си тръгне по-бързо. Лежеше със затворени очи и с покруса и безнадеждност прехвърляше в паметта си сцена след сцена от своя позор, от своето предателство, не само към Паскал, но и към самата себе си.

Умората, страданието, самообвиненията постепенно започнаха да размиват представата ѝ за случилото се. През първия мъчителен час единственото, което се въртеше и безпощадно се повтаряше в мислите ѝ, бяха собствените ѝ действия през онази нощ в „Сен Режиc“. Да, истина беше; тя бе вършила онези невъобразими неща и изрекла онези невъобразими думи. Картините танцуваха пред очите ѝ и тя си налагаше да ги изследва отново и отново, но от това изневяратата ѝ не ставаше по-реална, а тъкмо напротив. Умореният ѝ мозък се бунтуваше. Започваше да ѝ се струва, че жената, която се бе държала по този начин, не е тя, а някаква друга Джини, изскочила внезапно незнайно откъде, похотлив зъл дух, въображаема жена, жена от огледалото, прекрачила през стъклото и само за няколко часа обърнала

правилата на живота ѝ наопаки, така че северът бе станал юг, а лявото — дясно.

Вкопчила се сляпо в тази мисъл, презирайки се заради това, тя потъна в неспокоен, трескав сън. И в съня от подсъзнанието ѝ изплува мъж, който приличаше на Роуланд Макгуайър — говореше като него, но нямаше неговото лице. Този мъж подреди действията ѝ по съвсем различен начин. Утеши я и с обещаваща усмивка каза, че тя чете изреченията съвсем погрешно и ако само му позволи да пренареди думите, сама ще разбере това. С ръце на фокусник извади думите „срам“ и „изневяра“ и те се превърнаха в „любов“ и „надежда“. Джини виждаше как тези думи искряха във въздуха и сякаш ѝ внушаваха, че за да стигнеш до истинското, може би трябва първо да минеш през неистинското. Събуди се с вик.

Сега, докато се взираше надолу в сивата река, сънят отново се надигна в съзнанието ѝ, после ѝ се изплъзна и тя престана да си го спомня. Изведнъж бе обзета от отчайващото убеждение, че не е в състояние да разбере случилото се между нея и Роуланд, също както не можеше да разбере и онзи импулс, обзел я изневиделица, който преди по-малко от ден я бе накарал да натисне спусъка, да стреля, да сложи край на един живот. Обърнала гръб на реката, Джини вдигна очи към красотата на неповторимите сгради пред себе си, чиито силуети постепенно изплуваха в светлината на утрото. „След като разумът ми изневерява — помисли си тя, — ще трябва да се задоволя със задълженията, правилата и принципите. Нямам избор — каза си. — Нямам друг избор. Дадох своите обещания, вече почти съм съпруга.“

Отдалечи се от кея, повтаряйки думите си като молитва. Обичаше Паскал и молитвата ѝ постепенно набираше сила. Когато стигна до хотела, вече бе уверена, че тази сила ще е повече от достатъчна да я крепи при раздялата с Роуланд Макгуайър. Раздяла, окончателна и абсолютна, точно затова се бе подготвила по пътя насам.

Но когато по-късно същия ден се изправи лице в лице с него, в неспокойното и тясно пространство на своята хотелска стая, грижливо подготвената реч ѝ се стори банална и фалшива. Един поглед към лицето му бе достатъчен, за да почувства, че тя е скалъпена за друг, за мъж, който не е от неговия калибър, за човека, който бе позволила на съзнанието си да изрисува. Би било непростимо да му каже, обидно за него, както и за самата нея.

Боеше се да го погледне и се ужасяваше от онова, което можеше да последва, ако той я докосне. Затова отстъпи назад, а той продължаваше да стои смутено до вратата, облечен в балтон, със самолетен билет за Лондон в джоба. Тя се обърна към прозореца и впери поглед в светлините на Париж. Старателно трупаните ѝ аргументи се сриваха като къщичка от карти. „Нямам избор“, повтаряше си безмълвно и гневно, но дори това изречение, така успокояващо, така очевидно вярно допреди няколко часа, сега не помагаше. Дилемата бе влязла в стаята заедно с него. Физическата му близост разколебаваше всяка увереност.

Накрая се обърна и го погледна. Той беше мрачен. Отмести очи към вратата, сякаш съжаляваше, че е дошъл, и заговори. Джини почти не чуваше думите му, още по-малко пък схващаше смисъла им, макар той да бе съвсем ясен. Веднага разбра, инстинктивно и с абсолютна сигурност, че той също си е подготвил прощално слово и дисциплинирано започва да го казва.

И за двама им щеше да е по-лесно, ако беше намерил сили да продължи. Но бе очевидно, че това му струва все по-големи усилия, издаваха го жестовете и тонът му, бледото му напрегнато лице. Той се справи само благодарение на волята си, с две-три, най-много четири изречения. После махна ядосано с ръка и замълча.

Същия ден Роуланд бе виждал Джини вече няколко пъти и предишните им срещи му бяха вдъхнали, сега разбираше това, неуместни надежди. За пръв път се видяха сутринта, на прага на същата тази стая, и разговорът им бе кратък: сковани въпроси от негова страна как е тя и как е Ламартин; не по-малко сковани уверения от страна на Джини, че са добре. Неизреченото пареше съзнанието му, но прекараната в работа нощ го бе оставила с убеждението, че е изпълнен с решителност да действа. Този следобед, когато, за негова изненада, Джини настоя да му помогне в работата и да изпрати нови материали по историята, която дори преситеният Макс признаваше за сензационална, Роуланд все още вярваше упорито, че притежава волята да се справи.

Седеше до Джини и редактираше материалите ѝ на компютъра. Гледаше как се нижат нейните думи, как се движат мислите ѝ, как се заличават знаци и се местят пасажи. Съзнаваше каква ирония има в съзнанието му, даваше си сметка, че скоро редакторските умения ще са

му нужни за нещо съвсем различно. Чудеше се: „Ако го кажа по този начин, ако употребя точно тази фраза, ако внимавам и залича това чувство.“ Погледна крадешком към решителния ѝ профил. Струваше му се, че за да съчини каквото и да било, ще трябва да заличи не само истината, но и самия себе си. Въпреки всичко се чувстваше способен да осъществи своя замисъл. Когато Джини си тръгна и собствените му чувства се разбунтуваха, бе обзет от известна нерешителност, даже на два пъти отлага полета си за Лондон. Но когато най-сетне слезе до стаята ѝ да се сбогува, беше сигурен, че вече е овладял слабостта си. Твърде възможно беше по време на краткия разговор да се представи пред Джини в лоша светлина, но беше подготвен за това. Беше горд по природа и перспективата да загуби нейното уважение никак не му бе приятна. Но ако подобна реакция би направила скъсването по-леко за нея, беше готов да плати дори тази цена.

Ала почти веднага нещо започна да го обезсърчава. По-късно, връщайки се назад, така и нямаше да разбере точно какво. Може би му влияеха някакви дребни, неподлежащи на определение фактори по това време на деня, в късния следобед, когато не бе нито ден, нито вечер: времето на падащия здрач, което свързваше с този период от живота си. Още щом започна да говори, почувства, че грижливо подбраните думи са размити и неясни, като пейзажа от покриви, кубета и шпилове отвън, който се сливаше с вечерното небе. Те не звучаха така точно, така недвусмислено, както бе искал. Запъна се, ужасен, продължи със следващото изречение и млъкна.

Най-сетне си позволи да я погледне. Тя стоеше до прозореца с извърнато лице. Очите му спряха върху светлата ѝ коса, върху бледата извивка на шията, върху меката сивкава рокля, която носеше. Обзе го силен копнеж. Не беше физическо желание, макар да знаеше много добре, че прояви ли неблагоприятното да я доближи или докосне, то моментално ще го залее. Този копнеж не можеше да се обясни и определено нямаше нищо общо със здравия разум, беше копнеж по радостта, която сега можеше да му даде единствено Джини. Силата му бе незначителна, състоеше се от хиляди крехки елементи, от много интуиция, малко инстинкти, малко ирационална надежда, ала бе жилав и го теглеше неудържимо като стоманено въже, като макара на подемен механизъм. Роуланд усещаше как въжето се намотава и го издига през мълчанието, което първо шептеше, след това заговори. Знаеше, че и

Джини се вслушва в езика на това мълчание с интуицията и разума си. Тя се обърна бавно, срещна погледа му и Роуланд почти бе готов да се закълне, че не само знае, но и изпитва същите чувства.

Тя направи лек отчаян жест с ръце. Роуланд виждаше как лицето ѝ се променя, омеква и се изпълва със съжаление.

— Недей. — Отиде при него и взе ръката му. — Беше си приготвил цяла реч, нали?

— Да.

— Моля те, недей. Представям си я. И аз си бях приготвила. В същия дух, вероятно. Нищо в нея нямаше да е вярно. Може би щеше да направи нещата по-лесни, но нямаше да е истина. Готвех се да бъда... о, груба, предполагам. Сприхава. Високомерна. Пренебрежителна. Може би леко вулгарна. Мислех, че вулгарността ще помогне... — Замълча и се усмихна леко. — А ти?

— Рязък, гаден, типичен мъжкар. Имам известна практика в тези неща.

Тя отново се усмихна, после поклати глава и очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Радвам се, че спря. Щеше да ми е много неприятно. Щеше да означава, че съм сгрещила в преценката си за теб, че не си такъв, за какъвто те мисля... — Поколеба се, после вдигна поглед към него с несигурно и умоляващо изражение. — Може ли вместо това да кажа нещо друго? Кратко е, уверявам те. И вероятно не бива да го казвам, но...

— Слушам те.

— Бих могла да те обикна, Роуланд... — Тя тихо изхълца, сякаш думите я бяха задавили, както задавиха него. Извърна се рязко, като че се беше засрамила, после отново го погледна и хвана ръцете му. — О, Господи, струва ми се, че е истина. Струва ми се, че съм го знаела. Но не ми е ясно защо. Когато влязох в онази стая с теб, когато започна да говориш — разбрах го, преди да ме беше докоснал, сигурна съм. Мисля, че това беше причината да легна с теб, но може да е само оправдание. Впрочем, не. Не... — Тя ядосано тръсна глава. — Не е оправдание, така си беше. Нещо ме връхлетя изневиделица, не го бях очаквала, уверявам те. Не беше нито някаква стратегия, нито някакво мое решение... Само че... виждах всички възможни последствия много ясно. Чувах ги, Роуланд, те кънтяха в главата ми: лъжите,

угризенията, измаменото доверие, болката, която щях да причиня на човека, когото обичах — човека, когото още обичам. О, Господи... — Лицето ѝ се сгърчи. — Виждах всичките тези последствия, всичките тези пречки и все пак го направих. Не се гордея с това, но не мога и да се срамувам. Почувствах нещо в онази стая и то беше светло, Роуланд, добро — като надежда, като обещание... Не, не като обещание, по-скоро сякаш надзъртах, само надзъртах, в друго бъдеще и... О, боже, не трябваше да го казвам...

Очите ѝ отново се навлажниха и тя наведе глава. Бе започнала да трепери. Роуланд беше дълбоко трогнат. И той бе изпитал всичко онова, което Джини се опитваше да опише, с цялата му неправдоподобност и сила.

Произнесе името ѝ и я притегли в обятията си.

— Скъпа, разбирам те, знам точно какво имаш предвид. Чуй ме, Джини...

— Не, не. — Тя отстъпи малко назад, после отново се приближи. — Не, ти трябва да ме чуеш, Роуланд. Моля те. Не ме докосвай, аз трябва да сложа край на това. Длъжна бях да направя избор, знам. Знам го от дни. Премислях и премислях, само това беше в главата ми. Трябваше да реша. И реших, Роуланд, вече реших. Ще остана с Паскал. Роуланд, той ме обича, длъжна съм да постъпя така...

— Защо, Джини? Защо? — Той отново я притегли до себе си и я принуди да го погледне в очите. — Не е нужно да решаваш сега. В този момент не би трябвало дори да се опитваш. По-добре да изчакаш, да помислиш. Джини, чуй ме, нима допускаш, че случилото се тук между нас не означава нищо за мен? Казваш, че би могла да ме обикнеш? Защо го каза, защо? Знаеш, че не е вярно, онова между нас беше много по-обвързващо, много по-силно...

— Не, не. Бях съвсем искрена. Аз не се доверявам на такъв вид любов, Роуланд. Не се доверявам на влюбването, то е... човек се чувства като пиян или дрогиран. Прави ме... Когато се чувствам така, не мога да мисля. Прави ме сляпа — можеш да го разбереш и сега, виж...

Роуланд я погледна. Лицето ѝ преливаше от противоречиви емоции, болка, задоволство. Очите ѝ, блестящи от сълзи, го заслепяваха.

— Как да те гледам... — поде той с потрепващ глас. — Скъпа, аз също съм като сляп, но и... Джини, ще ме изслушаш ли, за бога?

— Не. Знам какво ще ми кажеш. Чувствам го тук... — Поруменяла, тя притисна ръка към сърцето си. — Ти виждаш по-добре. Ти виждаш повече. Знам, знам. Но не бива да се доверяваш на това, Роуланд. Не изпитваш за пръв път подобни чувства, не може да ти е за пръв път. Аз също не ги изпитвам за пръв път. Те са нетрайни, знаеш това не по-зле от мен, и двамата сме достатъчно възрастни. Има ги, после ги изчезват. Затова съм длъжна да се вслушам в другите гласове, Роуланд. В доверието. В честта — ако ми е останала някаква. Във всичките обещания, които съм давала на Паскал. В нещата, които съм му казвала. В нещата, в които съм му се клела. Не мога да се откажа от тях, Роуланд. Аз наистина го обичам. Обичам го много. Задължена съм му за толкова много неща, че просто не мога да ти обясня...

— Не е нужно да ми обясняваш... — Той ѝ обърна гръб, лицето му изведнъж помръкна. — Знам защо ми го казваш. Той спаси живота ти вчера. Това е причината за решението ти. Ако не се беше случило, то можеше да е по-различно...

— Грещиш — спокойно отвърна Джини, без да обръща внимание на внезапния гняв в гласа му. — Грещиш, Роуланд. Знам, че той ми спаси живота. И аз спасих неговия.

Роуланд се впусна в нова страстна пледоария, обърна се с лице към нея и изведнъж замълча. До този момент нещо в лицето ѝ, в изражението на очите ѝ го караше да се чувства сигурен, че ще успее да я разубеди. Но последните думи, казани с тих и странно решителен тон, го прерязаха. Разбра, че в тях може би се съдържа укор.

— Не ти вярвам — поде той. — Не мога да ти повярвам. Искаш от мен да изляза от тази стая, след всичко, което ми каза? Никакви обаждания, никакви молби, никакви писма, колкото е възможно помалко срещи? Няма да го приема. Обичам те, Джини, не мога да го приема. Какво очакваш от мен, да стана пак такъв, какъвто бях преди? Полумъртъв? Джини, чуй ме...

— Няма да те слушам. О, няма да те слушам... — Тя изкрещя и опита да се отскубне, когато той хвана ръцете ѝ.

— Трябва да разбереш... — Ръцете му стиснаха по-силно нейните. — Като ти казвам, че... като ти казвам, че те обичам, да не

мислиш, че говоря безотговорно? Не е така. Аз не съм непостоянен. И внимавам за думите, които използвам, особено за тази дума. Не съм я казвал от шест години и ако това има някакво значение за теб, последната жена, която я е чувала от мен, е мъртва от шест години. Сега разбираш ли ме? Джини...

Настъпи тягостна тишина. Джини се взираше в лицето му. То беше пребледняло от напрежение. Роуланд изведнъж пусна ръцете ѝ и някак официално направи крачка назад.

— Не исках да се държа така. И преди всичко не исках да казвам онова, което казах. Намеренията ми бяха да замина и да запазя своите чувства за себе си. Такива бяха плановете ми. — Поколеба се и продължи: — Виждам колко много те обича Паскал Ламартин. Не се съмнявам, че и ти го обичаш. Чувствам се много задължен към него за онова, което стори вчера. Но се оказа, че не е по силите ми... Залогът е твърде висок. — Той ядосано вдигна рамене. — Искам да бъда напълно ясен с теб. Аз съм старомоден човек — Линдзи го каза. И тъй, ако ме искаш, бих се оженил за теб. А ако все пак ме отблъснеш, не пречи да го знаеш.

Поведението му моментално бе станало по-официално и последните изявления, направени с почти груб тон, бяха лишени от емоции — доколкото това беше по силите му. И тъкмо затова думите му бяха още по-въздействащи. Очите на Джини плувнаха в сълзи.

— Как можа да го кажеш, как? Престани, Роуланд. Та ти едва ме познаваш...

— Познавам те достатъчно.

— Не може да е вярно. Не биваше да говориш такива неща. Не е честно към мен. Не е честно и към теб самия...

— Така ли? — Той я погледна сурово. — Защо да не е? За мен алтернативата е пределно ясна. Знам какво ще е, ако сега си тръгна от тук, ако не те виждам, ако не чувам гласа ти. Полуживот. Мили боже, толкова добре си го представям...

— Не е задължително да е така. — Тя закри лицето си с ръце. — Роуланд, знаеш, че съм права. Тези чувства са нетрайни. Може сега да се чувстваш така, и аз може да се чувствам... Но ако сме твърди, ако не им обръщаме внимание, ако избягваме да се срещаме, ще забравим. Всичко това, всичко това... постепенно ще започне да избледнява, докато накрая започне да ни се струва абсурдно. Един ден ще

погледнем назад и ще си кажем: „Слава Богу, че проявих разум. Колко глупаво е било от моя страна, как изобщо ми е минало през ума...“ — Замълча.

Лицето на Роуланд, досега помръкнало от тревога, изведнъж стана спокойно и решително. Той взе ръката ѝ в своята.

— Мислиш, че сме си го въобразили? — промълви тихо. — Ако е така, благодаря на бога, че ме е дарил с въображение. Аз му се доверявам повече, отколкото на разума. Да не искаш да кажеш, че с теб не е така?

Настъпи мълчание, но той очакваше нейния отговор. Отвън черковната камбана отмери кръгъл час, минаваха коли, от улицата долитаха гласове от живота на други хора. Джини се вираше в света на своето — и неговото — въображение. И тя като него виждаше възможното бъдеще. То беше неясно, леко замъглено, като изгрев в пролетно утро, в който е загатната красотата на идващия ден. Животът ѝ сякаш се разклоняваше на север, на юг, наляво, надясно. Картината, която виждаше сега, много напомняше широката панорама, която Паскал пръв бе разкрил пред очите ѝ. И двамата мъже, изглежда, притежаваха способността да сломяват вътрешната ѝ съпротива и да заливат съзнанието ѝ с блясък и обещание. Не беше сигурна дали тази способност им е присъща, или самата тя им я дава. Откритието, че и друг мъж, освен Паскал, и то толкова скоро след Паскал, може да постигне това, я объркваше. Изпълваше я с недоверие към радостта, с недоверие към самата себе си.

Редом с тези илюзорни представи задълженията, лоялността, установеното всекидневие на една утвърдена любов изглеждаха така сигурни и контролируеми. Каза си, че това е въпрос на дисциплина, на уважение към дадените и оставащи в сила обещания, а следователно и към Паскал, и към самата себе си. Хвърли последен поглед на другата Джини, на жената от огледалото — толкова склонна да пренебрегва правилата и да поема рискове — и я отхвърли, изтри я от съзнанието си.

Веднага се почувства по-дребна, загубата я жегна жестоко. Не обърна внимание на това. Каза си, че ако сега, необяснимо защо, се чувства по-незначителна, то с времето ще се почувства по-достойна, а също и по-свободна.

— Ти трябва да хващаш самолет, а аз — да отивам в болницата.

— Разбирам. — Роуланд веднага я пусна и отстъпи назад. — Това ли е окончателното ти решение?

— Да, Роуланд, това е.

Джини видя как отговорът ѝ блесна като плесница през лицето му. Той се извърна полузамаян, после хвърли поглед на часовника си, увери се, че самолетният билет е в джоба на балтона, събра смелост и премина сковано и рязко към онова, от което тя най-много се боеше.

— Правихме секс, без да се пазим. Съжалявам, но трябва да ти го кажа. Наруших едно от собствените си твърди правила в това отношение. Ако съществува някаква възможност да си забременяла, разбираш, нали? Не бих могъл да стоя настрана.

— На таблетки съм, Роуланд — отвърна тя и наведе очи. Взираше се в килима, в шарките, които чертаеха граница между тях. Той приближи, постоя безмълвно пред нея, после много нежно повдигна лицето ѝ и се вгледа в него.

— Не ми казваш истината — промълви тихо. — Разбирам защо, но недей да ме лъжеш, Джини. Не и за нещо толкова важно. Погледни ме. Искам да ми обещаеш нещо. Добре. Сега тръгвам. Но когато разбереш със сигурност, какъвто и да е резултатът, изпрати телеграма или ми се обади по телефона. Просто ми кажи „Да, бременна съм“ или „Не, не съм“. Обещаваш ли ми, че ще го направиш?

— Да. Обещавам.

Той взе ръцете ѝ в своите.

— Ако отговорът е „не“, чудесно, ще се подчиня на твоето желание. Ще стоя настрана. Ще си тръгна по пътя. Но ако отговорът е „да“, не ме интересува в коя част на света се намираш и с кого си, вземам първия самолет. И тогава няма да ти е толкова лесно да ме отпратиш. Наясно ли си с това?

Тя кимна леко в знак на съгласие. В този момент, странно уверен, че ще бъде повикан обратно, той имаше намерението да си тръгне, дори понечи да го направи. Но тя издаде някакъв неясен звук или направи някакво неопределено движение и той, като мъж, макар и далеч не така решителен, както желаше да изглежда, не се сдържа и я целуна в устата. Почувствал, че тя му отвръща, беше готов да остане — дори тогава, особено тогава. Но Джими го хвана за ръка, отведе го твърдо до вратата и я затвори тихо, но категорично след него, преди някой от двамата да е рискувал отново да заговори.

Без да вижда нищо и никого около себе си, Роуланд слезе с асансьора и потегли към аерогарата. В същото състояние беше и в самолета, и на митническия контрол в Лондон. Изненада се, когато след известно време откри, че се намира в собствения си дом.

В продължение на две седмици се движеше и работеше автоматично, сигурен, че очакваната вест ще сложи край на надеждите му. През февруари, в деня, в който получи телеграмата на Джини с единствената дума „Отрицателно“, избяга в Шотландия, където предприе сам редица изкачвания и един-два пъти, прекривайки границите на здравия разум, но дълбоко безразличен към това, пое неоправдани рискове.

Не се случи нищо неприятно. Той се върна в Лондон, в своята къща с изглед към Хоксмур. Една мартенска сутрин Макс му се обади в три часа, за да го извести, че Шарлот току-що е родила тяхната първа дъщеря. През април получи покана за кръщенето на малката, което щеше да е през следващия месец. Роуланд прие да присъства.

— Бихме искали ти да си кръстник — каза веднъж Макс, докато обядваха сандвичи в неговия кабинет. — Ти предсказа, че ще е момиче в края на краищата...

— С голямо удоволствие. За мен е чест — отвърна Роуланд.

— Шарлот иска другият кръстник да е Том...

— Много добра идея.

— За кръстниците... още не сме решили. Една от сестрите на Шарлот, вероятно... — Макс го погледна за миг с угълчетата на очите си. — И Линдзи, може би...

Роуланд само кимна. Върна се към материала, който щяха да пускат на другия ден. Написан от Джини и изпратен по факса направо до Макс, той отразяваше внезапната полицейска акция в малка амстердамска лаборатория за производство на дрога, ръководена от американски дилър и холандски химик. И двамата бяха арестувани. Тази информация, изглежда, интересуваше Роуланд много повече от подробностите около кръщенето и самоличността на кръстниците.

Веднага щом Роуланд излезе от кабинета му, Макс позвъни на жена си. Тя го разпитва дълго и оживено. Макс въздъхна.

— Приеми фактите такива, каквито са, Шарлот — прекъсна я накрая. — Нали ти казах. Никакъв шанс.

Твърде възможно бе Линдзи да не приема нещата по същия начин. През последните месеци тя бе имала време да размисли и да направи известни наблюдения и това, разбира се, ѝ бе повлияло. Установила бе, че Джини, с която редовно разговаряше по телефона, е останала във Франция с Паскал. Установила бе, че гласът на Джини прелива от оптимизъм и задоволство, докато разказва за успешната операция на счупената ръка на Паскал, а по-късно и за неговото бавно, но стабилно възстановяване. Установила бе, че нито Джини, нито Паскал бързат да се върнат в Лондон и че възнамеряват да останат в Париж най-малко до края на май. Установила бе, че Роуланд Макгуайър сега работи по-дълго от всички в сградата на „Кореспондент“, остава дори след Макс. Установила бе (с помощта на Пикси), че Макгуайър е станал странно неподатлив на съблазните от страна на предизвикателните жени. Говореше се (поне Пикси твърдеше така), че последната му помощничка по проучванията, млада жена, така очевидно разгонена, че Линдзи от пръв поглед я бе намразила, се хвърлила на врата му съвсем откровено и без всякакъв финес, но била отблъсната твърдо и нелюбезно.

В по-добрите си моменти Линдзи можеше да се абстрахира от тези свои наблюдения. За нещастие обаче в моментите на слабост Марков все се изхитряше да се обади отнякъде. Той бе влязъл в ролята на любовен агент-провокатор. „Как е, Линди, любов моя?“, чуруликаше той по телефона от Хайдарабад. „Някакъв напредък?“, интересуваше се от някое затънтено кътче в пустинята Мохаве. „На какво прилича това?“, крещеше по мобифона от лунния пейзаж на някаква изоставена калаена мина в Австралия, където снимаше бални рокли за „Вог“. „Що за жена си ти, Линди? Какво тече в жилите ти, скъпа, вода или кръв? Започвай да действаш. Утре се връщам. Ще те заведа в онова литовско ресторантче. И повярвай, очаквам дотогава нещо да се е случило. Искам пълен отчет...“

— Е? — обърна се той към нея на другата вечер в ужасния мрачен литовски ресторант, който напоследък бе започнал да излиза на мода и в който се сервираха кнедли и маринована риба. —

Информирай ме, скъпа. Стигнахме ли до пълно общуване, или още сме на досадната фаза ухажване? Нито едното, нито другото? Не вярвам на ушите си...

Той нагласи периферията на шапката си, въздъхна и запали цигара.

— Така — поде делово. — Нека тогава се уверя, че съм разбрал правилно. Трябва да се настроя на тази вълна, преди да започна да кроя планове. Многозначителни погледи?

— Нито един.

— Случайни докосвания?

— Мога само да си мечтая.

— Обаждания по телефона?

— Шегуваш се.

— Конкуренция?

— Няма, доколкото ми е известно. Говори се, че вече живее като монах.

Марков засия.

— Това поне е обещаващо. Въздържанието неминуемо увеличава шансовете ти, скъпа. Особено в неговия случай. Сега. Опита ли с питиета след работа?

— Да, опитах, да му се не види. Няма ли да оставиш за малко тази тема, Марков? Не прие. Не прие и поканата за обяд или вечеря у нас. Не се хвана дори на идеята ми за киното, а аз мислех, че тя ще свърши работа. Три часа Айзенщайн, плюс Том, за да се чувства в безопасност. Бях сигурна, че това ще го изкуси, но не би...

— Пак ли работи до късно?

— Пак.

Марков изглеждаше заинтригуван, както и леко объркан. Свали тъмните очила и ѝ отправи един от своите изпитателни погледи.

— Ти не упорстваш, Линди. Трябва да бъдеш по-смела, прав ли съм? Действай, защото иначе вечно ще съжаляваш. Преглътни гордостта си, скъпа. Стъпчи принципите си. Скачай надолу с главата там, където ангелите не смеят да стъпят.

Линдзи се замисли над думите му.

— Как? — попита.

Марков изглеждаше много вгълбен. Отбеляза, че тази Маринована риба е едно от най-отвратителните неща, които е ял през

живота си. Поръча още вино и кафе и запали цигара.

— Общи интереси — рече накрая, с тежест. — Кажу ми, че искаш да се научиш да катериш скали. Купи си от онези високи обувки. Един от онези ужасни анораци. Тръгни с него по планините, скъпа. Опирай се от време на време на мъжествените му мишци. Носи му клиновете...

— Остави ме на мира, Марков. В анорак ще изглеждам ужасно. И ми се завива свят само като изкача стъпалата пред къщата.

— Добре, добре. Нека помислим. Черкви. Каза, че той харесва черквите...

— Казах, че харесва една черква, Марков. Тя е точно срещу къщата му.

— Щом харесва една, значи харесва всичките. Престани да създаваш затруднения. Това го усещам, Линди, виждам го как става. Уикенд в провинцията, а? Някъде в Норфък. В Норфък има много хубави черкви. Ходил съм там веднъж.

Но ще трябва малко да се подготвиш, преди да потеглиш. Да попрочетеш някоя книга. После започваш да говориш за опорни стени. За прегради на кораби. Правиш уместни коментари, сладурано. И...

— Прегради на кораби ли? Не понасям подобни преструвки. Налей ми още едно.

— Добре де, хайде нещо по-простичко. Какво ще кажеш за нощен клуб?

— Той няма да иска и да чуе за нощен клуб. Аз също ги мразя.

— Книги! — Лицето на Марков светна. — Ето това е! Как се сетих! Нали каза, че обича да чете, че чете непрекъснато. Толстой. Ъпдайк. Пруст. Тежката артилерия, знам, ти ми го спомена. Скъпа, много е просто, сега виждам. Литературно четене — поезия, може би? Презентация на някоя книга? Или например го питаш: „Не би ли ми дал да прочета твоя Толстой, Роуланд? Какво ще кажеш да излезем на вечеря и да ми разкажеш «Ана Каренина»? «Война и мир»?“ От наставник към любовник. Никой мъж не би устоял на това, Линди. Няма грешка.

— Миналата седмица — тихо, но с достойнство отвърна тя — взех от него един роман. Беше на бюрото му. Знаех, че го чете, и си помислих... Както и да е. Поисках му го. Върнах го след два дни, а беше дебела книга, Марков. Мислех, че ще се впечатли, че съм я

прочела толкова бързо. Върнах му я и произнесох цяла реч. Беше хубава реч, направо от най-добрите рецензии. Задълбочена. Емоционална, Марков, толкова емоционална, че едва не се разревах и...

— Кой роман?

— Няма значение. Френски беше. През това време той три пъти вдигна телефона и изпрати четири факса...

— Докато говореше? Не мога да повярвам...

— Докато говорех. А бях облякла и нова рокля. Бях си подстригала косата. И съм отслабнала...

— Нищо ли?

— О, той беше любезен. Дори ме слуша известно време... — От гърдите на Линдзи се изтръгна треперлива въздишка. — Струва ми се, че от тази негова любезност ме заболя най-много. Не съм му неприятна, виждам това, но не проявява и най-слаб интерес. А аз не спя по цели нощи от мисли за него. Прехвърлям в ума си всичко, което ми е казал, да не би случайно да съм пропуснала нещо, което да подсказва, че всъщност ме е забелязал. Толкова съм изобретателна, направо е покъртително, Марков. Той казва „Добро утро, Линдзи“, а аз търся в това скрит смисъл...

— О, по дяволите! — Марков отново свали тъмните очила и плъзна поглед по нейната дребна и напрегната момчешка фигура, по късата къдрава коса и бледото ѝ триъгълно лице. Тя всеки момент щеше да се разплаче или може би да се разсмее, не беше сигурен кое от двете.

— Когато го видя, имам чувството, че е пролет. Когато не го видя, денят губи всякакъв смисъл. Аз скалъпвам всичките тези срещи, готова съм да измисля какво ли не, само и само да прекарам три минути в неговия кабинет. Толкова се срамувам, Марков. Знам, че се държа като глупачка, жена на моята възраст да тича подир мъж като него. Но той сякаш е затворен някъде и понякога имам чувството, че мога да го освободя. Положението е много по-лошо, отколкото беше преди. Колкото повече упорствам... Струва ми се, че го правя, защото виждам, че е нещастен, а толкова ми се иска да... О, по дяволите. Ще се разплача. Извинявай. Ето, виждаш ли, най-неприятното е, че наистина ревнах... Това не е смешно. Всъщност, хем е смешно, хем не

е. О, да му се не види. Сега гримът ми ще се размаже. Май съм пийнала повечко вино...

Марков търпеливо я слушаше. Стискаше ръката ѝ и издаваше окуражителни звуци. След малко сълзите секнаха.

— Правилно — отсече той. — Всичко това ми дойде до гуша. От този момент нататък преставаме да се будалкаме. Работата е сериозна, тъй че минаваме в пълна бойна готовност. Пълна мобилизация. Пускаме бомбардировачите „Стелт“, Линди, любов моя. И връхлитаме право в целта, без да ни пука за радарите на този нещастник, защото няма начин — няма начин, чуваш ли? — той да ни се измъкне...

— Бомбардировачи „Стелт“ ли? — Линдзи подсмръкна. — Марков, и атомна бомба да пуснеш, пак няма да има никакъв ефект.

— Така ли? — Той я хвърли лукав поглед. — Ако си сама, да. Но сега и аз се включвам в акцията. В мое лице той ще срещне достоен противник. Довери ми се, имам план. Аз винаги постигам това, което съм си наумил. Особено при мъже с неговия характер...

— Ти не знаеш нищо за характера му. Нито пък аз, оказва се. Не го познаваш. Той е загадъчна личност, Марков.

— Глупости. Жените винаги мислят така за мъжете, в които са влюбени. Разказвала си ми толкова много неща, скъпа, че вече познавам този човек като брат. Познавам го от горе до долу, отвътре и отвън, сякаш аз съм го измислил, Линди, разбираш ли? Този човек също има слабо място, ахилесова пета...

— Така ли?

Съзнавайки, че никога няма да поумнее, че е прокълнатата вечно да бъде оптимистка, Линдзи погълна още една чаша вино. Марков изглеждаше безкрайно уверен в себе си и това я изпълни с нова надежда.

— Кавалерството — дълбокомислено рече Марков. — Той има покровителствени инстинкти спрямо жените. Симпатично качество.

— Има разбито сърце — горчиво отбеляза Линдзи. — Поне така подозирам.

Той се отнесе пренебрежително към този дребен проблем.

— Скъпа, на този свят дори най-разбитите сърца заздравяват лека-полека. Това е само въпрос на време. Не твърдя, че той ще е лесна плячка — никога не подценявай противника, нали така? Ще ни отнеме известно време, разбирам. Но онова, което трябва да свършим най-

напред, е да ти осигурим шанса, нали? Значи той трябва първо да те забележи, да прекара с теб известно време... — Марков свъси вежди и добави делово: — Кога е кръщенето, за което ми спомена? У Макс? След две седмици, през май, нали? И той ще бъде там, и ти ще бъдеш там...

— Да. Като че ли това ще ми помогне. Той ще продължи да не ме забелязва. Какво да направя? Да припадна пред купела ли? Той направо ще ме прекрачи, ще...

— Виж, искаш ли да чуеш плана ми, или не искаш? Страхотен е... — Марков изглеждаше наистина много самоуверен. — Слушай, Линди. Слушай внимателно. Защото този път залагаме на сто процента печеливша карта. Повярвай ми, скъпа, конкуренцията само ще диша праха ни. Още докато форсира на старта, ние ще сме обиколили пистата три пъти.

— Какво си намислил?

— О, Господи, защо не се сетих за това по-рано? Казвам ти, толкова е хитро, че не може да не даде резултат, направо...

— Какво е, по дяволите?

Марков се ухили до ушите.

— Помниш ли как е в приказките? — поде той. — Тогава започвай да мислиш като девойка в беда.

21.

„Сърдечните рани също заздравяват“, помисли си Джини, надигна се на лакът и се взря в лицето на Паскал. Той още спеше дълбоко. Беше рано, едва шест часът сутринта. Тъмната му коса бе разрошена и падаше над челото му. Сънят омекотяваше чертите му и тя започна да изброява едно по едно тези творения на природата, които толкова много обичаше: ето ги веждите, ето ги скулите, ето я устата. На лицето му падна слънчев лъч и той се размърда, но продължи да спи. Джини се надвеси над него, наблюдавайки го с ревниво задоволство. Чудеше се дали ако го целуне съвсем лекичко, ще се събуди.

Отказа се. Искаше тази сутрин да е свършена и трябваше да се заеме с подготовката. Предпазливо стана от леглото, отиде до перилата и погледна надолу към тяхното прекрасно студио с разкошния северен прозорец. Покрай пердетата се процеждаше светлина.

От два дни бяха в Лондон. Още никой не знаеше, че са се върнали. Прави бяха да запазят пристигането си в тайна, мислеше си Джини. И без това този уикенд повечето им приятели щяха да са на кръщенето у Макс и Шарлот. Тя и Паскал бяха отсъствали толкова дълго, над три месеца, че така или иначе нямаше особена вероятност някой да ги потърси. Ала щяха да се опазят от натрапници най-много още няколко дни. Бяха сами и чувството беше опияняващо, като че ли целият град беше техен. Джини направи въодушевено движение с ръцете, сякаш искаше да притисне щастieto към гърдите си. „Майски ден, мислеше си тя, хубав майски ден, в който слънцето ще грее безспир и лекият ветрец ще полюшва раззеленените клонки под арката на прозореца им. Майски ден, излекувано от болката сърце. Да, отсега нататък ги очакваше само щастие. Нов живот.“

Тихичко слезе по стъпалата в стаята на първия етаж и безшумно започна да разтребва. Този ден трябваше да е идеален. Изхвърли вчерашните вестници, подреди на спретната купчина книгите, които бе чела предишния ден, сгъна пуловера, който Паскал бе захвърлил снощи на пода. После импулсивно го тръсна да се разгъне и притисна

лицето си в него; долови аромата на неговата кожа, на косата му и се почувства неизразимо щастлива. „Бях права; всичко, което предсказах, се сбъдна“. Сгъна отново пуловера и си каза, че макар понякога Роуланд Макгуайър все още да навестява сънищата ѝ, вече се е излекувала от него. Тя и Паскал бяха близо, само на крачка от катастрофата, но се бяха спасили, бяха я избегнали.

Не им беше лесно; в Париж имаше моменти, когато и тя, и Паскал бяха на прага на отчаянието. Но нещо — Бог, добрият случай, упорството — им бе помогнало. И сега, днес, Джини си даваше сметка каква късметлийка е. Може и да не го бе заслужила, но съдбата ѝ бе отредила щастие, бе я отрупала щедро с него.

Два пъти благословена, помисли си тя и направи пирует от радост. После облече пуловера над тънката си бяла нощница. Искаше да чувства Паскал до кожата си. Отиде в кухнята и, потънала в мечти, започна да приготвя подноса със закуската. Дали не трябваше да сложи на него и цвете? Тези дребни неща все пак бяха важни, защото искаше и двамата да запомнят този ден завинаги. Прекрасен поднос, прекрасна закуска и най-вече прекрасно начало. Прекрасен ден.

— Какъв ден само... — отбеляза някой, когато Роуланд отвори задната врата на къщата и излезе навън в свежата майска утрин.

Той спря с досада. Още нямаше седем, не бе очаквал някой друг да е станал, още по-малко пък да срещне някого в градината на Макс. На всичко отгоре акцентът и интонацията на този глас го изпълваха с лоши предчувствия. Огледа се наляво и надясно. Не се виждаше жива душа.

— Прекрасен — отвърна той с обезкуражаващ тон.

— Прекрасен ден за разходка — каза гласът, който сега идваше сякаш иззад един подкастрен тис. — Имате ли нещо против да дойда с вас?

Разбира се, че имаше. Имаше много против. Той ускори крачка в противоположната посока, зави покрай живия плет и тръгна по тунела от златен дъжд. И тъкмо се поздравяваше с успеха на маневрата си, когато до него изневиделица изникна Марков, смешната фигура на Марков.

— Каква чудесна идея — поде той с леко саркастичен тон, — разходка преди закуска в английска пролетна утрин. Да чувстваш вятъра в лицето си. Да бродиш из хълмовете или кротко да повървиш по пътеката край реката...

Роуланд му хвърли бърз преценяващ поглед. Нямахше и най-малка представа защо Макс и Шарлот са откачили дотолкова, че да поканят Марков за кръщенето на дъщеря си, макар да подозираше, че Линдзи имаше пръст в това. Неприятно му бе неговото присъствие в къщата и още повече тук. Измери го с поглед от главата до петите. Нетърпимият тип беше облечен, както и предишната вечер, доста чудато. Панталоните му, изглежда, бяха от черно кадифе. Якето му... не, Роуланд нямаше сили да погледне якето. Носеше обеци и бе нахлупил върху дългите си ленени къдрици черна бейзболна шапка, с козирката назад. Както винаги беше с тъмни очила, дори по време на вечерята снощи не ги бе свалил нито за миг. Огледални тъмни очила. Роуланд се намръщи на собственото си отражение. Погледна чисто белите му маркови маратонки и устната му се изви насмешливо. Каза си, че има голяма вероятност да му провърви, страстният пушач Марков сигурно щеше да остане без дъх още преди да са излезли от овощната градина.

— Не в долината — крайно любезно отвърна той. — Тръгвам нагоре, ето натам — посочи към хълмовете. — Елате с мен. Само че трябва да ви предупредя. Стръмно е. И вероятно ще бъде доста кално...

— Не се безпокойте. — Марков махна вяло с ръка. — Мисля, че ще се справя. Обичам да вървя. У дома... аз съм от Калифорния, споменава ли съм ви?

— Предположих.

— У дома знаете ли къде се разхождам? Може би сте чували за националния парк Йосемите, та...

— Всъщност съм се катерил там, няколко пъти.

— Охо! Хепънстанс. Като картина от космическа катастрофа е, нали? Е, аз ходя там всеки месец. Връщам се от работа на терен, независимо къде, и се преселвам там. Някъде в пущинака. Далеч от хората. Това избистря мозъка ми. Предполагам, че ме разбирате...

Роуланд потръпна и ускори крачка. Стигна до най-стръмния баир зад къщата на Макс и пое в темпо по тясната и наистина кална пътека нагоре. За негово голямо неудоволствие, Марков не изостана. Отново

ускори темпото. Очакваше протести, пъхтене, въздишки, но не последва нищо такова. Марков вървеше по петите му като някаква отвратителна хрътка.

— За малко да си помисля — неохотно отбеляза Роуланд след време, — че кръщенетата в провинцията не са точно във вашия стил. Да не говорим пък за разходките...

— В такъв случай — отвърна Марков, ускорявайки ход — изводите ви щяха да са абсолютно, стопроцентово погрешни. Не бих пропуснал тази възможност за нищо на света.

Роуланд му отправи поглед, изпълнен с антипатия. Той беше висок, слаб и жилав и някак се беше изхитрил да мине пред него. Носеше се напред и отвратителните му бели маратонки проблясваха, докато прескачаше пънове и заешки дупки. Роуланд тръгна по-бавно, но и това не помогна. Марков, който, за голямо негово удоволствие, преди минута се бе скрил от очите му, внезапно изскочи иззад някаква трънка. С широка авторитетна усмивка той отново зае мястото си до лакътя му и тръгна в крак с него.

— Разбира се, истинската причина, сериозната причина да дойда, е Линдзи — замислено продължи той. — Защото искрено ѝ се възхищавам и я харесвам, а точно сега тя се нуждае от приятелите си. Трябва ѝ морална подкрепа. Предполагам, че не ви е казала? Не, няма начин да ви е казала. Горката Линдзи. Тя наистина има нужда от помощ и съвет, но може ли да помоли някого? Не. Прекалено горда е, разбира се.

Марков хвърли бърз поглед към Роуланд Макгуайър. По неговото красиво лице не се забелязваше никаква реакция и той неохотно му се възхити. Направо си беше неустоим, както твърдеше и Линдзи, а освен това никак не беше лесен. Това начинание щеше да му коства много повече усилия, отколкото бе очаквал. Презрението на Роуланд бе почти осезаемо. То се четеше в надменния блясък на зелените му очи, в леко присвитите устни. Марков реши да го впечатли по-силно. „Размахай магическата пръчица — каза си той — и по-добре озапти малко езика си.“

Отказвайки се от обичайната си словесна маниерност, и без това толкова камуфлажна, Марков продължи да говори. Питаше се колко ли време ще е необходимо на този Макгуайър, за да проумее, че спътникът му не е глупак. Пет минути? Десет? Оказаха се петнайсет.

Пет минути на тема Шотландия, където, за щастие, често бе ходил да снима; пет минути на тема Достоевски (тук вече знаеше, че блести) и пет минути пълно мълчание. Решаваща роля изигра мълчанието, Марков почувства това. Роуланд Макгуайър взе последните сто-двеста метра до билото с темпо, което дори Марков не успя да издържи, ала там спря и го изчака с усмивка.

— Така — каза Роуланд, когато той се добра до него. — Вървите добре. Говорите добре. Защо сте тук?

— Не съм дошъл да ви свалям — безочливо отвърна Марков. — В случай, че ви е минавала такава мисъл.

— Не е. Сигурен съм, че рядко си губите времето.

— „Губех си времето, а сега времето ме погубва“ — находчиво цитира Марков. — Не е в стила ми, прав сте. — Облегна се на някакъв зид, извади пакет „Марлборо“, запали и обърна огледалните очила към долината, останала в далечината под тях. — Гледката от тук е великолепна.

Бяха близо до мястото, където Роуланд бе открил тялото на Касандра Морли. Спомнил си онази нощ и последвалите я събития, той не отговори. Опря гръб на зида и отправи поглед към долината. След известно време Марков, който беше почувствал промяната в него, безмълвно му подаде цигара. Доколкото знаеше, Макгуайър не беше пушач, но той мълчаливо я прие. Известно време стояха облеgnати на дуvara, тютюневият дим се виеше нагоре във въздуха и никой от двамата не нарушаваше мълчанието. То се проточи и стана почти дружелюбно.

— Виж ти! — каза най-сетне Марков. — Вие изобщо не сте такъв, какъвто очаквах. Сериозно, харесвате ми. А ви мислех за жалък тип.

— О, така ли? — Макгуайър се изчерви. — И откъде имате това впечатление? От Линдзи, предполагам.

— От Линдзи, донякъде. И от други хора. Поразпитах. След като посякохте онези мои снимки. Спомняте ли си?

— А, да.

— Не че някой е казал лоша дума. Тъй де, Линдзи непрекъснато ви превъзнася. Колко се възхищавала на трезвата ви преценка, на редакторските ви умения.

— Линдзи ли? — Роуланд изглеждаше искрено изненадан. — Не мога да повярвам. Тя непрекъснато ми дава съвети как да си върша работата...

— О, тя си е такава. — Марков безгрижно махна с ръка. — Това не означава нищо. Просто защитна реакция. Или може би ви дразни. Способна е на това. Намираше ви безчувствен, да, спомням си. И наистина спомена, че сте доста арогантен, но и други хора са ми го казвали.

Макгуайър се изчерви още по-силно. Вдигна рамене.

— Ами, възможно е. Това е един от недостатъците ми. Без съмнение имам и много други.

— Да, сигурно. С всички ни е така. И, разбира се, ми казаха, че имате репутация на голям женкар, вие знаехте ли?

Лицето на Макгуайър започна да придобива морав оттенък. Той стрелна Марков с гневен поглед.

— Не мисля, че е ваша работа. — Поколеба се, но попита: — Линдзи ли го каза?

— Линдзи? Ами. Чух го от друг. Линдзи никога не би злословила така по ваш адрес. Първо, тя е дискретна, истински и дълбоко дискретна, и второ, казах ви, тя ви харесва. Нали разбирате, без да прехвърля определена граница. Естествено, това не се отнася за арогантността ви. Не че много се сеца за вас, ако аз не започна да я разпитвам. В момента си има други грижи. Лоша работа. Забелязали сте промяната в нея, предполагам?

— Промяна ли? Откога? Не, не съм забелязал.

— Е, да, в службата крие, предполагам. Освен това сте отскоро в „Кореспондент“, горе-долу от шест-седем месеца, нали?

— Там някъде, да.

— Ами, това се случи веднага след като дойдохте, и едва ли сте забелязали разликата. Колко е напрегната. Направо като опъната струна. Знам, че не е в характера ѝ да се разкисва и да плаче, особено в службата, особено пред човек като вас... Но аз я познавам от години. Аз съм обратен и тя ми се доверява. Щом ме види, направо се отрицва.

И двамата замълчаха. Макгуайър, изглежда, претегляше току-що чутото. Навъсенят му поглед блуждаеше над долината, вятърът повдигаше косата от лицето му. Един-два пъти стрелна с поглед

Марков, сякаш се готвеше да каже нещо, но после се отказа. Марков беше доволен, че е с тъмните очила. Погледът на Макгуайър, хладен и изучаващ, объркваше дори него. Естествената реакция на повечето хора в този момент, разбира се, би била да попитат какво се е случило с Линдзи. Отказът на Макгуайър да следва обичайната логика заинтригува Марков; той му се възхити още веднъж и зачака. По някое време Роуланд заяви:

— Сега, след като го споменахте, ми се струва, че забелязвам известна промяна. Както и сам отбелязахте, тя не споделя с мен, но през последните една-две седмици е станала някак по-тиха.

От вечерята в литовския ресторант бяха минали точно две седмици. Марков си замълча.

— Освен това изглежда бледа, вчера го забелязах...

„Бледа и интересна“, помисли си Марков, който лично бе проконтролирал грима ѝ. По негово мнение на света съществуваха два типа мъже: едните познаваха, когато една жена е гримирана, а другите не. Бе заложил на почти сигурното предположение, че Макгуайър спада към втората категория, и сега се поздравяваше за това.

— Надявам се, че не е болна от нещо? Да не би да има проблеми вкъщи, с майка си, с Том?

Въпросът, зададен с учтив и неутрален тон, бе придружен от поредния пронизателен поглед. Изваден от равновесие, Марков скочи от дуvara, на който преди малко се бе покатерил, и се насочи към пътеката.

— Не, не, на домашния фронт всичко е спокойно — уклончиво отвърна той и зачака нови въпроси. Но такива не последваха и Марков изруга наум. — Затова си мислех... — поде той, когато в мълчаливо съгласие поеха обратно надолу. — Работата е там, че другата седмица заминавам на снимки. Първо в Хаити, после в Танжер, а след това и на още някакво забутано място, нали разбирате. В африканските джунгли. Няма да ме има повече от месец...

— Хаити? Избирате странни декори, за да снимате мода.

— Нали? — отвърна Марков, потискайки усмивчицата си. — Предполагам, че обичам да търся ефект, различен от очаквания, да изненадвам.

— Да, мога да си представя.

— Работата е там, че замина ли, Линдзи остава без най-доверения си приятел. Затова се оглеждам, търся подходящ човек. Трябва ми някой, който да ме замести. Само за тези четири седмици. Мислех си, че вие ставате — имам предвид, че работите в същата сграда и като че ли се разбирате с нея. Тя естествено няма да излее пред вас сърцето си, както пред мен, но бихте могли да ѝ помогнете по друг начин. Да я водите от време на време на ресторант, някой път и на театър или на кино. Но да не е нещо тежко. Само колкото да се откъсва за малко от онова чудовище майка си. Да излиза понякога, а не само да седи сама и с всяка вечер да се чувства все по-нещастна. Основният проблем е в това, че са я наранили жестоко, а в такива случаи жените губят цялото си самочувствие, нали? Някакво нищожество ги зарече — след три години, бихте ли го повярвали! — и хоп, в главите им изведнъж засяда натрапчивата идея, че са грозни, че са тъпи, че никой не ги харесва, че никой не иска да разговаря с тях, нещо като масивна загуба на самоуважение и...

Марков замълча. Бе обещал на Линдзи, бе ѝ се заклел, че няма да използва откровени лъжи, само ще даде възможност на Макгуайър сам да си направи определени изводи. Погледна го. Дали онова, което се опитваше да му внуши, бе стигнало до съзнанието му? Или се налагаше да прибегне до нови белетристични похвати?

— Трудно ми е да го повярвам... — Роуланд бе сбърчил чело, изглеждаше озадачен. — Линдзи винаги изглежда така уверена, така сигурна в себе си. Много е добра в работата си, жъне големи успехи, не бих си и помислил...

— О, нали знаете какви са жените...

— Не, всъщност не съм много сигурен, че знам.

— Всичките са еднакви. За съжаление. Успехи? Какво означава това? Нищо. Абсолютно нищо. Искам да кажа, че в известен смисъл успехът е хубаво нещо, но не е това, което те действително желаят, нали?

— Какво желаят жените? — попита Роуланд и го погледна с подозрение.

— Любов, разбира се — отвърна Марков, преструвайки се, че не е забелязал погледа, който му се бе сторил леко насмешлив. — Любов, любов, любов. Свещеното чувство, извиращо от сърцето. Такива неща.

— Много мъдро.

— Така ли мислите? Може и да сте прав. Много е хубаво, докато не тръгне наопаки, защото тогава мъжът се взема в ръце, нали, продължава да си живее живота. Аз, разбира се, говоря от позицията на страничен наблюдател...

— Такова е общоприетото мнение.

— Докато жената... ужас. Сякаш настъпва краят на света. Трябва й много, много време, за да изпъзни от пропастта. А когато е лъгана, лъгана повече от три години, когато й е обещаван брак и прочее от този род, а после се е оказало, че няма да стане, защото копелето е вече женено и има много богата съпруга, която не може да напусне, че има три хубави дечица, нуждаещи се от бащина грижа... Въпросната жена не е имала представа за всичко това, защото е била лъгана, а разбира също, че той се е хвалил с нея и всичките му приятели знаят за връзката им, посветени са в най-интимни подробности...

Марков спря. Това сигурно щеше да е достатъчно. Сега Макгуайър изглеждаше загрижен. Беше доволен от себе си. Лъжата бе индиректна. Може би й трябваше само още един последен щрих.

— И, разбира се — добави той, — когато жената продължава да обича въпросния мъж, става още по-лошо. Искрено казано, това направо ме вбесява... — Той хвърли бърз поглед на Роуланд. — Не ми е приятно да гледам как една добра жена се съсипва. Искан да кажа, че както аз виждам нещата — от позицията на страничен наблюдател — Джини има всички предимства. Хубава е. Умна е. Мила. Великодушна. Добра. Прекрасна майка е и от нея би излязла прекрасна съпруга.

— Сигурен съм, че и това ще стане. Когато му дойде времето.

— Възможно е. Но аз си имам своите съмнения. Защото са налице няколко проблема. Първият е, че ако питате Линдзи, други мъже не съществуват. — Както се бе надявал, Роуланд изглеждаше леко окуражен. — И тъкмо затова се обръщам към вас. Всъщност първоначално имах известни резерви. Имате слава на донжуан, нали така? Последното нещо, което трябва на Линдзи сега, е някой друг да се възползва от състоянието, в което се намира, и да й посегне с лека ръка...

— Ако това е предупреждение — остро възрази Роуланд, — мога да ви уверя, че то е излишно. Нямам навика да се възползвам от жените. Особено от нещастните жени. Каквото и да се говори за мен.

— И аз стигнах до това заключение — току-що, след като се запознах с вас. — Марков се усмихна широко. — И е само за няколко седмици. Ще ѝ бъдете придружител. От време на време и рамо, на което да поплаче, приятел, който да я успокои и посъветва...

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Продължаваха да вървят, спускаха се по последната стръмнина и приближаваха овощната градина на Макс. Пред портата Макгуайър поспря, отново се беше намръщил. От дърветата се ронеше ябълков цвят и падаше в краката им като конфети.

— Вижте — сопнато заговори той, — ако Линдзи действително се нуждае от подобна помощ, ако ѝ трябва само човек, който от време на време да я придружава, който да я изслушва, аз, разбира се, бих го направил...

— И е само за няколко седмици — вметна Марков. — Вие сте мой дубльор, нали? После, като се върна от Танжер... — Запъна се леко.

— Или — каза с равен тон Роуланд — от дебрите на африканските джунгли...

— Да, да, някъде нагоре по Замбези...

Марков тържествуваше — в края на краищата не се бе оказало толкова трудно. Отвори със замах градинската врата.

— Само че ми се вижда малко странно, как пък никой да не ми спомене за това досега — замислено отбеляза Роуланд. — Никой не ми е казвал, нито Макс, нито Шарлот...

— А дали изобщо знаят? — възрази риторично Марков. — Моето впечатление е, че не знаят. Линдзи е потайна. Не разкрива сърцето си пред всекиго. Фактически пред никого...

— Пък и самата Линдзи остави у мен доста по-различно впечатление. Трябва да беше през януари. Тя прояви изключителната любезност да ми приготви вечеря, у нас. И бих се заклел, че спомена...

— Други мъже? — побърза да го прекъсне Марков. — Цяла поредица други мъже? О, прави го понякога. Това е само за маскировка, разбира се. Не мога да повярвам, че ви е заблудила. Не може да сте толкова наивен.

— Вероятно се дължи на прословутата ми безчувственост — учтиво отвърна Макгуайър, леко усмихнат. — Тя трябва да ме е подвела. Колко глупаво от моя страна. Ай, ай, ай.

Той тръгна през градината след Марков. Марков реши, че в случая мълчанието е най-добрият отговор. Беше се изпотил от усилието, което му струваха тези последни, скалъпени набързо лъжи, а го смущаваше и нещо в тона на Макгуайър. Самообладанието на този човек леко го объркваше и тревожеше.

— Вижте — поде той, когато наближиха къщата, — изглежда, трябваше да си затварям устата. Идеята ми не беше добра. Но няма кой знае колко мъже без семейства, които бих могъл да помоля...

— Да, малко сме. Ние сме изчезващ вид.

— Не мога да искам това от Макс. Той не разполага с толкова време. Има жена, деца. Трябва да е някой, когото Линдзи познава и на когото се доверява...

— Не се притеснявайте. — Макгуайър сложи за миг голямата си силна ръка на рамото му. Усмихна се сърдечно. — За мен ще е чест да бъда ваш дубльор...

— Нали няма да кажете нищо на Линдзи? Ако знаеше, че съм говорил с вас, сигурно щеше да получи удар.

— Можете да разчитате на мен, ще изпълнявам тази роля толкова добре, колкото позволяват възможностите ми. До връщането ви, разбира се.

Марков въздъхна. Това не бе сценарият, който си бе представял, но не можеше да направи нищо повече. От тук нататък всичко зависеше от Линдзи. На вратата направи път на Роуланд да влезе и вдигна поглед към ясното небе и вихрушката от цветни листенца. Устните му зашепнаха умоляващо. Понякога ставаше суеверен, дори езичник. Всичко вече беше в ръцете на боговете и той се обръщаше към тях с кратка молитва.

Паскал често сънуваше смъртта. Тези сънища се бяха появили още когато за пръв бе изпратен да снима война, и оттогава непрекъснато се повтаряха. Понякога бяха свързани с действителни събития, които бе смятал за забравени. Присънваше му се ту детенце, свито върху мъртвото тяло на майка си, ту майка, просната върху гроба на загиналия си син войник, а след като се събудеше, си спомняше точното място, където е видял тази картина: в Мозамбик, в Босна, в Афганистан. Спящото му съзнание подбираше някой случаен образ от

милионите други и, когато се разсънеше той си задаваше въпроса: „Защо точно тази скръб?“

Друг път сънищата биваха по-неясни, по-неуловими, но го правеха още по-неспокоен. Водеха го през запомнените военни зони към улиците около дома му; той трескаво търсеше в един момент дъщеря си, в следващия Джини, а често и някакво призрачно присъствие, което впоследствие разбираше, че е самият той. Търсеното винаги бе придружено от мъчителна тревога и нарастващ страх, той се събуждаше разстроен, с пресъхнала уста и плувнал в пот.

Близо двайсет години войни; беше се научил да се справя с кошмарите си. И тази сутрин приложи обичайните методи. Почака неподвижно, докато сърцето му спря да блъска. Съсредоточи вниманието си върху нещата около себе си — леглото, стаята. Понякога започваше да си декламира наум, да си повтаря таблицата за умножение, списъка с ангажиментите за деня.

Тази сутрин сънят го държа по-дълго от обикновено. Лепнал се бе в ъгълчетата на съзнанието му като паяжина. Взе да си повтаря някакво стихотворение, на което го бе научил баща му, ала все не можеше да се отърси от парализиращото чувство за беда. Продължи да упорства и стаята постепенно започна да налага присъствието си. Подробностите от съня ту избледняваха, ту го заливаха отново, докато накрая окончателно се стопиха. Спомни си, че отново е в Лондон, че е с Джини, че ръката му вече се е възстановила и пръстите му са сръчни и силни както преди. Седна в леглото, послушвайки се, и поглади с ръка чаршафите до себе си. Бяха хладни. Чу, че Джини се движи долу, после долови нейните тихи стъпки и шум от отваряне и затваряне на врата.

Веднага изпита неизмеримо облекчение, импулсивно понечи да й извика, но се въздържа, легна отново и затвори очи. Искаше да се наслади за малко на това чувство, на надеждата, която никак не беше лесно да си върне. През изминалите седмици в Париж бе имало моменти, когато се бе опасявал, че я е загубил завинаги.

Докато беше в болницата и прекарваше сам безкрайните нощи, бе убеден, че могат отново да заживеят заедно, да утвърдят любовта си, защото и двамата го желяха силно. Вярваше, че ще успеят да превъзмогнат затрудненията, че това е само въпрос на твърдост, на воля.

Когато най-сетне го изписаха и с Джини заживяха в онзи чужд апартамент, отстъпен от приятели, той се зае (по начин, който съзнаваше, че е много характерен за него) с програмата за възстановяване на връзката им. В началото разчиташе на думите. Мислеше, че с разговори ще преодолеят пречките и неяснотите. По всичките трудни теми: неговата работа, нейната работа, естеството на верността, възможността да имат дете. Той щеше да дава отпор на ревността, която все още изпитваше; нямаше да се впускат във взаимни обвинения. В разговорите щяха да търсят истината, това нямаше да накърни чувствата им, а напротив, щеше да ги направи по-силни отпреди.

Почти веднага обаче и двамата разбраха, че тези разговори ги отклоняват от най-същественото. Колкото и да се стараеха, възприемаха сух лекарски тон, сякаш обсъждаха брачните проблеми на непознати. И колкото по-клинично точен ставаше езикът им, толкова по-напрегнат бе разговорът. На Паскал му се струваше, че си подхвърлят репликите през пропаст, над която добрите намерения не могат да хвърлят мост.

Чувстваше, че им е нужно нещо, което мощно да ги притегля един към друг. Не им трябваше грижливо изградена конструкция, а невидима сила, която да ги свърже като с волтова дъга. Но и двамата се бояха да я потърсят, да ѝ помогнат да блесне. Съзнаваха с горчивина, че някога тя просто бе съществувала и не бе имало нужда от думи, за да ги наелектризира; токът на взаимността се бе предавал само чрез поглед или докосване.

Сега дори докосването беше като експеримент: или несигурно, или в неподходящ момент, или непохватно, или прекалено настоятелно. Цялата му предишна непосредственост сякаш беше изчезнала. В течение на седмици Паскал се чувстваше наблюдаван. Истинската интимност бе невъзможна, защото в апартамента сякаш живееше трети човек. Присъствието му смущаваше разговорите им, пресичаше опитите им да се любят. Паскал се опитваше да го прогони, после си даде сметка, че и Джини се мъчи да стори същото, и ревността го сграбчи отново. Дали тя сравнява целувките? Дали я беше докосвал на същото място и по същия начин? И каква е била нейната реакция на тези докосвания?

Копнееше да научи и се ненавиждаше заради това. Не си позволяваше да задава подобни вулгарни въпроси и не споменаваше за чувствата си. Бе твърде горд. Знаеше, че те влияят отрицателно на онова, което бе започнал да определя за себе си като свое представяне (а как мразеше само тази дума, макар тя да бе съвсем подходяща), виждаше и измъчените усилия на Джини да му вдъхне увереност. Любовната прегръдка, милувките, успокояващите думи, прозиращите ѝ опасения, че той вече не я желае — как мразеше само всичко това. Сега тя го целуваше така, сякаш се съмняваше в правото си да го целува; Паскал, който отчаяно я желаше, но се боеше от провал и сравнения, се отдръпваше от нея. За него това бе мъчение. Той беше максималист, мразеше лъжата и до този момент не бе имал и най-слаба представа колко много може да лъже тялото, наивно бе приемал, че за да се излъже или да се заобиколи истината, са нужни думи.

Изниза се месец и половина, преди да се реши да се люби с нея. Това се случи след едно сериозно спречкване, по време на което и двамата бяха изпили доста вино, сигурно защото бяха започнали да мислят, че антагонизмът може да помогне там, където обичта и търпението се бяха провалили. „Късо съединение — мислеше си Паскал, докато я любеше, — и двамата искахме да постигнем тъкмо това.“

Не беше планираното от Паскал събиране, а гневен, незадоволителен, кратък акт. След това Джини се разплака, а той за пръв път в живота си се отвърна от нейните сълзи със студено отвращение, на каквото изобщо не бе очаквал, че е способен.

— Това е твое дело — каза ѝ той. — Ти ни докара до тук... — После изскочи навън и тръгна да обикаля ядосано и безцелно тъмните парижки улици.

На другия ден се помириха, и двамата разкаяхи. После имаше още кавги и още помирения. Паскал започваше да се отчайва. Този затворен кръг му беше твърде познат. Не можеше да повярва, че преживява отново, с жената, която толкова силно обича, безмилостното спускане по спиралата на отчуждението, по която бе минал и с бившата си съпруга.

Грозните месеци февруари и март останаха зад гърба им. Той вече започваше да мисли, че ако можеше да изпълнява по-добре ролята на любовник, би се освободил и би си възвърнал способността да

изразява любовта, която знаеше, че още съществува, заключена някъде дълбоко в него. Тази любов сама бе избликнала и бе намерила думи, когато двамата бяха изправени пред Стар в апартамента на госпожа Дювал. Пред лицето на смъртта не бе могъл да я скрие, а Джини бе откликнала незабавно, без всякакво колебание.

Щом беше избликнала тогава, какво ѝ пречеше сега? Какво не беше наред? Започна да проумява, че със съзнателни действия и обмислени думи няма да постигнат нищо. Необходима им беше някаква едва ли не божествена намеса, за която той не намираше подходящо название. Волята не вършеше работа, защото любовта не се подчиняваше на воля. Мислеше си със страх, че е загадъчна като извор в пустинята, че по същество е дар Божи.

Ала се оказваше, че е твърде трудно да задържиш този дар. Паскал удвои усилията, Джини също. Взаимната им любезност бе мъчителна и за двамата. В продължителни дискусии до късно през нощта планираха нови варианти на съвместното си бъдеще, но Паскал имаше чувството, че нахвърляните картини на цивилизован, изпълнен с обич и равноправие живот занапред не са особено убедителни за никого от двамата. Той обещаващо, че или изобщо ще се откаже от работата като военен фотограф, или ще ограничи командировките само до един-два месеца годишно. Тя възразяваше, че това е неприемливо, че не би му позволила да се откаже от работата, от призванието си заради нея. В такива моменти, Паскал си спомняше своята бивша жена и вземаше някои решения лично за себе си: можеше да избегне поне тази грешка. Както и други. Един ден откри противозачатъчните таблетки, които предишния месец Джини бе започнала да взема отново, и ги изхвърли. Скараха се жестоко, но независимо от това постъпката му, а може би и самата кавга, се оказа повратна точка в техните отношения. Същата нощ, както и през следващите седмици, Паскал я люби с нова и целенасочена настойчивост, очаквайки от това да има последствия, Джини да забременее. Тогава и само тогава тя щеше да бъде отново негова.

И двамата чувстваха, че поставената цел променя смисъла на познатия акт. Паскал зарязва ласкавите думи и нежностите; усети у нея известна съпротива и с мъжката си сила я доведе до подчинение, а след това и до нещо повече от подчинение. Когато го постигна, най-сетне усети, че са сами и че е открил пътя към предишната близост.

Разбира се, подобна промяна не можеше да се свърже с точно определен момент или дата, но и двамата веднага забелязаха нещо различно. То присъстваше, когато заспиваха изтощени, присъстваше и на сутринта, когато се събуждаха, и ден след ден ставаше все по-голямо. Бе се върнало крадешком при тях, не с думите, а с погледите и докосванията. Паскал го усети като новопоявило се спокойствие, като край на усилията, после като дух на някогашното доволство и накрая, неочаквано една вечер, като пълно удовлетворение.

Сега, обзет изведнъж от остро желание да е с нея, той се надигна и се облече набързо. Слезе бос по стъпалата и спря в стаята долу. Във въздуха тук се усещаше нещо, някаква промяна, прилив на някаква невидима сила.

Тръгна бавно и тихо напред и надникна в кухнята отзад. Джини не бе чула стъпките му; беше се посветила на работата си с всеотдайност, която го трогна до дъното на душата. Подреждаше на синия поднос пред себе си чиния, чаена чаша с чинийка и стъклена чаша. Стъклената чаша беше за шампанско; Паскал се намръщи. Тя извади цвете от вазата до прозореца, подряза стеблото му и го постави на подноса. Изглежда, се затрудняваше да избере най-подходящото място. Сложи го първо на чинията, после върху синята салфетка и накрая до стъклената чаша. Беше по нощница, а върху нея бе навлякла един от неговите пуловери, който ѝ беше твърде голям. Това облекло ѝ придаваше неподправената грация на младо момиче. Бе изцяло погълната от заниманието си. Косата ѝ, вече поизраснала, стигнала почти до раменете, бе разрошена от съня.

Паскал изведнъж изпита безкрайна любов към нея. Чувството заля тялото му с изумителна сила и се съсредоточи като болка около сърцето. То бе така внезапно и мощно, че за миг се почувства заслепен, сякаш току-що бе излязъл от някакво тъмно подземно царство и бе погледнал право в слънцето. Неволно вдигна ръка да заслони очите си и това леко движение привлече вниманието на Джини. Тя вдигна поглед и тихо извика от изненада.

Той вече почти се досещаше, поне по-късно си мислеше така. Постоя още миг, наблюдавайки я безмълвно. Лицето ѝ изглеждаше нежно, малко унесено, сякаш току-що се бе откъснала от сън, много по-приятен от неговите. Беше я стреснал и красивите ѝ очи бяха

широко отворени. Тя направи бързо движение, сякаш искаше да скрие подноса, после изражението ѝ се промени.

Докато се взираше в нея, Паскал го разбра с положителност. Усети как мисълта за това и възторгът, предизвикан от нея, започват да пулсират във вените му. Изражението на Джини бе почти потайно и типично по женски издаваше едновременно и ликуване, и страх. Завладя го такава нежност към нея, че не бе в състояние да продума. Взе ръката ѝ, после безмълвно я прегърна и я притисна до гърдите си. Останаха известно време така, притихнали, с вплетени тела. Джини усещаше ударите на сърцето, което за малко не бе изгубила и което отново бе спечелила.

Възможно е жените да са по-малко склонни към съмнения от мъжете, във всеки случай онази сутрин Джини откри, че всичките ѝ колебания, всичките ѝ резерви са се стопили.

Тялото ѝ говореше, и то с такава радост, че нямаше никакво желание да се вслушва в последните предупреждения, нашепвани от съзнанието ѝ. Вярваше, че веднъж завинаги ги е накарала да замлъкнат. Още преди седмици. Вече се чувстваше напълно удовлетворена и ако Паскал още бе неспокоен, тя щеше да го излекува. Лекарството сега беше в утробата ѝ и Джини усещаше неговата сила.

Днес беше способна на всичко, можеше да накара водата да бликне от суха скала, можеше да докосне планина и да я премести. Да свие отново семейно гнездо? Да възстанови изгубеното доверие? Лесна работа. Можеше да го направи с един пръст, с едно движение на китката, с една дума. Никога през живота си не се беше чувствала толкова жена и никога, никога досега не бе усещала такава сила. Взе ръката на Паскал и зачака; силата премина от нейната длан в пръстите му, от нейната ръка в неговата.

— Кога разбра? — попита я развълнуван той.

— Веднага, струва ми се. Още на другия ден. На другия час. Но трябваше да съм сигурна. Затова изчаках. Вчера ходих на лекар...

— Вчера ли? Трябваше да ми кажеш.

— Нарочно премълчах. Искях всичко да е съвършено. Щях да те събудя и тогава... — Тя хвана ръката му и я притисна към корема си.
— Как мислиш, дали е момиче? Или момче? Аз мисля, че е момче. Твоят син. А знаеш ли на колко е? Аз знам точно — на шест седмици, два дни и... о, около пет часа. Сигурна съм, че си спомняш...

— Така ми се струва. — Паскал се усмихна. — Макар че при тези обстоятелства... Вторничното? Понеделничното? Сутрешното? Следобедното?

— Понеделнишкото. На лунна светлина. Ще имаме лунно дете. Ще... — Замълча, бе видяла сълзите му. — О, кажи ми, моля те, кажи ми! Нали искаше това дете? Нали си щастлив? Нали ще го обичаш? И мен... Ще ме обичаш и вече ще ми вярваш? Завинаги? Аз, да, завинаги. О, моля те, отговори ми, Паскал...

Той я взе в прегръдките си и притисна лицето ѝ към сърцето си. Само за миг, съвсем мимолетно, изпита някаква остатъчна тъга, едва ли не умора, сякаш сънят от сутринта се бе върнал. Това напомняне за разликата помежду им по възраст и жизнен опит моментално хвърли сянка върху картината на бъдещето. За щастие усещането бе кратко и той мъдро го премълча.

— На кой въпрос да ти отговоря първо? — нежно попита Паскал и я целуна. — Скъпа, това ще отнеме доста време...

Линдзи винаги плачеше на сватби и, разбира се, на погребения. Сега установи, че плаче и на кръщенета. Първо се просълзи, защото ритуалът на църковната служба бе така тържествен, после защото бебето на Макс и Шарлот спеше спокойно, и накрая защото светената вода събуди малкото ангелче и то ревна.

След церемонията излезе от черквата и тръгна по тясна пътека между надгробни камъни и море от диви майски цветя. Марков я догони.

— Чудесно — каза той с остър шепот. — Обаче не прекалявай. Сенките ти пак са се размазали. Нужни са ни дискретни емоции. Изтрий си очите...

— О, изчезвай, Марков. Не се преструвам. Махай се. — Линдзи изтри очите си с книжна кърпичка, после свърна встрани и се скри в сянката на дърветата.

Групата гости на кръщенето, която бе доста внушителна, спря пред черквата за последните няколко снимки. Разни приятели и съседи, които познаваше; Том, по изключение убеден да облече костюм, подръка с приятелката си Катя; Шарлот, с хубавото бебе на ръце; Макс, усмихващ се радостно на всички, абсурдно висок, слаб, ъгловат и горд.

По някаква причина ъгловатостта на Макс отново я доведе до сълзи и тя тихо захлипа в прогизналата книжна кърпичка. Откъм черквата се носеха протестите на малчуганите.

— Още снимки ли? И ние ли трябва да се снимаме?

— Млъквай, Алекс. Стой мирен.

— За какво е тази суетня? Заради някакво си глупаво момиче...

Линдзи се усмихна. Спря поглед върху надгробните камъни пред себе си и зачете надписите: 1714 година, 1648 година, 1829 година. Многообична съпруга... любим съпруг на... вдовица на, дъщеря на... Това я успокои и тя изтри сълзите си.

Групата пред черквата вече оредяваше, бяха останали само неколцина от гостите, другите бяха тръгнали към къщата на Макс за шампанското. Сред присъстващите се открояваше високата фигура на Роуланд Макгуайър, както винаги в периферията на компанията. Разговаряше с младо момиче, Линдзи знаеше, че това е Мина Ландис. Нейните родители се развеждаха, поне Шарлот твърдеше така. Мина и майка ѝ скоро са връщаха в Америка. Момичето беше дребничко и изглеждаше много стеснително. Роуланд явно се мъчеше да поведе разговор, но неговата любезност като че ли удряше на камък. Мина клатеше глава и отговаряше едносрично. Скоро се появи майка ѝ и я отведе. Роуланд поспря и вдигна поглед към черквата, без да съзнава, че го наблюдават.

Линдзи си каза: „Бих могла да отида при него. Бих могла още сега да последвам съветите на Марков. Да го попитам за корпуса и колоните. Да разгледам с него тази прочута норманска врата, светците и ангелите. Той, без съмнение, ще ми обясни тяхната символика.“ Но се отказа. Нямахте сърце да се преструва, а и не би понесла престореното внимание на Роуланд.

„Нищо няма да излезе“, помисли си измъчено. Почака, докато той влезе отново в черквата — каква ли бе причината за това? — и после пак излезе на пътеката. Спусна се по старите изтрита стъпала и излезе на пътя през покритата врата на черковния двор. В далечината неколцина от гостите, последните от групата, тъкмо поемаха по алеята към къщата на Макс. Линдзи виждаше жизнерадостните пастелни тонове на женските рокли, чуваше подвикванията и смеха на мъжете.

— Ти плака — чу гласа на Роуланд.

Обърна се и го видя до себе си, свъсил вежди от слънцето, близо с трийсет сантиметра по-висок от нея, невъзможно красив, неразгадаем, весел или може би тъжен.

— Да, плаках — отвърна малко сприхаво, без да спира, а Роуланд тръгна в крак с нея. — Сантиментална съм. Обичам бебетата...

— Виждам.

— Обичам също кученца, котенца, жребчета, агънца. Последния път котката ми роди осем. Ревах цялата сутрин. Това не е достойнство, знам. В черквата никой друг не плака.

— Шарлот плака.

— Шарлот има причина.

Повървяха известно време мълчаливо. Линдзи се опита да измисли някоя остроумна забележка, но не успя. Първите сто метра не можа да каже и дума от смущение. На вторите сто метра обаче изведнъж я обзе щастие: нали той бе предпочел да върви с нея в края на краищата! Когато стигнаха до алеята на Макс (ах този неин проклет оптимизъм), вече бе преизпълнена с въодушевление. „Той е тук!“, мислеше си, опиянена от слънцето, въздуха и аромата на прясно окосена трева.

— Харесва ми роклята ти — предпазливо прекъсна мълчанието Роуланд.

Линдзи се препъна. Обърна се да го погледне.

— Какво каза?

— Роклята ти. Тя е... Не мога да понасям префърцунените дрехи. Тази ми харесва, тя е... — Затрудняваше се да намери прилагателно. Линдзи погледна роклята си: кремав лен, до средата на прасците, с малко деколте и къси ръкави. Знаеше, че стои добре — е, доста добре — на тена ѝ.

— Семпла? — подсказа с усмивка. — Скромна? Елегантна? Сдържана? Бабешка? Скучна? Кремава?

— Във всеки случай не и бабешка. Отива ти. С нея изглеждаш...

Явно подходящото прилагателно отново му убягваше. Линдзи виждаше как се напруга и внезапно изпита истинска обич към него. Хвана го подръка с естественост, която я изненада.

— Хайде, Роуланд, виждам, че комплиментите не са стихията ти. Няма значение. Хайде да пийнем вино. Има шампанско и фантастична

торта. На три етажа е, най-отгоре има щъркел, захапал в човката торба с бебе...

— Наистина ли?

— Господи, какъв прекрасен ден!

Линдзи вдигна лице към небето. Роуланд я наблюдаваше, замислено. Придружил през градината до поляната зад къщата. Макс, който обичаше церемониите, бе опънал там блестяща тента. Сред приятели, Линдзи започна да се забавлява, въпреки че Марков често често изникваше до нея и ѝ напомняше с гробовен шепот да изглежда тъжна.

— Господи — изсъска той привечер, когато партито приключваше. — Нали уж сърцето ти е разбито. Иди сама някъде, постой настрана и си придай тъжен вид. Не ми възразявай. И дай тук това проклето шампанско...

Линдзи се подчини. Всъщност беше съвсем естествено да постъпи така, защото целия следобед Роуланд Макгуайър бе проявявал към нея подчертано внимание. В продължение на повече от три часа бе следил в чинията ѝ да има сандвичи и торта и чашата ѝ да е пълна. Бе се грижил да я спасява, когато ѝ досаждат, и да не е сама, когато остане встрани от веселбата. В резултат Линдзи се чувстваше малко пияна, по-точно приятно и безопасно пийнала. Усещаше лека замаяност, което можеше да се отдаде на вниманието, както и на шампанското.

Отдалечи се от оредяващата тълпа възрастни и деца и тръгна към далечния край на градината, където имаше килната на една страна беседка, построена преди време от Макс и синовете му и, благодарение на слабите им дърводелски умения, вече почти рухнала. Тя бе обвита в трендафили и други пълзящи растения и създаваше уютна атмосфера.

Линдзи седна на разнебитената пейка и вдъхна аромата на цветя. Бе започнало да се здрачава, склоновете на далечните хълмове се оцветяваха в мораво. Долитаха гласове и тя бе доволна, че са далечни и приглушени, че е сама.

Затвори очи и се заслуша в непознатите и приятни полски звуци, в птичите песни и шума от крилете им. „След един месец ставам на трийсет и девет“, помисли си тя и въздъхна доволно. Това предстоящо събитие, което по-рано ѝ се бе струвало ужасно, сега ѝ изглеждаше съвсем нормално.

— Добре ли си? — чу се глас. — Търсех те и...

Линдзи отвори очи. Срещу нея, открояваща се срещу светлината, стоеше високата, облечена в официален костюм фигура на Роуланд Макгуайър.

— Отлично — отвърна Линдзи, забравила, че трябва да се преструва. — Радвам се на всичко това. — Тя направи широко движение с ръката. — Аромата на трева и цветя. Беседката. Птиците. Залеза.

— Преча ти.

— Не, не. Ни най-малко.

Роуланд сякаш не беше съвсем убеден. Поколеба се, но седна до нея. Кръстоса дългите си крака, после ги протегна напред и се загледа навъсено към нивите. „Може да изчислява акрите им“, помисли си Линдзи, когато настъпилото мълчание се проточи.

— Твоят приятел Марков — поде Роуланд след малко — е доста интересен човек. Изобщо не е такъв, за какъвто го мислех.

— Предполагам, че си бил предубеден. С повечето хора е така. А той се прави на такъв, какъвто очакват да бъде, нали разбираш, тъмните очила, тези глупави дрехи.

— Вероятно — Роуланд леко наблегна на думите — е било арогантност от моя страна...

— Възможно е. Мъничко — отвърна с усмивка Линдзи. — Понякога ставаш арогантен, Роуланд.

— Знам. — Изглеждаше леко развеселен, а може би и малко потиснат.

— Трябва да позволиш на хората да те изненадват, Роуланд.

— Така ли мислиш?

— Да, така. Винаги съм обичала неочакваното. Нещата, които се случват изневиделица... — Доловила погледа му, Линдзи изведнъж си спомни за ролята си. Въздъхна тихо и склочи ръце. — Дори когато... — продължи тя, стараейки се да придаде на гласа си тъжно звучене, достойно, смело и тъжно. — Дори когато изненадите са болезнени. Да, дори тогава. В края на краищата човек се учи, докато е жив...

Настъпи мълчание, дълго мълчание. Линдзи не смееше да го погледне. Почти беше сигурна, че е преиграла с последната реплика. „Неубедително и глупаво“, помисли си тя и се изправи.

— Тъкмо се питах... — Роуланд, който изглеждаше страшно развеселен от нещо, също се надигна. — Доколкото разбрах, Том и

приятелката му не се връщат утре с теб в Лондон?

— Не, отиват при свои приятели.

— Дали няма да е възможно на връщане да пътувам с теб?

Дойдох с Макс, нали разбираш, и...

— И няма да критикуваш шофирането ми?

— Не би ми минало и през ум.

— Добре тогава. Чудесно.

Два часа, мислеше си Линдзи. Три, ако кара бавно, ако движението е претоварено. Защо никога досега не бе забелязвала колко прекрасна е градината на Макс? Истинска райска градина. Тръгна назад към гласовете, към развяващите се на вятъра розово-бели драперии на взетата под наем тента на Макс. Роуланд, изглежда, държеше да я съпроводи по обратния път. Тя започна да се моли за задръствания по пътя, за наблъскани една зад друга коли в разстояние на петнайсет километра, за спукана гума, за скъсан ремък на вентилатора. На известно разстояние ѝ се мярна Марков, доста подпийнал, който ѝ правеше физиономии, полускрит зад един храст. Линдзи започна да се моли Роуланд да не забележи странното му поведение и молитвата ѝ сякаш бе чута. Марков размаха ръце и се строполи в храста, чупейки клонките му. Тя погледна крадешком Роуланд: не, Господ бе милостив, той гледаше на другата страна.

Когато стигнаха до стъклената врата на терасата, която водеше към кабинета на Макс, телефонът започна да звъни. Роуланд се извини, влезе и изглежда вдигна слушалката, защото звъненето спря.

Линдзи, доволна, впери поглед в небето. След няколко минути Роуланд се появи с безизразна физиономия.

— Макс ли търсиха? — попита тя. — Мисля, че той е още при тентата...

— Не. Обаждането беше за мен. Струва ми се, че го бях очаквал.

— Добри новини или лоши? — Линдзи го гледаше с любопитство. — Добре ли си, Роуланд?

— Всичко е наред. Да отидем ли при другите?

Той я поведе по терасата. Когато стигнаха до стълбището, въздъхна, после благовъзпитано я хвана подръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.